

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Μ. ΓΑΛΛΙΑΣ

ΤΟ ΘΕΪΚΟ «ΜΑΝΝΑ»

Πώς προήλθε αυτή η όνομασία;

Η λέξις «μάννα» είνε άραβική και σημαίνει «δώρον». Με αυτή την έννοια πέρασε στην εβραϊκή γλώσσα κι' από κεί στην 'Αγία Γραφή.

Τί ήταν, όμως, αυτό το «μάννα»; Η Παλαιά Διαθήκη μιλάει γι' αυτό σαν γιά μιá εξαιρετικά θρεπτική τροφή, που ó Θεός έριχνε σαν βροχή (τόσο μεγάλη ήταν ή άφθονία του!) στους Έβραίους, όταν διέσχίζαν την έρημο της Αραβίας, κατά τό περιπέτειώδες ταξίδι της επιστροφής των από τή γή της δουλείας, την Αίγυπτο, στην κοιτίδα των προγόνων των, την Παλαιστίνη.

Αυτό το «μάννα» δέν μπορούσε, λοιπόν, νά έχη σχέση μ' εκείνο που χρησιμοποιείται σήμερα στη φαρμακευτική, κυρίως ως ήπιο καθαριστικό γιά τά μικρά παιδιά. Γιατί οί πεινασμένοι Έβραίοι, που διέσχίζαν μιá περιοχή, όπου δέν υπήρχε τίποτε άλλο εκτός από πέτρες και άμμο, είχαν ανάγκη από τροφή κι' όχι από καθαρτικά.

Τό φαρμακευτικό «μάννα» είνε καρπός ενός θάμνου, που ανήκει στην τάξη των άμπελοειδών και τή μεγάλη οικογένεια των έλαιοφόρων. Με κανένα τρόπο δέν θά μπορούσε νά χρησιμοιστη ως τροφή. Ή συχνή και τε μεγάλες ποσότητες χρήσις του θά μπορούσε, μάλιστα, νά έχη óλεθριες συνέπειες γιά τόν οργανισμό.

Οί έπιστήμονες που άπασχολήθηκαν μ' αυτό τό ζήτημα απέκλεισαν από την πρώτη στιγμή την ύπόθεσι ότι τό «μάννα» που άναφέρει ή 'Αγία Γραφή μπορούσε νά έχη κάποια σχέση μ' αυτό που χρησιμοποιείται από τούς φαρμακοποιούς.

Προσεκτικές έρευνες ώδήγησαν άργότερα στο συμπέρασμα ότι ή λέξις «μάννα» δέν αποτελούσε όνομασία ενός άρισμένου φυτού, αλλά χαρακτηρίζει τά παντός είδους «δώρα» που ή φύσις παρείχε σ' αυτούς που διέσχίζαν την έρημο.

Αλλά ποιά ήταν αυτά τά «δώρα»;

«Μάννα» έκαλούντο κυρίως από τούς βεδουίνους οί καρποί ενός λειχήνος, που φύεται στις πλαγιές των βουνών της βορείου Αφρικής και της νοτιοδυτικής Ασίας μέχρι τού ύψους των 2.700 μέτρων. Οί καρποί αυτού του λειχήνος έχουν μέγεθος ενός μικρού μπιελιού και, όταν ξηραίνονται παρουσιάζουν μεγάλη όμοιοτητα με την ξηρά σταφίδα.

Οί σφοδρό άνεμοι που πνέουν σ' αυτές τις περιοχές παρασύρουν μαζί τους άναρίθμητα τσαμπιά από τούς καρπούς αυτών των λειχήνων και τά μεταφέρουν σε μεγάλες αποστάσεις. Οί χείμαρροι που σχηματίζονται από τις καταρρακτώδεις βροχές που πέφτουν σ' αυτά τά μέρη, παρασύρουν επίσης τούς καρπούς των λειχήνων και τούς εναποθέτουν κατά μήκος της όχθης των.

Έτσι, βρίσκει κανείς αυτούς τούς καρπούς σε απόστασι εκατοντάδων χιλιομέτρων από τά μέρη όπου φύονται.

Και σήμερα ακόμη οί ιθαγενείς πληθυσμοί των άγόνων περιοχών της κεντρικής Ασίας τρέφονται με «μάννα», δηλαδή με καρπούς λειχήνων, που μεταφέρονται από τόν άνεμο. Οί Τάρταροι, μάλιστα, τούς άλθουν και φτιάχνουν από τό άλεύρι των ένα ψωμί, που τό καλούν «γρήνη», επειδή προέρχεται απ' ευθείας από τή φύσι, χωρίς προσπάθεια έκ μέρους των ανθρώπων.

Τά τσαμπιά αυτών των λειχήνων, χωρίς στο άφθονο σάκχαρο που περιέχουν οί μικροσκοπικοί καρποί των, κολλούν τό ένα πάνω στο άλλο και σχηματίζουν πολλές φορές μεγάλες σφαίρες, που έχουν διάμετρο 30 - 150 εκατοστών του μέτρου. Παρά τόν όγκο τους, όμως, είνε αρκετά έλαφρές και ένας ίσχυρός άνεμος μπορεί νά ξεσπάσει και νά τις μεταφέρει σε μεγάλες αποστάσεις.

Αυτό είνε το «μάννα» που έφευτε από τόν ουρανό με τή μορφή βροχής στους Έβραίους, όταν διέσχίζαν την πετρώα Αραβία. Ή μεγάλη περιεκτικότητα του σε άμυλο, σάκχαρο και λίπη τό έκανε μιá ουσία εξαιρετικά όρεκτική, που άναπληρώνε τό ψωμί από άραβόσιτο ή σιτάρι. Χάρις σ' αυτό, οί Έβραίοι κατώρθωσαν νά διασχίσουν την έρημο και νά φτάσουν στην πατρίδα τους.

Ένοικιάζονται καπέλλα

Ύπάρχει στο Παρίσι ένα κατάστημα, που νοικιάζει μοντέρνα και άκριβά γυναικεία καπέλλα. Εισπράττει γιά νοίκι περί τά 1.000 φράγκα την ήμέρα (άν σάς φαίνονται πολλά, σκεφθήτε ότι πρόκειται γιά χαριτωμένα και πρωτότυπα μοντελλάκια). Αφού ένα καπέλλο νοικιάσθ ή ά φορές, πωλείται κατόπιν σε φθηνή τιμή. Τό κατάστημα αυτό ανήκει σε μιá γυναίκα, που πραγματοποιεί έτσι σεβαστά κέρδη.

Σβυσμένο όνειρο

Πρωτότυπο διήγημα

Είνε πολύ θλιθερή ή ιστορία του Ζάν, τού μικρού τσαπάνη, που πέθανε γι'αυτή την έννοια πέρασε στην εβραϊκή γλώσσα κι' από κεί στην 'Αγία Γραφή.

Τί ήταν, όμως, αυτό το «μάννα»; Η Παλαιά Διαθήκη μιλάει γι' αυτό σαν γιά μιá εξαιρετικά θρεπτική τροφή, που ó Θεός έριχνε σαν βροχή (τόσο μεγάλη ήταν ή άφθονία του!) στους Έβραίους, όταν διέσχίζαν την έρημο της Αραβίας, κατά τό περιπέτειώδες ταξίδι της επιστροφής των από τή γή της δουλείας, την Αίγυπτο, στην κοιτίδα των προγόνων των, την Παλαιστίνη.

Αυτό το «μάννα» δέν μπορούσε, λοιπόν, νά έχη σχέση μ' εκείνο που χρησιμοποιείται σήμερα στη φαρμακευτική, κυρίως ως ήπιο καθαριστικό γιά τά μικρά παιδιά. Γιατί οί πεινασμένοι Έβραίοι, που διέσχίζαν μιá περιοχή, όπου δέν υπήρχε τίποτε άλλο εκτός από πέτρες και άμμο, είχαν ανάγκη από τροφή κι' όχι από καθαρτικά.

Τό φαρμακευτικό «μάννα» είνε καρπός ενός θάμνου, που ανήκει στην τάξη των άμπελοειδών και τή μεγάλη οικογένεια των έλαιοφόρων. Με κανένα τρόπο δέν θά μπορούσε νά χρησιμοιστη ως τροφή. Ή συχνή και τε μεγάλες ποσότητες χρήσις του θά μπορούσε, μάλιστα, νά έχη óλεθριες συνέπειες γιά τόν οργανισμό.

Οί έπιστήμονες που άπασχολήθηκαν μ' αυτό τό ζήτημα απέκλεισαν από την πρώτη στιγμή την ύπόθεσι ότι τό «μάννα» που άναφέρει ή 'Αγία Γραφή μπορούσε νά έχη κάποια σχέση μ' αυτό που χρησιμοποιείται από τούς φαρμακοποιούς.

Προσεκτικές έρευνες ώδήγησαν άργότερα στο συμπέρασμα ότι ή λέξις «μάννα» δέν αποτελούσε όνομασία ενός άρισμένου φυτού, αλλά χαρακτηρίζει τά παντός είδους «δώρα» που ή φύσις παρείχε σ' αυτούς που διέσχίζαν την έρημο.

Αλλά ποιά ήταν αυτά τά «δώρα»; «Μάννα» έκαλούντο κυρίως από τούς βεδουίνους οί καρποί ενός λειχήνος, που φύεται στις πλαγιές των βουνών της βορείου Αφρικής και της νοτιοδυτικής Ασίας μέχρι τού ύψους των 2.700 μέτρων. Οί καρποί αυτού του λειχήνος έχουν μέγεθος ενός μικρού μπιελιού και, όταν ξηραίνονται παρουσιάζουν μεγάλη όμοιοτητα με την ξηρά σταφίδα.

Οί σφοδρό άνεμοι που πνέουν σ' αυτές τις περιοχές παρασύρουν μαζί τους άναρίθμητα τσαμπιά από τούς καρπούς αυτών των λειχήνων και τά μεταφέρουν σε μεγάλες αποστάσεις. Οί χείμαρροι που σχηματίζονται από τις καταρρακτώδεις βροχές που πέφτουν σ' αυτά τά μέρη, παρασύρουν επίσης τούς καρπούς των λειχήνων και τούς εναποθέτουν κατά μήκος της όχθης των.

Έτσι, βρίσκει κανείς αυτούς τούς καρπούς σε απόστασι εκατοντάδων χιλιομέτρων από τά μέρη όπου φύονται. Και σήμερα ακόμη οί ιθαγενείς πληθυσμοί των άγόνων περιοχών της κεντρικής Ασίας τρέφονται με «μάννα», δηλαδή με καρπούς λειχήνων, που μεταφέρονται από τόν άνεμο. Οί Τάρταροι, μάλιστα, τούς άλθουν και φτιάχνουν από τό άλεύρι των ένα ψωμί, που τό καλούν «γρήνη», επειδή προέρχεται απ' ευθείας από τή φύσι, χωρίς προσπάθεια έκ μέρους των ανθρώπων.

Τά τσαμπιά αυτών των λειχήνων, χωρίς στο άφθονο σάκχαρο που περιέχουν οί μικροσκοπικοί καρποί των, κολλούν τό ένα πάνω στο άλλο και σχηματίζουν πολλές φορές μεγάλες σφαίρες, που έχουν διάμετρο 30 - 150 εκατοστών του μέτρου. Παρά τόν όγκο τους, όμως, είνε αρκετά έλαφρές και ένας ίσχυρός άνεμος μπορεί νά ξεσπάσει και νά τις μεταφέρει σε μεγάλες αποστάσεις.

Αυτό είνε το «μάννα» που έφευτε από τόν ουρανό με τή μορφή βροχής στους Έβραίους, όταν διέσχίζαν την πετρώα Αραβία. Ή μεγάλη περιεκτικότητα του σε άμυλο, σάκχαρο και λίπη τό έκανε μιá ουσία εξαιρετικά όρεκτική, που άναπληρώνε τό ψωμί από άραβόσιτο ή σιτάρι. Χάρις σ' αυτό, οί Έβραίοι κατώρθωσαν νά διασχίσουν την έρημο και νά φτάσουν στην πατρίδα τους.

Έτσι, βρίσκει κανείς αυτούς τούς καρπούς σε απόστασι εκατοντάδων χιλιομέτρων από τά μέρη όπου φύονται. Και σήμερα ακόμη οί ιθαγενείς πληθυσμοί των άγόνων περιοχών της κεντρικής Ασίας τρέφονται με «μάννα», δηλαδή με καρπούς λειχήνων, που μεταφέρονται από τόν άνεμο. Οί Τάρταροι, μάλιστα, τούς άλθουν και φτιάχνουν από τό άλεύρι των ένα ψωμί, που τό καλούν «γρήνη», επειδή προέρχεται απ' ευθείας από τή φύσι, χωρίς προσπάθεια έκ μέρους των ανθρώπων.

Τά τσαμπιά αυτών των λειχήνων, χωρίς στο άφθονο σάκχαρο που περιέχουν οί μικροσκοπικοί καρποί των, κολλούν τό ένα πάνω στο άλλο και σχηματίζουν πολλές φορές μεγάλες σφαίρες, που έχουν διάμετρο 30 - 150 εκατοστών του μέτρου. Παρά τόν όγκο τους, όμως, είνε αρκετά έλαφρές και ένας ίσχυρός άνεμος μπορεί νά ξεσπάσει και νά τις μεταφέρει σε μεγάλες αποστάσεις.

Αυτό είνε το «μάννα» που έφευτε από τόν ουρανό με τή μορφή βροχής στους Έβραίους, όταν διέσχίζαν την πετρώα Αραβία. Ή μεγάλη περιεκτικότητα του σε άμυλο, σάκχαρο και λίπη τό έκανε μιá ουσία εξαιρετικά όρεκτική, που άναπληρώνε τό ψωμί από άραβόσιτο ή σιτάρι. Χάρις σ' αυτό, οί Έβραίοι κατώρθωσαν νά διασχίσουν την έρημο και νά φτάσουν στην πατρίδα τους.

Έτσι, βρίσκει κανείς αυτούς τούς καρπούς σε απόστασι εκατοντάδων χιλιομέτρων από τά μέρη όπου φύονται. Και σήμερα ακόμη οί ιθαγενείς πληθυσμοί των άγόνων περιοχών της κεντρικής Ασίας τρέφονται με «μάννα», δηλαδή με καρπούς λειχήνων, που μεταφέρονται από τόν άνεμο. Οί Τάρταροι, μάλιστα, τούς άλθουν και φτιάχνουν από τό άλεύρι των ένα ψωμί, που τό καλούν «γρήνη», επειδή προέρχεται απ' ευθείας από τή φύσι, χωρίς προσπάθεια έκ μέρους των ανθρώπων.

Έτσι, βρίσκει κανείς αυτούς τούς καρπούς σε απόστασι εκατοντάδων χιλιομέτρων από τά μέρη όπου φύονται. Και σήμερα ακόμη οί ιθαγενείς πληθυσμοί των άγόνων περιοχών της κεντρικής Ασίας τρέφονται με «μάννα», δηλαδή με καρπούς λειχήνων, που μεταφέρονται από τόν άνεμο. Οί Τάρταροι, μάλιστα, τούς άλθουν και φτιάχνουν από τό άλεύρι των ένα ψωμί, που τό καλούν «γρήνη», επειδή προέρχεται απ' ευθείας από τή φύσι, χωρίς προσπάθεια έκ μέρους των ανθρώπων.

σαυρό του; Είνε δυνατόν;... Ψάχνει νευρικά όλη του τή φορεσιά... Τίποτε!... Δέν τολμάει ακόμη νά πιστέψη σε τόση δυστυχία. Μά, αλλοίμονο, μάταια θά προσπαθούσε νά ξεγελάσει τόν εαυτό του. Αυτή είνε ή τραγική αλήθεια!

Αισθάνεται τότε σαν νά σπάξη κάτι μέσα του. Βάζει μιá δυνατή φωνή και σφίγγει με τά δυό του χέρια τό κεφάλι του, που στριφογυρίζει τρελλά...

Καύμενε μικρούλη! Κι' ένας μεγάλος άντρας ακόμη δέν θά μπορούσε ν' άνθξει στη συντριβή ενός τέτοιου όνείρου...

Πάνε όλες οί έλπίδες του, όλες οί όνειροπολήσεις του! Δέν φουρκίζεται ώστόσο, ούτε θυμώνει... Τί θά ώφελούσε άλλωστε;... Φεύγει μόνο, σκυφτός, σαν δαρμένος σκύλος, δίχως νά μπορεί νά καταλάβη γιατί τόν χτύπησε τέτοια δυστυχία, που δέν την άξιζε...

Θεέ μου, γιατί νά ύποφέρη τόσο;... Θάθελε νά βρίσκεται τώρα μακριά απ' τόν κόσμο, σ' ένα μικρό και σκοτεινό δρομάκι, γιά νά μπορεί νά κλάψη με την ήσυχία του, χωρίς νά φοβάται μήπως τόν δη κανείς...

Ω, τί γλυκό θάταν νά πέθαινε αυτή τή στιγμή!...

Νοιώθει πώς χάνει τις δυνάμεις του, δέν έχει πιά τό θάρρος νά φυλαχτή απ' τό κρύο...

Έλα, άμοιρε Ζάν, κάθισε σ' αυτή την άκρη κι' άκουσε τόν άνεμο που βογγάει σαν πονεμένη ψυχή! Κανείς δέν σε λυπάται, καύμενο όρφανό, που δέν εγνώρισες, ποτέ μητρικό χέδι. Κανείς δέν μαντεύει τό φοβερό δράμα που παίζεται μέσα στην ψυχή σου. Κι' ó Θεός ακόμη βρίσκεται πολύ μακριά, δέν μπορεί νά σε συλλογιστή...

★

Στην ίδια εκείνη θέσι πούχε καθήσει ó Ζάν τόν βρήκαν την άλλη μέρα, νεκρό. Τό πρόσωπό του είχε μελανιάσει απ' τό κρύο, ό διατηρούσε ακόμη την έκφρασι της άπελπίσας. Τά χοντρά δακρύα του είχαν παγώσει πάνω στα μάγουλά του...

Οί καμπάνες της έκκλησίας σήμαναν γι' αυτόν, μά όχι γιά τούς γάμους του. Λυγμοί κι' όχι χαμόγελα χαιρέτησαν τό πέρασμά του...

Κι' άν ή Μαρί - Κλαίρ άφισε νά στεγνώνουν τά μάτια της, άν δέν έστόλισε με τά ωραιότερα λουλούδια της τόν τάφο του μικρού βοσκού, ήταν γι'αυτή δέν έμαθε ποτέ τίς πώς εκείνος που την αγαπούσε, πέθανε γιά χάρι της μόνο!...

Γιά τόν ίδιο λόγο, εκείνοι που ξέρουν τό μυστικό αυτής της αγάπης, τό κλείνουν ευλαβικά μέσα στην καρδιά τους, γιά νά κοιμάται γαλήνια ó Ζάν κάτω απ' την πλάκα τού τάφου του, σε μιάν άκρη τού νεκροταφείου...

Σ. ΠΕΡΟΝ

Οί έφημερίδες στο έξωτερικό

Σύμφωνα με μιá τελευταία στατιστική, 50 εκατομμύρια έφημερίδες πουλιούνται κάθε μέρα στις Ηνωμένες Πολιτείες. Αναλογεί περίπου ένα αντίτυπο σε δυό κατοίκους. Στην Αγγλία, ή άναλογία είνε ένα αντίτυπο σε 2½ κατοίκους. Στη Γαλλία ένα αντίτυπο σε 6 κατοίκους και στην Ιταλία ένα αντίτυπο σε 15 κατοίκους.

ΕΤΟΣ ΙΑ' ΑΘΗΝΑΙ, 24 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1949 ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 543

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ♦ Τηλ 27-135 - 29-967 ♦ ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2 000

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΓΟΗΤΕΙΑ και ήθική

Διακόψαμε την προηγούμενη έβδομάδα την έπικοινωνία μας εκεί όπου τό έναρτο κορίτσι, γεμάτο άνησυχίες γιά τό μέλλον του, ρωτά ποιά δρόμο όφείλει ν' ακολουθήσει. Διαγωγή άρίστη ως τώρα. Ούτ' ένα μελανό σημείο. Της είπαν όμως άνθρωποι σοδοροι και με πείρα ότι δέν είνε ή άρετή που οδηγεί στην ευτυχία. Πολλές σαν κι' αυτήν έμειναν τελικά στο ράφι, ενώ άλλες, του σχοινιού και τού παλουκιού, γνώρισαν την ευτυχία. Ο άντρας — της είπαν ακόμα οί σύμβουλοί της — προτιμά από τις σοδορές, τις παρδαλές, κι' ενώ άρχίζει παίζοντας μ' αυτές στο τέλος βρίσκεται μπλεγμένος μαζί τους και τις κουκουλώνεται.

Νά είνε αλήθεια όσα της είπαν; ρωτιέται με άγωνία ή κοπέλλα. Ήπιως πράγματι, στα χρόνια που ζούμε ό καλός δρόμος είνε ούσιαστικά ό κακός, αφού συντελεί στη θλίψι και στην έγκατάλειψι εκείνου που τόν ακολουθεί!

Αυτά κι' άλλα τέτοια ρωτά σ' ένα γράμμα όπου είνε διαχυτή ή λαχτάρα της. Πόσο ευτυχίες θά ήμαστε άν είχαμε έτοιμες στο τσεπάκι τις άπαντήσεις και τις συνταγές... Νομίζω όμως ότι δέν έχουν θέσει κατά τόν καλύτερο τρόπο τό ζήτημα οί σύμβουλοι της έναρτης κόρης. Της μίλησαν γιά κλίσι τόν άντράν προς τή διαφθορά. Γιά την προτίμησι τους στις γυναίκες που κάνουν, όπως λέμε, τή ζωή τους. Ίσως νά είνε ακριβές αυτό ως ένα σημείο. Όταν πρόκειται γιά τούς πρόχειρους συνδέσμους, γιά τις σύντομες περιπέτειες, γιά τις γνωριμίες που άρχίζουν τό άπόγευμα τού Σαββάτου και τελειώνουν τό βράδυ της Κυριακής.

Δέν έκδηλώνεται όμως ή ίδια έπιπολαιότητα όταν πρόκειται γιά τό γάμο. Υπάρχουν, φυσικά, οί εξαιρέσεις. Περιπτώσεις που καταλήγουν σε νόμιμες ενώσεις οί δοσοληψίες με τις έλαφρές πεταλούδες των πεζοδρομίων, των μπάρ, των σαλονιών... Δέν πηγαίνει γυρεύοντας ό Ρωμύος στη διαφθορά. Με την παράδοσι της οικογένειας στην ψυχή, ήθική θέλει αυτήν που θά γίνη κυρία τού οίκου του και μητέρα των παιδιών του.

Συμβαίνει όμως στον τόπο μας μιá παρεξήγησι. Παρεξήγησι δυσάρεστη. Μιά σύγχυσι ήθικης και κατ'ηφείας. Συμβαίνει συχνά ή ήθική νά είνε αδιάσπαστα ενωμένη με την παγερότητα, νά συνοδοιπορή με τή σχολαστικότητα, νά βρίσκει σε διάστασι με τή χαρά, τό κέφι, την ευθυμία. Δέν τό λέω γιά όλες. Υπάρχουν καλλιές απόλυτα έναρτες που είνε γεμάτες χάρι και μπρίο. Άλλά και πόσες που συνδυάζουν την ήθική με τό Σταχτοπούτισμό...

Σταχτοπού,ες που παίρνουν τις γωνίες, κλειδώνουν τά χείλη, μετρούν τά λόγια τους, δείχνουν σε κάθε λέξη, σε κάθε κίνηση ότι βαδίζουν με τό διαθήτη. Πλάσματα ψυχρά, άποκρουστικά κάποτε, άπελπιστικά τυπικά, χωρίς πνοή, δίχως άέρα, κουμπωμένα ως τό λαιμό, καθυστερημένα στην ένημέρωσι, αντίδραστικά στις ιδέες, με την έκδηλη, την έκδηλη διάθεσι προς τις άλλες, με μιá άντικοινωνικότητα που γίνεται στο τέλος κακία.

Η μεγάλη παρεξήγησι. Ποιάς τούς είπε ότι τό ένδωμα της σοδορότητας είνε ή συνοφύωσι; Που τό είδαν ότι ή ήθική συμβαδίζει με την κατ'ηφεία; Που τό άκουσαν ότι ή άρετή πρέπει νά ακολουθήται από την καλογηρική εμφάνισι της γυναικας, από τά κατεβαμένα μούτρα, τό άγέλαστο πρόσωπο, την άκομψη περιβολή, την παραίτησι από την προσπάθεια εκείνη που συμπληρώνει τή φυσική γοητεία και θηλυκότητα; Ή μεγάλη τέχνη είνε νά πλαισιώνεις την ήθική σου με τή γοητεία, τόσο που νά έπικρατή ή δεύτερη και νά μη γίνεται ή πρώτη επίδειξι, ενώχλησι, κωδωνοκρουσία. Άλλοιώς, δε διαφέρει σε τίποτα από τό φαρισαϊσμό. Ό,τι ακριβώς άπομακρύνει τόν άντρα.

Ηθική άσφαλώς σάς θέλουν, δεσποινίς. Μην άμφιβάλλετε ως προς αυτό. Δέν υπάρχει κανείς τόσο χαλασμένος ώστε νά προτιμά από τόν καθαρό, καρπό τόν άκάθαρτο. Βρίσκεται δε σε μεγάλη πλάνη εκείνος που πιστεύει ότι άπαραίτητος τού γυναικισμού συνοδοιπόρος είνε ή διαφθορά, ή έκκλησι, ή άπομάκρυνσι από την ευθεία. Όσοι ταξίδεψαν στο έξωτερικό είχαν την ευκαιρία σε κάθε βήμα τους νά συναντήσουν τόν τύπο της ήθικης στο βάθος γυναικας, αλλά συγχρόνως της ζωής, της αλέγκρας, της κομψής, της κοκετας, της ευθυμίας, της ζωντανής, της γυναικας που ξέρει νά είνε γυναίκα, που δέν παγώνει τόν άντρα, που έχει την τέχνη ή τό τάλαντο νά προκαλή τό έρωτικό και τό γενικότερο ενδιαφέρον χωρίς προστυχίες, δίχως νά πέσι, χωρίς νά λερωθή, δίχως νά σαλακώση την αξιοπρέπεια της. Ούτε από μας λείπουν τέτοιοι τύποι γυναικών. Τώρα μάλιστα που ή Έλληνίδα εργάζεται επαγγελματικά, άρχίζει νά διαμορφώνεται σε γυναικα σεμνή και μαζί ενδιαφέρουσα. Αυτό είνε τό μυστικό: ή συνύπαρξι των δυό στοιχείων. Ή ήθική νά μην πνίγη τή χαρά, νά μη δημιουργή τις χαμηλοβλεπούσεις, τις ζαρωμένες, τις χωρίς όντοτητα, τις δίχως προσωπικότητα. Άλλά και ή χαρά νά μη συμβαδίζει με την άναίδεια και την ξεστομιασία.

Αυτά είναν τά έλαττώματα που χαλούν τις περισσότερες γυναίκες. Αυτά τις σπαράχνουν πολλές φορές στον κατ'ηφεία απ' όπου δέν μπορούν ύστερα νά φύγουν. Υπάρχει ή μέση όδός. Μπορεί νά είναν ήθικες χωρίς νά είναν ξεστομιασες. Έτσι θά γοπεύουν τόν άντρα, έτσι θά τόν κατακτούν. Νά τό μυστικό.

Όταν σχηματίσετε τό συνδυασμό αυτό, όταν επιτύχετε τις δυνεις τού κράτους, τότε δε θά ρωτάτε ποιά δρόμο ν' ακολουθήσετε. Ό' ακολουθήσετε τό δρόμο της άρετής διακοσμημένης με τή γοητεία τού φύλου σας.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Στο έρχόμενο τεύχος του

δ

Πρωτομαγιάτικος

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ

ΟΛΟΧΡΥΣΑ

ΕΞΩΦΥΛΛΑ

Πασχαλινοί στίχοι

Κάποιο Πάσχα

Θυμήσου κάποιο Πάσχα απ' τά παλιά μας, τότε που άνθίζαν τά όνειρα τά χίλια μας, τά δυό μας χείλη, καρτερούσαν τά φιλά μας που περιμέναν άνυπόμονα στα χείλια μας. Θυμήσου κάποιο Πάσχα απ' άλλα χρόνια, τότε που είμαστε πουλιά κι' όλο πετούσαμε και μās ζηλεύαν κι' έμάς τά χελιδόνια που τά φιλά μας, σαν τροφή τ' άποζητούσαμε.

★

Θυμήσου κάποιο Πάσχα αγαπημένο, τότε που ήταν κι' ή αγάπη ζωντανή, Πάσχα τρελλό, νεανικό κι' ευτυχισμένο που μένει άκόμα, σαν εικόνα χθεσινή. Ήτανε Πάσχα, με όλόγλυκα τραγούδια, ήτανε Πάσχα, με θερμόγλυκες βραδυές, Πάσχα που άνάστανε απ' τό χόμα τά λουλούδια, Πάσχα που έσμιγε μ' αγάπη, τις καρδιές.

★

Θυμήσου κάποιο Πάσχα απ' τά παλιά μας, τότε που πίσω μας τά βλήματα, δέν ρίχναμε, μα με γεμάτη πασχολίη την άγκαλιά μας, μόνο γιά τό αύριο, τόν πόθο μας έδεναμε... Θυμήσου κάποιο Πάσχα απ' άλλα χρόνια, όταν μπερδεύαμε τά νεύρα με τά κλάματα, όταν νομίζαμε τά νεύρα μας αλώνια, και δέν πιστεύαμε πώς θάρρουν τά γεράματα.

★

Κι' όμως περάσανε τά χρόνια σαν στιγμές που μόνο άνάμνησι άφήνουνε και πάνε, και πήραν πίσω τους, τά κέφια τις όρμες, και τις καρδιές πούχουνε πάψει νά χτυπάνε... Κι' άν τό ένα Πάσχα, διαδέχθηκε τό άλλο, μέσα στα γέλια πολυκύμαντης βοής, τώρα προσμένουμε τό Πάσχα τό μεγάλο, νά μās λησύνει από τόν τάφο της ζωής.

★

Θυμήσου κάποιο Πάσχα, όποιο νά 'ναι, τό 'να από τ' άλλο δέν διαφέρει πολύ, και άν την θυμίσαι, τά χρόνια την γεμίσαν και κάνουν ίσως την άνάμνησι, θολή, θυμήσου κάποιο Πάσχα απ' τά παλιά μας, Πάσχα τρελλό, νεανικό κι' ευτυχισμένο, και σκέψου ότι με τή χιόνια στα μαλλιά μας, άν ζούμε... ζούμε από ένα Πάσχα περασμένο.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

«Επειτα απ' την έκστρατεία εναντίον της Βι-
ένης, όπου τα στρατεύματα του Σουλεϊμάν υ-
πέστησαν πρωτοφανή ήττα, ο Σουλτάνος ξανα-
γύρισε στην Πόλη. Για να καθουσιάσει το λαό,
και να αναπνεύσει το φρόνημα του στρατού, ο
Σουλεϊμάν άφηνάσε τις γιορτές της περιτομής
των πριγκηπων που έγιναν με κάθε χλιδή και
μεγαλοπρέπεια.

Στο μεταξύ ο ραδιούργος 'Ιμπραήμ πείθει το
γιού του Πιρί Πασά να σκοτώσει τον ίδιο τον
πατέρα του, για να φύγει απ' τη μέση ένας αν-
τίπαλος του. Μετά τη δολοφονία, η Χουρρέμ,
που είχε σιγήσει ότι ήθελε αυτοκτονήσει, είνε ο
Μ. Βεζύρης, άρχισε να τον διαβάλλει στον
Σουλτάνο.

Η πονηρή Τσερκέζα, δεν έπαυε
να τονίζει στο Σουλτάνο πως ό-
ταν θάβαντο τον πλήρωμα του χρό-
νου δεν θα διάταζε να τον θυσιά-
σει, όπως θυσιάζει το γέρο Πιρί πασά που
το μόνο σφάλμα του ήταν η πίστι και η
αφοσίωσή του στον Πατισάχ.

Από την άλλη μεριά ο σταυλάρχης
Ρουστέμ, εξακολουθώντας να κρατά ενήμε-
ρη την Χουρρέμ, κατάρθωσε με αδιάσει-
στα επιχειρήματα να της περιγράψει τον
τρόπο με τον οποίο δηλητηριάστηκε ο Πιρί
πασάς. Τα επιχειρήματα του δεν δίστασε
να τα αναπτύξει και στον ίδιο το Σουλ-
τάνο.

Ο Σουλεϊμάν, ύστερα απ' όλ' αυτά έρ-
χισε να δικαιώνει τη γυναίκα του. Όσο
σκεπτόταν πως ο 'Ιμπραήμ κατάρθωσε να
καταφέρει το γιού του Πιρί να δηλητηριά-
σει τον πατέρα του, η παρουσία του μέσα
στο Σαράγι άρχισε να τον τρομάζει. Ό-
ταν πείστηκε απόλυτα για την ένοχή του
ή συζήτησι γύρω απ' αυτή την υπόθεση έρ-
χισε να τον ένοχλη και να τον νευριάσει.
Όσες φορές η Χουρρέμ ή ο Ρουστέμ ά-
νοιγαν το στόμα τους για να του μιλή-
σουν για τη δολοφονία, τους διέκοπτε ά-
ποτομα, λέγοντας:

— Φτάνει πιά. Σκεπάστε τη συχαμερή
κι' άπαίσια αυτή υπόθεση. Δεν έχετε άλλα
λόγια; Δεν μπορείτε να πείτε και μερικά
άστεια για να περάσουμε την ώρα;

Ο 'Ιμπραήμ δεν είχε αντίληψη όσα συ-
νέβαιναν γύρω του, και άμέριμος, μετά
την εξόντωσι του πιο ισχυρού αντίπαλου
του, άρχισε τις ενέργειες για την πραγμα-
τοποίηση του σχεδίου του, που ήταν
πλήρης στο θρόνο της Ουγγαρίας έ-
ξουδετερώνοντας τον Βοεβόδα 'Ιωάννη Ζα-
πούλα. Και για να επιτύχει το σκοπό του
άρχισε να αλληλογραφεί μυστικά με τον βα-
σιλιά Φερδινάνδο της Αυστρίας.

Η πανίσχυρη Τσερκέζα

Στο μεταξύ ο πριγκηπας διάδοχος Μου-
σταφάς είχε συμπληρώσει τα 14 χρόνια

της ηλικίας του και, σύμφωνα με τις πε-
ραδόσεις και το πρωτόκολλο της έθιμου-
πίας του Σαραγιού, δεν του επιτρεπόταν
να μείνει πιά στο χαρεμλίκι. Έπρεπε να
απομακρυνθεί από την Αύλη του πατέρα του.

Ο Σουλεϊμάν, που τον ένοιωσε σαν
κάρφος στα μάτια του, δεν άφησε να του
ξεφύγει η ευκαιρία και για να τον ξεφορ-
τωθεί τον διώρισε άμέσως Βαλή (Γενικό
Διοικητή) της Έπαρχίας Σαρουχάν.

Την ώρα που ο Μουσταφάς παρουσιά-
στηκε στην τυπική και ψυχρή τελετή που
έγινε στη μεγάλη αίθουσα του Συμβουλίου
του Στέμματος, για να του ανακοινώσουν
το διορισμό του, και έσκυψε να φιλήσει το
χείρι του πατέρα του, ο Σουλεϊμάν τον
διέταξε να πάρη τη μητέρα του τη Μαχιν-
τεβράν, και να φύγει άμέσως για τη Μα-
γνησία, που ήταν η έδρα της Διοικήσεως
Σαρουχάν.

Η πράξις του Σουλτάνου χαροποίησε
την Χουρρέμ, γιατί έβλεπε να απομακρύ-
νεται απ' το Σαράγι ο μοναδικός αντίπα-
λος του γιου της και η αντίζηλος της, η
Μαχιντεβράν. Από την άλλη μεριά όμως
την ανησύχησε, γιατί γνώριζε πως η διοί-
κησις της Έπαρχίας Σαρουχάν, ήταν ανε-
καθεν το τελευταίο σκαλοπάτι των πριγκί-
πων, που ήταν προωρισμένοι να ανέβαινε
στο θρόνο του 'Οσιάν.

Όταν όμως έμαθε πως ο 'Ιμπραήμ πα-
σάς, στην τελετή του διορισμού για να
εκδηλώσει τον εξαιρετικό σεβασμό του έρ-
ριζε επιδεικτικά στους ώμους του πριγκί-
πα Μουσταφά το «καφτάνι» του διαδόχου
του θρόνου, ανέπνευσε. Άρχισε άμέσως να
στοχαζεται πως αν κατάρθωνε να παρυσύ-
ρη τον 'Ιμπραήμ πασά στον έλεορο και
στην καταστροφή, θάβρισκε την ευκαιρία
να μπερδέψει στα δίχτυα των μηχανορα-
φιών της και τον πριγκηπα Μουσταφά.

Τα γεγονότα που άρχισαν να ξετυλίγον-
ται με γοργό ρυθμό δικαιώσαν απόλυτα
τις προληπτικές εκείνης γυναίκας, που πι-
στύουν πως ύστερα από κάποιο καλό ή
κακό, πρέπει να περιμένουν και δεύτερο.
Στην Χουρρέμ δόθηκε αυτή η ευκαιρία.

Δεν πέρασε παρά μικρό χρονικό διάστη-
μα απ' την ημέρα που είδε να απομακρύ-
νεται από το Σαράγι, η Μαχιντεβράν και
ο γιός της και ένα πρωί, μόλις ξύπνησε,
ή καμαριέρα της την πληροφορήσε πως η
Χαφά Σουλτάνα, η μητέρα του Σουλεϊ-
μάν είχε τη νύχτα πεθάνει ξαφνικά.

Με το θάνατο της Βαλιντέ Σουλτάνας
όλη η δύναμι της εξουσίας μέσα στο Σα-
ράγι, περνούσε, μοιραία, στα χέρια της
πανούργας και πονηρής Τσερκέζας.

Είνε αλήθεια, πως απ' την ημέρα που
ο Σουλεϊμάν διάλεξε για «Γκιόζντε» (εύ-

ΑΠΟ ΤΟ ΣΗΜΕΡΙΝΟ ΤΕΥΧΟΣ ΜΑΣ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 40

Άρχίζει το νέο περιπετειώδες ίπποτικό
και δραματικό μυθιστόρημα του δημο-
φίλου Γάλλου συγγραφέως
ΖΑΒΙΕ ΝΤΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

Είνε η συγκινητική και δραματική ιστο-
ρία ενός γοητευτικού νέου ίπποτή που
αγαπάει με πάθος μια ώραία νέα άρι-
στοκρατικής καταγωγής και που παρ-
αύρεται σε συνταρακτικές περιπέτειες
από μια σατανική γυναίκα, που την
είχε άλλοτε παντρευτή και της οποίας
είχε χάσει τα ίχνη της από χρόνια.
Φλογεροί έρωτες, καταπληκτικές περι-
πέτειες, θανάσιμα μίσση, δραματικές μο-
νομαχίες, συνωμοσίες και σκοτεινά μυ-
στήρια, αλλόκοτες μαγικές τελετές, ρα-
διουρίες και παράφορα πάθη συγκλο-
νίζουν τη ζωή των δύο πρωταγωνιστών
της εκπληκτικής αυτής ιστορίας.

νοούμενη) του την Χουρρέμ, η έπιρροή και
το κύρος της Χαφά Σουλτάνας στο πε-
ριβάλλον του Σαραγιού, είχε πάθει αίσθη-
τη μείωσι. Παρ' όλα αυτά όμως η παρου-
σία της δεν είχε πάψει να ενεργεί και
επικίνδυνη, γιατί εκτός που τη σεβόταν και
την αγαπούσε ο Σουλεϊμάν, αυτή σαν Βα-
λιντέ Σουλτάνα είχε το δικαίωμα να πα-
ρουσιάζεται στον Πατισάχ και να του ά-
ναφέρη ό,τι θα έπρεπε στη αντίληψη της
καθώς και ό,τι τύχαινε να της καταγγί-
λουν.

Γι' αυτό η Χουρρέμ, πλέκοντας το δί-
χτυ των μηχανοραφιών της, ένοιωσε την
ανάγκη να ενεργήσει επιφυλακτική και να παίρνη
όλα τα προφυλακτικά μέτρα που έκρινε ά-
παραίτητα, για να μη προσδοθή. Τώρα ό-
μως δεν υπήρχαν πιά αυτοί οι φόβοι. Έ-
νοιωσε πως με το θάνατο της Χαφά Σουλ-
τάνας άδειαζε και έμενε έλευθερη η θέσι
που κατείχε αυτή, σαν Βαλιντέ Σουλτάνα,
στην καρδιά του Πατισάχ.

Η έκστρατεία

Σε λίγο ανήγγειλαν στο Σουλτάνο πως
είχαν στασιάσει οι Βελερβέδες των ανε-
ξάρτητων ανατολικών Σαντζακιών Βιτλίκ
και Βαγδάτης, προσχωρώντας στο Σάχη
της Περσίας και πως τα είχαν καταλάβει
τα Περσικά στρατεύματα.

Ο Σουλτάνος Σουλεϊμάν, θώρρησε τις
πολεμικές ενέργειες του Σάχη σαν προ-
βολή για τη βασιλική του τιμή και αξί-
σπρεπεια και αναγκάστηκε να κηρύξη τον
πόλεμο εναντίον της Περσίας που τον είχε
άποφασίσει από πολύ καιρό και τον άνε-
βαλλε κάθε φορά, για να κανονίσει πρώτα
τους λογαριασμούς του με τους Αυστρια-
κούς και τους Γερμανούς.

Ο Σουλτάνος ανέκρουσε και πάλι άρχι-
στράτηγο το Μέγα Βεζύρη 'Ιμπραήμ πασά
και του ανέθεσε τη διοίκησι της στρατίας
που θα βάδιζε κατά της Περσίας.

Μόλις ο Πατισάχ ανήγγειλε στον 'Ιμ-
πραήμ το διορισμό του στο αξίωμα του
Σερσάκέρη, μέσα στη φαντασία του έλα-
ζονικού και όνειροτόλου Βεζύρη, άρχισαν
να αναζούνε όλα τα όνειρα που έτρεφε και
σαν άστραπη πέρασε απ' το μυαλό του η
σκέψη πως αν η έκστρατεία αυτή απέδανε
νικηφόρα, το γεγονός αυτό θα συντελούσε
κατά πολύ στην άνοδο του στο θρόνο, που
από καιρό τον έποφθάλμιούσε.

Η Χουρρέμ, την εποχή εκείνη, περνού-
σε τους τελευταίους μήνες της τρίτης έγ-
κυμοσύνης της. Ο Σουλεϊμάν δεν ήθελε να
απομακρυνθεί από κοντά της και ζητούσε
την άφορμή, που θα δικαιολογούσε την πα-
ραμονή του στην Πόλη. Το θεωρούσε όμως
ταπεινωτικό για την αξιοπρέπεια του, να
μην πάρη μέρος στην έκστρατεία μονάχα
για το λόγο αυτό.

Και ενώ ο Μονάρχης κι' ο Μέγας Βεζύ-
ρης βρισκόταν σε άμχανία, αναγγέλθηκε
πως ο στόλος του Βασιλιά της Γερμανίας
Καρόλου του Ε' υπό τη διοίκησι του Βε-
νετσιάνου ναυάρχου Άντρέα Ντόρια, κατέ-
πλευσε στη Μεσόγειο, κατευμαίνοντας τον
τούρκικο στόλο και σκότωσε πεντακόσιους
Γενιτάρους.

Ο 'Ιμπραήμ πασάς, μόλις το έμαθε,
παρουσιάστηκε άμέσως στο Σουλτάνο και
του είσηγήθηκε, με τρόπο, πως θάπρεπε
αυτός να παραμείνη στην Πόλη, για να έ-
πιστάτησι στην όργανωσι και την προπα-
ρασκευή του στόλου, που θάπρεπε να ε-
πιστεψείλουν εναντίον του Άντρέα Ντόρια.

Η είσηγησι αυτή, όπως ήταν έπόμενο,
ανακούφισε το Σουλεϊμάν. Την επομένη κά-
λεσε το Μέγα Βεζύρη και Σερσάκέρη 'Ιμ-
πραήμ πασά και τον διέταξε να τεθεί επί
κεφαλής της στρατίας και να ξεκινήσει ά-
μέσως για την ανάκτησι του Σαντζακιού
Βιτλίκ και την κατάληψι της Βαγδάτης και
στην ανάγκη και ολόκληρης της Περσίας.

Την παραμονή που έπρόκειτο να ξεκινή-
σουν τα στρατεύματα, ο σταυλάρχης Ρου-
στέμ παρουσιάστηκε στον 'Ιμπραήμ και
του έπαυελε τη γνωστή σύστασι του.
Του τόνισε, με τρόπο, πως πρέπει στην
έκστρατεία να παρακολουθή και να πρσέ-
χη το Ντεφερδάρη 'Ισκενδέρ Τσελεμπή,
που έπιθυμούσαν το αξίωμα του Μεγάλου
Βεζύρη, και του σύστησε να χρησιμοποιή-

ση για τους σκοπούς του τον άκόλουθο του
Ντεφερδάρη, το Νακκάς Άλή.

Ο ραδιούργος αλίκος φρόντισε συγ-
χρόνας να δει ιδιαιτέρως το Ντεφερδάρη 'Ι-
σκενδέρ Τσελεμπή και υποκρινόμενος τον
άνησυχο και στενοχωρημένο, του υπέδειξε
έπίσης να φυλάγεται απ' το Μέγα Βεζύρη
που βάλθηκε να τον εξοντώσει, χωρίς όμως
να του πη ούτε λέξη για το ρόλο που θά-
παίξει στην περίπτωση αυτή ο άκόλουθος
του Νακκάς Άλής.

Ο πονηρός Κροάτης, που ενεργούσε με
την έντολη της Χουρρέμ, με τις ενέργειες
του αυτές επέδωκε να επιτύχει την εξόν-
τωσι του Ντεφερδάρη που μοιραία θα συν-
τόμενε το χρόνο που χρειαζόταν για την
εξαφάνισι του 'Ιμπραήμ πασά, που τον εί-
χε προγράψει η τετραπερασμένη Τσερκέζα.

Οι αξιώσεις του 'Ιμπραήμ

Έτσι στις 23 Σεπτεμβρίου 1533, η
τούρκικη στρατιά ξεκίνησε εναντίον της
Περσίας με άρχηγους και διοικητές που ύ-
πέδλεπαν και παρακολουθούσαν ο ένας τον
άλλο.

Όταν η στρατιά έφτασε στο 'Ικόνιο, που
είχε όρισθ σαν πρώτος σταθμός της στρα-
τιωτικής πορείας, τα στρατεύματα τραδή-
χτηκαν στην πεδιάδα Τσινωρλή και κατε-
σκήνωσαν, για να ξεκουρασθούν μερικές
μέρες.

Την επομένη παρουσιάστηκε στο στρα-
τόπεδο των Τούρκων ο Σεμεσδίν βεης,
γιός του άποστάτη Βελέρβη του Σαν-
τζακιού Βιτλίκ, κομίζοντας το κεφάλι του
πατέρα του, Γενικού Διοικητή Σερφ Βέη.
Συγχρόνας ανήγγειλε στο Μέγα Βεζύρη
'Ιμπραήμ τη συντριπτική ήττα που βάρανε
τα Περσικά στρατεύματα και που είχαν ως
άποτέλεσμα την ανακατάληψι του Σαντζα-
κιού από τον Ουλεμά πασά, το Γενικό
Διοικητή της Βαγδάτης που ήταν έπαρχια
Περσική, και είχε δηλώσει ύποταγη στο
Σουλτάνο.

Ο 'Ιμπραήμ ανέθεσε τότε την κληρονο-
μική διοίκησι της ανεξάρτητης έπαρχίας
του Βιτλίκ στο Σεμεσδίν βέη το γιού του
άποστάτη Βελέρβη, αντί του Ουλεμά πα-
σά, στον οποίο την είχε αναθέσει ο Σουλ-
τάνος.

Ύστερα από μερικές μέρες πήρε τα
στρατεύματα και βάδισε προς τα χειμαδιά
του Χαλεπιού, όπου η στρατιά κατεσκήνω-
σε και περίμενε την άνοιξη, για να συνε-
χίστη την έκστρατεία της εναντίον της Βα-
γδάτης.

Έκει ο 'Ιμπραήμ πληροφορήθηκε την
αφιξι στην Πόλη του κουρσάρου Χαϊρεδδίν
Βαρβαρόσσα, που τον είχε καλέσει ο Σουλ-
τάνος απ' τ' Άλγέρι για να του αναθέσει
τη διοίκησι του στόλου που θα έξεστρά-
τευε εναντίον του Γερμανικού στόλου, που
περιπολούσε στη Μεσόγειο.

Ο 'Ιμπραήμ εκμεταλλευόμενος το αξίω-
μα του Σερσάκέρη, ζήτησε απ' το Σουλ-
τάνο να στείλη το Χαϊρεδδίν Βαρβαρόσσα
στο στρατόπεδο του Χαλεπιού, για να του
αναθέσει αυτός, υπό την ιδιότητα του άρ-
χιστράτηγου, τη διοίκησι του στόλου και
να του δώσει και οδηγίες.

Η άσστοχη και αυθάδης αξίωσι του 'Ιμ-
πραήμ εξαγρίωσε το Σουλτάνο και ενίσχυ-
σε τις υποψίες που έτρεφε εναντίον του.
Επιφυλάχθηκε να τον τιμωρήσει όταν θα
γύριζε απ' την έκστρατεία και με τρόπο
ανεκρίτως στο Βαρβαρόσσα την άπαίτη-
σί του.

Ο ακούραστος κουρσάρος, θέλοντας να
δείξει στο Σουλτάνο πως είναι πρόθυμος να
εκτελέ τις διαταγές του τόσο στη θάλασσα,
όσο και στην ήρρά, ξεκίνησε την άλλη μέρα
έφιππος για να πάη να συναντήσει το Με-
γάλο Βεζύρη.

Ο 'Ιμπραήμ υπερήφανος για την ύπο-
χώρησι του Σουλτάνου στις αξιώσεις του,
υποδέχτηκε με εξαιρετικές τιμές το Βαρ-
βαρόσσα και τη συνοδεία του. Κάλεσε ά-
μέσως σε έκτακτη συνεδρίασι το πολεμικό
συμβούλιο της έκστρατείας και μέσα σε
παληγγυρικές εκδηλώσεις, άπενειψε στον
Τούρκο κουρσάρο το βαθμό του «πασά» και
το αξίωμα του Βελέρβη του Άλγεριού.

Ο Βαρβαρόσσας έβρινε δυο μέρες στο
στρατόπεδο, σαν φιλοξενούμενος του 'Ιμ-
πραήμ και έπειτα γύρισε στην Πόλη και
έπέλεσε τα καθήκοντά του.

Η Χουρρέμ, πληροφορήθηκε όλ' αυτά με

πολλήν ίκανοποίησι. Τις ενέργειες του 'Ιμ-
πραήμ θα τις εκμεταλλευόταν εναντίον του
όταν θα παρουσιαζόταν η ευκαιρία.

Ο 'Ιμπραήμ σ' όλο το χρονικό διάστη-
μα που τα στρατεύματα παρέμεναν στρα-
τοπεδευμένα στα χειμαδιά του Χαλεπιού,
στοχαζόταν πως θα κατάρθωνε να εξοντώ-
ση τον Ντεφερδάρη 'Ισκενδέρ Τσελεμπή.

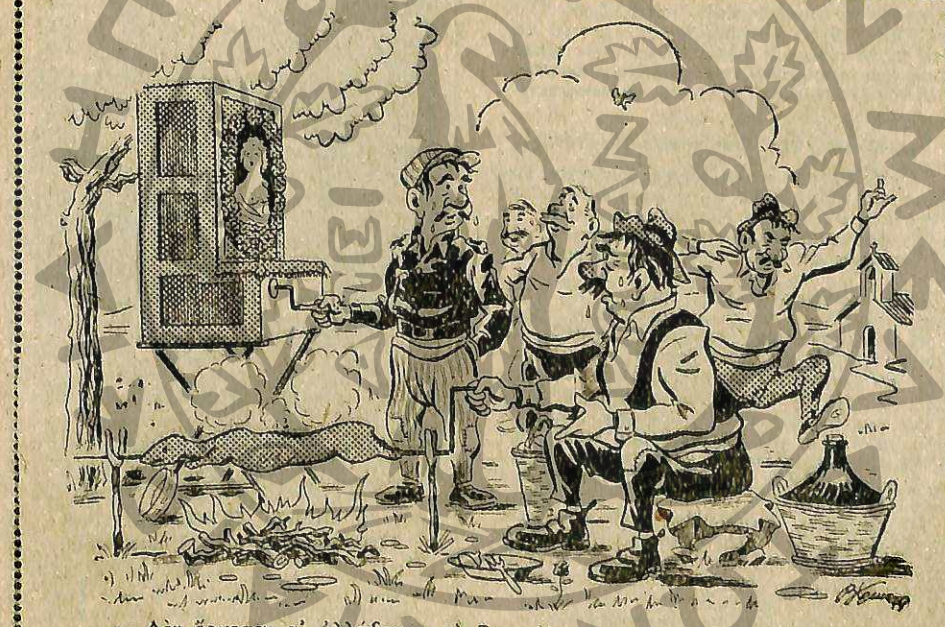
Αποτραβιόταν μέσα στη σκηνή του που
χρησίμευε για Στρατηγείο και εκεί απο-
μονωμένος, με το κεφάλι σκυφτό μέσα στα
χέρια του, βασάνιζε αδιάκοπα το μυαλό
του, προσπαθώντας να βρη έναν τρόπο που
θα εξανάγκιζε τον αντίπαλό του να κάνει
κάποια άπιστευσι. Και την παραμικρό-
τερη άκομψι απ' τις παραβάσεις του ήταν
άποφασισμένος να την εκμεταλλευθεί κα-
τάλληλα ώστε να καταδικαστή σε θάνατο.

Ο Ντεφερδάρης χρησιμοποιούσε για
φρουρά του διαλεκτούς καβαλάρηδες της
έρημου, που είνε γνωστοί με την όνομασι
«τζεμπελί». Κάποια μέρα παρουσιάστηκε
στον 'Ιμπραήμ, ο Βοηθός του Ντεφερδάρη,
ο πανούργος και ραδιούργος Νακκάς
Άλή και του είσηγήθηκε να ζητήσει απ' αυ-
τόν να του στείλη απ' τη φρουρά του έκα-
τό άνδρες, για να τους χρησιμοποιήσει για
τη σωματοφυλακή του σαν Σερσάκέρη.
Συγχρόνας του υπέδειξε να ζητήσει όνομα-
στικά τους τριάντα απ' αυτούς τους άν-
δρες.

Όταν ο Ντεφερδάρης πήρε τη διαταγή
του 'Ιμπραήμ πασά, χαλώθηκε απ' τον τρό-
πο με τον οποίο ήθελε να οργανώσει τη
σωματοφυλακή του ο Μέγας Βεζύρης. Έ-
πειδή όμως δεν είχε την διάθεσι να του
άρνηθ, άλλ' ούτε και να εκτέλεση κατά
γρήμνη τη διαταγή του, έσπευσε να του
σπείρη, εκτός από τους έκατό άνδρες που
ζητούσε, και δέκα παραπάνω. Απέφυγε ό-
μως να συμπεριλάβη μέσα στους άνδρες
που του έστειλε και κείνους που του ζη-
τούσε όνομαστικά.

Ο 'Ιμπραήμ συγκρατήθηκε και προσ-
πάθησε να μην εκδηλώσει την αγανάκτησι
του για την άνυπακοή του Ντεφερδάρη.
Όταν όμως το βράδυ μαζεύθηκαν στη σκη-
νή του οι Βεζύρηδες και οι διοικητές των
μονάδων, βρήκε την ευκαιρία, να παρατη-
ρήσει τον Ντεφερδάρη. Και με το πρό-
σχημα ότι διατυπώνει παράνομα άρχισε να
λέη:

—Ο Μεγαλειότατος Πατισάχ, μου άνε-
θεσε την άρχηγία του στρατού. Επομένως
ο κάθε λόγος μου είνε και διαταγή του
Σουλτάνου. Παρ' όλα αυτά ο Ντεφερδάρ-
ης 'Ισκενδέρ Τσελεμπής, περιφρονώντας
το «φιρμάνι» του Πατισάχ, άρνήθηκε να θέ-
ση στη διάθεσι μου τους τριάντα άντρες
που του ζήτησα. Και υποκρίνεται αν δεν εί-
χε ακόμα, ώφειλε, σεδόμενος τη διαταγή

— Δεν έρχεσαι να αλλάξουμε με Βαγγέλη, γιατί κουράστηκα;

(Του Β. Χριστοδούλου)

πὸ διάφορα σημεία τοῦ στρατόπεδου σπα-
σαχτικές κραυγές πού καλοῦσαν βοήθεια:
— Σαΐγκουν βάρ!... Μὰς ληστεύουν!
— Οἱ σαλπικτές βάρεσαν ἀμέσως συναγερ-
μό, οἱ Γενίτσαροι τινάχτηκαν ἀπ' τὴς σκη-
νές τους καὶ κινώντας τὰ γυμνά γιγαστρά-
νια τους ἔτρεξαν πρὸς τὸ μέρος ὅπου βρι-
σκοῦν ὁ ἡθασαυρὸς καὶ πιάσανε τοὺς δέκα
ξυπλοῦτους.

Σὲ λίγο ἔφτασε ὁ Ἰμπραήμ πασάς, σὺν
τῷ ζυγνύσῃ δὴν κείνη τὴν ὥρα ἀπ' τὸν
ὑπνὸ. Καὶ γιὰ νὰ γλυτώσῃ τοὺς δέκα ξυ-
πλοῦτους ἀπὸ τὰ χέρια τῶν ἀφηνιασμένων
Γενιτσαρῶν, πού ἦταν ἐτοιμοὶ νὰ τοὺς λυν-
τάσουν, τοὺς πήρε ὑπὸ τὴν ὑψηλὴν του
προστάσια, λέγοντας:

— Ἄν σὺντροφοὶ σκοτώστε τοὺς δυστυ-
χισμένους αὐτοὺς, δὲν θὰ μπορέσουμε ν'
ἀνακαλύψουμε ἐκεῖνον πού τοὺς ἔδωσε νὰ
κάνουν τὴ ληστεία. Γι' αὐτὸ ἀφήστε τοὺς
καὶ θὰ τοὺς παραλάβω ἐγώ, γιὰ νὰ τοὺς
δικάσω.

Τὴν ἐπομένη οἱ δέκα αὐτοὶ κατὰ παραγ-
γελίαν ληστές, δὲν δίστασαν νὰ ὁμολογή-
σουν στὴν ἀνακριτικὴ ἐπιτροπὴ, πού κα-
τάρτισε ὁ Σερσάκέρης, πὼς στὴ ληστεία
αὐτὴ θησαυροὺς τοὺς ἔσπρωξε ὁ ἴδιος ὁ Ντε-
φερδάρης Ἰσκανδέρ Τσελεμπής.

Ὁ Μέγας Βεζύρης Ἰμπραήμ πασάς,
κλεισμένος στὴ σκηνή του, περίμενε μὲ ἀ-
γωνία τὸ πόρισμα τῆς ἀνακρίσεως. Μόλις
τοῦ ἀναγγεῖλαν τὴν ὁμολογία τῶν ξυπλοῦ-
των, φρόντισε μὲ ἀνθρώπους τῆς ἐμπιστο-
σύνης του, νὰ διαδώσῃ τὴν εἰδησίαν σ' ὅλο
τὸ στρατεῦμα.

Ἐνῶ ὅμως ἐτοιμαζόταν νὰ πιάσῃ καὶ νὰ
ἀλυσοδέσῃ τὸν Ντεφερδάρη, οἱ Γενίτσα-
ροι, πού τὸν ἐκτιμοῦσαν καὶ τὸν ἀγαποῦ-
σαν, σπασίαν καὶ μυριόστομη ἀκούσθηκε
τότε ἀπ' ὅλες τὶς σκηνές ἡ κραυγὴ:

— Ἰφιτράντιρ!... Μπουχάντιρ!... Εἴ-
νε συκοφαντία! Εἶνε ἀποχρὴ σκηνοθεσία!...
Σὲ κανένα δὲ θὰ ἐπιτρέψουμε νὰ ἀγγίξῃ
τὸ Ντεφερδάρη!...

Ἐνῶ αὐτοὶ τὴν στάσι τῶν Γενιτσαρῶν,
ὁ Ἰμπραήμ πασάς δὲν τόλμησε νὰ ἐφαρ-
μόσῃ τὸ σατανικὸ σχέδιό του. Ἀναγκάστη-
κε νὰ καλέσῃ στὴ σκηνή του τὸν Ἰσκανδέρ
Τσελεμπή καὶ ἀφ' οὗ τοῦ ἔκανε χίλιες δυο
φιλοφρονήσεις, γύρισε καὶ τοῦ εἶπε μὲ κυ-
νισμό:

— Εἶδες τοὺς ἄθλιους! Σὺν νὰ μὴ ἔ-
φτανε ἡ ληστεία πού ἀποπειράθηκαν νὰ κά-
νουν, προσπαθοῦν τώρα νὰ σὲ συκοφαντή-
σουν. Θάχω ἄδικο ἂν τοὺς κρεμάσω;

Τὸ πρῶτ' τῆς ἄλλης μέρας, ὅταν οἱ στρα-
τιώτες ζύπνησαν καὶ βγήκαν ἀπ' τὴς σκη-
νές τους, εἶδαν πραγματικὰ τὰ πτώματα
τῶν δυστυχισμένων ἐκείνων ἀνθρώπων νὰ
ταλαντεύονται πάνω στὶς ἀγχόνες πού εἶ-
χαν στηθῇ στὰ διάφορα σημεία τοῦ στρα-
τοπέδου.

Ὁ Ἰμπραήμ πασάς, γιὰ νὰ προκρί-
σῃ συγχρόνως τὴν δυσμένειαν τοῦ Σουλτάνου
ἐναντίον τοῦ Ντεφερδάρη, φρόντισε νὰ τοῦ
στεῖλῃ λεπτομερὴ ἐκθεσί, ὅπου δὲν παρέ-
λειψε νὰ προσθέσῃ καὶ τὴν ἐνοχοποιητικὴν
γιὰ τὸν Ἰσκανδέρ Τσελεμπή ὁμολογία τῶν
θυμάτων.

Τρικυμία στὴν ψυχὴ τοῦ Πατισάχ!

Ὅταν ἔφτασε στὴν Πόλιν ὁ ἔκτακτος τα-
χυδρόμος πού κόμισε τὴ γνωστὴ ἐκθεσί τοῦ
Μεγάλου Βεζύρη ἢ Χουρρέμ γεννοῦσε τὸ
τρίτο ἀρσενικὸ παιδί της, αὐξάνοντας κα-
τὰ ἓνα τοὺς ἀντίπαλους τοῦ διαδόχου Μου-
σταφά.

Στὸ νεογέννητο πρίγκιπα, πού ἦταν
παιδί χακετικὸ καὶ ἀδύνατο, δόθηκε τὸ ὄ-
νομα «Δεξιανγκιρ» (Κοσμοκράτορας). Ὁ
Πατισάχ, γιὰ νὰ παρηγορήσῃ τὴν Χουρ-
ρέμ, πού φαίνονταν ὑπερβολικὰ στενοχωρη-
μένη, γιὰ τὸ παιδί πού γεννήθηκε ἦταν
«σημειωμένο», φαίνονταν χαρούμενος καὶ ἀ-
διάκοπα τῆς ὀρκίζονταν πὼς στὸ παιδί αὐ-
τὸ ἔτρεφε μεγαλειότερη καὶ πιότερη ἀγά-
πη, ἀπ' τὴν ἀγάπη πού ἔτρεφε στοὺς ἄλ-
λους πρίγκιπες.

Ἡ Χουρρέμ, ἐξαπλωμένη στὸ κρεβάτι
τῆς λεγάνας, ἐξακολουθοῦσε νὰ πλέκει τὸ
σατανικὸ τῆς δίχτυ ἐναντίον τοῦ Ἰμπραήμ
πασά. Θέλοντας ὅμως νὰ ἐκμεταλλευθῇ
τὴν ἐξαιρετικὴν ἀφοσίωσιν πού τῆς ἔδειχνε
ἐκείνες τὶς μέρες ὁ ἔσπευτος συζυγὸς της,
γύρισε καὶ τὸν ρώτησε:

— Καὶ τί γράφει στὸν Ἀσλάνη μου, ὁ
προκομμένος Βεζύρης σου;

Ὁ Μονάρχης τῆς διαβάσεως τότε τὸ τε-
λευταῖο γράμμα τοῦ Ἰμπραήμ. Καὶ ὅταν
τελείωσε, σὺν νάθελε νὰ τῆς δώσῃ ἐξηγή-
σεις, ἔδειξε τὴν ἱκανοποίησιν του γιὰ τὸ
Μέγας Βεζύρης ἀπέφυγε νὰ δυσανεστήσῃ
τὸν Ἰσκανδέρ Τσελεμπή.

Ἡ Χουρρέμ, καταλάβε πὼς τὰ σχέδιά
της πῆγαιναν καλὰ καὶ θέλοντας νὰ συντε-
λέσῃ κι' αὐτὴ στὴν ἐπιτυχίαν τους, πρόσ-
θεσε:

— Θὰ ἔλθῃ, λεβέντη μου, κάποια μέρα,
πού ὁ Βεζύρης σου αὐτὸς θὰ ἐξουδετερώσῃ
τὸ γέρο Ντεφερδάρη σου καὶ θὰ τὸν ξε-
κάνῃ. Αὐτὸ πού σοῦ λέγω, γράω' το ἐκεῖ
στὸν τοίχο, γιὰτὶ αὐριο θὰ δῆς πὼς ἡ
Χουρρέμ ἔξερει νὰ προηπεύῃ.

Ὁ Σουλεῦμάν, κύτταξε προσεχτικὰ τὴ
γυναικα του, πού εἶχε κηρύξει τὸν πόλεμο
ἐναντίον τοῦ Μεγάλου Βεζύρη καὶ θέλον-
τας νὰ γυρίσῃ στ' ἀστεία τῆ συζήτησιν, τῆς
εἶπε:

— Ὁ Ἰμπραήμ, δὲς φορές τύχη νὰ ἀ-
ναφέρῃ τὸ ὄνομα σου σηκώνεται στὸ πόδι,
ὕποκλινεται καὶ προσβάλλει μὲ σεβασμό:
«Τῆς ἀξίει τῆς Χασεκί». Δὲν περνᾷ μέ-
ρα χωρὶς νὰ ζητήσῃ πληροφορίες γιὰ τὴν
ὑγείαν σου. Ἐνῶ σὺ διψᾷς τὸ αἷμα του. Τί
συμβαίνει ἐπὶ τέλους; Μήπως σοῦ κάνει
κόπο πού βλέπεις τὸν «ἐρίφη» (ἄθλιο) νὰ
ζῇ; Ἡ σοῦ φαίνεται πολὺ γιὰτὶ τρώγῃ ἔ-
να κομμάτι ψωμί;

— Ἄν ρωτᾷ γὰρ τὴν ὑγείαν μου, τὸ κάνει
ἀπὸ σεβασμὸ πρὸς τὸν λεβέντη μου. Ἄς
τύχη νὰ πέσω στὴ δυσμένειαν τοῦ ἀσλάνη
μου τότε θὰ καμωρώσῃς τὸν προκομμένο
τὸν Βεζύρη σου. Τότε θὰ καταρῶνῃ σὲ κάθε
θεμιτὸ καὶ ἀθέμιτο μέσο γιὰ νὰ σὲ ἀναγ-
κάσῃ νὰ χύσῃς τὸ αἷμα μου. Τί μπορεῖ νὰ
περιμένῃ κανένας ἀπ' ἓνα ἄνθρωπο πού κα-
τάφευγε νὰ βάλῃ τὸ γυνὶ νὰ σκοτώσῃ τὸν
ἴδιο τὸν πατέρα του; Αὐτὸς εἶνε ὁ λόγος
πού μὲ κάνει νὰ τὸν μισῶ θανάσιμα.

— Σὲ παρακαλῶ, ὅταν βρισκάμην κον-
τά σου μὴ μοῦ μιλάς γιὰ τὴν συκαμένη αὐ-
τῇ ὑπόθεσιν. Μοῦ ἔρχεται νὰ βλαστημήσῃ
ὅχι πιά τὸν Ἰμπραήμ, ἀλλὰ τὸν Πιρὶ πα-
σά. Σὺν νὰ μὴ ἔφθαναν οἱ στενοχωρίες πού
τράβηξα ὅταν βρισκόταν στὴ ζωὴ, κι' ὁ
θάνατος του ἀκόμα κατάντησε γιὰ μένα ἐ-
φιάλτης.

Σώπασε μερικὲς στιγμές. Ὁραματιζό-
ταν, τὴν χλωμὴν ὄψιν τοῦ Ντεφερδάρη ἢ
σκενδέρ Τσελεμπή. Ἀρχισε νὰ νοιώθῃ κά-
ποια ἀπέχθεια καὶ γι' αὐτόν. Ὑποπευό-
ταν πὼς θὰ ζητοῦσε κι' αὐτὸς τὴ συνδρομήν
του.

ΟΙ ΚΟΥΚΛΕΣ ΤΕΛΕΙΟΠΟΙΟΥΝΤΑΙ

Ἡ Τζένιφερ Μπράουν, ἡλικίας τριῶν ἔ-
των, εἶνε ὑπερήφανη γιὰ τὴν κούκλα της,
πού τὴ συνοδεύει σὲ ὅλες τὶς ἐξόδους της.
Ἡ κούκλα αὐτὴ στοιγίζει 15 λίρες (χάρ-
τινες) καὶ μπορεῖ, ὅχι μόνο νὰ περπατᾷ,
ἀλλὰ καὶ νὰ γυρίσῃ τὸ κεφάλι της δε-
ξιά καὶ ἀριστερά.

τοῦ πρίγκιπα διαδόχου Μουσταφά, γιὰ νὰ
πετύχῃ τὴν πτώσιν τοῦ Ἰμπραήμ πασά ἀπὸ
τὸ ἀξίωμα τοῦ Μεγάλου Βεζύρη, πού τὸ
λαχταροῦσε καὶ ὁ ἴδιος.

Ἡ νέμεσις!

Ὁ Σουλεῦμάν, γιὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴ
στενοχωρία του, ἀναγκάστηκε ν' ἀφήσῃ τὴν
Χουρρέμ καὶ κατέβηκε στὸν κήπο τοῦ Σα-
ραγίου. Ἀφ' οὗ ἀσχολήθηκε ἐκεῖ μὲ διάφορα
πράγματα, κάλεσε τὸν σταυλάρχον Ρουστὴμ,
μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι κουβεντιάοντάς μαζί
του θὰ κατάρθωνε ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὴν
ἀγωνία πού ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν βασανί-
ζει.

— Σοῦλὲ μπακαλοῦμ Χιρδὰτογλου!...
Γιὰ λέγε, γυνὶ τοῦ Κροάτη, τί νέα ἔχεις;
τὸν ρώτησε.

— Ὁ Ἀλλάχ, Μεγαλειότατε Πατισάχ,
εἶνε Μέγας!... Σήμερα τὸ διεπίστωσα ἄλ-
λῃ μιὰ φορά.

Ἡ ἀπάντησι δὲν εἶχε καμμιά σχέσιν μὲ
τὸ ἐρώτημα. Κατάπληκτος ὁ Πατισάχ, ἀρ-
χισε νὰ περιεργάζεται μὲ προσοχὴν τὸν
Ρουστὴμ, προσπαθώντας νὰ ἐξακριβώσῃ ἂν
ἦταν σὰ καλὰ του, γιὰτὶ τοῦ φαίνονταν
πὼς εἶχε παλαδώσει. Ὅταν πείσθηκε πὼς
ἦταν ἴδιος καὶ ἀπαράλλακτος, φρόντισε,
σοβαρὸς καὶ ἐξυμνος, ἀναγκάστηκε μὲ φα-
νερὴν περιέργειαν νὰ τὸν ρωτήσῃ:

— Ὁ Ἀλλάχ εἶνε Μέγας! Κανεὶς δὲν
τὸ ἀρνιέται. Σὲ ρώτησα τί νέα ἔχεις. Σὺ
γιὰτὶ μοῦ ἀνέφερες τὸν Ἀλλάχ καὶ γιὰ ποῖο
λόγο τὸν θυμήθηκες;

— Σήμερα τὸ πρῶτ', Πατισάχ μου, μοῦ
διηγῆθηκαν κάποια ἱστορία. Ἀπ' τὴ στιγ-
μὴ ἐκείνῃ ἡ καρδιά μου χτυπᾷ καὶ μὲ ἔχει
κυριεύσει ἓνας ἀκατάσχετος τρόμος. Τὸ
«Ἀχ!» τοῦ ἀδικημένου δὲν ἀπομένει ἀτι-
μώρητο. Ὅτι κι' ἂν κάνῃ κανεὶς, ἀσφα-
λῶς, θὰ τὸδῇ, Σουλτάνε μου. Αὐτὸ γιὰ
ἄλλη μιὰ φορά τὸ ἀκούσα σήμερα καὶ τὸ
μαθα.

Τρελλάθηκες, μωρὲ Ρουστὴμ; Τί εἶνε
αὐτὰ πού ἐξακολουθεῖς νὰ μοῦ κοπανᾷς;
Ποιανὸν τὸ «Ἀχ!» πληρώθηκε καὶ ποῖος
εἶνε αὐτὸς πού βρῆκε κείνο πού ἔκανε;
Ποιὰ εἶνε αὐτὴ ἡ ἱστορία πού ἀκούσεις;
Πάψε νὰ μοῦ ἀραδιάζεις γρίφους καὶ πές
μου ἐπὶ τέλους ἀνοιχτὰ καὶ ξάστερα κείνο
πού ξέρεις...

— Ὁ γυνὶς τοῦ Πιρὶ πασά, Σουλτάνε
μου, δὲν εἶνε κείνος πού ἔδωσε δηλητήριο
στὸν πατέρα του; Λοιπὸν...

Ὁ Σουλεῦμάν ἔκανε μιὰ σβέλτη κίνησι,
τινάχτηκε ἀπ' τὴ θέσιν του καὶ ἐξαγριωμέ-
νος τοῦ φώναξε μὲ ὅλη τὴ δύναμιν τῶν πλε-
μονιῶν του:

— Πάλι ὁ Πιρὶ; Πάλι τὸ δηλητήριο; Μά,
δὲν ἔχεις, βρὲ «ἐρίφη» (ἄθλιε) καμμιά ἄλλη
κουβέντα νὰ πῆς;

— Μερχαμέτ Χουνκιάρ!... Εὐσπλαγ-
χνισθῇτε με. Ἡ ἱστορία εἶνε παραδειγμα-
τικὴ.

— Καὶ τί ἀνακατεύεται ὁ Ἀλλάχ σὲ τέ-
τοιες βρωμοδουλειές;

— Ἄν ἐπιτρέπετε, Πατισάχ, νὰ σὰς διη-
γηθῶ τὴν ἱστορία. Μοῦ τὴν εἶπε ἓνας ἀπὸ
τοὺς «μυστανοδζι» - μπισάδες (ἀρχηγούς
Γενιτσαρῶν) τῆς φρουρᾶς τοῦ Σαραγίου
τῆς Ἀδριανούπολης, πού ἔφτασε χθὲς στὴν
Πόλιν. Ναί, ὁ Καντῆς Μεχμέτ ἐφένδης βρῆ-
κε τὰ ἐπίχειρα τοῦ μεγάλου κακοῦ πού ἔ-
κανε στὸν πατέρα του Πιρὶ πασά. Ἐγὼ νῦν
στάχτη!

— Ἐγὼ νῦν στάχτη, εἶπες; Δηλαδή κἄνκε.

— Κἄνκε, βέβαια, Μεγαλειότατε Πατι-
σάχ!...

Ἡ περιέργεια καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ
Σουλτάνου κορυφώθηκαν. Βιάζονταν νὰ μά-
νῃ τὶς λεπτομέρειες. Καὶ γιὰ νὰ πιέσῃ τὸ
«οὐστὴμ», τοῦ φώναξε:

— Μὰ λέγε ἐπὶ τέλους, σταυλάρχη, δὲ
ἀκούσεις γιὰ τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴ!...

— Ὁ Καντῆς Μεχμέτ, ἦταν ἓνας ἀλκο-
λικὸς καὶ ἔπινε μέρα καὶ νύχτα. Τὴν παρα-
μονὴ πού θάφευγε ὁ «μυστανοδζι»-μπισάς
γιὰ τὴν Πόλιν, τὸ εἶχε κοπανήσει γενναῖα.
Καί, ὅπως ἐξακριβώθηκε, τὴ νύχτα, τὴν ὥ-
ρα πού ἔπεσε στὸ κρεβάτι του, πάνω στὸ
τραπέζακι πού βρισκόταν στὸ πλάγι, ἀφῆ-
σε ἀναμμένο τὸ κερί του. Ὅταν τὸν πήρε
ὁ ὕπνος τὸ κερί ἔγυρε καὶ πῆραν φωτιά τὰ
σκεπάσματα τοῦ κρεβατιοῦ. Τρομαγμένος
ὁ Καντῆς τινάχτηκε ἐπάνω, ἀρπάξε τὸ στα-
μνὶ πού βρισκόταν δίπλα του, καὶ τὸ ἀ-

δείασε γιὰ νὰ σβύσῃ τὴ φωτιά. Ἀλλὰ τὸ
σταμνὶ ἀντὶ γιὰ νερὸ ἦταν γεμάτο μὲ οὖ-
ζο. Ἡ φωτιά τότε κώρωσε καὶ οἱ φλόγες
ζώσανε τὸ δωμάτιο.

— Κι' ὕστερα;

— Ζωὴ σὲ λόγου σας, Πατισάχ μου!
Ὁ Καντῆς Μεχμέτ ἐφένδης, βρίσκεται τώρα
στὸν Ἀδῆ.

Περιέργη, πολὺ περιέργη, μὲ τὴν ἀ-
λήθεια ἱστορία. Ἐχεὶς δικὸν Ρουστὴμ. Τὸ
«Ἀχ!» τοῦ ἀδικημένου δὲν μένει χωρὶς ἀν-
ταπόδοσι. Ὁ Ἀλλάχ, λένε δὲν ξεχνᾷ τοὺς
δυνάστες καὶ τοὺς τυράννους. Πολλὰ φο-
ρὲς μάλιστα δὲν τοὺς δίνει προθεσμία νὰ
ἐξίλειωθουν καὶ τοὺς τιμωρεῖ σκληρὰ. Νά,
λοιπὸν, καὶ ὁ Καντῆς Μεχμέτ βρῆκε τὰ ἐ-
πίχειρα τῆς κακίας του. Αἰώνια ἡ μνήμη
τοῦ πατέρα του, κατάρρα κι' ἀνάθεμα σ' αὐ-
τόν!

Στάθηκε μερικὰ λεπτὰ τῆς ὥρας σκε-
πτικός καὶ συνέχισε:

— Ἐσὺ τώρα, Ρουστὴμ, φρόντισε νὰ στεῖ-
λῃς ἓνα γράμμα στὸν Ἰμπραήμ καὶ νὰ τοῦ
τῇ ἐξιστορήσῃς ὅλα. Ἰσως παραδειγμα-
τισθῇ κι' ἀποφεύγῃ στὸ ἐξῆς νὰ χύνῃ ἄδικο
αἷμα. Ἐτοί θὰ προφυλάγεται ἀπ' τὸ κρίμα
καὶ θὰ σώσῃ καὶ μένα ἀπ' τὶς κατάρρες,
πού μοῦ δίνουν ἐξ αἰτίας του οἱ ἄλλοι.

Οἱ ἀνησυχίες τοῦ Σουλτάνου

Ὁ Σουλεῦμάν ἐκείνη τὴ νύχτα δὲν κα-
τάρθωσε νὰ κλείσῃ μάτι ἀπ' τὴν ἀγωνία
καὶ τὴν ἀνησυχία. Οἱ λεπτομέρειες τοῦ
τραγικοῦ τέλους τοῦ Καντῆ Μεχμέτ ἐφέν-
δης, βασάνιζαν ἀδιάκοπα τὸ μυαλό του, ἵ-
σασε τὴν ὥρα πού ἀνέτειλε ὁ ἥλιος καὶ
φώτισε τὸ δωμάτιό του.

Στὸ ἐπεισόδιο τοῦ Καντῆ ἀρχισε νὰ
βλέπῃ καὶ κάτι ἄλλο, πού σὺν νὰ τὸν κα-
λοῦσε νὰ κάνῃ τὸ καθήκον του ὡς Πατι-
σάχ. Σκεπτόταν μήπως ὁ Ἀλλάχ πού χρη-
σιμοποίησε γιὰ μέσο τὸ κερί γιὰ νὰ τιμω-
ρήσῃ τὸν κακοῦργο γυνὶ, θέλησε νὰ ὑπο-
δείξῃ καὶ σ' αὐτὸν πὼς δικὸν καὶ ὀρθὸ ἦ-
ταν νὰ τιμωρήσῃ κι' αὐτὸς ὅπως τοῦ ἄξιζε
τὸν ἄνθρωπο, πού ἔσπρωξε τὸ δολοφόνιο
νὰ διαπράξῃ τὸ μυστράν ἐκείνο ἔγκλημα.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, πού ὁ Σουλεῦμάν ὑ-
πέφερε ἀπ' τὸ τρομερὸ ἐφιάλτη πού βάρυ-
νε τὴ ψυχὴν του, παρουσιάστηκε στὸ Σαρά-
γι ἓνας ἔκτακτος ταχυδρόμος, κομίζοντας
πρὸς τὸν Πατισάχ κάποια ἐμπιστευτικὴ ἐκ-
θεσί τοῦ Ντεφερδάρη. Ὁ Ἰσκανδέρ Τσε-
λεμπή, στὴν ἐκθεσί του κατηγοροῦσε τὸν
Μέγας Βεζύρη πὼς στὴν ἐκστρατεία πα-
ραστάειν τὸν Αὐτοκράτορα καὶ πὼς στίς
ἡμερήσιες διαταγές του πρὸς τὸ στρατεῦ-
μα ὑπογράφει χρησιμοποιώντας τὸν τίτλο
«Σουλτάνος Σερσάκέρης».

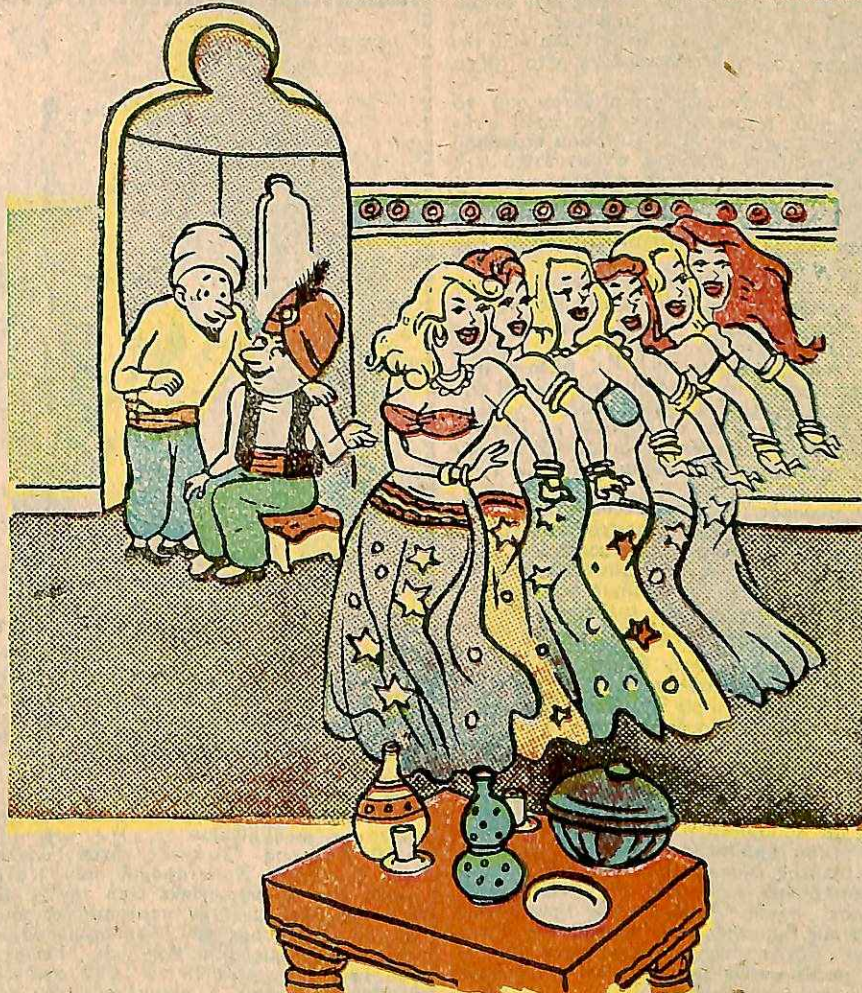
Ὅταν ὁ Σουλτάνος διάβασε τὴν ἐκθεσί
ἐνοίωσε διπλὴ στενοχωρία. Ἀπ' τὴ μιὰ με-
ρίαν τὸν στενοχωροῦσαν ὑπερβολικὰ οἱ ἐ-
νέργειες τοῦ Ἰμπραήμ πασά κι' ἀπ' τὴν
ἄλλη τὸν νευρίαζαν οἱ διαβολές τοῦ Ἰ-
σκανδέρ Τσελεμπή ἐναντίον τοῦ ἀνωτέρου
του.

Οἱ μηχανορραφίες συνεχίζονταν χωρὶς
διακοπὴ. Ὁ Ἰσκανδέρ Τσελεμπή, ὕστερα
ἀπ' τὶς διαβολὲς τοῦ υποτακτικοῦ τοῦ Νακ-
κάς Ἀλῆ παρασύρθηκε καὶ πίστεψε ἀπό-
λυτα πὼς ὁ Μέγας Βεζύρης βάδηκε νὰ
τὸν ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὸ ἀξίωμα του. Ἐ-
πειτα ἀπ' τὴν ἐμπιστευτικὴ ἐκθεσί του πρὸς
τὸν Σουλτάνο, φρόντισε νὰ προσεταιρισθῇ
καὶ τὸν Οὐλεμά πασά, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ
ρίξῃ τὸν Ἰμπραήμ στὴν παγίδα πού τοῦ
ἔστηνε.

Ὁ Οὐλεμά πασάς, ἦταν ἓνας ἀπ' τοὺς
Βαλῆδες τῆς Περσίας, πού ὁ Σουλτάνος,
τὸν εἶχε διορίσει Βεληρβένην τοῦ Βιτλῆς
καὶ τοῦ εἶχε ἀναθέσει τὴν ἐξόντωσιν τοῦ ἀ-
ποστάτη προκάτοχου τοῦ Σερῆφ βέη.

Μετὰ τὴν ἐξόντωσιν ὁμοῦ τοῦ Σερῆφ βέη
ὁ Μέγας Βεζύρης Ἰμπραήμ, ἀνέθεσε, γιὰ
λόγους πολιτικῆς σκοπιμότητος καὶ κληρο-
νομικῆς, διαδοχῆς, τὴ διοίκησιν τῆς ἀνεξάρ-
τητης ἐπαρχίας τοῦ Βιτλῆς στὸ γυνὶ τοῦ
ἀποστάτη Σερῆφ βέη, στὸν Σμεσέδβην βέη
ἀποστάτη Ἰμπραήμ πασά, γιὰ νὰ ἐξουδε-
ρώσῃ τὴν ἐνέργειαν αὐτῆς τοῦ Ἰμπραήμ πασά.
Ὁ Ἰσκανδέρ Τσελεμπή, ἐκμεταλ-
λοῦμενος αὐτὴν τὴν δυσἀρεσκείαν, τὸν ἐ-
βαλε νὰ εἰσπληθῇ στὸ Μέγα Βεζύρη ἓνα
νέο πολεμικὸ σχέδιο.

Ὁ Οὐλεμά πασάς παρουσιάστηκε τότε

ΣΤΟ ΧΑΡΕΜΙ

— Ὅταν τὶς πρωτοεῖδα, ἐνοίωσα μιὰ ντουζίνα κεραυνοβόλους ἔρωτες νὰ μὲ
πυρπολοῦν!...

στὸν Ἰμπραήμ τὸν συμβούλευσε πὼς γιὰ
τὴν κατάληψιν τῆς Βαγδάτης, αὐτὴ νὰ πα-
ρουν τὸ δρόμο Χαλεπιού - Διάρβεκης -
Μουσσούλης, θάταν προτιμώτερον νὰ κυριεύ-
σουν πρῶτα τὴν Ταυρίδα, πού ἦταν τότε
πρωτεύουσα τῆς Περσίας, καὶ ὕστερα ἀπ'
ἐκεῖ νὰ κατεβῶν στὴ Βαγδάτη.

Λέγοντας πὼς ἡ πτώσις τῆς Ταυρίδας
ἔα ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὴν παράδοσιν τῆς
Βαγδάτης, ἔσπινε νὰ πιστευθῇ πὼς τὸ πο-
λεμικὸ σχέδιό πού πρότεινε αὐτὸς ἦταν σο-
βαρὸ καὶ ὅχι χωρὶς ἀξία.

Ὁ Ἰσκανδέρ Τσελεμπή, ἔλπιζε πὼς ἔ-
τσι θὰ πετύχαινε τὸν ὀλεθρὸ τῆς στρατίας
μέσα στὴν ἐχθρικήν χώρα, καὶ ἐτοί θὰ ἐκ-
μηδύνει τὸν ἐχθρὸν τοῦ τὸν Ἰμπραήμ.

Ἡ φιλοδοξία, ἡ κενοδοξία καὶ ἡ ματαιο-
δοξία τοῦ Ἰμπραήμ ὅτι θὰ τὸν ἀποκαλοῦ-
σαν παρρητὴ τῆς Ταυρίδας τὸν παρέσυραν
στὴ παγίδα, πού τοῦ ἔστηναν ὁ Ντεφερ-
δάρης καὶ ὁ Οὐλεμά πασάς.

Θῦμα τῶν ραδιοσυγγίνων

Στίς 14 Μαΐου τοῦ 1934, ἡ στρατιὰ
ἐκίνησε ἀπ' τὰ χεῖμαδιά τοῦ Χαλεπιού,
πέρασε τὸν Εὐφράτη ποταμὸ καὶ προχω-
ροῦσε πρὸς τὴν Ταυρίδα. Τὰ φρούρια πα-
ραδίνονταν ὡς ἐμαστὰ τὸ ἄλλο καὶ ὁ στρα-
τὸς προχωροῦσε χωρὶς νὰ δινῇ μάχες. Μό-
νο στὰ ὄρεϊνά στενά τοῦ Κιζιλτάζ Ντάγ,
ἡ στρατιὰ τοῦ Ἰμπραήμ ἔπαθε ἓνα σοβα-
ρὸ ἀτύχημα. Ὁ Ἰσκανδέρ Τσελεμπή καὶ ὁ
Οὐλεμά πασάς, βαδίζοντας γιὰ νὰ αἰ-
χμαλωτίσουν τοὺς ἐγκαταστημένους ἐκεῖ
σκηνίτες, ἔπαθαν πανωλεθρία καὶ οἱ ἄλ-
τρες τοὺς σφαγῆκαν ἀπ' τὸν ἐχθρὸ.

Στίς 13 Ἰουλίου τὰ τούρκικα στρατεύ-
ματα κατάρθωναν νὰ μποῦνε νικηφόρα στὴν
Ταυρίδα, τὴν πρωτεύουσά τῆς

βάσταξε εξη μήνες, τον ένοιωσε σαν εφιάλτη, που τον βασάνιζε υπερβολικά. Απεφάσισε λοιπόν να γυρίσει στην Πόλη και την απόφασή του την ανακοίνωσε στο Μέγα Βεζύρη του.

Ενώ ο Σουλεϊμάν έτοιμαζόταν για το ταξίδι του, παρουσιάστηκε ένα πρωί στην Αυτοκρατορική σκηνή ο Ιμπραήμ και αφού του εισηγήθηκε διάφορα στρατιωτικά και διοικητικά μέτρα, για να κατοχυρώσουν την Οθωμανική κατοχή στην Περσία, του ζήτησε την άδεια να πάει στην Ταυρίδα και να επιβλέψει ο ίδιος στην εφαρμογή των μέτρων αυτών.

Ο Σουλεϊμάν που θυμήθηκε όσα του είχε γράψει η Χουρρέμ, σκέφτηκε πως ο Ιμπραήμ του στήννε κάποιον παγίδα. Τότε γυρίζοντας σ' αυτόν, του είπε:

— Άκουσε, Ιμπραήμ! Κι' άλλοτε μου δόθηκε άφορη να σου εξηγήσω πως οι άνδρες που κυβερνάνε λαούς πρέπει να έχουν υπ' όψι τους πρώτα το καθήκον κι' ύστερα τον έρωτα. Ετοιμάσου λοιπόν να σωπάσει μαζί, άμέσως αύριο, για την Ταυρίδα.

Ο πονηρός Μέγας Βεζύρης κατάλαβε τους λόγους που είχαν συντελέσει στην απότομη αυτή ψυχική μεταστροφή του Σουλεϊμάν και για να μην αποκαλυφθούν οι δόλιοι σκοποί του, προτίμησε να σωπάσει και να μη συνεχίσει τη συζήτηση.

Ο γυρισμός του Πατισάχ!

Ο Σουλεϊμάν, όταν έφτασε στην Ταυρίδα κι' εγκαταστάθηκε μαζί με τον Ιμπραήμ, σ' Ανάκτορα του Σάχη, σκέφτηκε πριν απ' όλα να εξουδετερώσει την επιρροή και την εκτίμησι που απέκτησε στο στρατεύμα ο Ιμπραήμ, ακολουθώντας το σύστημα που είχε καθιερώσει ο ίδιος και που συνοψιζόταν στη διανομή πλούσιων δώρων.

Με το πρόσχημα να ανταμείψει τις υπηρεσίες που πρόσφερε ο στρατός κατά τη διάρκεια της εκστρατείας, όλα τα μεγάλα και άπειρα τασιφλίκια της Περσίας τα μοίρασε στους Αγάδες των Γενισάρων και στους διοικητές του ιππικού των Σπαχιδών. Έδωσε συγχρόνως μεγάλα χρηματικά ποσά στους μητέδες και σ' αυτούς ακόμα τους στρατιώτες.

Στο τέλος, αφού ρύθμισε όλα τα ζητήματα της διοικήσεως και ανέθεσε τη Γενική Διοίκηση της Περσίας στον αδελφό του Σάχη, το Μιρκά Χάν, που του είχε δηλώσει ύποταξη, απόφασισε, μετά δέκα πέντε μέρες, να γυρίσει πια στην Πόλη, κοντά στην αγαπημένη του Χουρρέμ, που τόσο την είχε λαχταρήσει.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Αοραδώνες

Ο κ. Βασ. Δ. Μουκταρόπουλος και η δls Λίνα Δ. Λεοναρίτου έδωσαν αμοιβαίαν υπόσχεση γάμου.

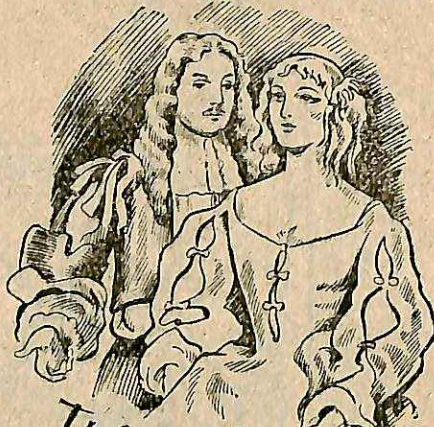
Εκδόσεις

Το καινούργιο μυθιστόρημα της κυρίας Ντόρας Παμπούκα με τον τίτλο «Ψυχή και σάρκα» μας δίνει την αληθινή εικόνα της «γυναίκας», σ' όλες τις μορφές και τις αδυναμίες της, μέσα σ' μια πάλη της ψυχής με τη σάρκα. Σε μια συναρπαστική πλοκή, που ξετυλίγεται πρωτότυπα περιγράφοντας όλες οι απογοητεύσεις της γυναίκας, που υφρεύει να βρει τον τέλειον άνδρα. Είναι ένα ρομάντζο τρυφερό και ψυχολογικό, όπου οι ρεαλιστικές σκηνές δίνονται με πολλή λεπτότητα και οι χαρακτήρες με δύναμη.

Εκκλωφόρησε το «Μοντέρνο τραγούδι» του συγγραφέως Κώστα Μάχη με τα δημοφιλή, αστερά ευρωπαϊκά και λαϊκά τραγούδια και άλλην καλλιτεχνικήν πλούσιαν ύλην.

Με τον τίτλο «Τα άγρια όρη» εκκλωφόρησε ένα νέο εικονογραφημένο βιβλίο που συμπληρώνει ένα κενό στην άνωτική μας λογοτεχνία. Από τότε που ο άειμνηστος Σπύριδων Γραβι, τας έγραψε τις περιφημες σελίδες του «Τα άγρια όρη» και τα ήμερα του βουού και του λόγγου, σπάνια έργο μας έδωσε όλη την θεοκρίτικη γοητεία της ελληνικής ζωής. Ο συγγραφέας του, ο γνωστός δασολόγος κ. Σπυρίδων Τσιτσάς με ασία 150 σελίδες που χαρίζει στον αναγνώστη το άρωμα των βουνών μας, μαζί με τους θρύλους και τις παραδόσεις της άγριας άγροτικής ζωής.

Εξεδόθη με τον τίτλο «Η Ελλάδα βιά ζή αιώνα» το νέον έμδατήριον των ένδπλων δυνάμεων του κ. Γερσάιμου Φρέν, ύποπλοιάρχου άρχιμουσικού του Β. Ν.

Τα έρωτικά συνάματα ΤΟΥ ΚΑΙΝΙΣΜΑΡΚ

Το είδύλλιο του με την Έλισάβετ της Νορβουεζελανδής

Όλοι σχεδόν οι Καίνιςμαρκ διακρίθηκαν είτε σαν πολεμιστές, είτε σαν ήρωες έρωτικών περιπετειών. Μερικοί, μάλιστα, απ' αυτούς έχουν σχέση με την Ελλάδα, όπως ο Ιωάννης—Χριστοφορός που σκοτώθηκε στην Εύβοια (και που τότε λεγόταν Νεγραπόντε) ή ο κόμης Κάρολος—Ιωάννης, ο ήρωας της Ιστορίας που πρόκειται ν' αφηγηθούμε.

Ο Κάρολος Ιωάννης ήταν αδελφός του Φιλίππου Χριστοφορού του Καίνιςμαρκ, που δολοφονήθηκε από την Έλισάβετ ντε Πλάττεν, την περίφημη εύνομενη του εκλέκτορος του Άνωδέρου και κατόπιν βασιλέως της Αγγλίας Γεωργίου του Ιου. Είχε γεννηθό το 1659 στο Βραδεμβούργο, όπου η οικογένειά του είχε μεγάλα χτήματα και μεταλλεία. Νεώτατος ακόμη, άρχισε να γυρίζει τον κόσμο. Έτσι, επισκέφθηκε διαδοχικά τη Φλωρεντία, τη Μαδρίτη, το Παρίσι, τη Γένοβα, τη Στοκχόλμη, τη Λισσαβόνα, το Άμστερνταμ, το Λονδίνο... Θάλαγες πως ένας πυρετός τον κατέτρωγε και δεν τον άφηνε να σταματήσει ποτέ.

Η κόμισσα ντ' Άλντουά, που τον γνώρισε στη Μαδρίτη, αφήγεται πως έλαβε μέρος εκεί σε μία ταυρομαχία, για τα όρνια μάτια κάποιες γυναίκες. Ο Καίνιςμαρκ, μ' όλο που ήταν δολοφόνος άπειρος, καταφερε να κούραση αρκετά τον ταύρο. Αλλά το ζώο τον πλήγωσε κάποια στιγμή καθώς σοβαρά στα γόνατα με τα κέρατά του. Ο αυτοσχέδιος ταυρομαχος δεν έχασε, όμως, το θάρρος του. Προχώρησε αποφασιστικά προς το μέρος του ταύρου και του κάρφωσε το ξίφος του ανάμεσα στα δυο του κέρατα. Έπειτα, γύρισε στην ώραία του, που τον χειροκροτούσε, απ' το θεωρείο της, φίλησε το ξίφος του, ακόμα άχνιστό από το ζεστό αίμα του ζώου και σωριάστηκε λιπόθυμος στα χέρια των ανθρώπων του, που έτρεξαν κοντά του.

Στις αρχές του 1682, ο κόμης του Καίνιςμαρκ, που ήταν τότε μόλις είκοσι δύο χρόνων, πήγε στο Λονδίνο.

Την εποχή εκείνη, ένα από τα πιο φημισμένα σαλόνια της αγγλικής πρωτεύουσής ήταν της κυρίας Έλισάβετ Τούν.

Κόρη του δούκως Γισσελίν της Νορβουμπελάνδης και χήρα του κόμητος Έρρίκου Κάβεντις, η Έλισάβετ είχε παντρευθό σε δεύτερο γάμο το Θωμά Τούν, πλούσιο έμπορο του Λονδίνου, που ήταν ένα από τα μαχητικότερα μέλη της Βουλής των Κοινοτήτων (είχε εκλεγεί τέσσερις φορές στη σειρά βουλευτής). Γι' αυτό το γάμο της όλοι την είχαν κατακρίνει και πιο πολύ οι γονείς κι' οι συγγενείς της, που έτρεφαν όσπονδο μίσος εναντίον του Τούν για τις ριζοσπαστικές του ιδέες. Η ίδια η Έλισάβετ δεν ήταν ευχαριστημένη από τον άντρα της.

Ο Τούν ήταν ένας λαϊκός τύπος, άξεστος, με άπεριποίητη εμφάνισι και χυδαία γούστα. Είχε όμως μεγάλη περιουσία, που επέτρεπε στην Έλισάβετ να ικανοποιή όλα τα καπρίτσια της.

Η εμφάνισις του ώρσιου και κομψού Καίνιςμαρκ αναστάτωσε κυριολεκτικά την καρδιά της νεαρής γυναίκας. Η απάραμιλλη όμορφη της Έλισάβετ και το μελαγχολικό ύφος της, συγκίνησαν τον κόμητα.

Ένα φλογερό αίσθημα τους ένωσε σε λίγο. Οι δυο αγαπημένοι βλέπονταν σε μία κομψή βίλλα, που ο Καίνιςμαρκ είχε νοικιάσει σ' ένα προάστιο του Λονδίνου και που ήταν χωμένη στο βάθος ενός πάρκου, με πανύψηλα δένδρα.

Αλλ' ο Τούν παρακολούθησε μία μέρα τη γυναίκα του και την έπιασε στην άγκαλιά του φίλου της. Ταράχτηκε ωστόσο και το μόνο που είπε στον Καίνιςμαρκ ήταν πως, αν ήθελε τη ζωή του, έπρεπε να φύγει μέσα σε τρεις μέρες απ' το Λονδίνο. Έπειτα, γυρίζοντας προς το μέρος της γυναίκας του, πρόσθεσε:

— Ντυθίτε, κυρία. Θα σας περιμένω στο χώλ για να πάμε μαζί στο σπίτι.

Ήταν η 9η Φεβρουαρίου του 1682. Το πρωί της 12ης Φεβρουαρίου, ο Τούν περνούσε με το άμαξι του την οδό του Αγίου Αλμιάσν, στο Χαϊμάρκετ. Σε μία στροφή, τρεις έφιπποι παρουσιάστηκαν μπροστά στο άμαξι, εμποδίζοντας το να προχωρήσει. Ο ένας απ' αυτούς πυροβόλησε τότε εναντίον του άμαξου. Ένας άλλος έσκυψε στο έσωτερικό του άμαξίου και έριξε δυο πιστολιές εναντίον του Τούν. Ο Άγγλος βουλευτής κι' ο άμαξας του πέθαναν στη στιγμή.

Οι αρχές κινητοποιήθηκαν άμέσως και δεν άργησαν να συλλάβουν τους τρεις ένοχους. Ήταν ένας Γερμανός λοχαγός, που τον έλεγαν Βράτε, στενός φίλος του Καίνιςμαρκ, ένας Σουηδός με τ' όνομα Στέρν κι' ένας Πολωνός, ο Μπορόσκου. Για τον Βράτε ήταν γνωστό πως είχε στενές σχέσεις με τον Καίνιςμαρκ. Ο ίδιος, άλλωστε, δεν τις άρνήθηκε. Υποστήριξε, όμως, ότι είχε σκοτώσει τον Τούν για να εκδικηθό μία προσωπική προσβολή που άλλοτε του είχε κάνει.

Πιο ευλγώντοι ο Στέρν και ο Μπορόσκου κατέθεσαν πως είχαν συνοδεύσει τον Βράτε, με την πεποίθησι ότι η εκδίκησις δεν άφορούσε αυτόν, αλλά τον Καίνιςμαρκ. Δεν μπόρεσαν, όμως να καταθέσουν συγκεκριμένα στοιχεία εναντίον του.

Στο μεταξύ, ο Καίνιςμαρκ είχε φύγει από το Λονδίνο. Αλλά συνελήφθη στο Ντόμπερ. Έδωσε τότε την εξήγησι ότι η βιαστική αναχώρησις του οφειλόταν σε συστάσεις φίλων του, που φοβόνταν μήπως ένοχοποιηθό στην ύπηρεσι του Τούν.

Λίγο καιρό αργότερα, έγινε η δίκη του Καίνιςμαρκ και των τριών άλλων. Είχαν δολθό, όμως, από πριν οδηγίες στους δικαστάς να μην επιμένουν στο ζήτημα της ένοχής του Γερμανού κόμητος.

Ο ίδιος ο βασιλέας Κάρολος είχε ένδιαφερθό για την απαλλαγή του. Μ' αυτό το πνεύμα εξεδόθη ή απόφασις του δικαστηρίου. Ο Καίνιςμαρκ άθωώθηκε. Οι τρεις άλλοι καταδικάσθηκαν στην ποινή του απαγχονισμού.

Η εκτέλεσις της ποινής τους έγινε τις πρώτες μέρες του Απριλίου του 1682. Ο Καίνιςμαρκ είχε φύγει, στο μεταξύ, για τη Γαλλία. Εκεί, ανέλαβε υπηρεσία στο στρατό ως διοικητής ενός συνταγματος δραγώνων και διακρίθηκε στίς μάχες του Καμπραί και της Ζερόνα. Στην τελευταία, τραυματίσθηκε αρκετά σοβαρά.

Το 1686, ο κόμης Κάρολος—Ιωάννης ακολούθησε το θείο του κόμητα—Οθωνα, που ήρθε στην Ελλάδα, μ' ένα σώμα Γερμανών έβελοντών, για να πολεμήσει εναντίον των Τούρκων. Ο νεαρός Καίνιςμαρκ διακρίθηκε στίς πολιορκίες του Ναυαρίνου και της Μεθώνης κι' έπειτα από μερικούς μήνες, βρήκε έναν ένδοξο θάνατο στη μεγάλη μάχη του Άργαυ. Ήταν τότε 27 χρόνων.

Την ίδια εποχή πέθανε στο Λονδίνο και ή όμορφη Έλισάβετ. Καθώς κεντούσε, το βελόνι χώθηκε στο δάχτυλό της κι' από το τραύμα αυτό έπαθε γενική μόλυνσι, που την ώδηγησε στον τάφο.

— Αχ!... γυναικούλα μου! Μόλις είδα τον κουμπάρο... θυμήθηκα πως έχασα αγοράσω λαμπάδες!

Ο «ρωτευμένος» επιστρέφει από την 'Ανάστασι...

— Προσέξτε μη δώση κανένας σας φως σ' αυτόν, στο «Δεύτε λάβετε φως»! Είναι διευθυντής της... 'Ηλεκτρικής 'Εταιρείας!

— Καλά ντε!... Μην κάνης έτσι, κύριε!... Ένα βαρελοτάκι σου ρίξαμε για το καλό του χρόνου!

— Καλά τώλεγα εγώ πως δεν θα προφτάω την 'Ανάστασι... Νά... 'Αρχίσαμε κι' όλες να χτυπάνε οι καμπάνες!

— Έφέτος έλαβα τα μέτρα μου, γυναίκα, μ' αυτό το καπέλλο! Δεν ξαναπαθαίνω τά περουνά που... κόντεψε να σ' φιλήσει ή μισή 'Αθήνα στην 'Ανάστασι!

ΜΙΑ ΔΙΚΗ του Καραϊσκάκη

Η πολιτική καταδρομή εναντίον του

Τὸν Ἀπρίλη τοῦ 1824 ὁ «διευθυντής» τῆς Τοπικῆς Διοικήσεως Δυτικῆς Ἑλλάδος, κατὰ τὴν Ἐπανάστασι, Ἀλ. Μαυροκορδάτος, κατὰφερε, ἐπὶ τέλους, νὰ τυλίξῃ τὸν ἀπειθαρχητὸν στὰ σχέδιά του — καὶ γιὰ τοῦτο πολὺ μισοτὸν — Γεώργιο Καραϊσκάκη καὶ νὰ τὸν στείλῃ νὰ δικασθῇ στὸ Αἰτωλικὸ ἀπὸ στρατιωτικὸ δικαστήριον. Ἡ κατηγορία ἐναντίον του ἦταν πολὺ βαρεῖα. Ἐλεγε: «ὅτι ὁ καπετάν Γεώργιος Καραϊσκάκης εἶχε κρυφὴν ἀνταπόκρισιν (μὲς ἐνὸς κάποιου Βουλιαπότη) μετὰ τοὺς ἐχθροὺς τῆς πίστεως καὶ τῆς πατρίδος, ὅτι ἀπὸ τὸν Ὁμέρτασα (τὸν Βρυώνη) ζήτησε μπουγιουρντί διὰ νὰ γίνῃ καπιτάνος τῶν Ἀγρώνων, κλπ.»

Τὸ στρατοδικεῖο πού θὰ δικάζε τὸν Καραϊσκάκη ἦταν πολυμελέςτατο. Εἶχε στρατοδίκας τοὺς στρατηγούς Νότη Μπότσαρη, Στουρνάρη, Τσόγκα, Βλαχόπουλο, Μακρὴ καὶ Γιολλάση, τοὺς χιλιάρχους Λιακατά, Καραγιάννη καὶ Κατσαρό, τοὺς ὀπλαρχηγούς Κ. Βλαχόπουλο καὶ Σουλτάνη καὶ τέλος, ἐπίτροπο τὸν Ἀρτίη Πορφύριον. Ὅλους Μαυροκορδατικούς. Φανερά μονάχα οἱ Τζαβελλαιοὶ υποστήριξαν ἀκόμη τὸν Καραϊσκάκη. Ἐπίσης κι' ὁ Γιολλάσης ἦταν μὲ τὸ μέρος του κρυφά.

Ὁ Καραϊσκάκης, ὅταν ἔμαθε τὴν παραπομπή του — ἦταν μάλιστα τότε ἄρρωστος — πήρε στ' ἀφήρηστα τὸ πρῶμα. Καὶ ὁλοπρόθυμα παρουσιάστηκε στοὺς δικαστὲς του νὰ τὸν κρίνουν. Μήτε, λοιπόν, μέσα στὸ σπῆτι, ὅπου θὰ συνεδρίαζε τὸ στρατοδικεῖο, κεφατὸς καὶ καμαρωτός, μὴ ξέροντας πὺς θὰ τὸν καταδικάζαν, ἀφοῦ κι' οἱ ἴδιοι οἱ κριτὲς τοῦ δὲν πίστευαν στὴν κατηγορία. Μὰ τὸν καταδικάσαν.

Ἡ φοβερὴ καταδικαστικὴ ἀπόφασις (ἀποτέλεσμα μίας ἀδιάντροπης πολιτικῆς καταδρομῆς ἐναντίον του) ἔλεγε τὸν Καραϊσκάκη «ἐπιβουλον τῆς πατρίδος καὶ προδοτὴν». Καὶ προσέθετε: «Σεῖς, ἀδελφοί, εἰδοποιεῖσθε διὰ τῆς παρουσίης ὅτι ὁ Καραϊσκάκης εἶνε διωγμένος ἀπὸ τὴν πατρίδα καὶ δὲν ἔχει καμμίαν ἐξουσίαν, μάλιστα ἀστερήθη ὅλων τῶν βαθμῶν καὶ ἀξιοματῶν ὡς ἀμαρτήσας».

Ἀχολὸς καὶ μεγάλωσχος ὁ Καραϊσκάκης ἔφυγε, μετὰ τὴν καταδική του, ἀπὸ τὸ Μεσολόγγι καὶ πέρασε στὴ Δομνίτσα τῆς Ἑυρυτανίας.

Οἱ φανοὶ καὶ κρυφοὶ ἐχθροὶ τοῦ πολέμαρχου πανηγύριζαν καὶ πρῶτος ὁ Ἀνδρέας Ράγκος. Μιὰ μέρα ὁ στενὸς φίλος τοῦ Καραϊσκάκη στρατηγὸς Ἀνδρέας Ἰσκος, μαζὶ μετὰ κάμποσους στρατιώτες, πού εἶχαν πολέμησιν μετὰ τὸν Καραϊσκάκη, πήγε, στὸ σπῆτι τοῦ Ράγκου νὰ τὸν δῇ. Ἀρχισαν νὰ τὰ λένε. Τὰ παλληκάρια τοῦ Ἰσκου, ἡ «οὐρά», εἶχαν μείνει καὶ περιμέναν ἐξω, στὴν αὐλὴ. Ἐξάφνα ὁ Ἰσκος ἔκανε πὺς ἤθελε ν' ἀνάψῃ τὸ τσιγάρο του καὶ φώναξε ἕνα ἀπὸ τὰ παλληκάρια μέσα. Ἐκεῖ πού ἔβαζε τὴ φωτιά, ρωτᾷ τὸ παλληκάρι ὁ στρατηγὸς, ἀδιόφορα τάχα, μετὰ πὺς ὄρηχό εἶχε ὡς τώρα πολέμησει.

Μὲ τὸν Καραϊσκάκη, καπετάνιε, ἀπαντᾷ ὁ στρατιώτης. Ἦμουνα κοντὰ του ἀπ' τὸν καιρὸ τοῦ Λεπενιώτη (πρὶν ἀπ' τὸ Ἐικοσιένα). Πολέμησαμε πολλὰ φορὲς ἀντάμα. Καλὰ, αἶντε τώρα.

Ἀρὸς βγήκε ὁ στρατιώτης γυρίζει ὁ Ἰσκος καὶ λέει τοῦ Ράγκου: — Γράφε, Ράγκο!

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Ύστερα ὁ Ἰσκος φώναξε ἄλλο στρατιώτη.

— Ἀμ' ἐσύ μετὰ πὺς ἔχεις κάνει, μαρέ, ὡς τὰ τώρα στὸν πόλεμο;

— Εἰώ, στρατηγέ μου! Πολέμησα στὴν Ἀρτα νυχτομέρα μετὰ τὸν Καραϊσκάκη, πολέμησα στὸ Νεοχώρι, στὸ Κομπότι, πολέμησα...

— Καλὰ, φεύγα! Λέει καὶ σ' αὐτὸν ὁ Ἰσκος.

Καὶ γυρίζοντας κατὰ τὸν Ράγκο: — Γράφε, Ράγκο! τοῦ ξαναλέει. Φωνάζει τρίτο παλληκάρι.

— Πολέμησα στὸ γιοφύρι τοῦ Κουράκου, πολέμησα...

— Γράφε, Ράγκο!

Φαίνεται πὺς ἦταν τῆς μοῖρας τοῦ Καραϊσκάκη νὰ μισθῇ πολὺ ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς του. Ἀλλὰ φαίνεται ἀκόμη πὺς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ λεοντοκάρδος, ὁ μεγαλόπνοος καὶ βαθυστόχαστος εἶχε κι' ἕνα ἄλλο τῆς «μοῖρας» τοῦ γράφτου!

Ποιό; Νὰ νικήσῃ μετὰ τὰ θαυμαστά του κατορθώματα τὸ μῖσος τοὺς καὶ τὸ μοχθηρὸ φθόνου τοῦ, ἀποκαλύπτοντας τὸ διπλὸ μεγαλεῖο πού εἶχε μέσα του: πρῶτα — πρῶτα ὅτι ἤξερε νὰ νικήσῃ τὸν ἐχθρὸ τῆς πατρίδος στὸν πόλεμο, καὶ ἔπειτα ὅτι, φτασμένος στὰ κατακόρυφα τῆς πολεμικῆς δυνάμεώς του, δὲν καταδέχτηκε νὰ δείξῃ τὸ παραμικρὸ σημάδι πὺς θυμῶντο τοὺς ἀνθρώπους πού τοῦ ἔκαναν κακὸ, πού ἔφταναν ὡς καὶ τὸν θάνατό του νὰ εὐχθῶν!

Ὁ Καραϊσκάκης καταδιώχθηκε γιὰτὶ δὲν ἤξερε ἢ δὲν ἤθελε νὰ κάνει τὸ μικρὸ μπροστὰ στοὺς πολιτικούς πού ἤθελαν τοὺς πολεμικοὺς ἄνδρες ταπεινούς καὶ νὰ τοὺς φιλοῦν τὸ χέρι. Χτυποῦσε τὸ φέμμα καὶ τὴν ἀδικίαν, χωρὶς νὰ κρύβῃ ἐκεῖνον πού εἶχε στὸ νοῦ καὶ στὴν καρδιά του.

Μόνον μιὰ φορὰ ἔκανε συμβιβασμό, ἔξω ἀπὸ τὴν συνέδησίν του, ὕστερα ἀπὸ τὴν καταδική του. Κι' αὐτὸ ἔγινε γιὰτὶ εἶδε πὺς τὸν χρειάστηκε πάλι ἡ πατρίδα. Φίλοι του πήγαν καὶ τοῦ εἶπαν πὺς ἡ Διοίκησις ἦταν ἐτοιμὴ νὰ τὸν χρησιμοποιοῦν καὶ ν' ἀκυρώσῃ τὴν καταδικαστικὴ ἀπόφασιν ἂν τὸ γύρευε κι' αὐτός.

Κάθισε ὁ Καραϊσκάκης καὶ ὑπαγόρευσε στὸν γραμματικὸ του μιὰ ἐπιστολή γιὰ τὸν Μαυροκορδάτο:

«Ἐμένα ἡ τύχη μου — ἔλεγε μετὰ πονηρία ἀγαθοκάρδῃ — μ' ἔκανε καὶ ἄρρωστος πάλι, δὲν ἤξεύρω ἀκόμα ἂν αὐτὸ ἦταν ἀπὸ τὰ κρύα τὰ πολλὰ ἢ ἀπὸ τοὺς τόσους ἀφορισμούς ὅπου μοῦ ἔκαματε, καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ με συγχώρησῃ ἡ Διοίκησις καὶ ὅλοι οἱ χριστιανοί, καὶ νὰ μοῦ σταλθῇ καὶ μιὰ εὐχὴ συγχωρητικὴ παρὰ τοῦ ἀρχιερέως».

Ὁ ἀρχιερεὺς πού τὸν συγχώρησε ἦταν ὁ Ἀρτίης Πορφύριος, ἕνας ἀπὸ τοὺς «δημοσίους κατηγοροῦς» τοὺς διορισμένους — ὅπως εἶπαμε στὴν ἀρχή — ἀπὸ τὸν Μαυροκορδάτο νὰ ὑπερασπίσιν «τὰ δικαιώματα τοῦ ἔθνους ἐναντίον τοῦ καπετάν Γεωργίου Καραϊσκάκη» κατὰ τὴν δίκην του.

Μιὰ δίκην γεμάτη ἀπὸ ἀπροσδόκητα, ἀπὸ ἀστεία, ἀπὸ στιχομυθίες ἐξυπνες, ἀλλὰ καὶ διακοπὲς ἀνόητες τῶν ἐχθρῶν τοῦ Καραϊσκάκη, πού γι' αὐτὰ ὅλα ἴσως γράψουμε ἄλλοτε. Τέτοιο ἦταν τὸ ρεῦμα ὑπὲρ τοῦ Καραϊσκάκη ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα τῆς δίκης, ὥστε ἅμα τὸ δικαστήριον διέκοψε τὴν συνεδρίασίν του καὶ ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου — γράφει στ' ἀπομνημονεύματά του σύγχρονος ἀγωνιστῆς — ἀρχισαν πλεον ἀναφανδὸν νὰ φωνάζουν, ἄλλος ὅτι ἀθώωθη, ἄλλος ὅτι ἀποκρίθηκεν ἐξάεστα καὶ ἀποστόμωσε τοὺς κριτὰς, ἄλλος ἐκθειάζων τὸ θόρος, τὴν ἐτοιμολογίαν του καὶ τὰς ἀστείότητάς του, τὸ πᾶν δὲ ἐυθύνει ἐκ κινήσιν καὶ δὲν ἀκούγες ἄλλο παρὰ λογιμασίας καὶ ἐρίδας μέχρι θανάτου ὑπὲρ καὶ κατὰ, ὥστε καὶ οἱ κρυμμένοι ὑπὲρ αὐτοῦ, ὡς τότε, ἐφανερώθησαν.

Χιούμορ

Ἡ μεγαλύτερη ἐκδίκησις

Συζητοῦν δύο φιλενάδες:

— Μάλας μετὰ τὸν ἀρραβωνιαστικὸ μου. Θάβηλα νὰ τὸν ἐκδικηθῶ μ' ἕνα τρόπο πού νὰ τὸν θυμάται σ' ὅλη του τὴ ζωὴ.

— Δὲν εἶνε δύσκολο: Παντρεύου τον!

Ἡ σύζυγος: Πῆρα τὶς φωτογραφίες πού ἔδωγα τελευταίως. Ξέρεις ὅμως μετὰ γερνῶν τρομερά.

Ἡ σύζυγος: Δὲν πειράζει, ἀγάπη μου. Ἐτσι δὲν θὰ χρειασθῇ νὰ ξαναφωτογραφηθῇς γιὰ πολλὰ χρόνια!...

— Ὅταν παντρευτοῦμε, Γιώργο μου, δὲν θὰ καπνίζης πιά, δὲν εἶνε ἔτσι;

— Ναί, ἀγάπη μου.

— Οὔτε θὰ πίνης...

— Ναί, ἀγάπη μου.

— Καὶ τί ἄλλο δὲν θὰ κάνης γιὰ χάρι μου;...

— Μά... δὲν θὰ σὲ παντρευνώ!...

— Μάλιστα, κυρία, λέει ἡ ὑπηρετρία, παντρεύου ἕνα ἄνθρωπο τῶν γραμμάτων.

— Μπᾶ! Καὶ τί εἶν' ὁ ἀρραβωνιαστικὸς σου;

— Ποιητῆς; Δημοσιογράφος;...

— Ὁχι, κυρία. Ταχυδρομικὸς διανομέας!

Μιὰ πολὺ ἄσχημη κυρία πηγαίνει νὰ συμβουλευθῇ τὸν γιὰτρός.

— Γιατρέ μου, τοῦ λέει, μοῦ συμβαίνει συχνὰ νὰ με πιάνουν τρομαρές. Τί νὰ κάμω, γιὰ νὰ πάψῃ αὐτὸ τὸ κακὸ;

— Ν' ἀποφεύγετε, κυρία μου, νὰ κυττάξετε στὸν καθρέφτη!

— Ἐνας κύριος μπαίνει σ' ἕνα κατάστημα μουσικῶν εἰδῶν καὶ λέει στὴν υπάλληλο:

— Θέλω ἕνα κομμάτι τοῦ πιάνου...

— Δυστυχῶς, κύριε, ἀπανάτ' ἐκείνη, δὲν ἔχω νὰ σοῦ εὐχαριστήσω. Ἐδῶ πούλαμε μόνον ὁλόκληρα πιάννα, κι' ὄχι κομμάτια!

Δυὸ φίλοι συναντῶνται στὸ δρόμο. Φοροῦν κι' οἱ δυὸ ἐπιδέσμους στὸ κεφάλι καὶ στὰ χέρια τοὺς.

— Μπᾶ! Πὺς τόπαθες τὸ δυστύχημα; ρωτᾷ ὁ ἕνας.

— Μάθαινα τὴ γυναῖκα μου νὰ ὀδηγῇ τὸ αὐτοκίνητο πού τῆς ἀγόρασα. Καὶ σὺ, πὺς τόπαθες τέτοιο κακὸ;

— Εἰγὼ... ἀρνῆθηκα νὰ τῆς ἀγοράσω αὐτοκίνητο!

Ἡ κυρία στὴν ὑπηρετρία:

— Μαρία! Στέκεσαι καὶ σὲ φιλεῖ ὁ καρβουνιάρης! Κυττάξτε στὸν καθρέφτη τὰ μάγουλά σου πὺς εἶνε μαύρα ἀπ' τὰ κάρβουνα...

— Μά, κυρία...

— Ἀλλήν φορὰ, σὲ παρακαλῶ, ἅμα ἔρχεται ὁ καρβουνιάρης, νὰ εἰδοποιήσῃς.

— Περιττόν, κυρία! Μοῦ ἔχει κάνει ὄρκο πὺς δὲν θὰ φιλήσῃ ποτὲ ἄλλην ἀπὸ μένα!

Σ' ἕνα πάρτυ, κάποιος τραγουδαί μετὰ φοβερὰ φάλτσα.

— Πῶ, πῶ, τί ἀπαίσιο τραγοῦδι! λέει ἕνας ἀπὸ τοὺς προσκεκλημένους.

— Μά, ξέρετε, τοῦ ἐξηγεῖ ἡ ἀκοιδεσποῖνα, εἶνε κουφὸς καὶ δὲν ἀκούει κἄν τὴ φωνή του γιὰ νὰ τὴ διορθώσῃ.

— Τότε λοιπὸν δὲν τοῦ κάνετε νόημα ὅτι τελίωσε;...

Ἡ σύζυγος στὸν ἄντρα της:

— Καύμενε Ἀναστάση, εἶχα τὰ γενεθλιά μου σήμερα, κι' ὅμως δὲν μοῦ πήρες ἕνα δώρο...

— Ἀπὸ λεπτότητα, ἀγάπη μου.

— Τί θέλεις νὰ πῇ;

— Ναί, γιὰ νὰ μὴ σοῦ θυμίσω πὺς γέρασες κατὰ ἕνα χρόνο!

Ἡ σύζυγος στὸν ἄντρα της:

— Καύμενε Ἀναστάση, εἶχα τὰ γενεθλιά μου σήμερα, κι' ὅμως δὲν μοῦ πήρες ἕνα δώρο...

— Ἀπὸ λεπτότητα, ἀγάπη μου.

— Τί θέλεις νὰ πῇ;

— Ναί, γιὰ νὰ μὴ σοῦ θυμίσω πὺς γέρασες κατὰ ἕνα χρόνο!

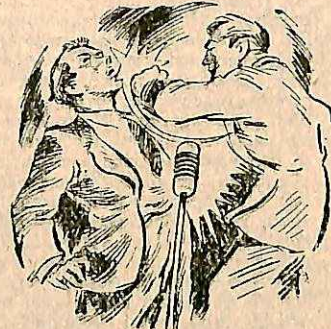
Ἡ σύζυγος στὸν ἄντρα της:

— Καύμενε Ἀναστάση, εἶχα τὰ γενεθλιά μου σήμερα, κι' ὅμως δὲν μοῦ πήρες ἕνα δώρο...

— Ἀπὸ λεπτότητα, ἀγάπη μου.

— Τί θέλεις νὰ πῇ;

— Ναί, γιὰ νὰ μὴ σοῦ θυμίσω πὺς γέρασες κατὰ ἕνα χρόνο!

Μιὰ γροθιά στὸ σαγόνι ἀποδίδει τὸν ἦχο συγκρούσεως ὑποβρυχίου μετὰ φορητοῦ!

ΤΑ «ΚΟΛΠΑ»

τῶν ἡχητικῶν φίλμ

Ἀπ' τοὺς ἀστέρους ὡς τὰ βώδια καὶ τὰ ἀεροπλάννα

Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, σ' ἕνα κινηματογραφικὸν φίλμ, ἕνας περιφημὸς τενόρος ἔδωκε ἕνα «μὴ ματ' ὄρε» καὶ τὸ κράτησε ἐπὶ 15 δευτερόλεπτα. Ἦταν ἕνα ρεκόρ ἐκπληκτικόν, πούκανε νὰ σαστίσουν ἀκόμη κι' οἱ θαυμασταὶ τοῦ τενόρου. Στὴν πραγματικότητά ὅμως, ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα «τρῦκ» τῶν τεχνικῶν τοῦ ἡχοῦ τοῦ στούντιο, πού ἔχει ἐφαρμοσθῇ καὶ σ' ἄλλες ταινίες. Τὸ «μὴ» τοῦ τενόρου διήρκεσε μόνον 4 δευτερόλεπτα καὶ ἀποτυπώθηκε σ' ἕνα ἡχητικὸν φίλμ. Ἐπειτα οἱ τεχνικοὶ τοῦ ἡχοῦ ἐτοίμασαν τέσσερα ἀντίτυπα, τὰ ἔνωσαν μετὰ τοὺς, φροντίζοντας γιὰ τὸν τέλειον συγχρονισμό, καὶ σχηματίσαν ἐτσι ἕνα σύνολο, ὅπου φαίνονταν ὅτι ἡ μουσικὴ νότα εἶχε διάρκειαν 15 δευτερόλεπτων. Ὅα μποροῦσαν εὐκόλα, κατὰ τὸν ἴδιον τρόπο, νὰ τὴν παρατείνουν... ἐπὶ ὁλόκληρα λεπτά τῆς ὥρας!

Τὰ ὀνόματα τῶν τεχνικῶν τοῦ ἡχοῦ μένουσιν ἀγνωστα στὸν πλὺ κοινόν. Κι' ὅμως, οἱ περισσότεροὶ ἀστέρες πρέπει νὰ τοὺς εὐγνωμονοῦν γιὰ τὴ βοήθειάν τους...

Ὅταν ἕνας τραγουδιστὴς τοῦ κινηματογράφου τραγουδᾷ μπροστὰ στὸ μικρόφωνο τοῦ στούντιο, ἐπαναλαμβάνει τὸ τραγοῦδι του περὶ τὶς 15 φορές. Ἐπειτα ὁ εἰδικὸς διαλέγει 4 - 5 ἀπὸ τὰ ἡχητικὰ αὐτὰ φίλμ, τὰ πῶ ἐπιτυχημένα, κόβει τὰ καλλίτερα μέρη τοὺς καὶ τὰ ἐνώνει τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο, ἔτσι ὥστε ν' ἀποδίδεται ἕνα τραγοῦδι ἄψογο, γεμάτο χρωματισμὸ καὶ πάθος, χωρὶς τὸ παραμικρὸν ἐλάττωμα, τέλειον ὅσον τὸ πρόσωπο τῆς Χέντυ Λαμάρ! Μ' αὐτὲς τὶς «χειρουργικὲς ἐπεμβάσεις», ἕνας μέτριος τραγουδιστὴς μεταβάλλεται στὸ φίλμ σὲ μεγάλο «ἄστρο».

Πρόκειται, βέβαια, γιὰ μιὰ μικρὴ ἀπάτη. Κανεὶς ὅμως δὲν παραπονεῖται γι' αὐτὴ, ὅπως κανεὶς δὲν διαμαρτύρεται γιὰτὶ οἱ κομμωταὶ κι' οἱ μακιγιέρ τοῦ στούντιο φροντίζουν νὰ συμπληρώσουν τὴν ὁμορφίαν καθὲς βασίλισσας τῆς ὁθόνης...

Φυσικὰ, δὲν μπορεί κανεὶς τεχνικὸς τοῦ ἡχοῦ νὰ μεταβάλλῃ τὸν Οὐάλλας Μπέρου σὲ Τίνο Ρόσσι, ὅπως δὲν μπορεί κανεὶς μακιγιέρ νὰ μεταβάλλῃ... τὸ Χάρολδ Λούδ σὲ Ἰνγκριτ Μπέργκμαν!

Τὰ ἡχητικὰ «τρῦκ» ἀρχισαν νὰ χρησιμοποιοῦνται στὸ Χόλυγουντ ἀπ' τὸ 1930. Σ' ἕνα φίλμ πού εἶχε γυρισθῇ τότε, ἀκούγονταν ἕνας θόρυβος ἀπὸ καπάδια βωδιῶν, τόσο δυνατὸς ὥστε ὅσο τὰ ζῶα πλησίαζαν περισσότερο στὸ φακόν. Ἡ δοκιμαστικὴ ὅμως προβολὴ τοῦ φίλμ ἀπέδειξε ὅτι τὸ ἡχητικὸ «έμφε» ἦταν ἀποτυχημένον. Τότε οἱ εἰδικοί ἀντέστρεψαν τὸ ἡχητικὸ μέρος τῆς ταινίας. Ἐτσι, ὁ θόρυβος τῶν κοπαδιῶν ἀκούγονταν δυνατὰ ὅταν ἀπείχαν ἀπ' τὸ φακόν, ἐνῶ ὅταν πλησίαζαν ἀδυνατίζε καὶ σκεπαζόταν ἀπ' τὶς ὀμίσεις τῶν βοσκῶν. Ἦταν κατὰ ἀτύχημα, κι' ὅμως ἐντυχισμένον. Ἐξαιρετικὰ τ' αὐτὸ. Τὸ κοινὸ ἔμεινε ἐνθουσιασμένον. Κι' ἀπὸ τότε ἡ τεχνικὴ αὕτη χρησιμοποιήθηκε συχνάτα.

Τὰ μεγάλα στούντιο διαθέτουν σήμερα «βιβλιοθήκες» ἡχητικῶν φίλμ, ὅπου βρίσκονται ταξινομημένοι δεκάδες χιλιάδων ἡχοι καθὲς εἶδους. Σ' ἕνα στούντιο π.χ. ὑπάρχουν 27 διάφορα μουγκρητὰ ἀγελάδων καὶ 50 ἡχοι ἀνέμου καὶ βροντῆς. Κάθε φορὰ δέ, οἱ τεχνικοὶ τοῦ ἡχοῦ διαλέγουν ὅτι τοὺς χρειάζεσθαι μέσα ἀπ' τὴν πλοῦσίαν αὐτὴ συλλογῇ.

Ὁ καλλίτερος ἦχος βροντῆς παράγεται μετὰ τὸ λυγισμό καὶ τὸ τράνταγμα μιᾶς λεπτῆς λαμαρίνας. Ὁ πραγματικὸς ἀνέμος δὲν μπορεί ν' ἀποτυπωθῇ σὲ φίλμ, γιὰτὶ πῖνεί μετὰ τὴν ὀρμή του τὸ διάφραγμα τοῦ μικροφώνου. Παράγεται λοιπὸν τεχνητὰ μετὰ μιᾶς μηχανῆς, πού περιστρέφει ὀλοταχῶς κατὰ ξύλινα ραβδία ὡς ὅπου ἀρχίζουν νὰ σφυρίζουν!

Ὁ θόρυβος ἐνὸς ἀεροπλάνου καθέτου ἐφορμήσεως ἀποτυπώνεται ἐπιτυχημένα ὅταν παίρνῃ τὴ «βουτιά» του, ὅχι ὅμως κι' ὅταν ἀνυψώνεται κατόπιν. Γι' αὐτὸ, στὴ δεύτερην φασί, ὁ πραγματικὸς ἦχος ἀντικαθίσταται μ' ἕνα ἀντεστραμμένον ἡχητικὸν φίλμ τῆς πρώτης φάσεως.

Σ' ἕνα φίλμ, οἱ τεχνικοὶ τοῦ ἡχοῦ ἔπρεπε ν' ἀποβύσουν τὸν κρότον τῆς συγκρούσεως ἐνὸς ὑποβρυχίου μετὰ τὴν καρήνα ἐνὸς φορητοῦ πλοίου κάτω ἀπ' τὸ νερό. Ἡ πραγματικὴ συγκρούσις ἀκούγονταν ἀξιοθρήνητα στὴν ταινίαν, ὅταν... νάφεθε ἕνα κομμάτι σαπουνιῆς μέσα σὲ μιὰ γεμάτη μπανιέρα! Δοκιμάσθηκαν ἑκατοντάδες ἄλλα τρῦκ, ὅλα μετὰ ἀποτυχίαν. Τέλος, οἱ εἰδικοί ἀνεκάλυψαν τὸν καλλίτερον τρόπο: Μιὰ γερὴ γροθιά στὸ σαγόνι ἐνὸς ἀνθρώπου πού φοροῦσε ψεύτικη ὀδοντοστοιχία, ἀπέδιδε τὸν φαιότερον ἦχο συγκρούσεως τοῦ ὑποβρυχίου μετὰ τὸ φορητοῦ!... Δὲν χρειάσθηκε, παρὰ νὰ παρατείνωνται τὴ διάρκειάν του, ἀπὸ ἕνα δέκατο τοῦ δευτερολέπτου σ' ἕνα λεπτό περίπου. Καὶ ἡ «συγκρούσις» ἦταν ἐτοιμὴ!

Οἱ φρικτὲς μου ἀναμνήσεις

πὺς σὲν εἶνε πρόσφατες μέσα στὰ μυαλά μου. Δὲν εἶνε πέντε

χρονεῖ...

Ὅπως εἶνε ἐπόμενο ἐπηρεάζομαι ἀπὸ τὸ ὄνειρό μου.

Ἄν σὲ δῶ, ἀγαπητέ μου φίλε, στὸν ὕπνο μου νὰ προσπαθῇς νὰ με στραγγαλίσης, πὺς εἶνε δυνατόν νὰ σοῦ χαμογελάσω στὸ ζῦπνίον σου καὶ νὰ σοῦ προσφέρω καὶ τσιγάρο; Στὸ ὄνειρό μου ἀποκαλύφθηκε καὶ εἶνε περίττο νὰ μοῦ κρύβεσαι. Οἱ φρικτὲς μου ἀναμνήσεις ἀπὸ σὲν εἶνε πρόσφατες μέσα στὰ μυαλά μου. Δὲν εἶνε πέντε

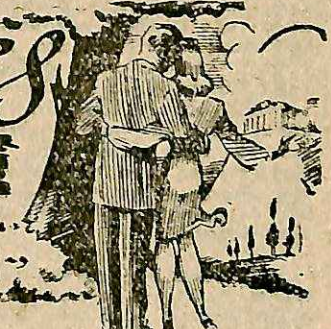
χρονεῖ...

Ὁ γνωστὸς Ἀγγλὸς παραγωγὸς Ἀρθουρ Ράινκ ἀπέλυσε 800 ἐργάτες καὶ τεχνικούς πού ἐργάζονταν στὰ στούντιο τῆς ἐταιρίας πού διευθύνει.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ἱστορίες ΤΗ ΖΩΗΣ

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ
στὸν ὕπνο μου

Βλέπετε ὄνειρα; Πιστεύετε στὰ ὄνειρα; Εἰγὼ καὶ βλέπω καὶ τὰ πιστεύω. Ὁχι ταχὰ πὺς ἅμα δῆς πὺς τρῶς ψάρι κατὰ κακὸ θὰ σοῦ συμβῇ κι' ἂν τὸ ψάρι εἶνε κόκκινον, αὐτὸ σημαίνει γρήγορον κι' ἅμα δῆς πὺς πεθαίνει πᾶσι νὰ πῇ ὕγια καὶ ἄλλες τέτοιες ἀπιδες. Αὐτὰ εἰγὼ δὲν τὰ παραδέχομαι. Πιστεύω ὅμως ὅτι ἐκεῖνον πού βλέπεις στὸν ὕπνο σου, ἀνάμεσα σὲ χρυσὰ σύννεφα καὶ ὀμίχλης, δὲν μπορεί νὰ εἶναι δημιουργήματα ἐντελῶς ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴν πραγματικότητα. Γιατὶ ἐδῶ βλέπεις γνωστά πρόσωπα, νὰ κάνουν διάφορα ἀπίστευτα πράγματα, ἄλλοτε πρὸς ὀφελός σου καὶ ἄλλο

έγω. Με το Θανάση τὰ πᾶμε καλά, πάντα εἶμαι καταδεκτικὸς στους κατωτέρους μου. Συζητάμε, κερνάμε καφέ ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, τοῦ δίνω ἢ μοῦ δίνει τσιγάρο, κάποτε πᾶμε καὶ γιὰ κρασί ἢ γιὰ τᾶβλι. Λέμε καὶ τὰ αἰσθηματικά μας, μ' ἐμπιστοσύνη. Αὐτὴ ἡ ἀλληλεγγύη κρατᾷ ἀρκούν καιρό. Ὡς τὴ μοιραία νύχτα τῆς ἀποκαλύψεως!

... Πέφτω νὰ κοιμηθῶ καὶ βλέπω ὄνειρο. Ταξιδεύω, λέει, με ἀεροπλάνο. Ἐπιβάτες εἶνε ὅλο τὸ προσωπικό τοῦ γραφείου. Πᾶμε πρὸς τὸ ἀγνωστο. Πιλότος τοῦ ἀεροπλάνου ὁ κ. Πολύβιος, ὁ διευθυντῆς μας, πού κουμαντάρει μὲ πολλὴ ἐπιτυχία τὸ ἀεροσκάφος. Δίπλα μου ὁ Θανάσης. Σὲ μιὰ στιγμή ὁ Θανάσης σηκώνεται καὶ πάει στὸ θαλαμίσκο τοῦ πιλότου. Τὸν βλέπω πὺ σκύβει, καὶ τοῦ μιλάει στ' αὐτί. Ὁ θόρυβος τοῦ μοτέρ μ' ἐμποδίζει ν' ἀκούσω, παρατηρῶ όμως ὅτι κάπου - κάπου ὁ Θανάσης μὲ δείχνει στὸν πιλότο-διευθυντῆ. Ὁ πιλότος γυρίζει στὸ τέλος καὶ μὲ κόβει μὲ τὸ μάτι κι' ὕστερα κουνάει ἐπιδοκιμαστικά τὸ κεφάλι, πὼς ναι τάχα, εἶναι σύμφωνα νὰ γίνη. Εὐχαριστημένος ὁ Θανάσης ἔρχεται καὶ καθεται ξανά δίπλα μου. Ἐγὼ σὰν κάτι νὰ ὑποψιάζωμαι κι' ἔχω τὸ νοῦ μου. Ὅπου ξαφνικά ὁ Θανάσης πετάγεται, μὲ ἀρπάζει πρὶν προφτάσω ν' ἀμυνθῶ, ἀνοίγει τὴν πόρτα τοῦ ἀεροπλάνου καὶ μὲ πετάει στὸ κενόν. Εὐτυχῶς, τὴν τελευταία στιγμή, ἐνῶ προσπαθῶ νὰ κρατηθῶ, ἡ Φιφὴ, ἡ δακτυλογράφος τοῦ γραφείου, μοῦ πασάρει ἕνα ἀλεξίπτωτο. Τὸ ἀλεξίπτωτο ἀνοίγει σὰν ὁμπρέλλα καὶ πέφτω μαλακά - μαλακά. Πεταγομαι τρομαγμένος. Δόξα σοι ὁ Θεός. Εἶμαι προσγειωμένος στὸ κρεβάτι μου.

Συλλογίζομαι τὸ ὄνειρο. Ναί, τὸ ὄνειρο ἔχει σημασία. Εἶναι φανερό πὼς ὁ Θανάσης εἶναι ὑπόουλος ἀνθρώπος. Ζηλεύει τὴ θέσι μου, θέλει νὰ μὲ βγάλῃ, νὰ τὴν πάρῃ τοῦ λόγου του. Πάει καὶ μὲ υποσκάπτει στὸ διευθυντῆ. Τοῦ βάζει λόγια. Καὶ μοῦ κάνει τὸ φίλο, ὁ παλιάνθρωπος! Αἰσθάνομαι ἀφανταστο μῖσος γι' αὐτόν.

Πηγαίνω στὸ γραφεῖο μὲ τὰ μούτρα κατεβασμένα. Ὁ Θανάσης μοῦ ζητᾷ ἐφημερίδα. «Δὲν ἔχω!» (Ἐγώ, δηλαδή, ἀλλὰ δὲν τοῦ τὴ δίνω). Μοῦ προσφέρει τσιγάρο. Εὐχαριστῶ, προτιμῶ τὰ δικά μου. —Εἶσαι βαρὺς σήμερα, λέει ὁ Θανάσης.

—Δικαιῶμά μου. Κι' ὁπότε-νοῦ δὲν τ' ἀρέσω... Στρέφω τὸ βλέμμα πρὸς τὴ Φιφὴ πού εἶναι σκυμμένη στὴ μηχανὴ τῆς καὶ διαβάζει κάποιο περιοδικό. Καλὸ μου, κορίτσι! Εὐώ, μόνο μὲ συμπαθεῖς ἐδῶ μέσα κι' ἄλλους κανείς. Ὁ Θανάσης παίρνει κάτι χαρτιά καὶ πάει στὸ διευθυντῆ γιὰ ὑπογραφή. Μένει ἕνα τέταρτο ἐκεῖ μέσα. Περνάει ἄλλο ἕνα τέταρτο.

—Σὰς θέλει ὁ κ. διευθυντῆς, μοῦ λέει ὁ κλητήρας. Ὁ κ. διευθυντῆς εἶναι ἀρσενικός καὶ μοῦ σήμερα. Ἀνακάλυψε κάποιο σοβάρὸ λάθος στὴ δουλειά μου. Ἀλλὰ φορὰ νὰ προσέχω, γιατί ἔχω εὐθύνη. «Μάλιστα, κύριε διευθυντά». Ξαναγγυῶ στὸ τραπέζι μου. Συνδυάζω τὰ γεγονότα. Πέταγμα ἀπὸ τὸ ἀεροπλάνο —!

διαίτερη συνομιλία—ἐπιτιμῆσεις. Τὸ πράγμα φωνάζει.

Καρφᾶνω τὸ αἰχμῆρό μου βλέμμα στὸ Θανάση.

—Τὶ συμβαίνει καὶ μὲ κυτᾶς ἐτσι; ρωτᾷ ὁ Θανάσης.

—Ξέρεις πολὺ καλά τὶ συμβαίνει! Ἀπαντῶ κοφτὰ καὶ ξερά. Τὶ ἔλεγες γιὰ μένα πρὶν στὸ διευθυντῆ;

—Γιὰ σένα; Τίποτα! Οὔτε ἔγινε λόγος!

—Ἀλλοῦ αὐτά, φωνάζω. (Χτυπῶ τὸ χέρι μου στὸ τραπέζι καὶ ὕψωνω τὸν τόνο τῆς φωνῆς): Ἄν φαντάστηκες πὼς μπορεῖς νὰ μοῦ πάρῃς τὴ θέσι, εἶσαι πολὺ γελασμένος!

Οἱ ἄλλοι συναδελφοὶ παρατᾶνε τὶς ἐφημερίδες, τὰ τσιγάρα καὶ τὰ σταυρόλεξα καὶ παρακολουθοῦν μὲ κατάπληξι.

—Εἶσαι τρελλός! τολμᾷ ν' ἀπαντήσῃ ὁ Θανάσης.

—Εἶμαι θαυμάσιος στὰ λογικά μου! ἐπιμένω. Ἀρνήσομαι νὰ καταλάβω τὴ κομμάσι εἶσαι, ἀλλὰ τώρα σὲ ξέρω. Εἶσαι ἐχθρὸς μου! Ἀλλὰ ὀφείλω νὰ σοῦ πῶ ἕνα πράγμα, γιὰ νὰ τῆς ἔχω ὅψι σου. Ὅτι ἀπὸ δῶ μέσα κανείς δὲν εἶναι σὲ θέσιν νὰ μὲ πετάξῃ! Ἐγὼ ἀλεξίπτωτο ἔχω! Τ' ἀκούς; Ἐγὼ ἀλεξίπτωτο! Δὲν εἶν' ἐτσι, δεσποινίς; ἀπευθύνομαι τώρα στὴ Φιφὴ.

Ἐκείνη μὲ κυτᾷ παραξενυμένη, καὶ δὲν ἀπαντᾷ.

—Ὁνειρο θὰ εἶδες! λέει ὁ Θανάσης.

—Μάλιστα! Ὁνειρο εἶδα καὶ ἄλλη φορὰ κουβέντες μαζὺ καὶ δὲν ἔχει! Κόμπρα!

Μπαίνει ὁ διευθυντῆς.

—Τὶ συμβαίνει ἐδῶ;

Κάποιος ἀναλαμβάνει νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ. Ὁ διευθυντῆς μοῦ λέει:

—Μὴν ἀδικεῖς τοὺς συναδελφούς σου, κύριε Χουρμαδόπουλε. Ἀπαιτῶ νὰ ὑπάρχῃ σύμ-φωνα στὸ προσωπικό μου. Ἡ-συχία παρακαλῶ. Ἡσυχία καὶ δουλειά!

Ἀποσύρεται στὸ ἰδιαιτέρό του. Στὸ γραφεῖο πέφτει βαρεῖα, πένθιμη σιωπὴ. Κόβω τὶς φυσιογνωμίες καὶ καταλαβαίνω πὼς οἱ ἄλλοι ὑπάλληλοι εἶναι μὲ τὸ μέρος τοῦ Θανάση. Καὶ τὸ μεσημέρι πού σχολάμε, κατευθύνομαι πρὸς τὴ Φιφὴ καὶ τῆς λέω δυνατὰ, γιὰ νὰ μ' ἀκούσουν καὶ οἱ ἄλλοι:

—Μόνο ἐσεῖς μὲ συμπαθεῖτε ἐδῶ μέσα, δεσποινίς Φιφὴ. Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ!

Ἐκείνη μὲ ξανακυτᾷ ἀπορημένη. Δὲν θέλει νὰ φανερώσῃ τὰ αἰσθηματά της, τὸ καλὸ κορίτσι. Φεύγω, χτυπώντας τὴν πόρτα. Ὁ Θανάσης εἶναι ἐχθρὸς μου, τελείωσε!

★

Εἶχα κι' ἕναν ξάδερφο, τὸν Ἀπόστολο. Ἐρχόταν συχνά στὸ σπίτι μου κι' εἶχα τὴν ἀφέλεια νὰ τὸν ἀφῆνω μόνο του ν' ἀλωνίζῃ ἐκεῖ μέσα. Ξάδερφος εἶναι, μπορεῖς νὰ μὴ τού-χης ἐμπιστοσύνη; Ἐκείνες τὶς ἡμέρες ἔτυχε ν' ἀρρωστήσῃ, κάποια γρίπη εἶχα ἀρπάζει κι' ἐγώ, ὅπως εἶχα δικαίωμα νομίζω. Ὁ Ἀπόστολος ἐρχόταν νὰ μὲ ἱσῇ καὶ νὰ μοῦ κρα-τῆσῃ συντροφιά. Ἐτσι ἤρθε καὶ τὴν ἡμέρα τοῦ ἐπεισοδίου.

Ἦταν μεσημέρι, ἔφαγα, εἶ-χα καὶ λίγο πυρετὸ καὶ γλά-ρωναν τὰ μάτια μου. Ἀποκοι-μήθηκα καὶ εἶδα ὄνειρο.

... Εἶχα, λέει, πεθάνει. Ναί, εἶχα πεθάνει, ἀλλὰ δὲν εἶχα χάσει τὶς αἰσθήσεις μου. Τὰ βλέφαρά μου ἦσαν λέει, ἀπὸ

νάυλον κι' ἀνάμεσά τους ἔβλε-πα καθαρά τὶ γινόνταν γύρω μου, ἂν καὶ ἀκίνητος. Ἡμαστέ-λοιπόν, μοναχοὶ στὸ σπίτι ἐγὼ ὁ μακαρίτης, καὶ ὁ ξάδερφός μου. Κι' αὐτὸς ὁ κύριος, ἀντὶ νὰ φροντίσῃ γιὰ τὴν τύχη μου, τὶ κάνει; Κλειδώνει τὴν πόρτα κι' ἀρχίζει γενναῖο ψάξιμο. Μοῦ ψάχνει τὶς τσέπες, τὸ πορτο-φόλι, τὰ συρτάρια, τὰ μπου-λά, τὰ πάντα. Καὶ γεμίζει δύο βαλίτσες πράματα. Τὰ λεφτά μου, τὸ ρολόι μου, τὸ δαχτυ-λίδι μου, τὴν πολυτίμη συλλο-γὴ τῶν γραμματοσήμων μου, τὰ ρούχα μου, τὶς γραβάτες μου. Γδύσιμο κανονικό. Ξανάρ-χεται κοντά μου καὶ μὲ κυτᾷ γιὰ νὰ πιστοποιήσῃ ὅτι πραγματικά εἶμαι πεθαμένος. Βεβαιώνεται καὶ εἶναι πολὺ εὐχαριστημένος. Παίρνει τὶς βαλίτσες κι' εἶναι ἔτοιμος νὰ φύγῃ μὲ τὰ κλοπιμαία. Ἀ-κούω τὴν πόρτα νὰ τρῖξῃ.

... Μισοξύπνῶ. Ἀκούω κά-τι ὑποπτα τριξίματα. Βλέ-πω τὸν Ἀπόστολο στὸ διπλά-νὸ δωμάτιο πού προσπαθεῖ ν' ἀνοίξῃ τὸ συρτάρι τοῦ γρα-φείου μου.

—Τὶ κάνεις ἐκεῖ; φωνάζω.

—Θέλω τὴ συλλογὴ τῶν γραμ-ματοσήμων μου! Πρόφασις. Ἐ-κεί, μέσα στὸ συρτάρι, ἔχω τὶς λίρες μου, ἕνα στοργυλὸ πο-σὸν ἀπὸ δύο δλοκληρῆς κι' ὁ-λόχρυσες λίρες! Καὶ τώρα ὁ Ἀπόστολος ψάχνει ἐκεῖ μέσα!

Ἀκριβῶς ὅπως τὸν εἶδα στὸ ὄνειρό μου, δὲν εἶναι οὔτε πέν-τε λεπτά! Ἐπιωφελεῖται πού εἶμαι ἀρρωστος καὶ κοιμάμαι καὶ θέλει νὰ μὲ γδύσῃ ἀπὸ τώ-ρα. Γίνομαι ἔξω φρενῶν.

Δὲν περιμένεις νὰ πεθᾶ-νω πρώτα; τοῦ λέω καθαρά.

—Δηλαδή; ρωτᾷ ἐκείνοσ μ' ἔκπληξι. Τὶ θες νὰ πῇ;

—Μὲ καταλαβαίνεις καὶ σὲ καταλαβαίνω! Σοῦ ἀπαγορεύω ἄλλη φορὰ ν' ἀγγίξῃς τὸ χέρι σου στὰ πράγματά μου!

Πετάγομαι καὶ πᾶω στὸ συρτάρι μου. Εὐτυχῶς τὸ πο-σὸν τῶν δύο λιρῶν μου εἶναι στὴ θέσι του. Δὲν πρόφτασε νὰ τὸ βουτήξῃ ὁ ἐρίφης.

Ὁ Ἀπόστολος ἔχει θυμώσει καὶ σηκώνεται νὰ φύγῃ.

—Στάσου μιὰ στιγμή, τὸν διατάζω.

—Τὶ συμβαίνει;

—Νὰ σὲ ψάξω!

—Δὲν ντρέπεσαι; Ἐμένα;

—Μάλιστα, ἐμένα! Τώρα σ' ἔχω καταλάβει τὶ μούτρο εἶσαι.

—Θάχης πάθει παράκρουσι!

—Οχι! Ἀνοίξα τὰ μάτια μου! Αὐτὸ εἶναι! Καὶ νάχης ὅψι σου ἕνα πράμα! Ὅτι κανένας δὲν θὰ μὲ κληρονομήσῃ ζωντανό! Τ' ἀκούς;

Παίρνει θυμωμένος τὸ καπέ-λο του.

Φεύγει προσβλημένος. Ἀ-παλλάχθηκε ὅπως ἀπὸ ἑνὸς ἐχ-θροῦ μου. Γι' αὐτὸ λέω πὼς εἶ-χα ἕναν ξάδερφο!

★

Καὶ εἶχα καὶ μιὰ φιλεναου-τὴ Λουλοῦ. Τὰ πηγαίναμε σπου-δαία, τὴν ἔβλεπα συχνά στ' ὄ-νειρό μου μὲ χρυσὰ φτερά νὰ μοῦ κᾶν ἀέρα. Μ' ἀγαποῦσε.

Ἦταν Τετάρτη καὶ δὲν εἶ-χαμε ραντεβού. Τῆς εἶχα πῆ νὰ συναντηθῶμε, ἀλλὰ δὲν μπο-ροῦσε, λέει. Δὲν πειράζει. Μπο-ρεῖ νὰ μὴ μπορούσε τὸ κορί-τσι. Τὸ μεσημέρι πέφτω νὰ κοιμηθῶ. Καὶ βλέπω ὄνειρο.

... Βλέπω, λέει, τὴ Λουλοῦ

νὰ ξεπροβάλλῃ πίσω ἀπὸ ἕνα δέντρο καὶ νὰ μὲ κοιροῦεῖ, βάζοντας τὸ χέρι τῆς μπροστὰ στὴ μύτη καὶ κουνώντας ἀνοι-χτά τὰ δαχτυλά της, ὅπως ὁ-ταν παίζουμε φλάουτο. Ὑστε-ρα, λέει, πετάει μὲ τὰ φτερά της καὶ τὴ βλέπω νὰ μπαίνει σ' ἕνα κέντρο. Εἶναι ἕνα μπάρ, τῆς ὁδοῦ Σταδίου. Ἐνας νεα-ρὸς τὴν περιμένει στὴ μισοσκό-τεινῃ γωνία. Κάθονται κοντά - κοντά καὶ τὰ λένε τρυφερά. Σὲ μιὰ στιγμή πού ὁ νεαρὸς πάει νὰ τὴ φιλήσῃ, ἡ Λουλοῦ τινά-ζει τὸ χέρι τῆς καὶ ρίχνει τὸ ποτήρι πού κάνει θόρυβο κα-θὼς σπᾷει. Ξυπνάω.

Συνδυάζω τὸ ὄνειρο καὶ τὰ γεγονότα. Ἐχομε: πρῶτον ὅτι τῆς ζήτησα ραντεβού καὶ εἶπε πὼς δὲν μπορεῖ. Δεύτερον τὸ κρυφὸ ραντεβού στὴ μισοσκό-τεινῃ γωνία τοῦ μπάρ. Φανερό πὼς μὲ προδίδει!

Εὐτυχῶς θυμᾶμαι καλὰ τὸ κέντρο, ἡ φωτεινὴ ἐπιγραφή τοῦ μού θαμπώνει ἀκόμα τὰ μά-τια. Πᾶω κατ' εὐθείαν στὸ μπάρ, ἀνεβαίνω, ψάχνω. Δὲν εἶν' ἐκεῖ. Θὰ περιμένω. Κάθο-μαι καὶ σπηλώνω τὰ μάτια μου στὴ σκάλα. Νάτη! Ἀνεβαίνει καὶ προχωρεῖ, κυτᾷντας τὰ τραπέζια, γιὰ ν' ἀποκαλύψῃ κάποιο γνωστὸ πρόσωπο. Ἐδῶ σ' ἔχω, κυρία μου. Ὁ νεαρὸς σου δὲν ἦρθε ἀκόμα, ἀλλὰ ὁ-που εἶναι, θάρρη. Καὶ θὰ σὰς πιάσω ἐπ' αὐτοφώρῳ. Τὴ βλέ-πῳ νῶρχεται πρὸς τὸ μέρος μου. Ἀνοίγω μιὰ ἐφημερίδα καὶ κρύβω τὸ πρόσωπό μου.

—Εἶναι περιττὸν νὰ κρύβε-σαι! μοῦ λέει μὲ θυμωμένη φω-νὴ. Σὲ εἶδα!

—Κι' ἐγὼ σὲ εἶδα! ἀπαντῶ,

ἴσως μὴ μοῦ κρύβεσαι!

—Ἐγώ; Γιατί νὰ κρυφτῶ;

—Γιατί ἔχεις ραντεβού μὲ τὸ νεαρό σου! Τὸ ξέρω!

—Μὰρ ἀνάβει! Ἐσὺ ἔ-χεις ραντεβού μὲ τὴ νεαρή σου. Καὶ γι' αὐτὸ ἦρθα ἐδῶ! Γιὰ νὰ σὲ πιάσω. Καὶ νὰ πού σὲ βρίσκω!

—Θαυμάζω τὸ θράσος σου!

—Κι' ἐγὼ τὸ δικό σου!

Ἐγινε μεγάλος καυγᾶς, ἐ-γὼ νὰ ἐπιμένω πὼς αὐτὴ ἔχει ραντεβού, ἐκείνη πὼς ἐγὼ εἶ-μαι ὁ ἐνοχος. Τέλος, οὔτε ὁ νεαρὸς ἦρθε, οὔτε ἡ νεαρή, πολὺ φυσικά. Τὰ νεύρα μας καλ-μάρισαν λίγο καὶ τότε περά-σαμε στὶς ἐξηγήσεις. Ἀπὸ πού κι' ὥς πού μοῦ εἶχε περάσει ἡ ἰδέα πὼς εἶχε ραντεβού μὲ τὸ νεαρό, ἀκριβῶς μάλιστα σ' αὐτὸ τὸ κέντρο;

—Τὸ εἶδα φανερά στὸ ὄνει-ρό μου! τῆς εἶπα. (Καὶ τῆς ἐ-ξηγήσα). Τὰ εἶδα δὲ!

Γούρλωσε τὰ μάτια της.

—Αὐτὸ εἶναι καταπληκτικό!

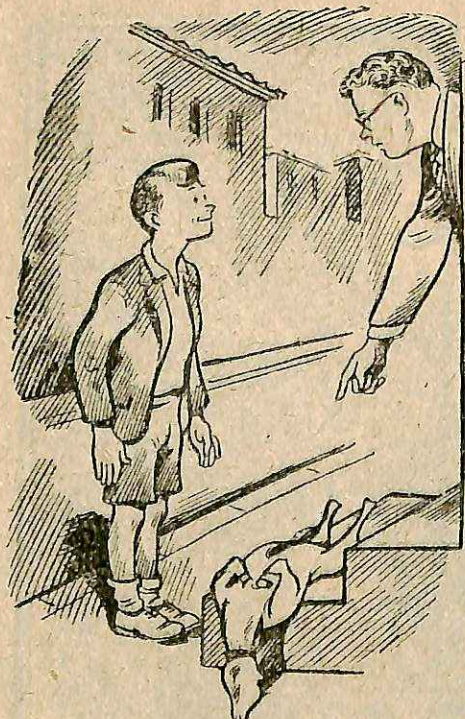
Κι' ἐγὼ στὸ ὄνειρό μου τὸ εἶ-δα! Εἶδα, λέει, πὼς συναντή-θηκες μὲ μιὰ ξανθὴ ἐδῶ, ἀκρι-βῶς σ' αὐτὴ τὴ γωνία...

Ζήτησαμε ἀμοιβαία συγγνώ-μη καὶ μιλῆσαμε πολὺ ἀπάνω στὰ ὄνειρα. Μία τέτοια σύμ-πτωσι, λοιπόν, ἦταν πρῶτα-κουστὴ στὴν ἱστορία τῆς ἀν-θρωπότητος. Αὐτὸ σημαίνει πὼς ἐγὼ καὶ ἡ Λουλοῦ εἴμαστε φτιασμένοι ἀπὸ τὴν ἴδια ψυχι-κὴ πάστα, ἔχομε πνευματικὴ συνεννόησι. Τὰ ὁποσυνείδητά μας εἶναι ἀδέρφια. Καὶ φύγα-με μὲ μὲν πιασμένοι ἀπὸ τὸ χέ-ρι κι' ἀποφασισμένοι νὰ ται-ριάζουμε τὴ ζωὴ μας, ὥς πού νὰ ἰδοῦμε κανένα ἄσχημο ὄνει-ρο καὶ νὰ μᾶς χαλάσῃ τὰ σχέ-δια.

Ἄλλὰ ὁ Θανάσης εἶναι ἐχ-θρὸς μου, τελείωσε!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Στην πόρτα στεκόταν ένα παιδάκι και χάρμα στα πόδια του ένα... άρνι!...

«ΑΝ ΕΙΧΑΜΕ ΕΝΑ ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ ΑΡΝΙ...»

Δημοσιογραφικές αναμνήσεις του συνεργάτη μας κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ

Το Πάσχα του 1942 το άρνι ήταν για τους Αθηναίους ένα είδος φανταστικό. Μπορούσε να το δει κανείς σε παλιές φωτογραφίες, όχι όμως στα χασάπικα. Μόλις είχαν κάνει την εμφάνισή τους οι όλοι λαορροπαλισταί κρατος αλόγου, αλλά και αυτού ή ανακάλυψαν και προμήθεια ήταν μεγάλο κατόρθωμα. Έν τώ μεταξύ δύο - τρία μαντρόσκυλλα της Άττικής είχαν ήδη σεβριρίσθη έμπιστευτικούς ως... αρνάκια γαλακτας, αυτό όμως έγινε εγκαίρως αντιληπτό κι έτσι δεν γενικεύθηκαν τα κρούσματα σκυλοφαγίας.

Οι κονσέρβες κρέατος δεν είχαν κάνει ακόμα επίσημα την εμφάνισή τους. Κυκλοφορούσαν λαθραία μερικές γεφυρμένες ή ι-ταλικές, αλλά ή ανακαλύψις τους απαιτούσε ολοκληρή περιπέτεια και ή αγορά τους ολοκληρή περιουσία. Πολύ πριν από το Πάσχα είχαν σαρώθ από την αγορά και τα μπακαλικά και τα τελευταία υπολείμματα μπακαλιάρου, οι έληδες, τα φασόλια, τα ρεβίθια, οι φακές. Κατόρθωμα ήταν ν' ανακαλύψει κανείς λίγες πατάτες. Με τον φίλο συναδέλφο κ. Ν. Ζαρίφη έξερευνησαμε μία μέρα — από τα ξημερώματα ως το βράδυ — ολόκληρη την περιοχή της Κηφισσίας και όταν τελικά επιθραβεύθηκαν οι κόποι μας κι' έξοικονομήσαμε τρεις ό-κάδες πατάτες, αισθανθήκαμε τόση συγκίνηση ώστε... τις μοιράσαμε στο δρόμο και γυρίσαμε με άδεια χέρια.

Η λαχονίδα ήταν στις δόξες της. Οι άνθρωποι έπεφταν στους δρόμους από την πείνα. Σκελετωμένα παιδιά, γυναίκες, γέροι, σκαλίζουν στους τενεκές των σκουπίδιών μήπως βρουν τίποτε φαγώσιμο. Όσοι εύρισκαν και το έρωγαν, το πλήρωναν με τη ζωή τους. Έτσι κι' αλλοίως όμως ήσαν καίνοι. Δεν είχαν άρχισι ακόμα οι αποστολές του Διεθνούς Έρυθρου Σταυρού. Και πλησίαζε το Πάσχα.

Στις συνοικίες κυκλοφορούσαν κάπου - κάπου φήμες: «Στην αγορά έφτάσαν μύδια» — «Στην όδο Σακράτους πουλάνε γαύρους» — «Στο Μοναστηράκι υπάρχει μπακαλιάρος»!

Αμέσως ξεκινούσαν τα καρβάνια. Ούτε γούρουν ευσίκαν, ούτε μπακαλιάρους. Εθίσκον όμως κάποτε λίγα ραδίκια, ή μαρούλια ή κρεμμυδάκια.

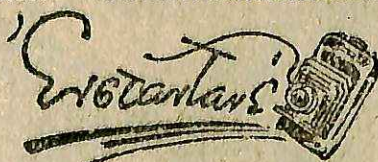
Κατά τη Μεγάλη Πάρασκευή, λοιπόν, του 1942 κάναμε και μεις στο σπίτι τα σχέδια για την πασχάλινι εύωχία. Βασική επιδίωξις ήταν νά εξοικονομήσουμε καμιά κονσέρβα κρέατος και λίγες πατάτες. Έτσι θα έπρεπε κατά ένα τρόπο το πασχάλινό έθιμο της κρεμφαγίας και θ' άνεκουφιζέτο κάπως ό πολύ ταλαιπωρηθείς στόμαχος. Αλλά ή κονσέρβα δεν βρέθηκε. Ό-σως λόγω άτυχίας, ίσως διότι δεν είχε καταστρωθ ή όσο έπρεπε λεπτομερώς το επι-τελικό σχέδιο της επιχειρήσεως. Έν τού-τοις άνεκαλύφθησαν λίγες πατάτες και — σπουδαϊότατον αυτό — υπήρχε σε μίαν ά-κρη, επιμελίστατα φυλαγμένη μία ποσότης ρυζιού, περίπου 300 δραμίων. Άρα μπο-ρούσε νά κατασκευασθ ή ένα είδος... σα-ρακοστιανής μαγειρίτσας, όπου τα φιλο-κομμένα πατατάκια έπρόκειτο νά άντικα-ταστήσουν τα έντοσθια άμυλού.

Κατά το μεσημέρι του Μεγάλου Σαβ-βάτου έγινε μία τελευταία ανακεφαλαίωσις του προγράμματος. Το ψάμι είχε έξοικονομηθ ή. Το ρύζι έλαμπε επάνω στο τρα-πέζι της κουζίνας. Οι πατάτες προκλητι-κώτατες, ήσαν έτοιμες νά υποστούν τη θυ-σία. Υπήρχε και καφές γνήσιος, υπάλειμ-μα παλαιάς προμηθείας. Υπήρχαν και... όδοντογλυφίδες! Μεγαλείον...

Έκείνη, λοιπόν, τη μεγάλη στιγμή πού έκαθαρίζοντο οι πατάτες από το νερό εκό-χλαξε μέσα στην κατασρόλα, κάναμε, με τη γυναίκα μου, ένα όνειρο: «Αν είχαμε ένα άρνι!...»

Άν είχαμε ένα άρνι... Θά στέλναμε, βέβαια, ένα μπουτάκι σε μία πολύ δική μας οικογένεια πού είχε τρία παιδιά. Δεν θ' άφίναμε, φυσικά, παραπονεμένους και τους άλλους στενούς συγγενείς. Το μπρο-στινό πόδι θά το στέλναμε σ' ένα φίλο μας πού είχε βαρεία άρρωστη τη μητέρα του. Ένα καλό κομμάτι — δεν έπρεπε να είνε λιγώτερο από 300 δραμιά — ήταν άνάγκη νά στείλωμε σε μίαν άλλη φιλική οικο-γένεια στο Παγκράτι. Έμεινε όμως σημν-τικό περίσσειμα. Νά στείλωμε λοιπόν κι' εδω. Κι' εκεί. Κομματιάσαμε το φανταστι-κό άρνι σε ένδεκα ίσα μέρη και γιά νά έ-ξομολογηθώ την άμαρτία μου κρατήσαμε γιά μας το ένα μπουτί και τη σηκοταρία. Όλα κι' όλα. Έπρεπε νά γίνει ή μαγει-ρίτσα με όλων τους κανόνες πού καθορί-ζει ό Τσελεμεντές.

Και έπειδή το όνειρο δεν στοίχιζε τίπο-τε, κανονίσαμε ποιους θά καλούσαμε στο πασχάλινό τραπέζι. Θάταν ντροπή νά κα-ταβροχθίσουμε μόνοι μας ένα μπουτί και μία σηκοταρία...

Τηλεφωνήματα

Κάθε φορά πού ό τηλεματόρης της Τραπεζής, καλούσε τη δακτυλογράφο του, ό κλητήρας του έλεγε:

— Μισό λεπτό κύριε προϊστάμενε, γιατί τηλεφωνεί.

Τό «μισό» λεπτό ξεπερνούσε συνή-θως τα δέκα λεπτά και καμιά φορά έ-φτανε και το τέταρτο.

Τό πράγμα είχε πιά παραγίνει και ό τηλεματόρης, αποφάσισε νά έξακρι-βώσι μόνος του την άφρευή της τόσης άαγοταρίας. Όταν την έξακριβώσε, κάλεσε τη δακτυλογράφο και της έ-λεπε:

— Δεσποινίς κάθε φορά πού σας φωνάζω, είσαστε άπασχολημένη με το τηλεφώνω. Πώς συμβαίνει αυτό;

— Τι φταίει έγω, κύριε προϊστάμε-νε; άπάντησε άβρόστατα το καυμένο το κορίτσι. Άπάντω σε τηλεφωνήματα τών πελατών της Τραπεζής.

— Τότε, σας παρακαλώ, πολύ, νά πάψετε νά φωνάζετε τους πελάτες της Τραπεζής, χρυσό μου, μπουλάκι μου, άγάπη μου και λατρεία μου.

Ο ΦΑΚΟΣ

Έν τώ μεταξύ τα πατατάκια έπεφταν στην κατασρόλα, το νερό εκόχλαζε, το ρύζι θάπαιρνε κι' αυτό σε λίγο τη θέση του. Προσγειωθήκαμε στην πραγματικότητα. Τό φανταστικό άρνι έφυγε από τη σκέψι μας.

Άπόγευμα Μεγάλου Σαββάτου. Είχα έ-να φοβερό πονοκέφαλο και έσπάλσα στο κρεβάτι. Φαίνεται πως τον πήρα γιά καλά. Πλησίαζε πέντε ή ώρα κι' έγώ κοιμόμουν άκόμα. Η γυναίκα μου τακτοποιούσε στην κουζίνα τις τελευταίες διαδικασίες του πα-σχάλινου γεύματος.

Με ξύπνησαν έπίμονα χτυπήματα στην πόρτα. Άνοιξε ή γυναίκα μου και έσφονικά άφ ήκε μία κραυγή καταπληξέως. Έτρεξε νά δώ τι συμβαίνει... Στην πόρτα στε-κόταν ένα παιδάκι και χάρμα στα πόδια του ένα... άρνι, ένα πραγματικό άρνι, τυ-λιγμένο σε πολλές έφημερίδες. Άν δεν έ-θλεπα το κεφάλι του θά υποψιαζόμουν πως ήταν σκύλος. Μά ήταν άληθινό άρνι, πελώ-ριο, κάπου 10 - 11 όκάδες!

«Κάποιο λάθος θά συμβαίνει», σκέφθηκα. Παρά λίγο νά παρακαλέσω τον μικρό νά πάρη τών πειρασμό από μπροστά μου, νά διάβασα σε μίαν άκρη της έφημερίδας τ' όνομά μου, γραμμένο με μολύδι και το ό-νομα του άποστολούς: Παπαγεωργίου. Ό μικρός έφυγε. Κι' έγώ κάθισα κατάπληκτος και... ταραινάμε μπροστά στο άρνι — νά ήταν άραγε άληθινό; Όλο και έτριβα τα μάτια μου... προσπαθώντας νά έξιχνιά-σω ποιος ήταν ό δωρητής. Με τον Παπα-γεωργίου του «Θησαυρού» δεν είχα τότε στενές φίλεις. Άπλη γνωριμία. Άρα δεν ήταν αυτός. Έφερα στη μνήμη μου, όλους τους γνωστούς μου Παπαγεωργίους. Αδύ-νατο νά ξεχωρίσω εκείνον πού θά είχε τήν... άποφασιστικότητα νά κάνει μία τόσο με-γάλη χειρονομία.

Έν πάση περιπτώσει ανασκουμπώθηκα-με, πήραμε το μεγάλο μαχαίρι της κουζί-νας κι' άρχισαμε τή... σφαγή. Αυτό έδω, αυτό εκεί. Έντεκα κομμάτια, έντεκα δέμα-τα με τα δνύματα τών παραληπτών. Τα μετεφέρουμε μόνοι μας στα στίπια τών συγ-γενών και φίλων. Κι' όταν έπιστρέψαμε, διεπιστώσαμε πως από τη βία κι' από τήν συγκίνηση, είχαμε ξεχάσει νά καστήσωμε το μπουτάκι πού υπολογίζαμε. Εύτυχώς εί-χε μείνει το κεφαλάκι και ή μισή σηκοτα-ρία.

Τήν Δευτέρα του Πάσχα έκανα έρευνα γιά την ανακάλυψη του δωρητού. Πήρα γραμμή όλων τους γνωστούς μου Παπα-γεωργίους. Τελικά ανέκλυψα ότι άποστο-λεύς ήταν ό Ι. Παπαγεωργίου του «Θησαυ-ρού». Είχε φροντίσει από καιρό νά φέρη λίγα άρνιά από τη Λαρίσσα, άκρίζως γιά νά τα μοιράσει σε συγγενείς και φίλους. Πού νά φαντασθώ ότι το όνειρο εάν είχαμε ένα άρνι... θά γινόταν μέσα σε λίγες ώ-ρες πραγματικότητα.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

«Έλάτε νά παίξουμε»

Τά νέα βιβλία

Τό καινούργιο βιβλίο της κ. Άντιγόνης Μεταξά «Έλάτε νά παίξουμε», εί-κοστό έκτο στη σειρά πού διευθύνει ή ίδια «Τό βιβλίο του παιδιού» του Έκδοτικού Οίκου Άλκιωτή, είνε ένα έντελός πρω-τότυπο και καλαίσθητο βιβλίο, πού πρώτη φορά κυκλοφορεί παρόμοιο του στόν τόπο μας. Είνε μία ωραιότατη συλλογή από κά-θε είδους παιχνίδια (σταυρόλεξα, αινίγμα-τα, άστυνομικά προβλήματα, γρίφους, μα-θηματικά, διηγήματα με αινίγματα και κάθε λογής πνευματικές άσκήσεις) πού θά κινήση το ζωηρό ενδιαφέρον όχι μόνον τών μικρών αλλά άκόμη και τών μεγάλων.

Τό καινούργιο βιβλίο της κ. Άντιγόνης Μεταξά είνε ένα πραγματικά πολύτιμο βοήθημα γιά τήν ψυχαγωγία στα σχολεία μας και τις κατασκήνωσεις. Τό πλουσιώ-τατο υλικό του, διαλεγμένο με πολλή παι-δαγωγική σκεπτικότητα, θά χρησίμη πολλές ευχάριστες ώρες στα Έλληνόπουλα πού θά ελπίσουν νά το χρησιμοποιήσουν στόν έ-λεύθερο καιρό τους. Τυπωμένο σε σύστημα όψης, το «Έλάτε νά παίξουμε» είνε εικο-νογραφημένο από τόν ζωγράφο κ. Κώστα Καραωτάκη.

Η ΜΟΡΦΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

Η ΜΟΡΦΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

Ένα άποκαλυπτικό έγγραφο του κυβερνήτου της Ιουδαίας

Περτατάει ξυπόλτος και άσκεπής. Πολλοί, πού Τόν βλέ-πουν, γελάνε. Άλλ' όταν βρίσκονται μπροστά Του, τρέμουν και Τόν θαυμάζουν. Λένε πως ποτέ ένας τέτοιος άνθρωπος δεν παρουσιάσθηκε στα μέρη αυτά. Καθώς μου λένε οι Έβραίοι, ποτέ δεν δοθήκανε συμβουλές, ποτέ δεν κηρύχθηκε διδασκαλία σαν τη δική Του. Πολλοί από τους Ιουδαίους Τόν θεωρούν Θεό. Άλλοι πάλι μου λένε πως είνε έχθρος της Μεγαλειότητός σου. Οι μοχθηροί αυτοί Έβραίοι με παρενο-χλούν συχνά. Καί όμως, καθώς ακούω, Αυτός ποτέ Του δεν λήπτες κανένα και δεν έκανε παρά μονάχα το καλό. Όσοι Τόν γνωρίσανε, λένε πως ευεργετήθηκαν απ' Αυτόν. Όσάσο είμαι πάντα πρόθυμος νά υπακούσω στις έντολές της Μεγα-λειότητός σου, κι' ό τι με διατάξεις θά έκτελεσθ ή.

Έρουσαλήμ, Ινδικτιώνος 7 Πιστότατος και εύπειθέστατος ΠΟΥΒΛΙΟΣ ΛΕΝΤΟΥΛΟΣ Κυβερνήτης της Ιουδαίας. Τό έγγραφο αυτό δεν είνε πολύτιμο μονάχα γιά τις άθρονες πληροφορίες πού περιέχει σχετικά με τη φυσιογνωμία του Ιησού. Είνε συγχρόνως μία βαρυσήμανη ιστορική μαρτυρία πού λύνει τελειωτικά, και γιά τους περισσότερους διγλωπίστους, το ζήτημα της υπάρξεως του Ιησού. Είνε γνωστό πόσες αμφι-σθητήσεις είδαν το φώς. Σοβαροί επιστήμονες, πού στηρίζον-ταν στο γεγονός ότι οι ιστορικοί και οι χρονολόγοι της έπα-χής άγνοούν τόν Ιησού, θελήσανε νά ισχυρισθόν ότι ή ύπαρ-ξίς Του, τα θαυμάτα Του, ή γέννη-σίς Του, τα πάθη Του και ή σταυ-ρώσις, δεν είνε παρά τα συστατι-κά ενός «μύθου», ενός λαϊκού θρύ-λου πού τόν εδημιούργησε ό οίστρος όλίων φανταστικών και τόν εξέθρεψε ή λαϊκή φαντασία.

Γιά νά αποδειχθ ή ύπαρξις του Ιησού, δεν θά χρειαζότανε ίσως καμιά ιστορική μαρτυρία. Κάποιος θεολόγος είπε ότι: «ό χριστιανός χω-ρίς το Χριστό θά ήταν ένα θαύμα περισσότερο άσύλληπτο και άκατα-νόητο». Αλλά ίσού ότι υπάρχει και ή ιστορική μαρτυρία πού απαιτού-σαν οι διγλωπίστοι. Και, από τήν άποψη αυτή, το έγγραφο του Που-βλίου Λεντούλου προς τόν Τιβέριο έχει διπλή άξία και σημασία.

γυναίκα πού φάνηκε ποτέ στα μέρη αυτά. Έαν όμως ή Με-γαλειότητα σου, Καί-σαρ, έπισημή νά Τον δθ, όπως μου έγγραφες άλλοτε, πληροφορήσε με γιά νά σου ίου στείλω άμεσως.

Όλοι στην Έ-ρουσαλήμ θαυμάζουνε τη σοφία Του, άν και ποτέ δεν έσπούδασε τίποτε. Καί όμως είνε κάτοχος κάθε επιστή-μης. Περτατάει ξυπόλτος και άσκεπής. Πολλοί, πού Τόν βλέ-πουν, γελάνε. Άλλ' όταν βρίσκονται μπροστά Του, τρέμουν και Τόν θαυμάζουν. Λένε πως ποτέ ένας τέτοιος άνθρωπος δεν παρουσιάσθηκε στα μέρη αυτά. Καθώς μου λένε οι Έβραίοι, ποτέ δεν δοθήκανε συμβουλές, ποτέ δεν κηρύχθηκε διδασκαλία σαν τη δική Του. Πολλοί από τους Ιουδαίους Τόν θεωρούν Θεό. Άλλοι πάλι μου λένε πως είνε έχθρος της Μεγαλειότητός σου. Οι μοχθηροί αυτοί Έβραίοι με παρενο-χλούν συχνά. Καί όμως, καθώς ακούω, Αυτός ποτέ Του δεν λήπτες κανένα και δεν έκανε παρά μονάχα το καλό. Όσοι Τόν γνωρίσανε, λένε πως ευεργετήθηκαν απ' Αυτόν. Όσάσο είμαι πάντα πρόθυμος νά υπακούσω στις έντολές της Μεγα-λειότητός σου, κι' ό τι με διατάξεις θά έκτελεσθ ή.

Έρουσαλήμ, Ινδικτιώνος 7 Πιστότατος και εύπειθέστατος ΠΟΥΒΛΙΟΣ ΛΕΝΤΟΥΛΟΣ Κυβερνήτης της Ιουδαίας.

Τό έγγραφο αυτό δεν είνε πολύτιμο μονάχα γιά τις άθρονες πληροφορίες πού περιέχει σχετικά με τη φυσιογνωμία του Ιησού. Είνε συγχρόνως μία βαρυσήμανη ιστορική μαρτυρία πού λύνει τελειωτικά, και γιά τους περισσότερους διγλωπίστους, το ζήτημα της υπάρξεως του Ιησού. Είνε γνωστό πόσες αμφι-σθητήσεις είδαν το φώς. Σοβαροί επιστήμονες, πού στηρίζον-ταν στο γεγονός ότι οι ιστορικοί και οι χρονολόγοι της έπα-χής άγνοούν τόν Ιησού, θελήσανε νά ισχυρισθόν ότι ή ύπαρ-ξίς Του, τα θαυμάτα Του, ή γέννη-σίς Του, τα πάθη Του και ή σταυ-ρώσις, δεν είνε παρά τα συστατι-κά ενός «μύθου», ενός λαϊκού θρύ-λου πού τόν εδημιούργησε ό οίστρος όλίων φανταστικών και τόν εξέθρεψε ή λαϊκή φαντασία.

ΤΑΚΗΣ ΜΠΑΡΛΑΣ

Τό Πάσχα τών Ιουδαίων

Άλλοτε, στα παλαιοτέρα χρόνια, πριν ό Μωύσης έλευθερώση το λαό του Ισραήλ, το Πάσχα ήταν μόνο ή γιορτή της Φύσεως. Γι' αυτό γιορ-ταζόταν τών άνοιξι. Γι' αυτό έπρε-πει λοιπόν το Πάσχα χάνεται στους μακρινότατους χρόνους της προϊστο-ρίας της Άνατολής.

Μετά το πέραςμα της Έρουθρας Θαλάσσης, ό Μωύσης έδωσε μία άλ-λη, θρησκευτικώτερη σημασία στη φυσιολατρική αυτή γιορτή.

«Στήν άνάστασι της Φύσεως, θά βλέπουμε τήν άνάστασι της ζωής μας», είπε στο λαό του.

Και το Πάσχα έγινε γιορτή ιερή έθνική, πατριωτική.

Τό 33 μ.Χ. όμως ένα φοβερό δρ-μα έδωσε τη χαρά, διέλυσε τήν άρ-μονία του έορτασμού. Ό έσθνης Ναζωραίος είχε σταυρωθ ή στο Γολ-γοθά!

Ό συγκινημένος λαός άρχισε τό-τε νά νιώθη μέσα στην καρδιά του τήν πνοή της ειρήνης, του οίκτου, της συγγνώμης, άκουσε τη μυστική φωνή πού κήρυττε τήν Άγάπη.

Ο Χριστός είνε άνδρας μετάνοιας, άσκήσεως, ήρωας στην όψη και περτατάει ξυπόλτος και άσκεπής.

Το γενάκι που έγινε... πράξη

Ξέροντας κανείς ότι η κινεζική γλώσσα έχει 9 χιλιάδες «ψηφία», με τα οποία σχηματίζονται οι διάφορες φράσεις, καταλαβαίνει πόσες τεχνικές δυσχέρειες παρουσιάζει η μετάδοση ενός τηλεγραφήματος συνταγμένου σ' αυτή τη γλώσσα.

Τώρα λοιπόν, χάρις στη νέα εφεύρεση της «ραδιοφωτογραφίας», η μετάδοση ενός κινεζικού κειμένου όσο δύσκολοτε μεγάλου γίνεται με μεγάλη ευκολία, μέσα σε ελάχιστα λεπτά της ώρας.

Αυτό είναι ένα απ' τα πολλά θαύματα της νέας μεθόδου. "Ας ιδούμε όμως τι είναι η ραδιοφωτογραφία, στις γενικές γραμμές της.

Προκειμένου να διαβιβασθεί με το ειδικό μηχάνημα ένα κείμενο ή μία φωτογραφία, τυλίγεται γύρω από ένα κυλινδρικό του πομπού, που αρχίζει να περιστρέφεται. Συγχρόνως, ένα «ηλεκτρικό μάτι» (δηλαδή ένα φωτοηλεκτρικό κύτταρο που μεταβάλλει το φως σε ηλεκτρικά ρεύματα) διατρέπει όλη την επιφάνεια του χαρτιού με μία λεπτή φωτεινή δέσμη.

Η δέσμη αυτή προχωρεί απ' τη μία ως την άλλη άκρη της φωτογραφίας, με ταχύτητα 2 - 3 πόντων στο λεπτό. Καθώς περνάει απ' τα άσπρα, τα μαύρα και τα γκριζα σημεία της, οι διακυμάνσεις αυτές της φωτεινότητας μεταφράζονται σε ηλεκτρικά ρεύματα διαφόρων εντάσεων, ασθενέστερα για τα μαύρα σημεία και ισχυρότερα για τα άσπρα.

Τα ρεύματα αυτά φτάνουν μ' ένα σύρμα σ' ένα ραδιοφωνικό πομπό, απ' όπου εκπέμπονται με την μορφή ηλεκτρικών κυμάτων, αναλογών με τα χρησιμοποιούμενα στο ραδιόφωνο.

Ο ραδιοφωτογραφικός δέκτης συλλαμβάνει τα κύματα και τα διαβιβάζει σε μία συσκευή σαν του πομπού. Το ηλεκτρικό μάτι λειτουργεί

Παρακολουθήστε από το τεύχος αυτό (σελ. 35) τη νέα συναρπαστική σειρά των πιο εκπληκτικών ιστορικών αφηγήσεων:

ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ ΤΩΝ ΘΑΛΑΣΣΩΝ

Κάτω απ' αυτόν τον γενικό τίτλο θα παραλάβουν οι εκπληκτικές μορφές των μεγάλων πειρατών όλων των αιώνων, με τους τρυφερούς έρωτες που φώλιασαν μέσα στις φουρτούνισμένες ψυχές τους, τα λυσσαλέα πάθη που τάραξαν τη ζωή τους και τους άγριους κι' αίματηρους αγώνες τους.

Εδώ αντίθετως, μεταβάλλει δηλαδή τα ηλεκτρικά ρεύματα σε φως με κυμαινόμενη ένταση. Πάνω στον περιστρεφόμενο κυλινδρό υπάρχουν ένα φωτογραφικό φιλμ, στο οποίο αποτυπώνονται οι διακυμάνσεις της φωτεινής δέσμης. Κι' έτσι αναπαράγεται πιστά η αρχική φωτογραφία.

Η ραδιοφωτογραφία έχει προσφέρει ήδη πολύτιμες υπηρεσίες σε σοβαρές περιπτώσεις. Ένας άρρωστος υπέφερε απ' την καρδιά του, στην πόλη Άτλάντικ Σίτυ των Ηνωμ. Πολιτειών. Δύο διαγράμματα των καρδιακών παλμών του στάλθηκαν ραδιοφωτογραφικά σ' ένα καρδιολόγο του Σικάγου. Καί, σε μία ώρα, ο ειδικός αυτός γιατρός είχε τηλεφωνήσει τη διάγνωση και τη θεραπεία. Ένα τσέκ 1.000 δολαρίων, που έξεδόθη στο Λονδίνο, διαβιβάστηκε στη Ν. Υόρκη με τη ραδιοφωτογραφία και πληρώθηκε έπειτα από λίγα λεπτά της ώρας.

Τα δακτυλικά αποτυπώματα ενός ύποπτου, που είχε συλληφθεί στη Ν. Υόρκη, στάλθηκαν στο Σικάγο ραδιοφωτογραφικά, κι' έτσι σε λίγα λεπτά είχε εξακριβωθεί η ταυτότητά του.

Η πρώτη δοκιμή της ραδιοφωτογραφίας έγινε το 1924. Ακολούθησαν 15 ετών πειράματα, με επιτυχίες κι' αποτυχίες. Αναφέρεται χαρακτηριστικά το εξής διασκεδαστικό ανέκδοτο: Μία φωτογραφία του βασιλέως Γεωργίου Ε' είχε σταλεί ραδιοφωτογραφικά απ' την Αγγλία στις Ηνωμ. Πολιτείες. Οι ειδικοί που την εξέτασαν, με ευνόητη συγκίνηση, πρόσεξαν μία σκούρα κηλίδα στην άριστη πλευρά, λίγο πιο πάνω απ' τη μέση. Σκέφθηκαν τότε πως θάταν κάποιο παράσημο, και το τόνισαν περισσότερο στο «ρετουσάρισμα» της φωτογραφίας. Μία άλλη λεπτομέρεια που τους έκανε εντύπωση, ήταν ότι ο Γεώργιος δεν είχε πια το περίφημο γενάκι του. Γιατί άραγε είχε ξυριστή;

Αρκετές μέρες μετά τη δημοσίευση της φωτογραφίας στις εφημερίδες, αποκαλύφθηκε η αλήθεια: Από κάποια ανωμαλία της μεταδόσεως, το γενάκι του βασιλέως είχε μετατεθεί στο στήθος του! Ήταν η κηλίδα, που μετεβλήθη απ' τους ειδικούς σε παράσημο!

Η ραδιοφωτογραφία προορίζεται να παίξει σημαντικό ρόλο, ως αδιάψευστος μάρτυς της αληθείας, στις πολιτικές αναστατώσεις του σημερινού και αύριανου κόσμου. Κάθε διάδοση ή προπαγανδιστική ψευτιά θα καταρρέει, όταν θα πειθωνται όλοι με τα μάτια τους για την πραγματικότητα.

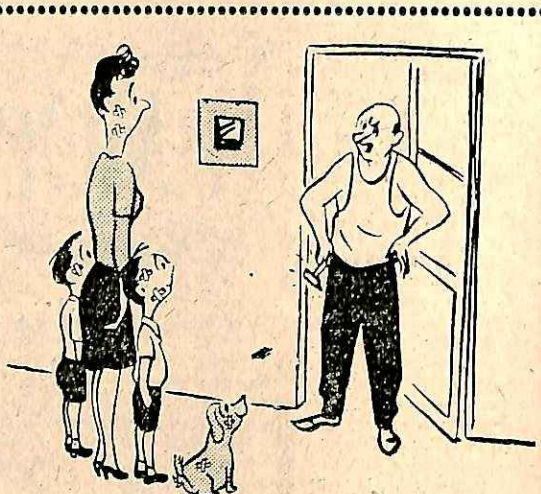
Μετά τον πόλεμο, ώριμοι αμερικανικοί κύκλοι θεωρούσαν παραμυθία τις αφηγήσεις για τις φρικαλεότητες των χιτλερικών στρατοπέδων συγκεντρώσεων. Άλλαξαν όμως γνώμη, άφ'ότου είδαν κάμποσες ραδιοφωτογραφίες του Μπούχενβαλντ, του Μπέλεν και του Ντράου...

Επίσης, έπειτα απ' το θάνατο του Μουσσολίνι, εκατομμύρια άνθρωποι άμφεβαλλαν ακόμη γι' αυτόν, ως ότου οι ραδιοφωτογραφίες παρουσίασαν το Ντούτσε κρεμασμένο απ' τα πόδια, σ' ένα δρόμο του Μιλάνου.

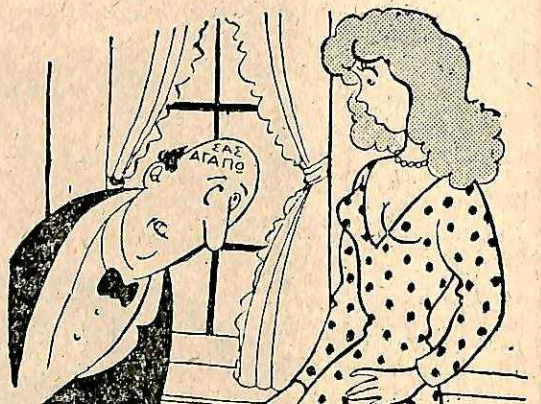
Παχαλινά αυγά

Εκτός από τα κόκκινα αυγά ή συνήθεια της κατασκευής τεχνητών αυγών για το Πάσχα είναι πολύ παλιά.

Το μεγαλύτερο απ' αυτά τα αυγά είναι εκείνο που προσεφέρθη στον βασιλέα της Αγγλίας το 1897. Είχε μεγίστη περιμετρο 3 μ. 50 και μήκος 2 μ. 70. Στο εσωτερικό του περιείχε διάφορα κοσμήματα και ζαχαρωτά. Για τη μεταφορά του χρειάστηκαν 7 άνθρωποι.

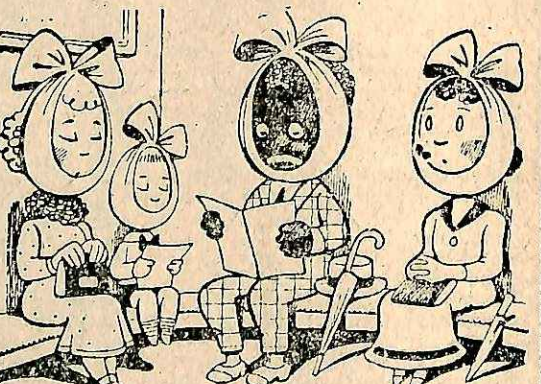

— Έμπρός, μωρέ!... Πέστε την αλήθεια... Ποιός από σάς μεταχειρίστηκε το ξυράφι μου;...

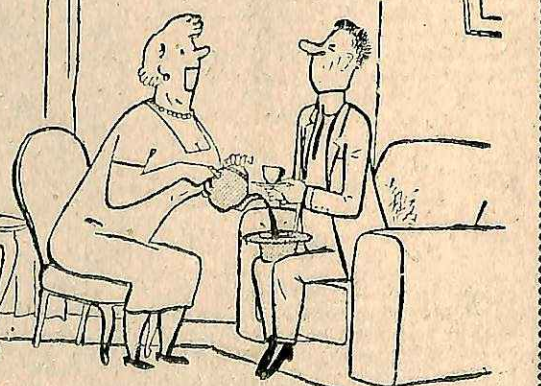

Ο ΔΕΙΛΟΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΣ

— Και τώρα μπορώ να σηκωθώ... Ξέρετε πια το μυστικό μου!...

Πάσχα στον οδοντογιατρό!...

Άφρημάδα...

Αθηναϊκά Εορταία

Έβδομος των Παθών

Για τον κάθε Αθηναίο, που περνάει με μισθόν, άρχισε απ' τη Δευτέρα, μία... Έβδομος Παθών. Τα παιδιά του, τούχουν δείξει τα παπούτσα που φορούσε κι' η σύζυγός του το παλτό της το φουστάνι, και από τον Καϊάφα, εις τον Άννα τον τραβάνε, απ' τη ράφτρα στον τσαγγάρη και δεν ξέρει τί να κάνει...

Τρίτη βράδυ ο καυμένος ψάλλει εις την διαπασών: — Κύριε μου, εν αμαρτίαις αγοράς περιπεσών... Την Τετάρτη τρώγει ελαίας — σύστημά του παλαιόν —

μά ή μία ελγά κοστίζει όσο το "Ορος Ελαιών"... Πέμπτη μάλλον θα φροντίσει, πως άρνι να οικονομήσει και θα βρή ο κακομοίρης στού ψυγείου τον θυθόν, μά ο χασάπης θα του βάλει... στέφανον έξ άκαν- (θών!) Κι' αν θελήσει αυγά, τσουρέκια, όπως μαθημένος ήτο, θα του πούνε: Σταυρωθήτω!...

Ζώνες

Μοιραίο πλέον έγινε, κι' η βάσις των δεινών του κόσμου ολοκλήρου, κατήντησεν απλυστάτα ύποθεσις... ζωνών της δύστηνης Ευρώπης μας, της γηραιάς ήπειρου

Κι' η ανθρωπότης, βέβαια δογγά και μαραζώνει και με μία έννοια, φθέρεται κι' αυτή σιγά-σιγά, μήπως κανείς έπάτησε του άλλου σου τη ζώνη που ίσως την άμολυσε, σκόπιμως για καυγά!...

Ζώνη φραντζέλικη, άγγλική, ζώνη σοβιετική, πιά περά ζώνη ναύλον... άμερικανική, αυτές οι ζώνες προκαλούν πρωτοφανή δεινά και είναι... — πως να σάς το πώ — σαν ζώνες (Προμηνά!)... ΔΗΜ. ΓΙΑΝ

Το πνεύμα της έποχής

Οι κυνηγοί έπέτυχαν, μετά πολλών αγώνων, να βγουν στο έλεύθερο κυνήγι των τρυγώνων. Μά τα τρυγόνια, δυστυχώς, δεν έφτασαν στη γή μας κι' εν έξεγέρσει θρίσκοντα οι τόσοι κυνηγοί μας.

Κατόπιν τούτου, ένδέχεται κι' εκείνοι ν' άπεργήσουν, γιατί μαστίγονται σκληρά κι' άπειράς ύποφέρουν κι' απ' τις άρχες μας, πιζανόν, στο τέλος, να ζητήσουν (τήσουν) τρυγόνια κυνηγίσια... μαροκινά να φέρουν!

Έπέμενον

Η Μοντέξ ή γόρσά μας τον Όμν έγκαταλείπει, πράγμα που τους «σταροφίλους» τους έβόθισε σε (λύπη) και ζητούν όλοι να μάθουν τί συμβαίνει και τί τρέχει και για την «διάζευξί τους» δίκιο κι' άδικο τοίος έχει.

Μάλλον όμως, αν δεν κάνουν καμιά σκόπιμη σε- (κλάμα) ή Μοντέξ θα έχη δίκιο και σ' άφάνταστον βαθμό, γιατί φαίνεται πως βρήκε άντρα «όνομα και πράμα» (μα) και στην κυριολεξία έχει σύζυγον... Όμν!

Κατόπιν έσορτής

Κάποιος λαχανοκηπουρός, περιδολάσσε ήτοι, προ ήμερών κατήγγειλε, έξω φρενών, στο Τμήμα, πως άφησε ή κόρη του το πατρικό της σπίτι κι' ότι «έκούσα» έγινε το ή έλεκτο της... κτήμα!

Άδίκως όμως κόβεται και σκίζεται ο γέρος κι' άδικο για ματαίωσι του γάμου θα κοπιάζει, άφού δεν τα κατάφερε να τους προλάβει εγκαίρως και, μάλιστα, σαν κηπουρός, στα... πράσα να τους (πιάζει!) Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Διάλυσις

Μία ομάδα βουλευτών — ή των «ανεξαρτήτων» — όμως κάπως άνόμοιος κατά το μάλλον και ήττον μία δήλωσις υπέβαλε πως αυτοδιαλύεται και πως ξανά να συμπληχθ, στο μέλλον άποκλείεται. Ήτανε δε τα μέλη της το όλον δεκατρία. Που μάταια περίμεναν δράσεως ευκαιρία. Και τώρα, άλλοι προσχώρησαν στο ένα ή στ' άλλο (κόμμα)

και άλλοι ανεξάρτητοι παρέμειναν ακόμα. Είχεν έλπίδας αρκετάς εν περιπτώσει πάση ή ομάδα των δεκατριών μέσ' στη Βουλή να δράση. Άλλά δεν ήνε προκοπή σ' αυτό το νταβαντούρι. Το 13 πως μπορεί ποτε να φέρη γουρί;

Ο «ψυχρός»

Και ο «ψυχρός» ο πόλεμος ακόμη συνεχίζεται έντονος κι' αδιάλλακτος. Ουδόλως δε έλπίζεται πως ίσως να διακοπή ή να μετεισασθ και ήνε μάλλον βέβαιον πως θα συνεχισθ...

Δίδυμα

Πρωτοφανές κατόρθωμα, άπίστευτο μεγάλο! Είς το χωρίον Γρεβενά, κάποια κυρά - Κρυστάλλω έτών έβδομηντριά, μέσα με ένα της γεπνήμα προς γενικήν κατάπληξιν, έτεκε αίσίως δίδυμα.

Εύγε κυρά - Κρυστάλλω μου — κι' ο σύζυγος επίσης. Σου εύχομαι από καρδιάς να τα έκατοστήσης. Να ίδης έγγόνια στρουμπουλά να ίδης και τρισεγγόνια (γόνια) και να σκαρώσης τριδύμα στα έκατό σου χρόνια!

Θαύμα

Κι' άλλης γρηάς κατόρθωμα, πρωτάκουστον αλή- (θεία) — έγκύρως πιστοποιήθεν και όχι παραμύθια. Μία αιώνοβια Ιταλίς, άνω των έκατό έτών — αν ήνε δυνατόν! — είδε τα άσπρα της μαλλιά εξαίφνης να μαυρίζουν και νέα δοντία έβγαλε που, τώρα τραγανίζουν. Αυτό ήνε θαύμα, κύριοι. Κι' όπως τηλεγραφείται ή γραία ήνε περικορής κι' όλο σταυροκαπείται. Κι' οι συγγενείς της δήλωσαν με ύφος σοβαρό, πως άρχισαν να ψάχνουνε για να της δρούν γαμπρό! ΠΑΝ. ΠΑΠ.

Η έν πολλαίς άμαρτίαις

Άναφανδόν τ' όμολογώ πως ή Κασσιανή, πολύ μεγάλη έντύπωσι σε μένα προσενεί, γιατί δεν έβωρέθηκε — το λέω με συμπόνοια — το ίδιο το... Τροπάριο ν' άκούη τόσα χρόνια!

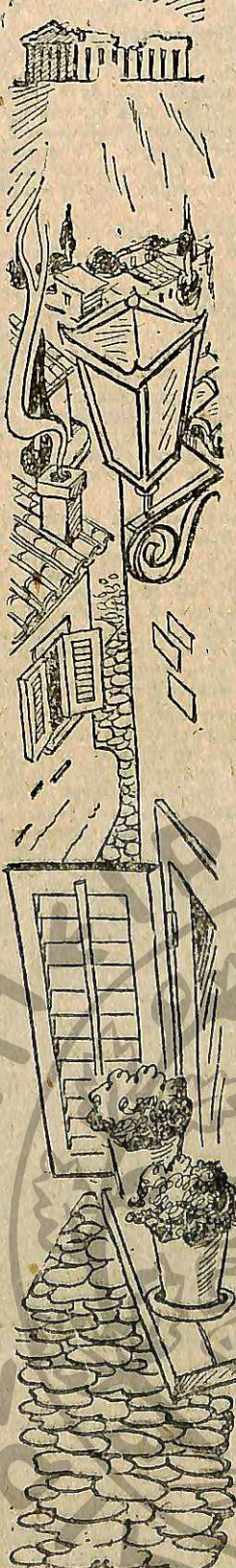
Ο «απελιθς του κόσμου»

Στο βεβαιώνω, φίλε μου, κι' αν θέλεις το πιστεύεις: Αυτός ο συμπαθέστατος μουρλος ο Γκάρι Νταϊβίς που έκανε και «σύμφωνον των πολιτών του κόσμου» θα πάη άδομολόγητος, τ' όρκίζομαι στο φως σου!

Γιατί αυτό το «σύμφωνον» μ' άναίδεια μεγάλη και μ' ύψος κατήφες το περιφέρει εδώ κι' εκεί να το υπογράφουν κι' άλλοι, με άλλα λόγια δηλαδή... μαζεύει υπογραφές!

Σπορέλαιον

Το θουλικό σπορέλαιο, που δίνουν στην «ούρα» κατά τους «δοκιμάσαντες» μυρίζει φοβερά. Μιάν άναβόριστη όσμή του βρίσκουν άπαισία και μία του μόνη δοκιμή, θα πη... δοκιμασία! Γ. ΓΙΑΝ

Μιά παράξενη αγάπη

Αυτή την ημέρα η εύτυχη της Έλενα κοιματιόσθηκε. Ένα χρόνο πίστευε πως ήταν χτισμένη σε γέρα θεμέλια. Κι όμως δεν ήταν παρά ένας χαρτινός πυργός που διαλύθηκε μ' ένα ελαφρό φύσημα του ανέμου, με κάτι λόγια που ειπώθηκαν απλά, μα της άνοιξαν μπροστά της την άβυσσο.

Μπροστά στα θολωμένα από τα δάκρυα μάτια της, περνούσαν τώρα, σαν σε κινηματογραφική ταινία, οι εικόνες αυτής της ψευτικής ευτυχίας.

Θυμόταν... Είπε ενάμιση χρόνος τώρα που γνώρισε το Βάσο. Αυτή δεν τον πρόσεξε, δεν τούδωσε σημασία. Εκείνος όμως, από την πρώτη στιγμή, φανέρωσε ένα ευχάριστο ξόφιασμα στη γνωριμία της. Έγινε η σκιά της. Η Έλενα είχε έτσι την ευκαιρία να τον προσέξει. Ήταν συμπαθητικός, απλός, ευγενικός. Τα καθαρά του μάτια, γεμάτα ειλικρίνεια και καλωσύνη. Της είπε πως την αγαπούσε. Η Έλενα έννοιωθε σιγά-σιγά πως αυτός ο άνθρωπος την τραβούσε, καταλάβαινε πως μπορούσε να γύρει μ' έμπιστοσύνη κοντά του. — Θέλω να σε παντρευτώ! της είπε μια μέρα.

Αρραβωνιάστηκαν. Η Έλενα ήταν ευτυχισμένη. Η ήρεμη και σίγουρη ευτυχία πλημμύριζε την καρδιά της.

Παντρεύτηκαν. Κι η ευτυχία συνεχιζόταν. Ένας γαλάσιος ορανός χωρίς συννεφάκι. Ένα ολοκληρό χρόνο... Ως τη μοιραία εκείνη ημέρα...

Μιλούσαν φιλικά, στοργικά, όπως κάποτε μέρα. Ούτε θυμόταν τώρα η Έλενα πως άρχισε η κουβέντα. Το μόνο που θυμόταν και κυριαρχούσε τώρα τυραννικά στο μυαλό της, ήταν μια εξομολόγηση του Βάσου. Μια ομολογία που της είπε απλά και φυσικά, σαν να λεγε το πιο κοινό πράγμα του κόσμου.

— Ξέρεις τί με τράβηξε σε σένα, Έλενα; της είπε, τινάζοντας τη στάχτη του τσιγάρου του.

— Τί, Βάσο;

— Κάποτε αγαπούσα μια γυναίκα, είχε πέντε χρόνια τώρα. Ήταν το ίδιο καλή όπως και σύ. Και θα την παντρευόμουν. Αλλά πέθανε η καυμένη...

— Αί, λοιπόν; Αυτό ήταν όλο;

— Όχι. Μα της μοιάζεις καταπληκτικά, σαν να σάσε αδερφός. Αν θυμάσαι, όταν με πρωτοσύστησαν σε σένα, ταραχθήκα κι έμεινα λίγες στιγμές αμίλητος, να σε κυττάω με κατάπληξη.

— Ναί, τώρα το θυμάμαι! Ψιθύρισε η Έλενα.

— Ήταν σαν ν' αναστήθηκε η άλλη και να φανερώθηκε μπροστά μου. Μα δεν ήταν

αλήθεια, φυσικά δεν ήταν αλήθεια. Η μόνη αλήθεια είναι πως της έμοιαζε, πως ήσαν ίδια και μού τη θυμίζες κάθε στιγμή. Έτσι σ' αγαπάω.

— Και σου τη θυμίζω ακόμα; ρώτησε η Έλενα, με πνιγμένη φωνή.

— Ναί. Πάντα μού τη θυμίζεις, Έλενα.

— Και την αγαπούσες πολύ;

— Πάρα πολύ. Τόσο, που νομίζω πως είναι η ίδια αγάπη που εξακολουθεί ακόμα. Μά... τί έχεις;

— Τίποτα. Μιά ξαφνική ζάλη... Θα περάσει.

★

Όστε έτσι λοιπόν! Δεν ήταν αυτή που αγαπούσε ο Βάσος. Στο πρόσωπό της έβλεπε την άλλη, την πεθάνη. Κι αν η Έλενα δεν της έμοιαζε, βέβαια ούτε θα την προσέχε καν. Η Έλενα έννοιωθε αφάνταστα δυστυχισμένη και ταπεινωμένη. Για πρώτη φορά αισθανόταν να ζηλεύει μιαν άλλη γυναίκα. Κι αυτή η γυναίκα να είναι νεκρή, ανύπαρκτη πιά.

Ανύπαρκτη... Όμως υπήρχε πάντα ζωντανή μέσα στην ψυχή του Βάσου. Και δεν μπορούσε να σβύσει την ανάμνησή της, αφού η ίδια την έφερνε κάθε μέρα, κάθε νύχτα στηθύμησι του Βάσου.

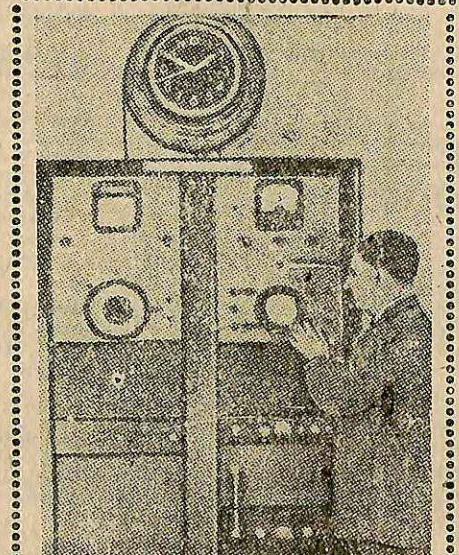
Γιατί να της το πη; Μα ίσως ήταν καλύτερα έτσι. Γιατί να ζή στην αταπάτη μιάς ψευτικής ευτυχίας;

Εκλαιγε τώρα στα συντρίμια αυτής της πλαστής ευτυχίας. Καταλάβαινε πως αυτή δεν ήταν τίποτα πιά. Τίποτ' άλλο παρά μια ζωντανή ανάμνησι της άλλης. Ο Βάσος δεν αγαπούσε αυτή. Την άλλη αγαπούσε...

Τότε γιατί να μένη κοντά του πιά; Για να παίξει κωμωδία στον εαυτό της; Όχι. Ο εγωισμός κι η υπερφάνεια ζήτησαν μέσα της. Έπρεπε να φύγ. Ναί, αγαπούσε πολύ το Βάσο. Μα τί ωφελούνε; Πώς μπορούσε να τραβή κάθε μέρα το μαρτύριο, να είναι στην αγκαλιά του Βάσου και να ξέρη πως αυτός σκεπτόταν την άλλη και είχε την εντύπωση πως αγκάλιαζε και φιλούσε την άλλη;

Επαναστατούσε σ' αυτή τη σκέψη.

Χίλιες φορές θα προτιμούσε να της φερθεί βόναυσα, να την είχε προσβάλει, να τη χτυπούσε. Ακόμα και να την εδίωχνε. Μα αυτό που της αποκάλυψε ήταν το πιο

ΕΝΑ ΡΟΛΟΙ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΑΚΡΙΒΕΙΑΣ
Το πολυπλοκό αυτό ρολόι που κατασκεύασε ο Αμερικανός εφευρέτης Χάρολντ Λάινς είναι καταπληκτικής ακριβείας. Βασίζεται σε νέες μεθόδους χρονομετρικής ρυθμίσεως. Μέχρι σήμερα τα ρολόγια έρροδιζοντο βάσει αστρονομικών παρατηρήσεων και μπορούσαν να παρουσιάζουν υιά διαφορά ενός μέρι πέντε δευτερολέπτων. Το νέο ρολόι του κυρίου Λάινς, που αυτορυθμίζεται ανάλογα με τις ατμοσφαιρικές συνθήκες, μπορεί να παρουσιάσει υιά διαφορά 3 δευτερολέπτων μέσα σε δέκα αιώνες!

σκληρό χτύπημα που μπορεί να δεχθί μια γυναίκα.

Θέλει, λοιπόν! Πήρε την απόφασή της.

Σκούπισε τα μάτια της που έτρεχαν κι έγραψε ένα γράμμα στο Βάσο. Του έξηγούσε το ψυχικό της δράμα. Όχι, δεν του κρατούσε καμιά κακία γι' αυτό, τί έφταιγε κι' εκείνος; Όμως δεν μπορούσε να ζή τέτοιο φρικτό μαρτύριο. Θα το καταλάβαινε κι' ο ίδιος.

Μάζεψε τα πράγματά της κι' αποχαιρέτησε το σπίτι της που ήταν τόσο χαρούμενο και γελαστό ως τη μοιραία εκείνη ημέρα.

★

Ο Βάσος έτρεξε να τη ζητήσει την ίδια μέρα. Η Έλενα κρύφτηκε για να μη τη δει. Και την επομένη έφυγε για μια επαρχία, σε συγγενική της οικογένεια. Ηθελε να βρεθί σε άλλο περιβάλλον, ίσως να ξεχνούσε τη δυστυχία της, ίσως να μεταλλάσσοντο ο πόνος της.

Έζησε εκεί μέσα στην πνιγνή ατμόσφαιρα του συγγενικού σπιτιού μέρες αγωνίας. Η σκέψη της πετούσε ολόένα στον αγαπημένο της, στα χάρδια του, στα φιλιά του.

Αλλοίμονο! Όλον αυτό τον καιρό, ο Βάσος δεν είχε αγαπήσει αυτή, αγαπούσε στη ζωντανή, την άλλη, τη νεκρή, που όπ' τον τάφο της της είχε κλέψει τη δική της ευτυχία, το μοναδικόν έρωτά της ζωής της.

Κι' εκεί, σ' αυτή την επαρχία πήγε να τη δει ο Βάσος, ένα μήνα αργότερα.

— Πρέπει να ξαναγυρίσεις, της είπε.

Η Έλενα χαμογέλασε πικρά.

— Είσαι λεπτός άνθρωπος και καταλαβαίνω τα αισθήματά σου, απάντησε εκείνη. Μα δεν ζήτησα ποτέ από κανένα τον σίκο.

— Δεν είναι σίκος, Έλενα, αυτό που νοιώθω για σένα. Είναι αγάπη, δυνατή κι' αληθινή αγάπη. Όλον αυτό τον καιρό που λείπεις, τα θαλά και υπερδωμένα αισθήματά μου καθάρισαν. Γι' αυτό άφησα να περάση ένας ολόκληρος μήνας ως που νάρθω να σε δω. Ηθελα να πεισθώ πρώτα, να είμαι βέβαιος για μένα. Και τώρα καταλαβαίνω πως εσύ είσαι που αγαπάς κι' όχι ή άλλη. Όλον αυτό τον καιρό μού λείπεις, Έσένα σκέπτομαι κάθε ώρα, κάθε στιγμή, έσένα και μόνο. Η άλλη είναι νεκρή, έχει πεθάνει πιά κι' από την ψυχή μου. Μόνο τώρα τον νοιώθω. Και θα μαι πολύ δυστυχής αν δεν με πιστέψεις...

Της έπιασε το χέρι με ζεστή φωνή:

— Όταν πήρα το γράμμα σου, Έλενα, μετάνιωσα πικρά γι' αυτό που σου είχα πη, εκείνη την ημέρα. Όμως τώρα καταλαβαίνω πως έτσι έπρεπε να γίνη. Γιατί, αν στοκρυβα, θα είχα πάντα την ψευδαίσθηση πως σε σένα αγαπούσα την άλλη. Θα ξεγελούσα έτσι και σένα και τον εαυτό μου. Όμως αυτή η εξομολόγηση, μούδωσε την ευκαιρία να ιδώ καθαρά στην ψυχή μου και στην καρδιά μου. Έσένα αγαπώ. Πίστεψέ με, Έλενα...

Η Έλενα τον κύτταζε στα μάτια. Φανέρωναν τόση ειλικρίνεια. Κι' έπεσε στην αγκαλιά του, ευτυχισμένη αληθινά αυτή τη φορά.

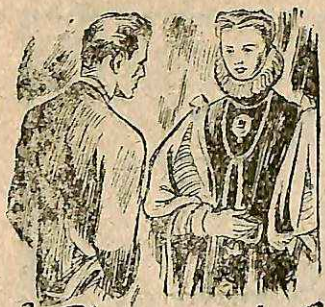
ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Οταν κτύπησε γιατί έκαιγε κάρβουνα

Στα μέσα του 13ου αιώνας, απαγορεύονταν στους κατοίκους του Λονδίνου να καίνε γαϊάνθρακες, γιατί έθεωρούντο βλαβεροί στη δημόσια υγεία. Ωστόσο, διάφοροι βαφείς, σιδηρουργοί και άλλοι βιοτέχνες, αδιαφορώντας για το νόμο, έκαιγαν κάρβουνα αντί για ξύλα. Οι ευγενείς λόρδοι, που έφταναν στο Λονδίνο για τις συνεδριάσεις της Βουλής, ένωχλούντο απ' τους «δωμερούς καπνούς». Γι' αυτό, μια επιτροπή επιφορτίστηκε ν' ανακαλύπτει τους παραβάτες και να τους τιμωρή, την πρώτη φορά με βαρύ πρόστιμο και τη δεύτερη με καταστροφή των εγκαταστάσεών τους. Κάποιος μάλιστα, που όνειρο σσηματικά να υπακούση, δικάσθηκε, καταδικάσθηκε εις θάνατον και εκτελέσθηκε!

Οι σημερινοί Λονδρέζοι σκέπτονται ίσως ότι δεν θάταν άσχημο αν εξακολουθούσαν να εφαρμόζονται ακόμη τα δραστικά αυτά μέτρα... Δεν θάταν τότε το Λονδίνο διαρκώς σκεπασμένο από καπνούς!

Ερωτημένο ΜΕ ΜΙΑ ΚΕΡΕΝΙΑ ΚΟΥΚΛΑ

Το δράμα του Σβέν Ρόγγεν

Πριν από λίγο καιρό, πέθανε σε μία φρενολογική κλινική της Γενεύης ο Σβέν Ρόγγεν, ο περίφημος Δανός, που ήταν ερωτευμένος με μία κερένια κουκλά.

Η ιστορία αυτού του ανθρώπου είναι αρκετά περίεργη.

Ο Σβέν Ρόγγεν ήταν γιός ενός πλούσιου τραπεζίτη και, όταν τέλειωσε τις σπουδές του, ανέλαβε τη διεύθυνση ενός τμήματος στην Τράπεζα του πατέρα του. Τύπος συγκεντρωμένος στον εαυτό του, περνούσε μία ζωή πολύ ήρεμη και δεν έδειχνε κανένα ενδιαφέρον για τις διασκέδασεις, που απασχολούν συνήθως τους νέους της ηλικίας του.

Μία μέρα, ο Ρόγγεν πήγε να επισκεφθεί το «Μουσείο Όμοιωμάτων» της Κοπεγχάγης. Στις μεγάλες βιτρίνες αυτού του μουσείου βρίσκονταν τα κερένια όμοιώματα πολλών ανδρών και γυναικών που είχαν παίξει σημαντικό ρόλο στην ιστορία, όχι μόνο τη Δανική, αλλά και την παγκόσμια.

Έκείνο που προκάλεσε ανάμεσα στο όλα αυτά το ενδιαφέρον του Ρόγγεν ήταν το όμοιομα της Βασίλισσας της Σκωτίας Μαρίας Στούαρτ.

Από εκείνη την ημέρα, ο Ρόγγεν άρχισε να πηγαίνει κάθε απόγευμα, όταν τελείωνε τη δουλειά του, στο μουσείο κι έμεινε εκεί ως την ώρα που έκλεινε, μπροστά στο όμοιομα της βασίλισσας, αλλά τραγικής βασίλισσας. Από το άλλο μέρος, συγκεντρώσε στο σπίτι του ένα σωρό έργα σχετικά με αυτή κι' αγρυπνούσε τις νύχτες, διαβάζοντάς τα.

Μία μέρα, όμως, πηγαίνοντας στο μουσείο, είδε στην πόρτα μιά επιγραφή με τη λέξη «Κλειστό».

Σ' όλα τα μουσεία το κλείσιμο από καιρό σε καιρό είναι μία ανάγκη, που επιβάλλεται από λόγους καθαρισμού, τακτοποιήσεως κλπ. Αυτό είχε γίνει και σ' αυτή την περίπτωση. Ο Ρόγγεν όμως είδε τα πράγματα διαφορετικά. Η ανήσυχη και ταραγμένη φαντασία του τον έκανε να δει σ' αυτό το κλείσιμο μία σκοτεινή και μυστηριώδη συμφωνία που σφραγίστηκε έναντι της αγάπης της βασίλισσας. Ποιος άλλος θα μπορούσε να είχε οργανώσει αυτή τη συμφωνία, εκτός από τη μισητή βασίλισσα της Αγγλίας την Ελισάβετ; Ο σκοπός της θα ήταν, χωρίς αμφιβολία, να στείλει τη Μαρία στο Ικώμα, για να της κόψουν το κεφάλι της.

Απ' αυτή τη στιγμή, το μουσείο του δυστυχισμένου σάλεψε. Είχε βγει από τα όρια του χρόνου και το μόνο που σκεφτόταν ήταν πώς να γλυτώσει τη Μαρία Στούαρτ από τα χέρια της μισητής εχθράς της.

Ένα βράδυ, καθόρθωσε να μπη κρυφά μέσα στο μουσείο κι' έτρεξε άμέσως να βεβαιωθεί ότι κανείς δεν είχε περάσει την αγαπημένη του Μαρία. Έπειτα άρμισε έναντι του όμοιωματος της Ελισάβετ, που βρισκόταν εκεί κοντά, έσπασε τη γυάλινη βιτρίνα κι' άρχισε να το χτυπάει με ένα σιδερένιο λαστό.

Ο θόρυβος που έκανε ξύπνησε, όπως ήταν φυσικό, τους φύλακες του μουσείου, που πρόφτασαν το Ρόγγεν τη στιγμή που έφευγε, κρατώντας κάτω από τη μασχάλη του το κερένιο όμοιομα της Μαρίας Στούαρτ. Ο Ρόγγεν, βλέποντας τους φύλακες να όρμουν έναντι του, άρχισε να πετάνε προς το μέρος τους διάφορα αντικείμενα που βρέθηκαν μπροστά του, καρέκλες, βάζα, πίνακες κλπ. και τραυμάτισε αρκετά σοβαρά έναν απ' αυτούς.

Τότε οι φύλακες αναγκάστηκαν να ζητήσουν τη βοήθεια της αστυνομίας. Στο τέλος, έπειτα από πολλές προσπάθειες, οι αστυνομικοί κατόρθωσαν να συλλάβουν το Ρόγγεν. Με κανένα τρόπο, όμως, δεν μπόρεσαν να του πάρουν το όμοιομα από τα χέρια του.

— Όχι, ούρλιαζε, δεν θα την παραδώσετε στο δήμιο! Σκοτώστε με μαζί, αν θέλετε!... Είπε η αγαπημένη μου!

Ο δυστυχισμένος Ρόγγεν είχε τρελλαθεί. Τον έκλεισαν τότε σε μία φρενολογική κλινική και έβαλαν μέσα στο ίδιο κελί και το όμοιομα της Μαρίας Στούαρτ, που η διεύθυνση του μουσείου δέχθηκε να το παραχωρήσει, κατά σύσταση των γιατρών.

Αλλ' η κατάσταση του Ρόγγεν δεν παρουσίασε καμιά βελτίωση.

Αυτά συνέβαιναν το 1931. Δύο χρόνια αργότερα, ο πατέρας Ρόγγεν πήρε το γιο του και τον πήγε στην Έλβετία, όπου τον έκλεισε σε μία φρενολογική κλινική κοντά στη Γενεύη.

Η Μαρία Στούαρτ, το όμοιομα της για την ακρίβεια—τους συνάδευσε σ' αυτό το ταξίδι. Από τότε το κερένιο όμοιομα δεν εγκατέλειψε το δωμάτιο του Ρόγγεν. Ο άτυχος ερωτευμένος συζητούσε μαζί του, σαν να επρόκειτο για ζωντανό πλάσμα, έφτιανε ποιήματα, ωργάνωνε σχέδια αποδράσεως από τον πύργο όπου ταχά τους είχαν φυλακίσει κλπ.

Στην κατάσταση αυτή τον βρήκε ο θάνατος τον περασμένο Ιανουάριο. Ο Σβέν Ρόγγεν ήταν 43 χρόνων.

Φυγόνον για την καρδιά

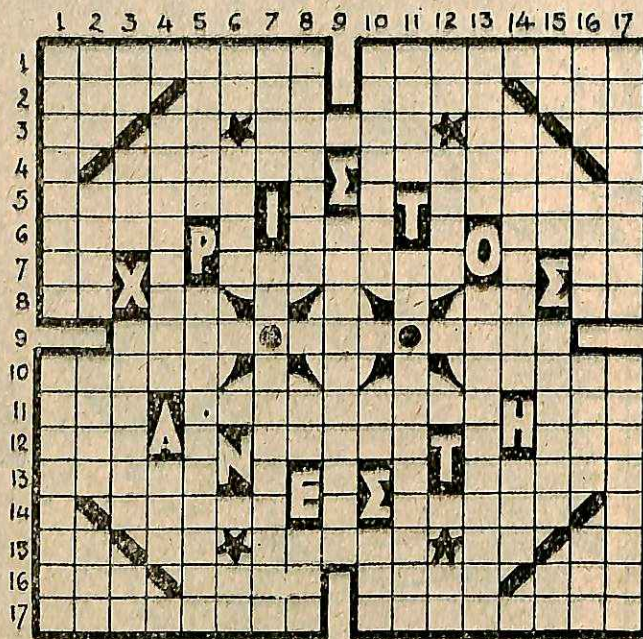
Οι όξεις ρευματισμοί προκαλούν συχνά στα παιδιά σοβαρές καρδιακές αλλοιώσεις, πριν από μη ανακαλυφθούν και καταπολεμηθούν. Δοκιμάστηκαν λοιπόν τελείως με επιτυχία για το στομάχι αυτής της φάρμακας οι εισαγόμενοι δισκίοι. Ενισχύει ότι οι αυτοί τον τρόπο σταματάει το κακό, δεν αναποδογύρουν, όπως οι οργανικές βλάβες της καρδιάς που έχουν ήδη επέλθει.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 221

ΟΡΙΖΟΝΤΙΣΕ :

- 1) Δέντρο που έχει κάποια σχέση με τη Λαμπρή.— Αποτελείται από πλήθος μικρών και άπομεμα-κρυσμένων ατέρων.
- 2) Γεγονότα.— Βρίσκεται πάνω σ' ένα τόπο (καθ.) — Κινεί τα πλοία.— Προδότης.
- 3) Υποθετικός (καθ.) — Άνεστραμμένο άρθρο.— Σχηματίζει τους

- 4) Μανιτάρι (καθ.) — Χρονικό διάστημα.
- 5) Χειροπιαστόι.— Γιορτάζει τη Λαμπρή.
- 6) Δύο όμοια σύμφωνα.— Άπο. θρον.— Άριθμός με γραμμάτια.
- 7) Άλλαλαγμός.— Έτσι αρχίζει ένας όρκος.— Έλευθερώνει πολλούς φυλακισμένους.

- 8) Σκληρόν, άμόρφωτον.— Καλώς.— Χρονικός σύνδεσμος.
- 9) Άντρα κακοποιών.
- 10) Παύλι, αλλά και μηχανήμα.— Άριθμός (οπτικός).— Γαλ. λικά σημαίνει κοντά (όπως προ. φέρεται).
- 11) Ο μεγαλύτερος ποταμός της Μ. Ασίας.— Ο Ζεύς των μετεωρώσεως σε λευκή ανελέα.— Δεν του καταλογίζεται υπαιτιότητα.
- 12) Μέτρο και νόμισμα στην Κίνα.— Άραγε.— Φωνήεν και σύμ-φωνο συνεχόμενα στο αλφάβητο.
- 13) Άντάξιν.— Δεν γίνεται κίνηση χωρίς αυτούς.
- 14) Μερώνι.— Άριθμητικό (αριθμ.).
- 15) Λουλούδια.— Έπίρρημα χρονικό (δημ.). — Ένας των δύο κατηγορών του Σωκράτους.— Συνέχονα στο «Κρέων».
- 16) Τοπικό επίρρημα.— Ζούν και κινούνται.— Λάντ: ήρω. ποίος.— Προσάγει έθνικό προϊόν.
- 17) Η πατρίς του Λουκιανού.— Χρονικό επίρρημα.

- 1) Σκοπόν έχει να καταστρέψ. Έναν άνθρωπο (καθ.). — Της η-μέρας.— Άσθονη και έκλεκη στο «Θησαυρό».
- 12) Άσπινικό άρθρο.— Βρίσκονται στα χέρια μας.— Λακωνική λέξη.
- 13) Παρανόμως (δημ.). — Ά. παραίτητο σ'ένα σιδερένιο (δημ.).
- 14) Μικρό έκτασις νής μέσα στη θάλασσα.— Όρος στην ηλεκ-τρολογία.
- 15) Δύο φωνήεντα στη σειρά που έχουν και στο αλφάβητο.— Σύμφωνο.— Έργαλείο του κηπου-ρού (δημ.). — Άσθρο.— Άλλο άρθρο (καθ.).
- 16) Σύνδεσμος.— Βρίσκεται κοντά στο Θεό (θρηλ.). — Καρπο-φόρο δέντρο (καθ.). — Τοπικό έ-πληρημα.
- 17) Μεσοστάτο ασιατικό κασ-τά.— Κατερίζει τις πολιτικές περι-οχές.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

- 1) Στη γραμματική οπόσων δυό.— Το κρατούν οι άνθρωποι σε σ' κέντρα.
- 2) Χρονικό επίρρημα.— Έρως ταύρος των αρχ. Αιγυπτίων.— Τον καθάριον σου.— Υπό σύνδε-σμος.
- 3) Κτητική αντωνυμία.— Όρ-

- 8) Σκληρόν, άμόρφωτον.— Καλώς.— Χρονικός σύνδεσμος.
- 9) Άντρα κακοποιών.
- 10) Παύλι, αλλά και μηχανήμα.— Άριθμός (οπτικός).— Γαλ. λικά σημαίνει κοντά (όπως προ. φέρεται).
- 11) Ο μεγαλύτερος ποταμός της Μ. Ασίας.— Ο Ζεύς των μετεωρώσεως σε λευκή ανελέα.— Δεν του καταλογίζεται υπαιτιότητα.
- 12) Μέτρο και νόμισμα στην Κίνα.— Άραγε.— Φωνήεν και σύμ-φωνο συνεχόμενα στο αλφάβητο.
- 13) Άντάξιν.— Δεν γίνεται κίνηση χωρίς αυτούς.
- 14) Μερώνι.— Άριθμητικό (αριθμ.).
- 15) Λουλούδια.— Έπίρρημα χρονικό (δημ.). — Ένας των δύο κατηγορών του Σωκράτους.— Συνέχονα στο «Κρέων».
- 16) Τοπικό επίρρημα.— Ζούν και κινούνται.— Λάντ: ήρω. ποίος.— Προσάγει έθνικό προϊόν.
- 17) Η πατρίς του Λουκιανού.— Χρονικό επίρρημα.

ΠΑΝ. ΕΜΜ. ΓΑΛΗΝΟΣ

Η λύσις του 220ου στη σελ. 94

Λίπος στις φλέβες

Οι αδύνατοι που επιθυμούν να παχύνουν και δεν το κατορθώνουν με το πολύ φαί, ως δοκιμάσαν μια νέα μέθοδο του δόκτορος Στέ-λο καθηγητού της διατροφικής στο Πανεπιστήμιο Χάρβαρντ: την εισα-γωγή δηλαδή λίπους απ' εύθειας μέσα στις φλέβες, με ένεση. Το λί-πος αυτό μπορεί να γίνει βούτυρο ή κακοφοινικέλαιο. Προηγούμενος όμως πείραξη από ένα μηχανήμα, που το μεταβάλλει σε γαλακτώμα με μικρότατα σταγονίδια — άλ-λοις, θα μπορούσε να προκαλέσει επικίνδυνες ενδολες στις φλέβες. Με τον τρόπο αυτό, ο οργανισμός παίρνει 15% λίπος θερμίδες παρά-δωκε αν τρέφεται με λάχανα.

ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ

Με το φακό του μυτιού

Η Θέμις πάντοτε έχει κέφια. Αυτό το πιστοποιεί όποιος, έ-κουσίως ή άκουσίως, τύχη να πα-ρευρεθεί στο άκρατήριο όπου ούδη-ποτε δικαστήριο. Δεν εξαιρείται ού-τε το δικαστήριο προστασίας έθνι-κού νομίσματος.

Γεγονός της παρελθούσης έβδο-μάδος: Κατηγορούμενος ένας πολί-της, ο οποίος κατηγορείται για λα-θραία εξαγωγή συναλλάγματος. Ο πρόεδρος διαβάζει την κατασχεθεί-σα ένοχη επίστολη, ή οποία άπευ-θύνεται προς τον έν Άμερική πα-ραλήπτη: «Έν δλω σάς έχω στεί-λει 1.350 δολάρια. Λεπτομέρειες όμως δεν σάς γράφω, διότι είνε επί-κίνδυνο!».

Γέλια στο άκρατήριο. Ο κατη-γορούμενος προσάγει να δικαιολο-γήσει τ' άδικαιολόγητα. Ο Πρό-εδρος απαγγέλλει την άπόφασί του δικαστηρίου:

— Ένα έκατομμύριο πρόστιμο. Και προσάγει άπευθυνόμενος στον κατηγορούμενο:

— Εύτυχος που δεν έγραψες και λεπτομέρειες, γιατί είνε... επίκιν-δυνο!

Άλλα γέλια. Ο μόνος που δεν γέλασε ήταν ο ευφυής κατηγορού-μενος.

★

ΕΚΘΕΣΕΙΣ, εκθέσεις, εκθέσεις! Έκθεσεις ζωγραφικής. Έκθε-σεις γλυπτικής. Έκθεσεις επιδιώ-σεως. Έκθεσεις βιβλίων. Έκθεσεις χειροτεχνιών. Έκθεσεις λαϊκής τέχνης. Και εκθέσεις... βρεφών. Οι τελευταίες, μάλιστα, είνε καθη-μερινές. Οι ένοχες μητέρες τα έκ-θέτουν, για να μην... έκτεθούν οι ίδιες!

★

ΜΙΑ ΘΑΛΑΣΣΗ ΠΟΛΟΣ και μία έπιδαμία του ύπερωκεανίου «Μορίν Κάρπ» συνεληφθήσαν γιατί άποπειράθησαν να εξαγάγουν λα-θραίως ή μόν πρώτη 48 ζεύγη καλ-τσών Νάυλον, ή δε δευτέρα 115 ζεύγη».

48 και 115 = 163 ζευγάρια καλ-τσες. Ούτε σαρανταποδαρούσες να ήσαν οι άφιλότιμες!...

★

Η ΔΙΑΝΟΜΗ κόκ συνεχίζεται κα-νονικά. Διαδίδεται μάλιστα ό-τι όσο θα σφιγγη ή ζέστη, τόσο θα έντεινεται ο ρυθμός της διανομής και θα αύξάνεται ή ποσότης του πο-λυτιμωγώτου και θερμαντ κωτάτου αυτού είδους. Παραλλήλως ένώνθη-στι καταβάλλονται προσπάθειες ώ-στε τον προσεχή χειμώνα να υπάρ-ξη έπάρκεια... πάγου!...

★

ΤΟ σύστημα πωλήσεως με δό-σεις, άνεδίωσες, έπεκτείνεται και διαφώνιζεται. Ρούχα με δόσεις. Ραδιόφωνα με δόσεις. Έπιπλα με δόσεις. Ήλεκτρικά με δόσεις. Οι-κόπεδα με δόσεις. Όλα με δόσεις. Πρακτικό και ευεργετικό αυτό το σύστημα με δόσεις. Έχει όμως ένα μεγάλο ελάττωμα: ότι οι δόσεις πρέπει να... δίδονται. Άν δεν ή-ταν αυτή ή λεπτομερεια και τί δεν θ' αγοράζαμε...

★

ΑΥΤΗ Η ΛΙΜΝΗ της Ούλεν, έν-νοει να μας καταπλήξει!... Τόσα χρόνια ήν έξαρκεσ ότωχή, πείνι και άνδρη. Τώρα όσο παμφοτωχ ή άνδρη, γεμίζει, γεμίζει, και γεμίζει, γεμίζει... πλημ-ύρας!...

Τί θα γίνει και πού θα σταμα-

τήση αυτό το κακό; Ή λίμνη των Ίωαννίνων έπινξε κάποτε την Κυρά Φροσύνη με τίς δέκα έφτά γυναίκες, ή λίμνη του Μαραθώνος ασφαλώς θα την ξεπεράσει, γιατί άπειλεί να πνίξει όλη την Άθήνα!

★

ΑΝ το διαβάζαμε στη στήλη των περιέργων δεν θα το πιστεύαμε. Και όμως είνε γεγονός! Ή Ήλεκ-τρική Έταιρεία αλλοθετεί έπαθλα για τους άγώνες των δέκα πέντε χιλιομέτρων.

Ύστερα από την χειρονομία της αυτή, αξίζει να άπονεμηθ ή στην Έ-ταιρεία των φώτων, όχι μόνον πα-ράσημον, αλλά και... φωτιστέ-φανος!

★

Η συζήτηση στρέφεται γύρω ά-πό την ηλικία του κ. Σο-φούλη... —Παύλ νάναι άραγε το μυστικό της μακροζωίας του; ρωτάει ο πρώ-τος.

—Δεν ύπάρχει κανένα μυστικό, άπαντάει ο δεύτερος. Κατάγεται ά-πλούστατα από το... Βαθυ και είν-αι φυσικό να φτάσει μέχρι γήρα-τος... Βαθέος!

★

ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ παριζιάνικα φι-γουρίνια, μας δείχνουν ότι ή μόδα άρχισε πάλι να προτιμά τα γνωστά ύφασματα «τ σου β α-λιού» τα όποια όπως είνε σκλη-ρά και άκαμπτα, έχουν το προσόν να κρύβουν τίς ασχημίες του γυναι-κειού κορμιού, όταν ύπάρχουν.

Έτσι λοιπόν, δικαιώνεται άπό-λυτα το παλιό έκείνο άθηνάϊκό τρα-γουδάκι που έκανε κήρυγμα οικονο-μίας λέγοντας:

«Θά της πάρω ένα τσουβάλι για φουστάνι να το βάλω...»

★

ΣΥΝΑΓΩΝΙΖΟΝΤΑΙ τα ξένα και δικά μας φορτηγά, ποιά θα φέ-ρη μεγαλύτερο φορτίο σπορελαίου στην Έλλάδα, που είνε ο τόπος του λαδιού. Και κάποιος αδιόρθω-τος καλαμπουριστής, έπτε ότι ή χώ-ρα μας δεν έχει ανάγκη από λαδί, αλλά τα φορτηγά φέρνουν έλαιον για να κάνουν σπορά. Σπόρ-έ-λαιον.

★

ΚΑΘΕ ΦΟΡΑ που δημιουργείται κυβερνητική κρίσις, παρατηρεί-ται έξαιρετική κίνησις και συγκίνη-σις των ύπουργών. Τών φίλο-δόςιν, δηλαδή, βουλευτών που θα ήθελαν κι' αυτοί ένα ύπουργικό αύ-τοκίνητο. Φιλομελείς και ύποχρεω-τικοί, «τη στήνουν» στα στίπια των αρχηγών:

—Εδώ είμαι κι' εγώ, κύριε Πρό-εδρε!

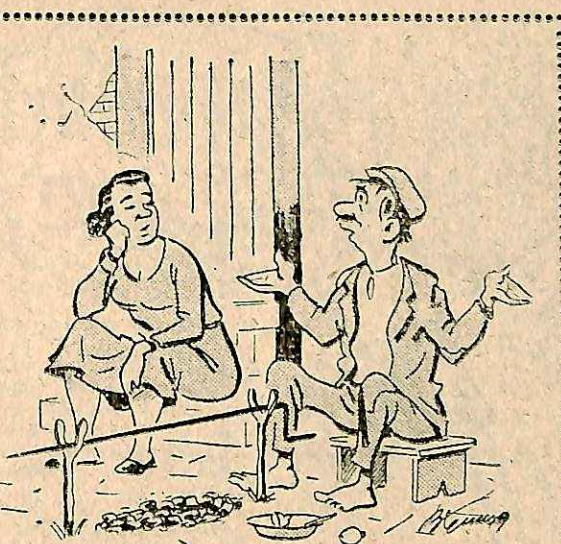
Άλλά ή Κυβέρνησις δεν έχει πε-ρισσότερες από 20-25 θέσεις. Οι τυχεροί ίκανοποιούνται. Και οι άλ-λοι περιμένουν... με άυπομονησία τη... νέα κυβερνητική κρίσι!

★

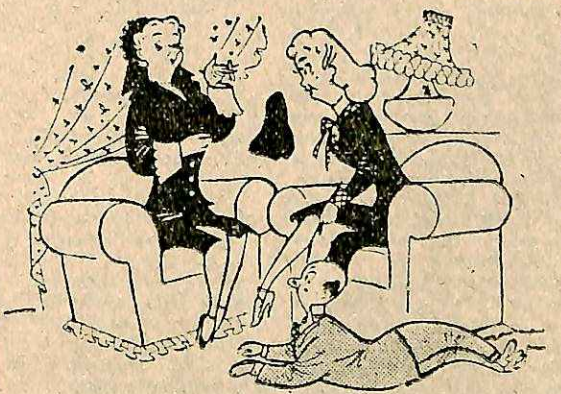
ΠΟΛΥ άφελής φαίνεται θα είνε ο δόκτωρ Όσκαρ Γιούνκε, έπι-φανής Άμερικανός άνθρωπόλογος, ό όποιος πιστεύει ότι μόνον άν κυ-βερνήσουν οι γυναίκες τον πολιτη-ρή πλανήτη μας επί μία χιλιετηρί-δα θα έξασφαλισθ ή Ειρήνη. «Οι άνδρες — ισχυρίζεται ο δόκτωρ — είνε φύσει καυατζήδες, ενώ οι γυναίκες αγαπούν την ειρήνην και την ήσυχαν».

Μα πού ζή λοιπόν ο Χριστιανός; Άλλά βεβαία, έχει δικη γιατί ζή στην Άμερικη. Ένώ αν ζούσε εδώ, και μάλιστα σε μία άπομακρυσμε-νη Άθηνάϊκη συνοικία, ή αναθεω-ρούσε ασφαλώς τίς αντίληψεις του, βλέποντας τους όμηρικούς γυναίκο-καυγάδες και τα ήρωικά μαλλιοτρα-δήματα!

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

— Δόξα σοι ο Θεός! Όλα τα οικονομήσαμε, βρε γυναίκα, μόνο που μας λείπει τ' άντί!... (Του Β. Χριστοδούλου)

—Από τότε που του συγχώρησα την άπιστία του, μού είνε πιστός σαν σκυλάκι!...

—Δώσε, λοιπόν, κανένα μπισκοτάκι στον «Α-ζώρ» που σου έφερε την έφημερίδα!...

—Καθώς βλέπω, έχεις φιλενάδα και μάλιστα παντρεμένη!...

Ένας χωρισμός

(Η σκηνή στο ακατάστατο δωμάτιο κάποιου λαϊκού ξενοδοχείου. Ανακατεμένα εσώρουχα πάνω σε δυο καρέκλες. Ένα καμινέτο, ένα μπουκαλί με φωτιστικό οινόπνευμα, ένα απλό τηγάνι και δυο καφεκούτια, στο νιπτήρα. Είναι πρωί. Κάνει κρύο. Δυο άνθρωποι ξυπνούν στο παλιό σιδερένιο κρεβάτι με την ξεγδαρμένη λευκή λαδομπογιά.)

ΕΚΕΙΝΟΣ: Εικοσιέξι χρονών. Αυτό που λέμε «ωραίος νέος». Κάποιες «σκιές» κάποιες «ενάρετες» γερατειών σε λεπτόγραμμα τσαλακώματα είναι ίχνη που άφησε μια ζωή ακόλαστη... ή μέρες σκληρές γεμάτες στερήσεις).

ΕΚΕΙΝΗ (πηδώντας απ' το κρεβάτι μ' ανατριχίλες): Σήκω, Παύλο... Είμ' όχτωμιση. Η καμαριέρα χτύπησε δυο φορές.

ΕΚΕΙΝΟΣ (μισοανοίγοντας τα μάτια): Τώρα... Έπιψες καφέ;

ΕΚΕΙΝΗ: Θά τον ψήσω. Σήκω έσύ να ντυνέσαι στο μεταξύ.

ΕΚΕΙΝΟΣ (φορώντας το δεξί του παπούτσι): Ούτε με ρώτησες αν είμαι καλλίτερα ή χειρότερα. Ο νους σου είναι να σηκωθώ.

ΕΚΕΙΝΗ (συγκρατημένα): Μά να σηκωθής, βέβαια. Δεν το καταλαβαίνεις; Πρέπει να δούμε τι θα γίνουμε. Το πράγμα έχει φτάσει πιά στο άπορο όριο! (μικρή σιγή): Είναι ζήτημα αν αύριο θα έχουμε να φάμε... Και το ξενοδοχείο απλήρωτο.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Χαίρω πολύ! **ΕΚΕΙΝΗ** (με κάποια εκπλήξη): Τι θα πη αυτό;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θά πη πως δε νοιάζεται να μού λες διασκέδαζε κάτι που ξέρω.

ΕΚΕΙΝΗ: Υπάρχει ο υ

και με λεπτά και με καρριέρα δημιουργημένη. **ΕΚΕΙΝΟΣ:** Άς τους παντρευόσαστε. **ΕΚΕΙΝΗ:** Δέ μου τολέγες τότε.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έ, στο λέω τώρα. Δεν πιστεύω να σε πήρανε τα χρόνια.

ΕΚΕΙΝΗ (σά να μη θέλη να τ' ακούσει): Τι έννοεις; **ΕΚΕΙΝΟΣ:** Να χωρίσουμε, Καίτη. Να πιάς έσύ στο σπίτι σου κι' εγώ στο δικό μου. (Χτενίζεται νευρικά). Να τελειώση πιά το μαρτύριο.

ΕΚΕΙΝΗ (έπειτ' από μεγάλη σιγή, καταπίνει ένα λυγμό): Καλά. Όπως θέλεις.

ΕΚΕΙΝΟΣ (φορώντας το σακάκι του): Μη στενοχωριέσαι. Είναι η πρώτη έντυπωσι. Σε λίγες μέρες θα νοιώσης ανακούφισι.

ΕΚΕΙΝΗ: Έσύ τη νοιώθεις από τώρα; **ΕΚΕΙΝΟΣ** (έπειτ' από μικρή σκέψη): Γιατί να σου πώ ψέματα; Ναι!

ΕΚΕΙΝΗ (πέφτει τσακισμένη σε μια καρέκλα): Καλά, λοιπόν. Μη σε νοιάζει για μένα... Θά συνηθισω κι' εγώ... (Ένώ τα δάκρυα τρέχουν απειθαρχητα στα χέρια της μάγουλα). Όπως τό είπες... Φύγε, τώρα... Μη στέκης έτσι σαν ένοχος...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δέ θέλω να σ' αφήσω έτσι λυπημένη... Φεύγω αργότερα...

ΕΚΕΙΝΗ: Όχι, φύγε, σε παρακαλώ... Κακό μου κάνει που μένεις... Θέλω να φύγεις σιγά... πολύ σιγά... Να... Θά γυρίσω από κει κι' έσύ θα φύγεις. (Με φωνή που μόλις ακούγεται): Δέ θέλω να σε βλέπω να φεύγεις... Ούτε να μού πής «άντιο»...

ΕΚΕΙΝΟΣ (αγωνίζεται με τον εαυτό του για να μη λυγίση): Κουράγιο, Καίτη... Όλα περνάνε στη ζωή... Να πιάς άμέσως στο σπίτι σου... Μη μείνης καθόλου μόνι...

ΕΚΕΙΝΗ (με τό πρόσωπο στραμμένο στο παράθυρο): Μη μου μιλάς... σε παρακαλώ... Φύγε...

ΕΚΕΙΝΟΣ (νοιώθει τό λαιμό του να σφίγγεται απ' τον πόνο. Τα δάκρυα τ' αν πνίγουν. Ένα λεπτό αν μείνει, μπορεί να μη φύγει πιά ποτέ. Πνιχτά): Άντιο...

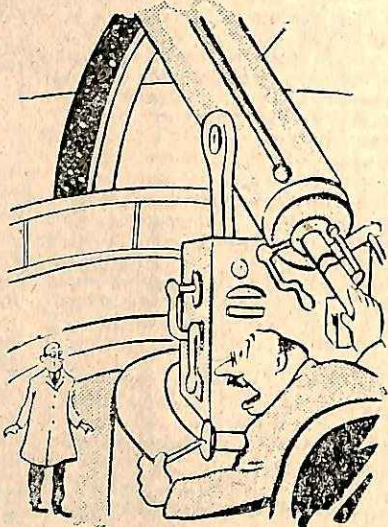
(Βγαίνει σιγά, πολύ σιγά, αθόρυβα, όπως τού τό ζητησε και κλείνει πίσω του την πόρτα προσεκτικά σά να μη θέλη να την ξυπνήση.

Έκείνη γυρίζει άσφανα τρομαγμένη απ' τη σιγή και νοιώθει πως κάτι σπάζει μέσα στην καρδιά της. Πέφτει άπάνω στο κρεβάτι, φιλώντας τό μαξιλάρι του μ' αναφυλλητά κι' ύστερ' από λίγη ώρα σηκώνεται κι' αρχίζει να ντύνεται σιγά-σιγά, με πειθαρχημένη τη λύπη της και με κάποιο δειλό αίσθημα γαλήνης στην ψυχή. «Αύριο θα στείλν τα πληρώσων τό λογαριασμό»... Φορεί τό καπελλάκι της, παίρνει σά τα χέρια την παλιά φθαρμένη τσάντα... άνοίγει την πόρτα... και κλείνει την.

ΑΥΛΑΙΑ!

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

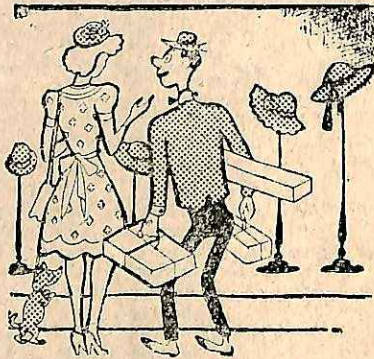
ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ σέ εικόνες

ΣΤΟ ΑΣΤΕΡΟΣΚΟΠΕΙΟΝ

—Απόλυσε άμέσως την καθαρίστρια!... Πάλι βλέπω σκόνες στη Σελήνη!...

ΜΟΔΕΣ

—Λοιπόν, χρυσέ μου, ποιά απ' όλα αυτά τα καπελλάκια προτιμάς; —Αυτό που φορείς!

—Τό καπέλλο αυτό με ξανανιώνει κατά δέκα χρόνια. —Και πόσων ετών είσαι; —25... —Μέ καπέλλο ή δίχως;

Πασχαλινί θρύλοι

ΤΟ πιο άπόμερο χωριό, στής 'Ιουδαίας την άκρη ψιθυρίζονταν μυατικά, μία φήμη θρυλική, πως κάποιος 'Ιησούς Χριστός, με χάρι θεική, στο λόγο του είχε βάλασμο, που στέγνανε τό δάκρυ και μόνο με μία λέξι του, μία λέξι εύσπλαχνική, λεπροί, τυφλοί, γιατρέυονταν και παραλυτικοί. Οί πιο πολλοί, δεν πίστευαν, όμως οί λιγοστοί πιστεύανε την φήμη αυτή, κι' οί φίλοι με τους φίλους κρυφά - κρυφά μαζεύονταν, και με φωνή σβυστή, να ψιθυρίζουν αρχίζαν τό «Αγαπάτε αλληλους...»

Τά λόγια αυτά τους έδιναν και δύναμι και νού κι' όπως τα ψιθυρίζανε, βλέπανε την Άλήθεια, και ή ψυχή τους, έφθανε σά τα ύψη τ' ουρανού, κι' ή Καλωσύνη γέμισε τ' άμαρτωλά τους στήθεια.

Έτσι λοιπόν, στην Νάρ - 'Εβί, ένα χωριό μικρό, στην Βηθουσία πέρα, ένας τυφλός, ό 'Ελ Μαζέ, τρώει ψωμί πικρό, μην ξεχωρίζοντας ποτέ, την νύχτ' απ' την ημέρα. Ήταν τυφλός ό δύστηνος. Έτσ' είχε γεννηθή... Τό φως, ποτέ δεν τό νοιώσε να τον γλυκοχαϊδέει ήλιο, ποτέ δεν είχε ιδή, ώστε να τον ποθή, και ούτε αυτούς που βλέπανε, μπορούσε να ζηλεύη. Γι' αυτόν, τά μέλλοντα ήσαν σαν και τά χθεσινά, μαύρα και σκοτεινά.

Ποτέ τού ήλιου τού χρυσού δεν είχε ιδή τό θάμπος, τούλεγαν κάθε άνοιξη, πως πρασινίζει ό κάμπος, αλλά τ' είναι τό «πράσινο» ποτέ δεν τό 'χε ιδή...

Έτσι ή ζωή του είχε διαβή, πάντα σε μαύρη σκοτεινιά, σε μιαν αιώνια δύσι, μά δεν παραπονιότανε γιατί είχε συνηθισεί. Καλαθοπλέκτης ήτανε. Χωρίς να λήψι, πιάχιζε τά καλάθια του σά τα σκοτεινά να πλέξη, κι' ήτανε τόσο άξια, τά δυό του εκείνα χέρια, όταν καλάθια πλέκανε, κοφίνια και πανέρια

—Ωρα καλή σου, 'Ελ Μαζέ...

—Καλώς την κυρά Λέα...

(απ' τη φωνή την γνώριζε κάθε γειτονιάς σου)

—Χαλαί ό κόσμος, 'Ελ Μαζέ... δεν τάμαβες τά νέα;

—Τί νέα; ρώτησε ό τυφλός, σκυμμένος στη δουλειά του.

—Είν' ένας κάποιος 'Ιησούς, μ' ολόγλυκα φωνή που κάνει μυρία θαύματα κι' ό,τι κι' αν θές, γιατρέυει...

Για μιάν έταίρα μού 'λεγαν... Μαρία Μαγδαληνή, γυναίκα πούει σαν Θεό, τό χόρημα να λατρεύη, κι' αυτή ή Μαρία, 'Ελ Μαζέ, χωρίς να πη μία λέξι έμοίρασε τά πλούτη της, ξεπίασε του να τρέξη...

—Και κάνει αλήθεια θαύματα;

—Ο κόσμος τον έλάτρευε

σαν είδεν ότι άρρωστους και παραλυτικούς, χωρίς να λήψι φόνημα και λόγους μαγικούς, μόνο γιατί τον πίστεψαν, σ' αλήθεια, τούς έγιατρεψε...

—Και πού είναι αυτός ό 'Ιησούς;

—Λένε πως τριγυρίζει κοντά σά τα 'Ιεροσόλυμα, και πάντα ψιθυρίζει πως είναι τού Θεού παιδί, που χάρι του έχει δώσει από τίς άμαρτίες μας νάρθη να μάς λυτρώση.

—Κοντά σά τα 'Ιεροσόλυμα;

—Πίσω του, τρέχουν όλοι.

Συναγεμιάς αληθινός σαν μπαίνη σε μιάν πόλι, τόσο πού οί 'Αρχόντοι μας, φθονούν τη δύναμι του, και θέλοντας να σβύσουν την Δόξα και Τιμή Του,

λένε πως θα τον πιάσουνε...

και γιατί «έβλασφήμησε» θά τον καταδικάσουνε...

—Τί βλασφημία να 'φύγεν απ' τά σάφα του χείλη;

—Λέει πως ό Πατέρας Του, ό Θεός, τον έχει στείλει, τον κόσμο τον άμαρτωλό πραγματικά ν' αλλάξη

κι' Αγάπη να διδάξη.

Τότε ό τυφλός ό 'Ελ Μαζέ, σκύβοντας τό κεφάλι, είπε σιγά: 'Η χάρι Του, θά 'ναι πολύ μεγάλη,

μία κι' ό Θεός Τον έστειλε, χωρίς να μάς ξεχάση να σταματήση τό 'Αδικο, που κυβερνά την Πλάσι

Άς είναι ή ώρα Του καλή και τρισευλογημένη...

και μόνο ή Καλωσύνη Του, τον κόσμο να θεομαίνη, θά 'ναι τρονό τό κέρδος μας, θά 'ναι καλή ή χαρά μας

κι' ίσως, πικρή λιγώτερο νάει ή συμφορά μας...

—'Η Λέα τον εκύτταζε και τού 'πε: —Νά 'ταν τρόπος, απ' τό χωριό μας να 'φευγες... μη σε τρομάξη ό κόπος...

και σαν Ικέτης να 'πέφτες και σύ σά τα γόνάτά Του...

—Άραγε θά μ' έγιατρευε;

—Κάνει τά θαύματά Του

γι' αυτούς που μετανοιώνανε για τά πολλά τους κρίματα, γι' αυτούς που Τον πιστεύουνε... γι' αυτούς που, αληθινά, δείξαμε περιφρόνησι στον πλούτο και σά χρήματα,

και είναι άξιοι, στον Θεό, να πουνε: 'Ω σ α ν ά.

—Νά πάω σά τα 'Ιεροσόλυμα;

—Άκου τού σου μιλάω,

να πιάς σά τα 'Ιεροσόλυμα...

—Είναι μακριά. Δεν πάω.

Όταν σκοτάδι άπλώθηκε, στην Νάρ - 'Εβί, βαθύ, πέφτει ό τυφλός ό 'Ελ Μαζέ κι' αυτός να κοιμηθή

κι' όπως ό ύπνος τού 'ριξε την άπαλή του σκέπη, ό κοιμισμένος ό τυφλός, βλέπει χωρίς να β λ ε π η παράξενο ένα όνειρο...

... πως γυρίζει σε δάση κι' ό άνεμος ψιθυρίζει γλυκά: Ειρήνη πási...

Κι' ήταν ή νύχτα τριςάβη... Σε νύφη μακρινά, κάποιες υπέρκοσμες φάνες, έψαλλαν: 'Ω σ α ν ά,

κι' ένας... σαν να 'ταν Άγγελος, τον άγγιζε στον ώμο, για να τού δείξη ατέλειωτο μπροστά του, κάποιον δρόμο, και τού 'λεγε: 'Ο δρόμος σου...

Τράβα... μην φοβηθής, αυτός ό δρόμος, να 'ναι πιά ό πόθος ό κρυφός σου, κι' αν ξεκινήσης, δεν μπορείς ποτέ σου να γαθής

μα πλησιάζοντας σά τα Φώς... θά ξεαναδρής τό φώς σου. Τά 'λεγε αυτά και χόθηκε σαν να 'σβυσε απαλά,

και ό τυφλός, έξυπνησε και είπε σιγαλά:

—Κύριε, τώρα ξεκινά κι' έτσι τυφλός, οδούω

αφού με μύρο και νερό τό σώμα μου θα λούσω,

και προς 'Εσένα έρχομαι... σά τά λόγια Σου πιστεύω,

και δίχως να τ' άκούσω.

Φεύγει ό τυφλός με τό ραβδί,

—πήρε μαζί του ένα παιδί,

για να τον οδηγήση—

και στην κρυφή του τη χαρά

του χάριζε ό Θεός, φτερά

και δύναμι για να μπουή να γοργοπεπατήση.

Πέρασαν μέρες και νυχτιές

συννεφιασμένες και σταχτιές,

άνηφοριές έπέοναγε, κατηφοριές διαδαινεί,

χωρίς να ξεκουράζεται,

γοργοπατά και βιάζεται,

γιατί τό νοιώθει πως εκεί, τό φώς τον περιμένει.

Πάντα ρωτάει όποιον βρη, όποιον κι' αν συναντήση:

—Για τά 'Ιεροσόλυμα, πηγαίνουμε καλά;

Και τού άπαντούν και ξεκινά χωρίς ν' άργοπορήση,

και δάκρυ από τά μάτια του μ' έλπίδα άργοκυλά.

Κάποτε φτάνει μιάν φορά, στην εξακουσμένη πόλι

νοιώθει τον κόσμο άμείλητο, σά σπίαται τον κλειστό,

ρωτάει έδώ, ρωτάει εκεί και τού άπαντούν όλοι:

—Σταυρώσανε τον Κύριο... Τον 'Ιησού Χριστό.

Άγκάθια σά τα κεφάλι Του, Τού φόρεσαν για στέμμα,

ένα σταυρό Τού φόρτωσαν στον ώμο Του, βαρύ,

κι' έσταζεν όπως βράδιζε, σά πρόσωπό Του αίμα

κι' έλεγεν ότι τους έχθρους, κι' αυτούς τους συγχωρεί...

—Και ό σταυρός πού βρίσκεται;

—Στον Γολγοθά στήμένος.

Και ξεκινά ό 'Ελ Μαζέ, βαρύς και πικραμένος,

και συντροφιά με τό παιδί που τόσο τον βοηθά,

φτάνει κοντά στους πρόποδες τού μαύρου Γολγοθά.

Ξεψυχισμένος έφτασε. Νά περπατήση ακόμα

δύναμι δεν αισθάνεται... σωριάζεται σά τό χώμα,

κι' ακουει μόνο ό δύστηνος, απ' τού Χριστού τό στόμα,

με μιάν τρεμοσβυστή φωνή:

—'Ηλι... λαμά σαδοχθανί.

Νά σηκώθι δεν μπορείς... Στο χώμα σωριασμένος,

ένοιωσαν ότι έχασε κάθε στερνή του έλπίδα,

μέσα σά τα 'Ιεροσόλυμα, μονάχος του και έένος

σ' εκείνη την άφανταστη, τού κόσμου καταγίδα.

Κι' είπε πεσμένος πάντοτε σά τό χώμα: — Δεν πειράζει

για μένα αν δεν έχαραξε αληθινή αυγή.

γιατί ό σεπτός Σου θάνατος, Χριστέ, γλυκοχαϊίζει

καινούργια πίστι αβάσταχτη, σ' ολόκληρη τη Γή.

Τό φως μου δεν τό χάρηκα... κι' όμως δεν έπιτρέπω

να βγη από τά χείλη μου παράτονο πικρό...

Ένώ όμως σηκώνότανε... — Βλέπω, Χριστέ μου, βλέπω,

έφωναζε, κι' εκύτταζε τον 'Ιησού, νεκρό.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Διαβάζουν ΜΕ ΤΑ ΔΑΚΤΥΛΙΑ

Η «κιναισθητική» μέθοδος κάνει θυμάτα

Ένα απόγευμα του 1916, ο ψυχολόγος δoκτοράσας Γκρέις Φέρνλαντ, του Ψυχολογικού Εργαστηρίου του Πανεπιστημίου της Καλιφόρνιας, είδε να μπαίνει στο γραφείο της ένα αγοράκι 11 ετών. Της έφερε μια κάρτα από ένα σχολικό επιθεωρητή του Λος Άντζελες, που την παρακαλούσε να εξετάσει την αντίληψη αυτού του παιδιού, προκειμένου να εισαχθεί σε μια ειδική σχολή διανοητικώς καθυστερημένων.

Ο μικρός Λέστερ — έτσι λεγόταν το αγοράκι — δεν μπορούσε να διαβάσει. Η κ. Φέρνλαντ δοκίμασε με διάφορους τρόπους την αντίληψή του κι έπειτα έγραψε στην κάρτα: «Το παιδί αυτό είναι κανονικό».

Σε μια ώρα, ο Λέστερ ξαναγύρισε, μ' ένα καινούριο σημείωμα του επιθεωρητή: «Αν το βρίσκετε κανονικό, προσπαθήστε σεις να το μάθετε να διαβάσει».

Η κ. Φέρνλαντ το πήρε ζήτημα φιλοτιμίας. Έπι 3 μήνες, δοκίμασε στο παιδί κάθε γνωστή μέθοδο για να του διδάξει ανάγνωσι. Κι όμως ο μικρός δεν κατάφερε να διαβάσει ούτε μια λέξη, ούτε καν το όνομά του.

Μια μέρα, η κ. Φέρνλαντ τούδειξε τη λέξη «χώρα» γραμμένη με μεγάλη ψηφία πάνω σ' ένα χαρτόνι, και του είπε:

— Πέρασε τα δακτύλα σου πάνω απ' αυτά τα γράμματα, έτσι που να τα αισθανθείς με την αφή!

Πώς της είχε έρθει αυτή η ιδέα; Έτσι, τυχαίως...

Όμως τα αποτελέσματα ήταν αξιοθαύματα. Αφού ο Λέστερ συμμορφώθηκε επανειλημμένα με την υπόδειξή της, έγινε ικανός ν' αναγνωρίσει πια αυτή τη λέξη όπου κι όταν την έβλεπε, δηλαδή να την διαβάσει. Με τον ίδιο τρόπο έμαθε να διαβάσει πολλές λέξεις, ολόκληρες πρότα. Και δεν ξενουσε πια ποτέ όσες μάθαινε. Το λεξιλόγιό του πλουτιζόταν ταχύτατα.

Σε 5 μήνες, η κ. Φέρνλαντ προσκάλεσε διάφορους επιστήμονες και εκπαιδευτικούς και τους έδειξε τις απίστευτες προόδους του μικρού μαθητού της. Κατόπιν, ο Λέστερ ξαναγύρισε στο σχολείο, όπου τον είχαν διώξει προ μηνών ως ανίκανο. Και, μέσα σε 5 χρόνια, πέρασε 8 τάξεις. Ένας καινούργιος κόσμος είχε ανοίξει γι' αυτόν...

Από τότε η κ. Φέρνλαντ εκτόξευσε τη μέθοδό της σε εκατοντάδες παιδιά, πάντοτε με απόλυτη επιτυχία. Τα παιδιά αυτά δεν μπορούσαν να διαβάσουν, ή ήταν ανίκανα να προφέρουν σωστά τις λέξεις. Αλλά το σύστημα της κ. Φέρνλαντ θαυματουργήσε.

Ακόμη κι ένας άντρας 38 ετών, που δεν είχε καταφέρει ποτέ να μάθει ανάγνωσι, διδάχθηκε πολύ γρήγορα να διαβάσει, με τη μέθοδο της Αμερικανίδος ψυχολόγου.

Αδύνατον να φαντασθεί κανείς — λέει η κ. Φέρνλαντ — πόσα παιδιά δεν μπορούν να μάθουν να διαβάσουν με τις συνηθισμένες οπτικές και ακουστικές μεθόδους. Η αναλογία τους φτάνει τα 20-25%. Μερικά απ' αυτά είναι τελείως ανεπιδεκτικά μαθησέως. Τα υπόλοιπα φτάνουν ως τη δεύτερη ή τρίτη τάξη, αλλά δεν κατορθώνουν να προχωρήσουν περισσότερο, με τις οπτικές και τις ακουστικές μεθόδους.

Εκεί λοιπόν που δεν

επαρκούν πια τα μάτια και τ' αυτιά, μπορεί να βοηθήσουν τα χέρια, οι μύς, κλ...». Αυτή είναι η βάση της «κιναισθητικής» μεθόδου της κ. Φέρνλαντ, όπως την περιγράφει σ' ένα βιβλίο της, που εξέδωσε στις Ηνωμ. Πολιτείες. Οι οδηγίες της είναι τόσο σαφείς, ώστε ένας πρόσκοπος 16 ετών, αφού τις μελέτησε επί μισή ώρα μόνον, μπόρεσε να διδάξει ανάγνωσι σ' ένα μικρό φίλο του, που δεν κατάφερε να διαβάσει ούτε τ' όνομά του. Το παιδάκι αυτό κατορθώνει κατόπιν να μάθει σε 3 μήνες την ύλη τριών σχολικών τάξεων!

Να ποιες είναι οι γενικές γραμμές της μεθόδου αυτής:

1) Γράφετε τη λέξη με μεγάλα γράμματα, χειρόγραφα ή έντυπα. Το παιδί περνάει από πάνω τα δακτύλα του, σαν να τα ξαναγράφει. Τα δακτύλα πρέπει να βρίσκονται διαρκώς σ' επαφή με το χαρτί. Αφού το παιδί επαναλάβει αυτή την κίνηση όσες φορές θέλει, κρύβετε το χαρτί και βάζετε το παιδί να γράψει τη λέξη σ' ένα άλλο χαρτί, λευκό.

2) Αν κάμει λάθη στο γράψιμο, κρύβετε αυτό το χαρτί με τη λαβασμένη λέξη και βάζετε το παιδί να ξαναπαράσει επανειλημμένα τα δακτύλα του πάνω απ' τη σωστή λέξη που έχετε γράψει άρρηκτα. Έπειτα του λέτε να την ξαναγράψει πάλι. Κι επαναλαμβάνετε το ίδιο πράγμα, ως που να μην κάνει πια κανένα λάθος. Δεν επιτρέπεται να σβύνη ή να διορθώνη τα λάθη.

3) Ενώ περνάει τα δακτύλα του πάνω απ' τη λέξη, προσφέρει μια-μια συλλαβή της, με δυνατή φωνή ή από μέσα του. Κατόπιν την προσφέρει ολόκληρη μαζί. Προτιμάτε τις λέξεις που του κινούν το ενδιαφέρον.

4) Επαναλαμβάνετε τη διαδικασία, με την ίδια λέξη, αλλά γραμμένη με ψηφία κανονικού μεγέθους.

5) Κάθε λέξη που μαθαίνει το παιδί, γράφεται σ' ένα σημειωματάριο, έτσι ώστε να μπορεί να την ξαναβρεί, αν τύχη να την ξεχάσει.

6) Η διδασκαλία αυτή διαρκεί κατά μέσον όρον 2 μήνες. Προορίζεται δε αποκλειστικά και μόνον για τα παιδιά που δεν μπορούν να μάθουν ανάγνωσι με τις συνηθισμένες μεθόδους. Η κ. Φέρνλαντ έχει παρατηρήσει ότι τα παιδιά αυτά είναι κατά 98% αγόρια, δεν μπόρεσε όμως να εξακριβώσει το λόγο.

7) Σ' όλα τα διάστημα που το παιδί διδάσκεται μ' αυτή τη μέθοδο, δεν πρέπει να φοιτά στο συνηθισμένο σχολείο του, γιατί η διαφορά απ' τους συμμαθητάς του και τα εφθονικά σχολία εις βάρος του μπορεί να του δημιουργήσουν ένα συναισθηματικό κατωτερότητας απ' το οποίο υποφέρει σ' όλη του τη ζωή και δύσκολα θεραπεύεται απ' αυτό.

Όλοι είμαστε λίγο τρελλοί!

Τα συμπτώματα της νευρικής κατάρσεως

Πολλοί απ' τους ανθρώπους, που γυρίζουν από γιατρό σε γιατρό και παραπονούνται για διάφορες αρρώστιες — ιδίως δε για κοιλιακές ενοχλήσεις — υποφέρουν στην πραγματικότητα από νευρική κατάρσει. Θάπρεπε λοιπόν να συμβουλευθούν μάλλον ένα ψυχίατρο.

Δεν είναι άλλωστε υπερβολή, αν πούμε ότι όλοι μας είμαστε... λίγο τρελλοί, υποφέρουμε δηλαδή από κάποια ελαφρά νευρωσι! Συχνά όμως, η νευρωσις αυτή εκδηλώνεται έντονα. Πολλοί παρουσιάζουν μια περιοδική μετάπτωσι, από περιόδους μεγάλης δραστηριότητας και ευτυχίας σε άλλες περιόδους καταπτώσεως.

Ο ψυχίατρος Ουόλτερ Άλθαρεξ αναφέρει σχετικώς την περίπτωση ενός γνωστού και ικανού γιατρού, ο οποίος εξασκεί το επάγγελμά του μόνον μέρα παρ' ήμερα, γιατί τις ενδιάμεσες μέρες πέφτει σε παθολογική μελαγχολία και αδράνεια. Το ίδιο συνέβαινε στον πατέρα του και στον παππού του.

Ένας άλλος πάλι γιατρός φαντάζεται διαρκώς ότι όλος ο κόσμος συνωμοτεί εναντίον του, κι όμως αυτή η ψυχοπάθεια του δεν τον εμποδίζει καθόλου στη δουλειά του.

Αφού αναφέρει τις χαρακτηριστικές αυτές περιπτώσεις, ο δόκτωρ Άλθαρεξ τονίζει ότι η τρέλλα δεν είναι μια αρρώστια σαν την ελονοσία, που προσβάλλει ξαφνικά έναν άνθρωπο υγιή ως τότε. Συνήθως, εμφανίζεται σιγά - σιγά, ή μάλλον υπάρχει έξι αρχές με τη μορφή μιας ιδιορρυθμίας, μιας εκκεντρικότητας που μεγαλώνει με τα χρόνια.

Οι άνθρωποι που έχουν πάθει νευρική κατάρσει, παρουσιάζουν, ως κοινότατο σύμπτωμα, μια συνεχή και ανεξήγητη κούρασι, που δεν τους άφνει να εργασθούν. Η κούρασις αυτή είναι μεγαλύτερη το πρωί, πράγμα που δείχνει ότι δεν όφειλεται στην εργασία της ημέρας. Δεν δημιουργείται στους μύς, αλλά στον εγκέφαλο.

Άλλοτε πάλι, σταματάει κανείς τη δουλειά του γιατί φοβάται πως θα κάνει λάθη. Η ελπίδα ανικανός να συγκεντρωθεί και να πάρη αποφάσεις. Η έχει γίνει τόσο ευερέθιστος ώστε μαλώνει μ' όλο τον κόσμο. Η έχει χάσει κάθε ενδιαφέρον για τη δουλειά του.

Συχνά, δεν μπορεί να διαβάσει, γιατί νοιώθει ότι το διάβασμα δεν του τρεβάει το ενδιαφέρον κι' ότι κουράζει γρήγορα τα μάτια του (στην πραγματικότητα, η κούρασις αυτή δεν είναι τοπική, των ματιών, και γι' αυτό δεν όφειλουν καθόλου τα ματογυάλια). Ξεχνάει μια παράγραφο, άμεσως μόλις τη διαβάσει, και χρειάζεται να επαναλάβη πολλές φορές την ίδια φράσι του κειμένου, για να την καταλάβη.

Δεν μπορεί να μείνη στον κινηματογράφο περισσότερο από μισή ώρα. Είναι ανίκανος να οδηγήση αυτόν-ινητό σε πολυσύχναστο δρόμο. Υποφέρει από άπνυια. Συγκινείται εύκολα και διακρίνει με το παραμικρό. Νοιάζει κάποτε περίεργες ανατριχίλες στο δέμα και παράξενα συναισθήματα μέσα στο στομάχι και στην κοιλιά. Ίδωται με τον πραγματικό κόσμο και παθαίνει καρδιοχτύπι και ζάλες.

Όλ' αυτά είναι σημεία κινδύνου, που επιβάλλουν να πάρη ανέναντί τα μέτρα του, πριν χειροτερέψη η κατάσταση. Αν η νευρική κατάρσει απειλείται μόνον σε υπερκοίπωση, σε αρρώστιες, σε δυστυχήματα, σε μεγάλες θλίψεις, κλπ., θεραπεύεται συνήθως με ανάπαυσι, ψυχική γαλήνη και καλή διατροφή. Όταν όμως η αστάθεια του νευρικού συστήματος είναι κληρονομική, άποτελεί μια περίπτωση σοβαρότερη, για την οποία είναι άρμόδιος ο ψυχίατρος.

Οι νέοι που πηγαίνουν στον κινηματογράφο για να πάρουν μαθήματα ευτυχίας, και να παρακολουθήσουν ένα φιλογερμένο φιλμ ή ένα παθητικό αγκαλιασμά, δείχνουν απέραντο θαυμασμό για τα ολόλαμπρα άστέρια της οθόνης και φαντάζονται πως τα πρόσωπα που ευνοήθηκαν από τη μοίρα, ζουν τρισευτυχισμένα μέσα στη δόξα, τα πλούτη και την απόλυτη άνεσι.

Νέοι, ωραίοι, ντυμένοι υπέροχα, οι ζευγάρια σφιγγουν στην αγκαλιά τους τα πιο όμορφα κορίτσια του κόσμου και συχνά τα παντρεύονται. Οι γυναίκες από την άλλη πλευρά δεν έχουν παρά να διαλέξουν το σύντροφο που νομίζουν πως θα τις κάνει ευτυχισμένες. Και όμως οι γάμοι αυτοί σπανίως θα είναι ευτυχισμένοι. Υ-εξασφαλίζουν μια πραγματική και μακροχρόνιο ευτυχία. Άστερα από συμβόλαιο δύο - τριών ετών, τα περισσότερα άστέρια χαρίζουν λέγοντας πως είναι αδύνατο να ευτυχίσουν έτσι αντρόγυνο καλλιτεχνών.

Το νέο κρούσμα άφορα ένα ζευγάρι από τα πιο ταίριαστα: τη Μαρία Μοντέζ και ο Ζαν - Πιέρ. Γνωρίστηκαν την εποχή του πολέμου, όταν ο Ζαν - Πιέρ κατέφυγε στην Αμερική. Αγαπήθηκαν με πάθος και παντρεύτηκαν προτού εκείνος φύγη με τις μονάδες που έπρόκειτο ν' απελευθερώσουν την πατρίδα του: τη Γαλλία.

Όταν τραυματισμένος και γεμάτος παράσημα άνδρας, ο Ζαν - Πιέρ ξαναγύρισε στην Αμερική, η Μαρία δεν ήταν μόνη. Είχε φέρει στον κόσμο μια χαριτωμένη κορούλα, τη Μαρία-Χριστίνα. Και οι δυο γονείς την αγαπούσαν τόσο, ώστε γι' αυτήν και μόνο μπορούσε κανείς να στοιχηματίσει πως το ζεύγος αυτό ποτέ δεν θα χώριζε.

Και όμως στις 21 Μαρτίου, η Μαρία τηλεγράφησε απ' το Παρίσι στην Λουέλλα Πάρσον, την δημοσιογράφο — κέρβερο της κινηματογραφουτολέας: «Ο Ζαν - Πιέρ κι' εγώ πήραμε την απόφασι να χωρίσωμε».

Την ίδια μέρα ο Ζαν - Πιέρ, στη Νέα Υόρκη, δήλωσε στους δημοσιογράφους: «Η Μαρία κι' εγώ αποφασίσαμε να χωρίσωμε. Αυτό δεν σημαίνει πως πάψαμε ν' αγαπάμε ο ένας τον άλλο. Θέλουμε απλώς να σώσωμε τον έρωτά μας και αν είναι δυνατόν να τον αναζωογονήσωμε».

Όταν ρώτησαν τη Μαρία για τις δηλώσεις αυτές του συζύγου της, εβεβαίωσε ότι πράγματι το διαζύγιο τους δεν θα είναι όριστικό, αλλά με... προθεσμία! «Αν ως τότε κρίνουν πως μπορούν να ξανασμίξουν, αυτό θα τους δώσει την ευκαιρία να περάσουν μαζί το «μήνα του μέλιτος» που δεν κατάρθρωσαν, λόγω του πολέμου, να τον γευθούν όταν πρωτοπαντρεύτηκαν.

Θα θέλατε βέβαια να μάθετε πως άρχισε η ρήξις που τους έφερε στο σημείο να πάρουν αυτή την απόφασι. Η άφορμή είναι απίστευτα γελοία.

Το 1947 ο Ζαν - Πιέρ και η Μαρία έφταναν στη Γαλλία. Η Μαρία πού, ως γνωστόν είναι μεξικανικής καταγωγής, επί-

Η Μαρία Μοντέζ και ο Ζαν Πιέρ
Ωμόν χωρίζουν για να σώσουν
τον έρωτά τους

Υόρκη για ν' ανέβαση το ίδιο αυτό έργο στο Μπρόντγουαϊ. Μα η Μαρία για πρώτη φορά δεν συμφώνησε μαζί του. Του είπε πως το έργο του δεν ήταν τόσο σπουδαίο και πως κατά βάθος, αντί να τον ωφελήσει αυτό θα έδραπε τη φήμη του. Ο Ζαν - Πιέρ πειραγμένος πήρε το πρώτο αεροπλάνο κι' έφυγε μόνος για τη Νέα Υόρκη.

Εργάστηκε σκληρά και κατάρθωσε να βρή θέατρο για ν' ανέβαση το έργο του, όπου θα έπαιζε και ο ίδιος. Το βράδυ της πρεμιέρας, η Μαρία βρισκόταν στη Νέα Υόρκη. Είδε τον άνδρα της πριν απ' την παράστασι και του ξανάει τους φόβους της. Εκείνος όμως έγινε έξω φρενών και της απάντησε:

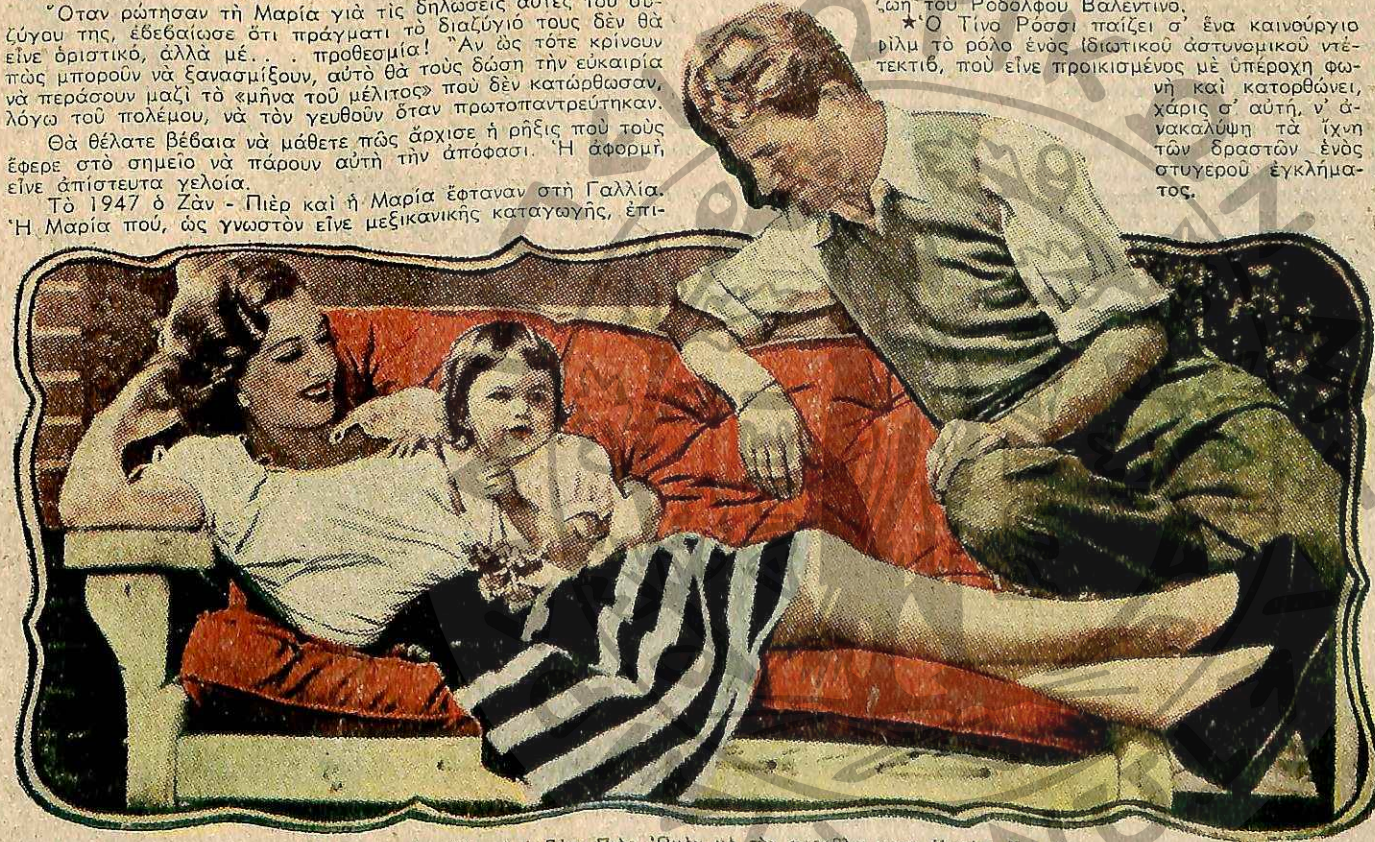
—Αντί να προσπαθής να κατηγορήσεις τα έργα μου, θα-κανες καλύτερα να μάθης να ντύεσαι και να πάψεις να φορής αυτά τα γελοία φορέματα!...

Αυτό ήταν. Η Μαρία έφυγε χωρίς να παρενρεθί στην πρεμιέρα και ξαναγύρισε στο Παρίσι, όπου γυρίζει τώρα το πρώτο της γαλλικό φιλμ. Από τότε οι δυο σύζυγοι δεν ξανασυναντήθηκαν. Όσο για τη δυστυχισμένη μικρούλα Μαρία - Χριστίνα, έχει χάσει προσωρινά τα χάρια της, και περιμένοντας να τα ξαναβρεί, μένει στο σπίτι μιας από τις πέντε αδελφές της μητέρας της.

Κινηματογραφικές πεννιές

*Ο Ιταλός ήθοποιος Ροσάνο Μπράτσι υπέγραψε ένα συμβόλαιο με μια αμερικανική κινηματογραφική εταιρία, για το γύρισμα μιας ταινίας, που αναφέρεται στη ζωή του Ροδόλφου Βαλεντίνο.

*Ο Τίνο Ρότσι παίζει σ' ένα καινούργιο ρίλμ το ρόλο ενός ιδιωτικού αστυνομικού ντε-τεκτιβ, που είναι προικισμένος με υπέροχη φωνή και κατορθώνει, χάρις σ' αυτή, ν' ανακαλύψη τα ίχνη των δραστών ενός στυγερού εγκλήματος.

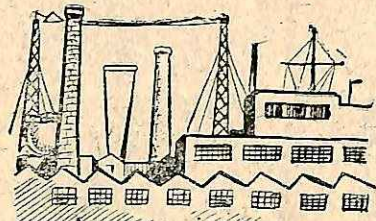

Η Μαρία Μοντέζ και ο Ζαν - Πιέρ Ωμόν με την κορούλα τους Μαρία - Χριστίνα.

Παρακολουθήστε από το σημερινό τεύχος (σελ. 31) τη νέα αισθηματική Ιστορική σειρά με τον τίτλο:

ΕΡΩΤΕΣ ΤΡΟΒΑΔΟΥΡΩΝ

Ποιος δεν έχει ακούσει για τους θρυλικούς τροβαδούρους του Μεσαίωνα, αυτούς τους ιππότες - ποιητές που αφιέρωσαν όλη τη ζωή τους στον έρωτα και τον έθεοποίησαν στα ύπεροχα τραγούδια τους; Η ίδια η ζωή τους είναι ένα αληθινό ποίημα, πλημμυρισμένα από αγάπη και περιπάθεια. Αλλά όχι σπώνια καταλήγει σε μια ανατριχιαστική τραγωδία, γιατί οι τροβαδούροι κίνησαν τη ζηλοτυπία και το μίσος των σκληρόκαρδων αρχόντων της εποχής τους, που τους επιζητούσαν για τα τραγούδια τους, αλλά και τους έχθρευαν επίσης για την παράξενη γοητεία που εξακούσαν πάνω στις γυναίκες...

Τσαρλατάνοι της Βροχής

Οι περίεργες επιτυχίες τους

Η παραγωγή τεχνητής βροχής με την εκσφενδόνιση ανθρώπινης χιόνος πάνω στα νέφη, αποτελεί μία από τις κατακτήσεις για τις οποίες ο σημερινός άνθρωπος μπορεί να υπερηφανευτεί. Η μέθοδος του Βίνσετ Σάιφερ εφαρμόζεται αυτή τη στιγμή με εξαιρετικά αποτελέσματα σε πολλές περιοχές του πλανήτη μας, όπου επικρατεί ξηρασία.

Η πρόκληση τεχνητής βροχής ήταν ανέκαθεν το όνειρο των επιστημόνων και, σύμφωνα με τις υπάρχουσες ενδείξεις, φαίνεται ότι οι αρχαίοι Χαλδαίοι μάγοι και οι ιερείς των Αιγυπτιακών ναών, κατείχαν σε μεγάλο βαθμό αυτή την ικανότητα.

Κατά τα νεώτερα χρόνια, όμως, παράλληλα προς τις σοβαρές προσπάθειες των επιστημόνων, η πρόκληση τεχνητής βροχής απέτελεσε την προσφιλή απασχόληση μερικών αγυρνών, που έθυσαιραν χωρίς σ' αυτή.

Στα πρώτα χρόνια του είκοστου αιώνα, ένας περίφημος «τσαρλατάνος της βροχής» ήταν ο «Αμερικανός Μέλμπουρν, που είχε επιδείξει την ικανότητά του σ' όλες σχεδόν τις περιοχές των «Ηνωμένων Πολιτειών».

Το σύστημα του Μέλμπουρν ήταν πολύ απλό. Ύψευσε ένα συμβόλαιο με μία κοινότητα ή με τους γεωργούς μιας ορισμένης περιοχής. Αυτό το συμβόλαιο όριζε ότι θα του πλήρωναν τόσα δολάρια, αν κατώρθωνε να προκαλέσει την πτώση βροχής μέσα σε μία προθεσμία ωρισμένων ημερών ή εβδομάδων.

Ο Μέλμπουρν εγκαθιστούσε τότε το εργοστάσιό του, που αποτελούσε από τσιμινιέρες διαφόρων σχημάτων, ηλεκτρικούς κινητήρες, σύρματα, κεραίες και άλλα θεαματικά αντικείμενα. Το εργοστάσιο δούλευε νύχτα μέρα. Από τις τσιμινιέρες του έβγαζαν ολόμαυροι καπνοί και διαπεραστικές όσμες σκορπίζονταν στην ατμόσφαιρα. Στις περισσότερες περιπτώσεις, μία ευεργετική βροχή έπεφτε έπειτα από μερικές ημέρες.

Είπε όμως περιττό να σημειωθεί πως το θεαματικό εργοστάσιο του Μέλμπουρν δεν είχε την παραμικρή σχέση με την πρόκληση της βροχής. Ο περίφημος τσαρλατάνος είχε στην κατοχή του ένα συγκριτικό πίνακα των κλιματολογικών συνθηκών κάθε περιοχής, που είχε εκδοθεί εκείνη την εποχή από το μετεωρολογικό γραφείο της Ουάσινγκτον και επί πλέον ήταν προικισμένος μ' ένα αλάνθαστο μετεωρολογικό αίσθητήριο. Δεν πήγαινε, λοιπόν, όπου τον καλούσαν, αλλά όπου αυτός νόμιζε ότι έπρεπε να πάει. Και, όπως είπαμε, τα κατάφερνε μία χαρά. Οι αποτυχίες του ήταν ελάχιστες, ενώ, αντίθετα, είχε στο ενεργητικό του πολλές και λαμπρές επιτυχίες. Σ' αυτό χρυσότουσε τη μεγάλη του φήμη.

Ένας άλλος τσαρλατάνος ήταν ο

Χένρυ Χάτφιλντ, που ισχυριζόταν πως ήταν ικανός «να εξαναγκάσει τη φύση να ξαναδώσει στη γη την υγρασία που είχε αποθηκευμένη».

Το Μάρτιο του 1912, ο Χάτφιλντ υπόγραψε ένα συμβόλαιο για το ποσό των 4.000 δολαρίων με τους γαιοκτήμονες του Χέμετ, στην Καλιφόρνια. Κατά το παράδειγμα του Μέλμπουρν, εγκατέστησε κι' αυτός ένα περίεργο εργοστάσιο και άρχισε να εξακοντίζει με μεγάλους σωλήνες θερμό νερό προς την κατεύθυνση του ουρανού. Είτε γιατί αυτή η εξακοντισμός θερμού νερού συνετέλεσε στη συγκέντρωση υδρατμών, είτε από τυχαία συμπτώση — πράγμα που φαίνεται πιθανότερο — το γεγονός έγινε ότι, μερικές ημέρες μετά την υπογραφή του συμβολαίου ξέσπασε μία ραγδαία βροχή σ' όλη την περιοχή.

Το 1916 ήταν πάλι περίοδος ξηρασίας. Οι κάτοικοι του Χέμετ ξανακάλεσαν τότε τον Χάτφιλντ. Το συμβόλαιο που υπογράφηκε μεταξύ τους όριζε ότι ο «κυρίαρχος της βροχής» — όπως αυτοετιτολοφορείτο ο περίφημος τσαρλατάνος — ανέλαβε να βάλει υποχρέωση να γεμίσει με νερό το υδραγωγείο του Σάν Ντιέγκο σε ύψος 120 εκατοστών του μέτρου. Γι' αυτή την εργασία δεν θα έπαιρνε καμμία αμοιβή. Για κάθε έπι πλέον εκατοστόμετρο, όμως, ο Χάτφιλντ θα έπαιρνε 1.000 δολάρια.

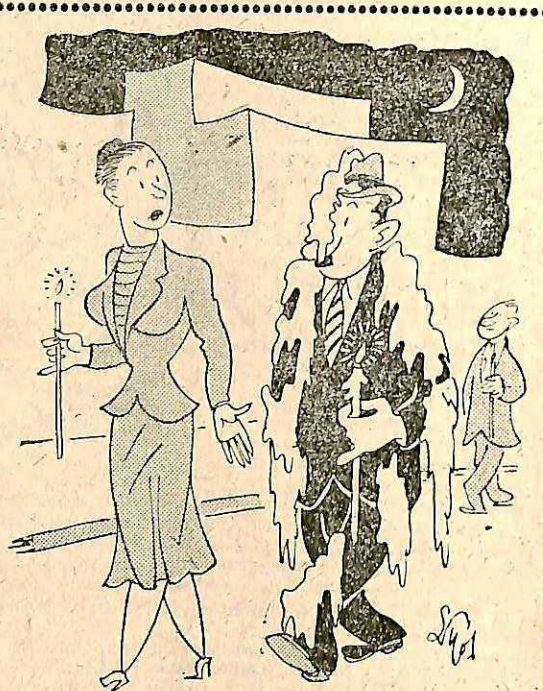
Ο τσαρλατάνος εγκαταστάθηκε τότε σ' ένα πύργο κοντά στο υδραγωγείο και άρχισε τη μυστηριώδη εργασία του. «Αλλά» αυτή τη φορά τα πράγματα δεν πήγαν διόλου καλά. Γιατί, έπειτα από μερικές μέρες, άρχισαν να πέφτουν καταρρακτώδεις βροχές, που προκάλεσαν τρομακτικές πλημμύρες σ' όλη την περιοχή. Οι ζημιές ήταν τεράστιες και οι γαιοκτήμονες αρνήθηκαν, στο τέλος, να πληρώσουν τον Χάτφιλντ για τον κόπο του...

Έτσι η υπόθεσις έφτασε στα δικαστήρια. Οι γαιοκτήμονες υποστήριζαν ότι η βροχή που προκάλεσε ο Χάτφιλντ ήταν υπερβολική και ότι, αντί να φέρη τη σωτηρία, τους ώδηγησε στην καταστροφή. Ο Χάτφιλντ, από τ' άλλο μέρος, υποστήριζε πως το συμβόλαιο δεν όριζε ποιά έπρεπε να είναι η ποσότης της βροχής και ότι συνεπώς έπρεπε να πάρη την αμοιβή του.

Το δικαστήριο που δίκασε αυτή την υπόθεση έδωσε τότε μία Σολομώντειο απόφασι. «Αποτελεί ιεροσυλία — έλεγε αυτή η απόφασις — ο ισχυρισμός ότι η βροχή — που είναι πράξις του Δημιουργού — οφείλεται στον Χάτφιλντ. Η άπατησις του να πληρωθί γι' αυτή την πράξι έινε, συνεπώς παράλογη και άκατανόητη. Οι γαιοκτήμονες του Χέμετ δεν του οφείλουν απολύτως τίποτε».

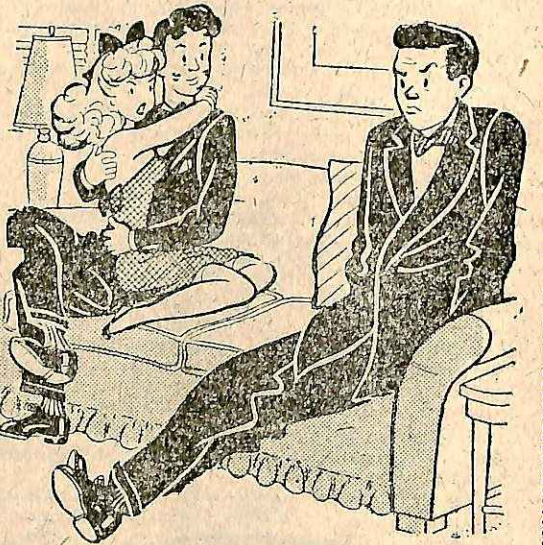
Περίφημος στην εποχή του ήταν και ο Τόμ Βάρεν, που έδρασε κυρίως στις πολιτείες της Αριζόνας και του Τέξας.

Οι δυο αυτές περιοχές των «Ηνωμένων Πολιτειών» μαστίζονται συχνά από ξηρασία και γι' αυτό έγινε πολλές φορές προσφυγή στις ικανότητες του Βάρεν. Ο τσαρλατάνος έβρισκε στη γη μεγάλα σιδερένια δοκάρια, που κατέληγαν στο έπάνω μέρος σε αιχμές. Αυτά τα δοκάρια τα συνέδεε μεταξύ τους με σύρμα, όπου, όπως ισχυριζόταν, διέχεται μαγνητικό ρεύμα. Το τέχνασμα έπιανε πολλές φορές και ο Βάρεν έγινε με τον καιρό πάμπλουτος. Όπως και ο Μέλμπουρν, είχε κι' αυτός αλάνθαστο μετεωρολογικό αίσθητήριο και σ' αυτό κυρίως χρυσότουσε τις μεγάλες επιτυχίες που είχε σημειώσει στο ζήτημα της τεχνητής βροχής.

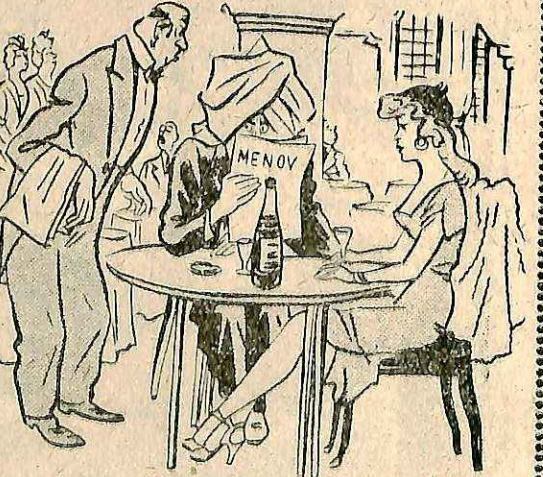

—Μά δεν σου είπα να προσέχης να μη στάζουν τα κερία πάνω σου;

(Του Σ. Πολενάκη)

—Μην απελπίζεσαι, Λάκη... Μπορεί ν' αλλάξω γνώμη!...

Ο ΜΟΥΡΝΤΑΡΗΣ

—Πάψε, μαρέ, να παραπονιέσαι για το τραπέζι-μάνηλο... Είναι η γυναίκα μου απέναντί!...

Τα... πυρομαχικά της Μ. Έβδομάδος

Ο ΝΕΟΣ, αλλά και ο ώριμος κάπως ηλικίας αναγνώστης που θα διαβάσει το άρθρο αυτό ασφαλώς θ' άπορησέ πολύ και θά νοιώσει, δικαιολογημένη άλλωστε, δυσπιστία. Και όμως πρόκειται περί έθιμου πανελληνίου σχεδόν, που το θυμούνται πολύ καλά οι γεροντότεροι. Έθιμου δ' αγρίου, βαρβαρικού, θηριώδους, μπορεί να πη κανείς. Έθιμου, τέλος, που έφαιναν, όπως και τόσα άλλα — ληστεία, κουτσαδακισμός, πετροπόλεμοι — στο μετά την Έπαναστάσι ήρωικό μένος και στην τραχύτητα των ανθρώπων της εποχής.

Δεν είχε εκπολιτισθή ακόμη ο λαός και δεν είχαν μαλακώσει τα ήθη του.

Μόλις, λοιπόν, έμπαινε η Μεγάλη Βδομάδα, σε διάφορες έπαρχιακές πόλεις, του Μωρηά και της Στερεάς, οι νέοι ιδίως, άρχιζαν να έτοιμάζονται... τα πυρομαχικά τους για την Μεγάλη Παρασκευή και κυρίως για την ώρα της περιφοράς των Έπιταφίων.

Όσοι θά παρακολουθήσουν αύριο την σεμνή και ποιητική περιφορά των αθηναϊκών Έπιταφίων, κάτω απ' τη μυροδόλο γαλήνη της αθηναϊκής νύχτας, είναι αδύνατον να φαντασθούν το κακό και την αναστάτωση που γινόταν άλλοτε την ώρα αυτή της θρησκευτικής θλίψεως και γαλήνης.

Όταν δηλαδή οι Έπιτάφιοι δύο γειτονικών εκκλησιών συναντιόντουσαν σε κάποιο σημείο της πόλεως, οι έπι κεφαλής χαλκουνοφόροι άναβαν τα χαλκούνια τους και όρμουσαν, μέσα σε μία θεομηνία φωτιάς, εναντίον αλλήλων.

Το τί έπακολούθουσε έινε — το ξαναλέμε — άσφάνταστο.

Πολλοί πάθαιναν σοβαρά έγκαύματα, τραβούσαν πάνω στο φρένιασμά τους, τις πιστόλες τους κι' άρχιζε σωστό αίματοκύλισμα!

Πρέπει να σάς εξηγήσουμε κυρίως τί ήσαν αυτά τα «πυρομαχικά» της Μ. Παρασκευής.

Αρχίζουμε από τα περίφημα χαλκούνια, για τα όποια έχει γράψει ένα ζωντανό πεζογράφημα ο αλυσμένης ιστορικός και λογοτέχνης Γιάννης Βλαχογιάννης.

Τα χαλκούνια τα έφτιαναν από χοντρό χαρτόνι. Το δίπλωναν γύρω απ' το καλούπι κι' έσφιγγαν κι' έδεναν το λαιμό του με σπάγγο, έτσι που να μείνι μια μικρή τρύπα έμπρός.

Το γέμιζαν κατόπιν με μπαρούτι ψιλοκοπανισμένο, κάρβουνο κοπανισμένο έπίσης — προτιμούσαν το άπο σάβδα, ως πιο άφράτο — ρινίσματα όρειχάλκου, (λίμαδούρα τα έλεγαν) και νίτρο.

Το στούπωναν τέλος από πάνω με χαρτιά και το έκλειναν.

Έτσι γεμισμένο το χαλκούνι ήταν τρομερό. Πετούσε πολύ μακριά στίβες, σφυρίζοντας, άναπηδούσε, διέγραφε κύκλους στον άέρα, έκανε σαν δαιμονισμένο!

Έφτιαναν χαλκούνια μεγαλύτερα στο μήκος από μια σπιθαμή και χοντρά, σαν τόν καρπό του χεριού.

Μ' ένα τέτοιο άναμμένο στο χέρι, ήταν κανείς άπλησίστος.

Μά κι' όταν το έρριχναν κατά των πιστών που άκολουθούσαν τον Έπιτάφιο, σκόρπιζε τον τρόμο και τόν πανικό.

Τα πολύ μικρά στο μέγεθος χαλκούνια, με το ίδιο γέμισμα, τα έλεγαν «σαλίδρες». Ύπηρχαν ακόμα κι' έρησιμοποιούντο άθρόως τα γυναικά σ' όλους βαρελότα. Έφτιαναν όμως και βαρελότα δεκαπλάσιου και είκοσπλάσιου μεγέθους που τα άνόμαζαν «τρομπόνια».

Κατασκεύαζαν επίσης «τρακατρούκες», γεμισμένες με μπαρούτι και «τρίγωνο», τα «πατρακλίσια», όπως τα έλεγαν στις έπαρχίες, γεμισμένα με ειδική έκρηκτική ύλη.

Φαντάζεσθε πλέον τί συνέβαινε σ' ώριμένες έπαρχιακές πόλεις την ώρα της περιφοράς των Έπιταφίων, όταν έχρησιμοποιούντο όλα αυτά τα σατανικά «πυρομαχικά».

Όρισμένα σημεία της πόλεως παρουσίαζαν όψιν Κολάσεως.

«Αν άνοιζετε αθηναϊκές έφημερίδες της εποχής, θά διαβάσετε ειδήσεις, σαν την παρακάτω:

«Μας τηλεγραφούν εκ Πατρών, ότι χθές, κατά την ώρα της περιφοράς των Έπιταφίων έπληθε σύρραξι μεταξύ των έπι κεφαλής εκάστου άνδρwn. Αντιλήλαγσαν πολλοί πυροβολισμοί. Τέλος ο Ιταλός Γαζής έφονευσε διά μαχαίρας τόν Ιταλό έπίσης Βιτσαί! Όσαύτως υπέ-

στησαν σοβαρά έγκαύματα από τα χαλκούνια πολλοί πολίται».

Στην Πάτρα συνέβη και ένα φρικιαστικό δυστύχημα εξ αίτίας των χαλκουινών.

Συνήθιζαν να τα ζώνουν στη μέση τους και να τα κρεμούν σταυρωτά στο στήθος, όπως τα φυσεκλίκια.

Έτσι πάντοτε έλαβε μέρος σε μία σύρραξι, την ώρα της περιφοράς των Έπιταφίων, ένας νέος γνωστής οικογενείας της πόλεως.

Τα χαλκούνια με τα όποια ήταν ζωσμένος πήραν, σε μία στιγμή, φωτιά. Και τότε ο δυστυχισμένος Πατριός μεταβλήθηκε σε φοβερό πυροτέχνημα.

Τα χαλκούνια, σφυρίζοντας κι' έξεμώντας πίδακες φωτιάς, τόν σήκωσαν άνανδρά, τόν χτύπησαν πάνω στους τοίχους και τόν έσυραν κάτω, ως που έδωσαν.

Ο άτυχής νέος είχε υποστή τέτοια τρομερά έγκαύματα, ώστε ξεψύχησε.

Το κακό δηλαδή είχε παραγίνει. Το βαρβαρό έθιμο, το τόσο άσεδες και αίματηρό έπρεπε να σταματήσει.

Είχε καταντήσει κυριολεκτικά προβληματική η περιφορά των Έπιταφίων, μέσα στην Κόλασι εκείνη των χαλκουινών που έξεμούνταν φωτιά και σφύριζαν και βούιζαν φοβερά, των βαρελότων και των τρομπονιών που βροντούσαν σαν κεραυνοί στους τοίχους των σπιτιών, της βροχής των τριγύνων πουσκάσαν άνανδρα!...

Οι άστυνομικές άρχες της εποχής ανέλαβαν άποφασιστικά να σταματήσουν το βαρβαρό αυτό έθιμο. Και το κατάφεραν, εύτυχώς, στο τέλος έπειτα από σκληρόν άγώνα που τους στοίχισε άρκετούς μόχθους κι' άρκετό αίμα!

Ο ΠΑΛΑΙΟΣ

Οι έπι κεφαλής των έπιταφίων χαλκουνοφόροι άναβαν τα χαλκούνια τους και όρμουσαν εναντίον αλλήλων!...

στησαν σοβαρά έγκαύματα από τα χαλκούνια πολλοί πολίται».

Στην Πάτρα συνέβη και ένα φρικιαστικό δυστύχημα εξ αίτίας των χαλκουινών.

Συνήθιζαν να τα ζώνουν στη μέση τους και να τα κρεμούν σταυρωτά στο στήθος, όπως τα φυσεκλίκια.

Έτσι πάντοτε έλαβε μέρος σε μία σύρραξι, την ώρα της περιφοράς των Έπιταφίων, ένας νέος γνωστής οικογενείας της πόλεως.

Τα χαλκούνια με τα όποια ήταν ζωσμένος πήραν, σε μία στιγμή, φωτιά. Και τότε ο δυστυχισμένος Πατριός μεταβλήθηκε σε φοβερό πυροτέχνημα.

Τα χαλκούνια, σφυρίζοντας κι' έξεμώντας πίδακες φωτιάς, τόν σήκωσαν άνανδρά, τόν χτύπησαν πάνω στους τοίχους και τόν έσυραν κάτω, ως που έδωσαν.

Ο άτυχής νέος είχε υποστή τέτοια τρομερά έγκαύματα, ώστε ξεψύχησε.

Το κακό δηλαδή είχε παραγίνει. Το βαρβαρό έθιμο, το τόσο άσεδες και αίματηρό έπρεπε να σταματήσει.

Είχε καταντήσει κυριολεκτικά προβληματική η περιφορά των Έπιταφίων, μέσα στην Κόλασι εκείνη των χαλκουινών που έξεμούνταν φωτιά και σφύριζαν και βούιζαν φοβερά, των βαρελότων και των τρομπονιών που βροντούσαν σαν κεραυνοί στους τοίχους των σπιτιών, της βροχής των τριγύνων πουσκάσαν άνανδρα!...

Οι άστυνομικές άρχες της εποχής ανέλαβαν άποφασιστικά να σταματήσουν το βαρβαρό αυτό έθιμο. Και το κατάφεραν, εύτυχώς, στο τέλος έπειτα από σκληρόν άγώνα που τους στοίχισε άρκετούς μόχθους κι' άρκετό αίμα!

Ο ΠΑΛΑΙΟΣ

Η Βάσω Μανωλίδου στο «Ρομάντο» σ' έναν από τους ωραιότερους ρόλους της.

ΕΜΙΖΟΥΝ από υπερηφάνεια την ψυχή κάθε Έλληνα οι επιτυχίες του πρώτου ελληνικού θιάσου, που επισκέφθηκε την Πόλη, ύστερα από 15 ολόκληρα χρόνια. Ήταν μία μεγάλη διψα του Έλληνισμού της Βασιλίδος των πόλεων που αποζημιώθηκε με το παραπάνω με την άφιξη του θιάσου Μανωλίδου — Παππά.

Ο θιάσος αυτός που εργάστηκε εκεί δυο συνεχείς μήνες με εξαιρετική επιτυχία, άφηκε τις καλλίτερες εντυπώσεις, όχι μόνο στους Έλληνες, αλλά και στους ξένους, που έτρεχαν να χειροκροτήσουν τις παραστάσεις των.

Ειδικότερα η πρωταγωνίστρια του θιάσου κ. Βάσω Μανωλίδου, αποθεώθηκε κυριολεκτικά. Το καμαρίνι της ήταν κάθε βράδυ πλημμυρισμένο με λουλούδια θαυμαστών. Κορίτσια του σχολείου, γρηούλες, κυρίες του καλού κόσμου και κυριοί σοδαροί, ανέβαιναν μετά από κάθε παράσταση στο καμαρίνι της για να την συγχαρούν.

Η τιμητική της Μανωλίδου που δόθηκε την τελευταία εβδομάδα με τη «Φωτεινή Σάντη» του κ. Γ. Βενεπούλου, σημείωσε ρεκόρ εισπράξεων.

Ο ελληνικός θιάσος, ανέβασε στο δίμηνο αυτό διάστημα όλα τα έργα του ρεπερτορίου του. Είχε μάλιστα μία ωραία έμπνευση: να καλέσει στην Κωνσταντινούπολη το γνωστό «Αθηναίο συγγραφέα και εκλεκτό συνεργάτη του «Θησαυρού» κ. Π. Παλαιολόγου, για να παραστή στην πρεμιέρα του έργου του «Τρίτη πράξις».

Πράγματι ο κ. Παλαιολόγος πήγε την περασμένη εβδομάδα στην Πόλη, έπρωλόγισε την παράσταση και έγινε δεκτός με ένθουςιώσεις εκδηλώσεις από το ελληνικό κοινό.

Με την τιμητική της διακεκριμένης πρωταγωνίστριας έληξαν οι παραστάσεις του θιάσου και οι ήθοιοι του συγκροτήματος επιστράφηκαν στην εβδομάδα στας «Αθήνας», πλην της Μανωλίδου και του Παππά που θα μείνουν για να περάσουν εκεί τις γιορτές του Πάσχα.

Υστερα από άπουσία δυο ετών στην Αμερική η Σοφία Βέμπο, η τραγουδίστρια της νίκης βρίσκεται τώρα στην Αίγυπτο. Εμφανίστηκε την περασμένη εβδομάδα στο γνωστό ελληνικό κέντρο «Κουρσάλ» του Καίρου που είχε, με επί κεφαλής την Έλληνική παροικία, μία από τις μεγαλύτερες τιέννες του.

Η Βέμπο έντελως αγνώριστη, τόσο στη φωνή όσο και στο πρόσωπο με δάκρυα στα μάτια τραγουδούσε το γνωστό πατριωτικό της τραγούδι. «Η Ελλάδα μου κουράγιο» και άλλες παλιές επιτυχίες της. Υστερα για να δείξει, όπως

είπε ότι κάτι έμαθε και στην Αμερική τραγούδησε με απταιστή προφορά και τρία Αμερικανικά τραγούδια.

Η Βέμπο μαζί με τον άκροντεονίστα Μανωλίσσάκη — ο μάεστρος Ραπίτης έμεινε στην Αμερική — θα μείνει στην Αίγυπτο ένα μήνα. Κατόπιν θα έλθει στην Ελλάδα, για να πάει στο μέτωπο για την ψυχαγωγία των πολεμιστών μας, και τον Οκτώβριο θα ξαναγυρίσει πάλι στην Αμερική.

Στο Κάιρο, η Βέμπο δοκίμασε ακόμη και μιά απροσδόκητη έκπληξη. Συναντήθηκε έντελως ανέλπιστα, με την παλαιά της γνώριμη, την περίφημη Ροζίτα Σερράνο, που έφθανε κι' αυτή εκεί, ύστερα από μία μεγάλη περιδεία στη Νότιο Αμερική. Η Σερράνο, λέγεται πως θα ξανάρθει το καλοκαίρι για λίγες μέρες στην Αθήνα για μερικές παραστάσεις.

Οι φίλοι της τζάζ, έλαβαν την ευκαιρία την περασμένη βδομάδα, να παρακολουθήσουν για λίγες μόνο μέρες την εξαιρετική Έλληνίδα καλλιτέχνη Νινή Ζαχά, που μας έφυγε προχθές για την Ιταλία. Η Νινή Ζαχά, είναι το πιο πολυσυνθετο ταλέντο που έχει να παρουσιάσει σή-

Η Νινή Ζαχά η καλλιτέχνης με το πολυσύνθετο ταλέντο.

του σταθμού για να την χειροκροτή.

Η Νινή Ζαχά παίζει με μεγάλη ευχέρεια όκτώ όργανα και τραγουδεί σε 5 γλώσσες. Γράφει ακόμη στίχους και μουσική.

Μετά την Ιταλία η Νινή Ζαχά θα επισκεφθή το Λονδίνο, όπου έχει σκοπό να ακολουθήσει άνωτέρα μαθήματα δραματικής τέχνης — ομιλεί θαυμάσια την Αγγλική — αφού όπως φαίνεται το ταλέντο της είναι ανεξάντλητο.

Ο συμπαθής κανερανασιέ Φίλων Αρίας, που κατωρθωσε πέρυσι να συγκεντρώσει στο θέατρο Κυψέλης όλο τον καλό κόσμο της μεγάλης συνοικίας έτοιμάζεται έφετος για τη βερνι του εξόρμηση.

Στο μεγάλο θέατρο «Ριάλιο» θα παρουσιάσει ένα συγκρότημα με νέα έντελως στελέχη.

Καλλιτεχνικές πεννιές

«Εκτός απ' το μεγάλο θιάσο των υδελφών Καλαυτά στην Αίγυπτο, ετοιμάζεται και δεύτερος θιάσος, με επί κεφαλής το γνωστό θιασάρχη Παρ. Οικονομου.

Ο θιάσος αυτός θα παίζει στο θέατρο «Ετουλά» που είναι όπισς και το «Λούνα Παρκ» στην Αλεξάνδρεια.

Το Πάσχα, ο θιάσος του Παπαϊωάννου με τα νέα του στελέχη θα παρουσιάσει τη δεύτερη σειρά της επιθεωρήσεως «Άλλος για μέσα» με νέες επίκαιρες σκηνές.

Επίσης το συγκρότημα του θεάτρου «Αθηνών» θα παρουσιάσει από το Πάσχα αποσπάσματα από παλιές μεγάλες επιτυχίες.

Στο θέατρο «Κυψέλης» θα εμφανισθή το καλοκαίρι θιάσος πρόζας, με επί κεφαλής τον κωμικό Αβδη.

Τα βαριετέ του Ζαπτείου δεν θα εργασθούν έφετος το καλοκαίρι. Γι' αυτό το λόγο ο Οικονομίδης καταβάλλει προσπάθειες να παρουσιάσει το συγκρότημά του στο «Αθηνάιον» της οδού Πατισίων.

Στο «Ακροπόλ» θα κάνει την εμφάνισή του το καλοκαίρι ένας νέος σκηνογράφος με πολύ ταλέντο, ο κ. Στέλιος Δόξας.

Τη Μ. Πέμπτη έγιναν οι ετήσιες εκλογές του σωματείου Ηθοποιών.

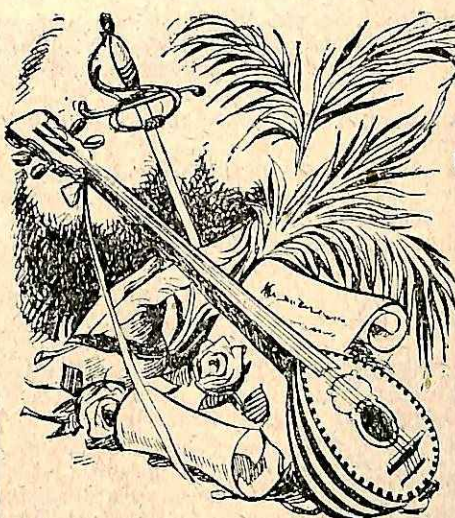
Στην Θεσσαλονίκη θα παίξει το καλοκαίρι ο νέος μουσικός θιάσος, Αωλωνίτη — Κάσση.

Στο καινούργιο ελληνικό φιλμ «Ειδύλλιο στην Αϊθιά» που θα παιχθή ύστερα από λίγες μέρες, η Δανάη εκτελεί ένα καινούργιο τραγούδι του Χαϊρόπουλου, με τον τίτλο «Σε προσημύνα».

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Ο εκλεκτός συνεργάτης μας κ. Π. Παλαιολόγος και η κ. Μανωλίδου μπροστά στην Α. για Σοφία.

Ερωτες ΤΡΟΒΑΔΟΥΡΩΝ

Μιά αγάπη δυνατότερη ΚΙ' ΑΠΟ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ

ΕΝ τραγουδάω ούτε για τα πουλιά, ούτε για τα λουλούδια, ούτε για την αυγή, ούτε για την παγωνιά, ούτε για το χιόνι, ούτε για τη γλυκειά θαλάσση, ούτε για τον ήλιο, μόνο τραγουδάω για κείνη, που σ' αυτήν πηγαίνουν όλες οι σκέψεις μου και που είναι η ωραιότερη γυναίκα του κόσμου. . . .

Ξαπλωμένος κάτω από τη σκιά ενός πλατάνου, ένα ανοιξιάτικο απομεινέριο, ο κόμης Ραιμπώ της Οράγγης, που ήταν ένας από τους περιφημότερους μεσαιωνικούς τροβαδούρους, τραγουδούσε αυτό το τραγούδι, συνοδευόμενος με ένα μικρό μουσικό όργανο, που είχε το σχήμα της κιθάρας.

Ξαφνικά, άκουσε έναν ανάλαφρο θόρυβο πίσω του και, γυρίζοντας το κεφάλι του, είδε μια υπέροχη αμαζόνα, που προχωρούσε πεζή προς τη διευθυνσή του. «Είνα ολόλευκο αλόγο την ακολουθούσε σε μικρή απόσταση με άργα, ρυθμικά βήματα».

Ο κόμης Ραιμπώ την κύτταξε σαν μαγεμένος. Γιατί η γυναίκα αυτή ήταν πολύ όμορφη. Είχε λυγερή κορμωσασιά, αγγελικό πρόσωπο, μεγάλα αμυγδαλωτά μάτια και σγουρά δλοξανθα μαλλιά.

Ο τροβαδούρος τινάχτηκε μ' ένα πήδημα όρθιος κι' έτρεξε προς το μέρος της.

Είσαι γυναίκα της γης ή άγγελος τ' ουρανού; φώναξε. Μά ό,τι κι' αν είσαι, δέξου με για σκλάβο των ωραίων σου ματιών. . .

Τόσο γρήγορα, λοιπόν, ξεχάσατε την ωραιότερη γυναίκα του κόσμου, που τραγουδούσατε πριν; ρώτησε μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο η αμαζόνα.

Η γυναίκα αυτή ήταν ένα πλάσμα της φαντασίας μου, απάντησε ο Ραιμπώ. Νόμιζα πως δεν υπάρχει. . . . Μά τώρα την βλέπω ολοζώντανη μπροστά μου. . .

Και την έμποδίζετε να συνεχίσει το δρόμο της, είπε η αμαζόνα.

Όχι, διαμαρτυρήθηκε ο Ραιμπώ. Σκύβω για να φιλήσω το χέμα που πωτάνε τα πόδια της. . .

Μην λερώνετε τα χείλη σας!

Δώστε μου τότε τα δικά σας!

Στα λόγια αυτά, η αμαζόνα σήκωσε περήφανα το κεφάλι της και τα μάτια της αστραψαν άμέσως από όργη.

Είχα σταματήσει, είπε, γιατί μ' άρεσε το τραγούδι σας και φαντάσθηκα πως ένας άνθρωπος που τραγουδούσε όμορφα θα ήξερε να σεβασθή μία γυναίκα. Λυπάμαι τώρα γιατί σταμάτησα κοντά σας. . . . αλλά σείς θα λυπηθήτε περισσότερο για την προσβολή που μου κάνατε.

Λέγοντας αυτά, πήδησε με μία χαριτωμένη κίνηση πάνω στ' αλόγο της και έφυγε καλπάζοντας, προτού ο Ραιμπώ προσβάσει να της απαντήσει.

Την άλλη μέρα, ένας νεαρός ακόλουθος έφερε ένα σημείωμα στον τροβαδούρο.

Ο Ραιμπώ το άνοιξε και διάβασε: «Ο κόμης της Ντί απουσιάζει από τον πύργο του. Έτσι, η τιμή να ξεπλύνω την προσβολή που κάνατε στη σύζυγό του και εξαδέλφη μου ανήκει σε μένα. Σας παρακαλώ, λοιπόν, να είσαστε αύριο μετά το μεσημέρι στα έρείπια της παλιάς μονής που βρίσκονται στην άκρη του δάσους, ώπλισμένος όπως ταιριάζει σ' έναν ευπατρίδη, που πρόκειται να διακινδυνεύσει τη ζωή του.

Ο Ιππότης της Ντί».

Ο Ραιμπώ έτρεξε την άλλη μέρα να συναντήσει τον αντίπαλό του που τον περιμένε κιάλας από αρκετή ώρα. Ήταν ένας ηλικιωμένος ιππότης, με μακρυνά γενοιάδα, αλλά σβέλτο κορμί και γρήγορες κινήσεις.

Μάρτυς μου ο Θεός πως ποτέ δεν βέλησα να προσβάλω την κόμηση της Ντί, είπε ο Ραιμπώ. Αν αυτή η δήλωσή μου δεν σας αρκεί, είμαι πρόθυμος να την υποστηρίξω με το ξίφος στο χέρι.

Αυτό είναι το καλύτερο, απάντησε ο ιππότης.

Η μονομαχία άρχισε άμέσως. Μά οι αντίπαλοι ήταν και οι δυο πολύ ικανοί και ούτε ο ένας, ούτε ο άλλος κατόρθωσαν να υπερισχυθούν.

Σε μία στιγμή, όμως, η άκρη του ξίφους του Ραιμπώ ακούμπησε στη γενειάδα του αντιπάλου του.

Και, τότε, η γενειάδα αυτή ξέφυγε από το πρόσωπο του Ιππότη της Ντί και τινάχθηκε μερικά μέτρα πιο πέρα, ενώ ο Ραιμπώ κατέβαζε σαστισμένος το ξίφος του.

Μπροστά του βρισκόταν η υπέροχη αμαζόνα που είχε συναντήσει μέσα στο δάσος.

Ο τροβαδούρος έπεσε στα γόνατα.

Ας είναι ευλογημένη αυτή η ώρα, είπε. Γιατί η τύχη μου στάθηκε ευνοϊκή και δεν μ' άφησε να σας κάνω κανένα κακό. Θάμουνά τότε ο πιο δυσ-

τυχισμένος άνθρωπος του κόσμου. . .

— Και τώρα είσαστε ευτυχισμένος.

— Ναι. Είμαι ο πιο ευτυχισμένος άνθρωπος της γης.

— Τι είναι, λοιπόν, εκείνο που σας κάνει τόσο ευτυχισμένο; Ξαναρώτησε η κόμησησα.

— Η αγάπη μου για σας κι' η έλπίδα πως θα μου δώσετε την άδεια να την τραγουδάω στα τραγούδια μου, απάντησε ο Ραιμπώ.

Η κόμησησα κατέβαζε τα μάτια. Τα χείλη της έτρεμαν ανάλαφρα κι' η αναπνοή έβγαине βαρεία από το στήθος της.

— Σηκώθηκε, ψιθύρισε σιγά. Θα με συνοδεύσετε ως τον πύργο μου.

Από την ημέρα εκείνη, άρχισε το ειδύλλιο του φημισμένου τροβαδούρου με την κόμησησα της Ντί.

Κάθε πρωί, ένα περισσότερι πετούσε ως το παράθυρο της Βεατρίκης και της έφερε ένα καινούργιο τραγούδι του Ραιμπώ.

Χρόνια και χρόνια βάσταξε η αγάπη τους. Ο τροβαδούρος ανέβαινε με μία σκάλα τα βράδια στις επάλξεις του οχυρού πύργου κι' έφθανε ως το δωμάτιο της αγαπημένης του. Κι' όλη τη γλύκα που έπαιρνε από τα χείλη της την έκανε έπειτα τραγούδια και της τάστεινε την άλλη μέρα με το περιστέρι, τον πιστό αγγελιαφόρο του μεγάλου ερωτά τους.

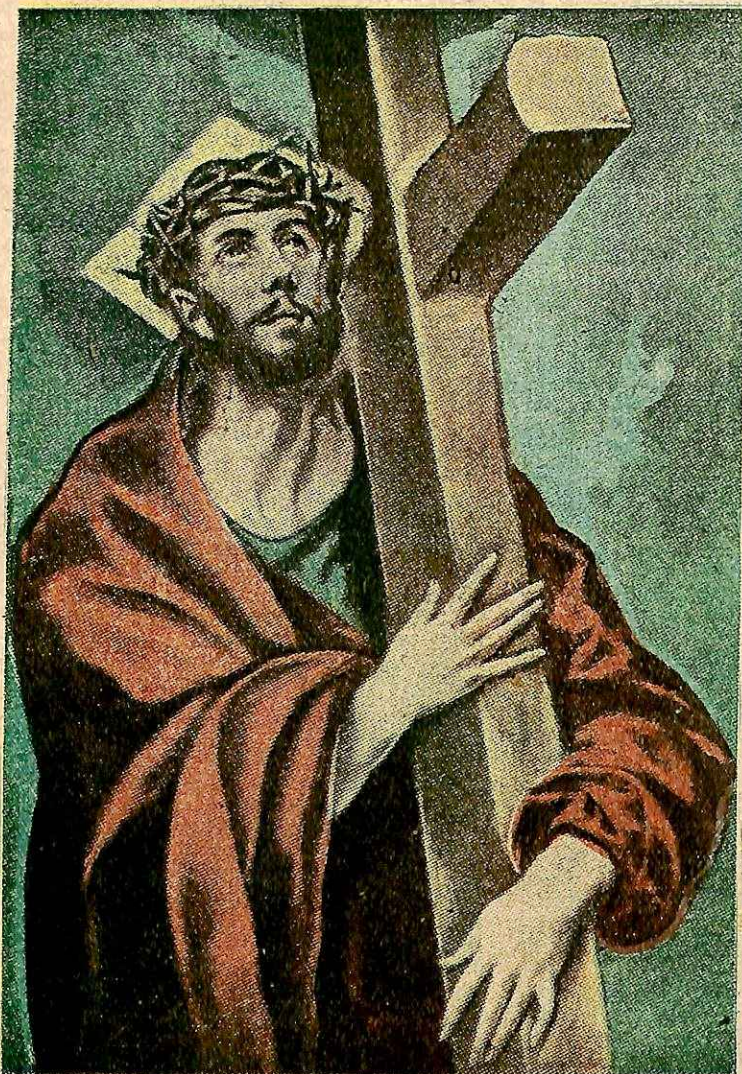
Μά, κάποτε, ο κόμης της Ντί ανάκαλυψε την απιστία της γυναίκας του. Έκοψε τότε τη σχοινίνα σκάλα, που ήταν κρεμασμένη από το παράθυρο της Βεατρίκης. Κι' όταν ο Ραιμπώ πήγε να κατεβή, βρέθηκε στο κενό κι' έσπασε τα κόκκαλά του πάνω στους βράχους που βρισκόταν κάτω από τον πύργο.

Η Βεατρίκη, ακούγοντας την τρομαγμένη κραυγή που είχε αφήσει ο αγαπημένος της, καθώς έπεφτε στο κενό, κατάλαβε άμέσως τι είχε συμβή και, μη θέλοντας να ζήσει ούτε μία στιγμή περισσότερο απ' αυτόν, ρίχθηκε κι' αυτή από το παράθυρο.

Εβαψαν τους δυο αγαπημένους τον ένα πλάι στον άλλον. Και η παράδοσις λείει πώς, όταν, έπειτα από μερικά χρόνια, ανοίξαν τους τάφους τους, βρήκαν τους δυο σκελετούς αγκαλιασμένους. Η αγάπη τους είχε σταθή δυνατότερη κι' από το θάνατο. . .

Ο κόμης Ραιμπώ κύτταζε σαν μαγεμένος την όμορφη αμαζόνα. . .

«Τὸν εἶδα νὰ φορῇ τὸν ἀκάνθινο στέφανο καὶ νὰ κρατῇ τὸ σταυρὸ τοῦ μαρτυρίου του...».

Η ΦΡΟΥΡΑ τοῦ Τάφου τοῦ Χριστοῦ ἀντικαταστάθηκε ἀπὸ καινούργια, πὺλ εἶχε ἐπὶ κεφαλῇς τὸν ἑκατόνταρχο Αὐνεῖο. Ὁ Αὐνεῖος τοποθέτησε τοὺς σκοποὺς στὶς σκοπιές τους καὶ διάταξε τὴ στάθμευσιν ἄλλων ἀντρῶν πλᾶϊ στὸν Ἐσφραγισμένον Τάφο. Ἡ σιγαλιά τῆς νύχτας, ἡ λάμψι τοῦ φεγγαριοῦ, τὸ ἄρωμα τῶν ἀνοιξατικῶν λουλουδιῶν βύθισαν τὸ Ρωμαῖο ἀξιωματικὸ σὲ πέλαιος σκέψεων.

— Υἱὸς τοῦ Θεοῦ λένε πὼς ἦταν, ψιθύρισε. Μὰ τίνος Θεοῦ;... Τοῦ Διὸς ἢ τοῦ Θεοῦ τῶν Ἑβραίων;... Γιατί ἡ σκέψι μου διαρκῶς στριφογυρίζει στὸ Θεὸ τῶν Ἑβραίων καὶ στὸν ἐνταφιασμένον Υἱὸ του;... Καὶ γιατί ἀρχισα νὰ πιστεύω πὺ πολὺ στὰ θαύματα τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, παρὰ στὰ θαύματα τοῦ Διὸς, τοῦ Θεοῦ μου;... Καινούργιες σκέψεις, ὁρμοῦσαν πάλι στὸ τρικυμισμένον μυαλὸ τοῦ Αὐνεῖου.

— Φρουρῶ τὸν τάφο του τώρα!... μουρμούρισε. Ὡστόσο, ἂν εἶνε πραγματικὰ υἱὸς τοῦ Ἰεχωῦ, γιατί εἶνε θνητός;... Ἀλλὰ κι' ἂν εἶνε θνητός, γιατί ὑπῆρξε τόσο δυνατὸς καὶ στὴ ζωὴ του καὶ στὸ μαρτύριό του καὶ στὴ σταύρωσί του;...

— Ἐνας ἀγγελιοφόρος φάνηκε. Τὸν χαιρέτησε καὶ τοῦ εἶπε: — Αὐνεῖε, τὰ σεβάσματά μου! Μ' ἔστειλε ἡ Πορκία, ἡ σύζυγος τοῦ Ποντίου Πιλάτου νὰ σὲ ρωτήσω ἂν γύρω ἀπὸ τὸν τάφο ὑπάρχει ἡσυχία κι' ἂν πλησίασε κανένας ὑποπτος πρὸς τὰ ἐδῶ!

— Νὰ πῆς στὴν ἐκλαμπροτάτη ἐπὶ ἐδῶ βασιλεύει μονάχα ἡ σιγαλιά τῶν τάφων καὶ τὸ ἄσυλο τοῦ νεκροῦ δὲν τὸ πλησίασε κανεὶς... Μά... .

Δίστασε λίγο κι' ὕστερα πρόσθεσε:

—...Μὰ πὲς τῆς ἀκόμα ὅτι εἶπε Ἐκεῖνος ἔξαγυρίσθη στὴ ζωὴ, εἶπε μείνη στὴν ὕγρην σκοτεινιά τοῦ τάφου Του, ὁ νοῦς μου, τὸ λογικὸ μου σαλεύουν σὰν τὸν σκέπτομαι. Καὶ τώρα πῆγαινε, φίλε μου...

Ὁ Αὐνεῖος ἔξανέπεσε στοὺς λογισμοὺς του. Ἔπειτα μουρμούρισε μὲ συγκίνησι:

— ὦ, εἶνε παραγμένη κι' ἡ Πορκία... Ἀγωνιᾷ κι' αὐτὴ ὅπως κι' ἐγὼ γιὰ τὴν ἐξέλιξι τοῦ δράματος αὐτοῦ τοῦ Δικαίου, πὺ εἶνε θαμμένος ἐδῶ μέσα!...

Καὶ καταταραγμένος ἀτένισε τὸν Τάφο καὶ βόγγηξε πνιχτά:

— ὦ, Ζεὺ!... Ἄν ἡ δύναμις σου εἶνε μεγαλύτερη ἀπὸ τὴ δύναμι τοῦ Ἰεχωῦ, κεραυνώσέ με, γιατί ἀρχίζω νὰ σὲ ἀρνιέμαι! Κι' ἐσύ Υἱὸ τοῦ Ἰεχωῦ, ἐσύ πὺ Σὲ λατάρῳ νὰ Σὲ γνωρίσω, δέξου νὰ μοῦ φανερωθῇς! Ἀλλοίμονο ὅμως!... Εἶμαι ἄξιος νὰ Σὲ ἰδῶ; Μπορεῖ τὸ θεῖο μεγαλεῖο Σου νὰ φανερωθῇ σ' ἓναν θνητὸ πὺ σέρνεται στὴ γῆ;...

Καὶ νὰ, γλυκοχάραξε ἡ αὐγὴ τῆς τρίτης μέρας, ὕστερ' ἀπὸ δυὸ νύχτες γαλήνης, ἡμέρας, ὅπου τὸ φεγγάρι μὲ τίς ἀπαλές ἀχτίδες του εἶχε φωτίσει τὸν Τάφο Του καὶ τὸ ἀπείριτο γύρω τοπίο. Χάραζε ἀνάλαφρα ἡ τρίτη μέρα τῆς Σταυρώσεως τοῦ Θεανθρώπου... Σὰν κάτι νὰ προμηνόυσε τὸ ἐκτακτὸ καὶ τὸ μεγαλοπρεπές, σὰν ὅλοι νὰ περιμέναν κάτι τὸ ὑπερφυσικὸ, ἐνοιώθαν στὴν καρδιά τους τὴν ἀγωνία νὰ τοὺς πλημμυρίξῃ, μὴν ἀγωνία ἀνεξήγητη καὶ μυστική. Οἱ δῆμοι ἀρχιερεῖς τῶν Ἑβραίων πὺ εἶχαν καταδικάσει ἓναν ἄθωο ἔξαναδούσαν τίς τραγικὲς ὥρες τῆς δίκης. Οἱ Ρωμαῖοι μεγίστανες ἀγωνιοῦσαν κι' αὐτοί, γιατί δὲν μπόρουσαν νὰ καταλάβουν τὴν πίστι Ἐκεῖνου, τὴν ἀπλότητά Του καὶ τὴν καρτερία Του μπροστὰ στὸ μαρτύριο. Οἱ πιστοὶ Του φίλοι καὶ οἱ ἀγαπημένοι μαθητὲς Του ἐνοιώθαν κι' αὐτοὶ τὴν ἴδια ἀγωνία στὴν πονεμένη ψυχὴ τους, περιμένοντας τὸ καταπληκτικὸ θαῦμα, τὴν Ἀνάστασι Του, ὅπως τοὺς τὴν εἶχε προαναγγεῖλει Ἐκεῖνος... Ὅλοι ἀγρυπνοῖ, ταραγμένοι, μέσα στὰ μύχια τοῦ εἶνε τους, περιμέναν ν' ἀναστηθῇ ἐκ νεκρῶν τὸ Θῶμα τὸ Ἀθῶο!...

Ξαφνικὰ ὁ καταγάλανος οὐρανὸς σκεπάστηκε ἀπὸ σύννεφα μαύρα καὶ βαρεῖα. Ἡ πλᾶσι σκοτείνιασε. Ἀστραπὲς ἔσκισαν τὸ σπερώμα καὶ οἱ βροντὲς πὺ ἀκούστηκαν ἔμοιαζαν σὰ νὰ εἶχε φτάσει ἡ συντέλεια τοῦ Κόσμου. Ἡ θύελλα μαινόταν καὶ μὴ καταρρακτώδης βροχὴ ἔξασσε, σωστὸς κατακλυσμὸς.

Ὁ κόσμος πανικόβλητος. Οἱ Ρωμαῖοι στρατιῶτες πὺ

ἄλλος, ἔτρεχε νὰ σωθῇ, φρουροῦσαν τὸν Τάφο ἔπασαν ὁ ἓνας πᾶνω στὸν ἄλλο, προσπαθώντας νὰ βροῦν κάποια ἰσορροπία γιατί ἡ γῆ ἔτρεμε δόλοκληρη κάτω ἀπ' τὰ πόδια τους. Ἡ λάμψι τῶν ἀστρῶν πὺ ἐσκίζαν τὸν οὐρανὸ, τὸ σκοτάδι πὺ εἶχε πυκνώσει καὶ κρύψει τὸν ἥλιο, οἱ φοβεροὶ κεραυνοὶ πὺ ἐπεφταν, μὲ δαιμονικὸ κρότο, εἶχαν ἀναστατώσει τὴν ὑπαρξί τους καὶ εἶχαν γεμίσει τὴν ψυχὴ τους μὲ δέος.

Πόση ὥρα βάσταξε ἡ τρομερή, ἡ ἀφάνταστη αὐτὴ θύελλα; Δὲν θὰ μπορούσαν νὰ τὸ πουν. Ὅταν ὁ ἥλιος ἔα-

ναφάνηκε καὶ ὁ αὐρανὸς ξανάγινε γαλάνος, ὅταν ἡ φύσι ἡρέμησε, οἱ Ρωμαῖοι φρουροὶ, πεσμένοι στὴ βάσι τοῦ Τάφου, ἀρχισαν ν' ἀργοσαλεύουν σὰ σκυλήκια.

Ὅταν μπόρεσαν νὰ σταθοῦν στὰ πόδια τους, ὡπισθοχώρησαν τρομαγμένοι. Ὁ ἴδιος ὁ Αὐνεῖος στάθηκε, κυττάζοντας μὲ ἀπορία κι' ἄθελά του ἔκανε τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ. Ἐνας Ἀγγελος, ὠραίος καὶ ξανθός, μὲ λευκὸ χιτῶνα σὰ χιόνι, στεκόταν στὴν εἰσοδὸ τοῦ Τάφου.

— Θαῦμα! Θαῦμα! φώναξαν οἱ στρατιῶτες. Ἀπλώσαν τὰ χέρια τους, προχώρησαν πρὸς τὸν Ἀγγελο, μὰ ἡ ὄψις αὐτοῦ χάθηκε.

Τότε ἀρχισαν ν' ἀλλαλάζουν καὶ νὰ ρωτᾷ ὁ ἓνας τὸν ἄλλον:

— Τί ἔγινε λοιπόν; μουρμούρισε ἓνας. Ἐνοίωσα τὴ γῆ νὰ συγκλονίζεται κάτω ἀπὸ τὰ πόδια μου καὶ κυλίστηκα στὴ σκόνῃ!...

— Τὰ ἴδια ἔπαθα κι' ἐγὼ! διέκοψε ἄλλος, γλωμὸς σὰν τὸ κερί.

— ὦ, τί θύελλα ἦταν αὐτή! Τί κοσμοχαλασιά! εἶπε πνι-

χτὰ ἓνας τρίτος. Σὰν τσόφλι καρυδιοῦ τινάχτηκε μακριὰ μας ἡ βαρεὶα πλάκα τοῦ Τάφου! Πρόλαβα καὶ τὴν εἶδα!... Τὸν εἶδα, σὰ σὲ ὄνειρο τὸ Θεάνθρωπο! Τὸν εἶδα ν' ἀνεβαίνει στοὺς οὐρανοὺς καὶ μοῦ φάνηκε σὰ νὰ κρατοῦσε μὴ σημαία, ἐνῶ μὴ ἀγγελική, θέλα μουσικὴ γέμιζε τ' αὐτιά μου. Ἔπειτα τ' ὄραμα χάθηκε...

Μὴ φωνὴ ἐπιτακτικὴ ἀκούστηκε τότε:

— Στρατιῶτες!... Ἄν ζητῆ, φωνάξτε τὸ ὄνομά σας ὁ καθένας!...

Ἦταν ἡ φωνὴ τοῦ Αὐνεῖου, πὺ ἔτρεμε κι' αὐτὸς σύγκορμος.

Οἱ στρατιῶτες ἐξέφωνισαν τὰ ὀνόματά τους. Ζωντανοὶ ἦσαν ὅλοι... Κατάχλωμος ὕστερα ὁ Αὐνεῖος ἔσκυψε στὸν ἔσκαπτο Τάφο καὶ...

Καὶ τὸν εἶδε ἄδειον!...

— Μάξιμ! Ἐνῶπε ὁ ἑκατόνταρχος σ' ἓναν ὀπλίτη. Πήγαινε στὸν Μεγάλον Ἀρχιερέα καὶ ἀνάγγειλε τὸ τρομερὸ γεγονός!...

Ὁ Μάξιμος ἔφυγε τρέχοντας.

Οἱ Ἑβραῖοι ἱερεῖς καὶ ἀρχιερεῖς εἶχαν σύσκεψιν. Λαχναρισμένος ὤρμησε ὁ Μάξιμος στὸ ναὸ φέρνοντας τὸ φορικτὸ ἄγγελμα:

— Μᾶς στείλατε νὰ φρουρήσουμε τὸν Τάφο Του... Τοῦ κακοῦ μᾶς στείλατε!... Ἡ γῆ τραντάχτηκε, ἡ ἐπιτάφια πλάκα τινάχτηκε μακριὰ κι' ὁ Τάφος Του εἶνε ἄδειος τώρα!...

Οἱ Ἑβραῖοι, ζωντανὲς εἰκόνες τῆς φρίκης, ὅλοι τοὺς πετάχτηκαν ὀρθοί. Καὶ δευτέρως καὶ τρίτος στρατιῶτης κατέφθασαν τὴν ἴδια στιγμή. Ὅλων οἱ πληροφορίες συμφωνοῦσαν καὶ σ' ὅλων τὰ πρόσωπα ἦταν σφραγισμένη ἡ κατάπληξι, ὁ ὑπερφυσικὸς τρόμος, ἡ λαχτάρα... Σὰν τρελλὸς τότε ὁ τόσο σκεπτικιστὴς Ἄννας ἔμπηξε γέλια γερά... Οἱ τρίχες τῶν ἄλλων πετάχτηκαν ὀρθὲς καὶ τὰ σαγόνια ὅλων ἔτρεμαν. Κι' ὕστερα, μὴ νεκρικὴ σιγὴ ἀπλώθηκε.

Πρώτος συνήλθε ὁ Καϊάφας. Προσπάθησε νὰ κἀν κουράγιο. Θέλησε νὰ θολώσῃ τὰ νερά, νὰ ἐλαττώσῃ τὴν ἐντύπωσι πὺ προκάλεσε στὴν Ἱερουσαλὴμ τὸ ὑπερφυσικὸ αὐτὸ γεγονός.

— Πρέπει νὰ δωροδοκήσουμε τοὺς Ρωμαίους ν' ἀποκρύψουν τὴν εἰδήσι!... πρότεινε στὴ συνέλευσι. Ἀλλοῖως ὁ δῆλος θὰ μᾶς πνίξῃ!... Ἀλλὰ... ἂς δοῦμε ὅμως: Εἶνε ἄραγε ἀληθινὸ τὸ γεγονός; Ναι, ἔγινε βέβαια ὁ σεισμός, ἀλλὰ εἶδαν πραγματικὰ οἱ φρουροὶ ἄδειο τὸν Τάφο; Ἡ μήπως ὁ φόβος τοῦ σεισμοῦ τοὺς σάλεψε τὰ λογικά;...

Μιλοῦσε ἀκόμα ὁ Καϊάφας, ὅταν φάνηκε ξαφνικὰ ὁ ἑκατόνταρχος Αὐνεῖος.

Στὴν ἐμφάνισι του οἱ ἱερεῖς καὶ ἀρχιερεῖς ὡπισθοχώρησαν ἀναυδοί...

Τόσο ἦταν παρανοήτως ἀπὸ τὴν ἀγωνία του...

— Μὲ γνωρίζετε! τοὺς φώναξε βραχνά. Μὲ ξέρετε βέβαια ποῖος εἶμαι!... Λοιπόν, πιστέψτε με: Τὸν εἶδα πὺ ἐξερύχθη πᾶνω στὸ Σταυρὸ Του, ἐκεῖ στὸ Γολγοθᾶ!... Τὸν εἶδα νὰ φορῇ τὸν ἀκάν-

θινο στέφανο καὶ νὰ κρατῇ τὸ σταυρὸ Του... Τὸν εἶδα ὕστερα σὰ λευκὴ ὀπτασία νὰ βγαίνει ἀπ' τὸν Τάφο Του καὶ νὰ χάνεται μέσα στὸ γαλάζιο τ' οὐρανοῦ... Τότε δὲν ἀμφέβαλα πᾶ πὼς ἦταν πραγματικὰ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ!... Καὶ τώρα τὸν πιστεύω!... Γιατί;... Γιατί ξέρετε κι' ἐσεῖς τί ἔγινε στὸν Τάφο Του... Τὰ εἶδα καὶ τὸν πιστεύω!...

Ὁ Φίλων, ὁ ἀρχηγὸς τῶν Φαρισαίων πλησίασε τὸν ἑκατόνταρχο καὶ τὸν ρώτησε μὲ πνιγμένη φωνή:

— Εἰν' ἀνοικτὸς ὁ τάφος; Καὶ λές ὅτι δὲν εἶνε μέσα ὁ νεκρός; Μὰ πὺ ἦσαν λοιπὸν κι' ἐσύ κι' οἱ στρατιῶτες σου τὴν ὥρα πὺ μούγκριζε ἡ θύελλα;

— Ἦμουν ἐκεῖ, Φίλων!... Κι' ἐγὼ καὶ ἡ φρουρά μου ἀγρυπνοῦσαμε πλᾶϊ στὸν τάφο Του!... Ξέσπασε ξαφνικὰ ἡ κοσμοχαλασιά... Κι' ὅταν ἡσύχασαν τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως τότε... τότε βρήκαμε ἈΝΟΙΧΤΟΝ τὸν Τάφο κι' ἈΠΟΝΤΑ τὸν Νεκρό!...

— Τὸ ὀρκίζεσαι αὐτό, Ρωμαῖε Αὐνεῖ;... Τὸ ὀρκίζεσαι στὸ Δία;...

— Τὸ ὀρκίζομαι! εἶπε μ' ἐπίσημη φωνὴ ὁ Αὐνεῖος. Τὸ ὀρκίζομαι, μὰ ὅχι στὸν Δία, ἀλλὰ στὸ θεὸ Ἰεχωῦ καὶ στὸν Ἀναστημένο Υἱὸ Του!

Καὶ μπροστὰ στὸ Φίλωνα καὶ στοὺς ἄλλους ἀρχιερεῖς, ὁ Αὐνεῖος γονάτισε κι' ἀρχισε νὰ προσεύχεται κατανυκτικά.

Οἱ ἄλλοι φρύαξαν ὅταν τὸν εἶδαν κι' ὤρμησαν πᾶνω του μὲ διαθέσεις νὰ τὸν σκοτώσουν.

— Μὴ! Μὴ! φώναξαν μερικοί, μὴ τὸν ἀγγίξετε! Ὁ Ἰεχωῦ θὰ μᾶς τιμωρήσῃ.

Ὁ τρόμος ἦταν ζωγραφισμένος στὰ πρόσωπά τους. Ὁ Αὐνεῖος, μέσα σὲ μὴν ἔκστασι, ἦταν βυθισμένος στὴν προσευχή του.

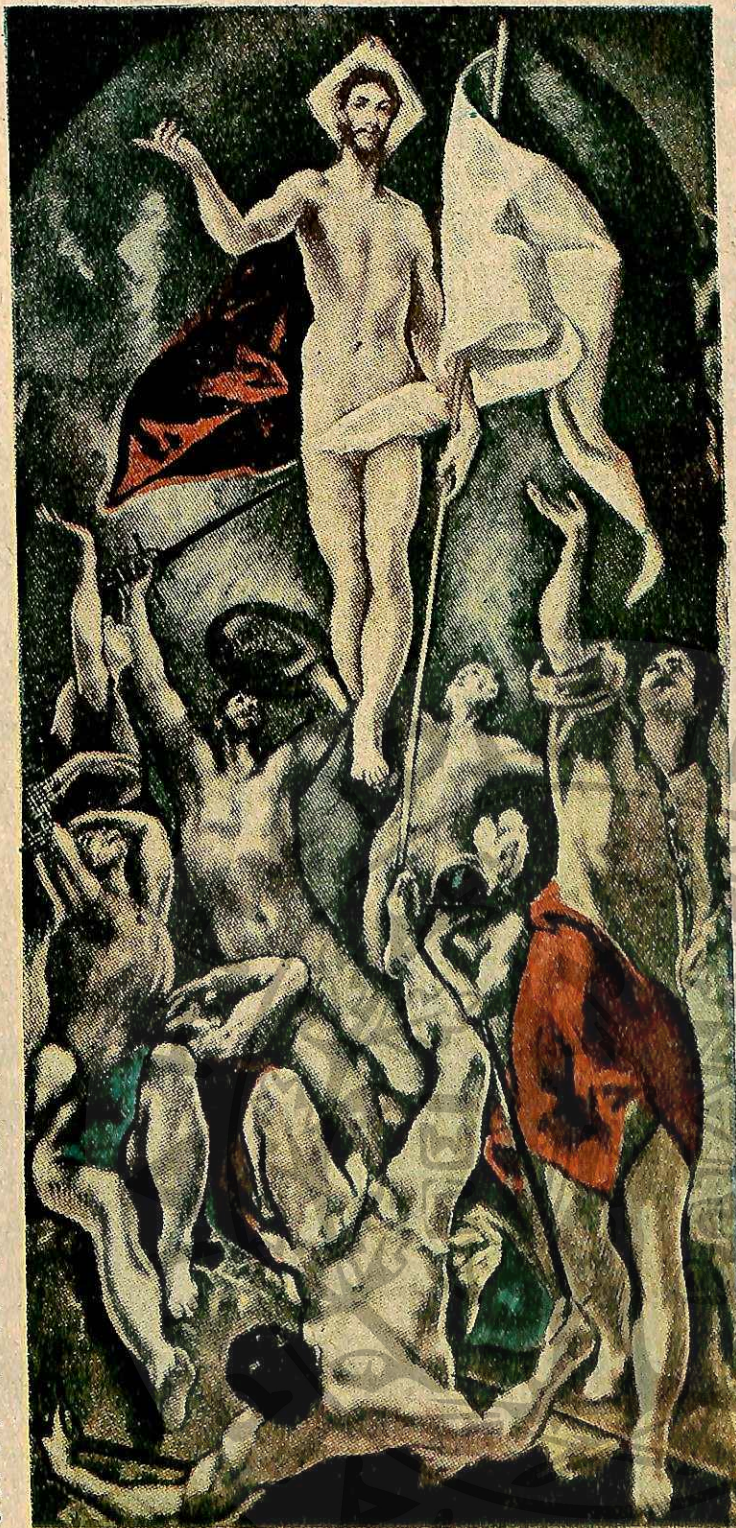
Ξαναγέλασε πὺ φορικτὰ ὁ Φίλων. Ἡ τρέλλα τοῦ σάλεψε τὸ λογικὸ καὶ τὸ στυγνὸ τοῦ πρόσωπο παραμορφώθηκε.

Πὺ γρήγορος ἀπὸ τὴν ἀστραπή, ἄρπαξε τὸ κοντὸ σπαθὶ τοῦ ἑκατόνταρχου καὶ τὸδῶλε ἀπὸ τὴ θήκη του... Κανεὶς δὲν πρόλαβε νὰ ἐμποδίσῃ τὴ φορικτὴ χειρονομία του. Ἀγρία, μὲ λύσσα, τρέμοντας ἀπὸ τύψεις, βύθισε στὰ σπλάχνα του τὴ φαρδύα λεπίδα.

Μὲ σφιγμένα δόντια, μὲ συσπασμένα χεῖλη, μ' ἔκφρασι ἀνείπωτου πόνου πέταξε ὕστερα μακριὰ τὸ ὄργανο τοῦ θανάτου... Λύγισε, ἔσκυψε καὶ σωρίσθηκε μέσα στὴ λίμνη τοῦ ἰδίου αἵματός του, κι' ἀπᾶνω στὰ ἐξευμένα ἀπὸ τὴν κοιλία του σπλάχνα του! Κι' ἐνῶ ὅλοι μαρμαρωμένοι κι' ἀνατριχισμένοι παρακολουθοῦσαν τὸ δράμα καὶ τὴν ὑστάτη ἀγωνία του, ὁ Φίλων ἐξυμνώντας σήκωσε τὰ μάτια του στὸν οὐρανὸ κι' οὐρλιάσε μ' ἔκφρασι μίσους καὶ λύσσης:

— ὦ, Ναζωραῖ!... Ναζωραῖ!...

Ἐχῶς ὕστερα τὰ δάχτυλα τῶν χειρῶν του στὴ βαθεῖα πλὴνῃ του ὁ ἀμετανόητος ἀρχιφωρισταῖος... Καὶ συγκεντρώνοντας τὰ τελευταία ἰγνὴ τῆς ἀπελπισμένης θελήσεώς του σ' ἓνα κίνημα ὀπτατικῆς παραπάθειας, ἔβγαλε ἄντρια τὴν κοιλία του καὶ ἐξέφυξε!...

«Τὸν εἶδα ν' ἀνεβαίνει στοὺς οὐρανοὺς καὶ μοῦ φάνηκε σὰ νὰ κρατοῦσε μὴ σημαία...».

ΤΟ ΚΑΦΕΝΕΙΟ ΤΩΝ ΚΑΚΟΠΟΙΩΝ

Υπάρχουν άνθρωποι που δεν πατούν το πόδι τους σε καφενείο κι' υπάρχουν άλλοι που διμερεύουν σ' αυτό. Οι καφενοδίοι παρηγοριούνται με τη σκέψη ότι κι' αυτός ο Έλληνογάλλος ποιητής Ζαν Μωρεάς ήταν διάσημος λάτρης του καφενείου. Υπάρχουν λογίων λογίων καφενεϊά. Εκεί που συναντώνται οι Σαμιώτες, οι Καλύμνιοι, οι Μικονιάτες, οι Εύρυπτανοί. Υπάρχουν επίσης καφενεϊά επαγγελματικά. Υπάρχουν όμως και καφενεϊά που είναι σημαδεμένα από την αστυνομία, γιατί είναι κέντρα διαρρηκτών και λωποδυτών.

Ένα τέτοιο καφενείο βρισκόταν στο Πασαλιμάνι, στα πρώτα χρόνια της Αστυνομίας Πόλεων. Εκεί μόλις έμπαινες σου έκανε έντυπωσι ό-τι όλος ο κόσμος ήταν καλοντυμέ-νος, με εξεζητημένη κομψότητα.

Ο καταστηματάρχης του ήταν Έ-νας αγαθός νοικοκύρης, φοβερά πο-νούσχος και μπαταλός. Δεν μαρτυ-ρούσε κανέναν, δεν έδινε για όλα τα καλά του κόσμου μία πληροφορία και δεν είχε την περιέργεια να μα-θαίνει τί δοσολήψεις είχαν με την ά-στυνομία οι πελάτες του.

Κάποτε οι αστυνομικοί τον έπε-σκέφθησαν.

Κύρ Παύλο, του είπαν, θά σου τ'ο κλείσουμε το μαγαζί. Όλο και «πονηρούς» έχεις πελατεία!...

Δικαίωμα σας είναι να το κλεί-σετε. Έγώ καφέδες πίνω. Τριάντα χρόνια κάνω αυτή τη δουλειά. Θά πεθάνω με το μπρίκι στο χέρι. Έ-γώ τους ανθρώπους τους βλέπω σαν πολλά βαρύ γλυκούς, σαν μέτριους, σαν με όλιγη και όχι. Δεν με νοιά-ζει αν είναι παντρεμένοι ή ανύπαν-τροι, νέοι ή γέροι, φτωχοί ή πλού-σιοι, τίμιοι ή «πονηροί». Μ' ενδια-φέρει να μην έχουν βερεσέδια....

Μα ξέρεις ποιος και ποιος συ-χνάζει εδώ; Ό τάδε πορτοφολάς. Ό βήτα διαρρηκτής, ο γ, μπουκαδό-ρος... Δεν σου φαίνεται παράξενο πως διάλεξαν το καφενείο σου για κέντρο;

Όχι. Τίποτε δεν μου κάνει έν-τύπωσι. Έγώ ξέρω και πίνω καλό καφέ.

Οι αστυνομικοί σκανδαλίστηκαν απ' αυτή την εκπληκτική αδιαφορία του κύρ Παύλου. Αρχισαν να τον παρακολουθούν και να κατασκοπεύ-ουν τις κινήσεις του. Ό κύρ Παύλος όμως ήταν άφοσιωμένος στα καφεδά-κια του.

Τέλος, εξαστριβώθηκε πως είχε το φούντο του. Είχε βαλθεί να εξυπηρετή όλους αυτούς τους «καμα-τούλους» για να σώσει την ψυχή του. Είκοσι χρόνια τον βασάνιζε το φο-βερό αμάρτημά του. Νέος είχε παν-

τρευτή μία δμορφή κοπέλλα. Την θεωρούσε τίμια, μα έπειτα από λί-γο δεν άργησε να πληροφορηθεί ότι αυτή πριν παντρευτεί μαζί του είχε φέρει στον κόσμο ένα παιδί. Το μι-κρό το ανάτρεφε μία μακρινή συγ-γενής της και το παρουσίασε για α-νήμη της. Η γυναίκα του έκανε οί-κονομίες και τής έδινε κρυφά τα έ-ξοδα της συντηρήσεώς του. Στην ό-χη δεν είπε τίποτε. Μα για πολύ καιρό κατασκόπευε τη γυναίκα του.

Μία μέρα τέλος δεν βάσταξε κι' άπάνω στο θυμό του τής φώναξε:

— Δεν αφήνεις πειά αυτή την κω-μωδία; Μήπως νομίζεις ότι είμαι κουτός; Δεν ξέρω ότι είναι δικό σου το παιδί;

Η γυναίκα κέρωσε. Μάταια έπε-σε στα πόδια του. Μάταια τον πα-ρακάλεσε να την συγχώρεση. Μάταια αγωνίσθηκε να τον κάνει ν' αλλάξει γνώμη. Πάνω στο θυμό του την έ-διωξε από το σπίτι του. Η γυναίκα του έτρεξε να βρη το παιδί της και ν' άφοσιωθεί σ' αυτό. Έκανε όλες, τις δουλειές, έγινε εργάτρια, άγω-νίσθηκε να το μεγαλώσει, μα από τις στερήσεις, τις κακουχίες και τα βάσανα πέθανε από πνευμονικό νό-σημα. Το παιδί μεγάλωσε πια όλο-μόναχο, σαν σπουργίτης. Δίχως κα-νένα που να το προσέχει και να το συμβουλεύει έγινε λωποδυτάκος, χά-θηκε στο πλήθος των κακοποιών.

Ό κύρ Παύλος σαν γιατρεύθηκε από τον πόνο του παντρεψικής μιάς άλλης γυναίκα. Μα δεν μπόρεσε ν' ά-ποκτήσει μαζί της παιδιά. Την χώ-ρισε και πήρε τρίτη γυναίκα, μα πα-ρά τον πόθο του ν' άποκτήσει διά-δοχο κι' αυτή δεν μπόρεσε να του τον χαρίσει. Έτρεξε στους γιατρούς, πήρε φάρμακα, έκανε γιαιτροσόφια, μα τίποτε. Μία γρηά του παρατήρη-σε τότε με στενοχώρια:

— Γυιέ μου, σε τιμωρεί ο Θεός. Κάτι κακό έκανες στη ζωή σου...

Αυτό το ήξερε ο κύρ Παύλος κι' άνατρίχιασε. Μήπως εξ αίτίας του δεν πέθανε η γυναίκα του; Μήπως αυτός δεν ήταν η άφορμή που χά-θηκε στον υπόκοσμο το παιδί της;

Μα όλ' αυτά είχαν περάσει πια. Τώρα όπου κι' αν γύριζε αντίκριζε έρείπια. Είχε μείνει κι' αυτός ένας γέρος άκληρος και ρημαδιασμένος.

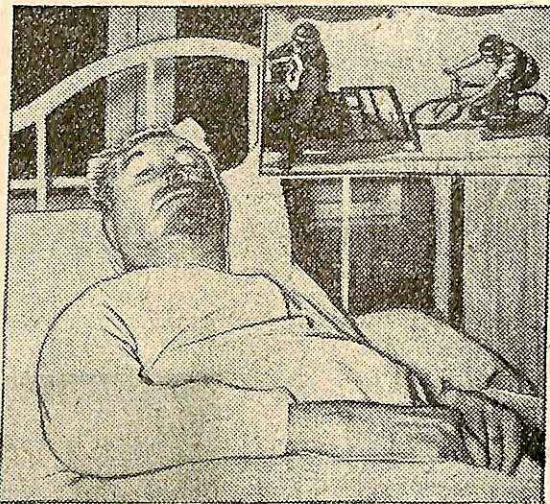
Αν ξαφνικά πέθαινε, ούτε σκυλί δεν θά βρισκόταν να τον κλάψη. Τότε μία ιδέα του ήρθε στο μυαλό του. Ν' ανοίξει ένα καφενείο και να μα-ζέψη σ' αυτό όλο τον κόσμο των κα-κοποιών. Θά τους περιποϊόταν, θά τους βοηθούσε, θά τους συμβούλευε.

Άρχισε λοιπόν να γυρίζει στις φυ-λακές να πιάνει γνωριμιές, να δημι-ουργή φιλίες με τους κρατούμενους, να γίνεται έμπιστό τους πρόσωπο.

Όταν αυτοί βγαίνουν από την φυ-λακή έτρεχαν να τον συναντήσουν στο μαγαζί του. Ό κύρ Παύλος ή-ταν πασίγνωστος στον Πειραιά. Το μαγαζί του σιγά-σιγά άρχισε να κάνει χρυσές δουλειές. Οι κακοποιοί ωστόσο, σαν μπαίνουν μέσα σ' αυτό γινόντουσαν άρνάκια. Σεβόντουσαν τον κύρ Παύλο, γιατί ξυπνούσε μέσα τους κάτι βαθειά κοιμισμένο: την ά-νάμνησι του πατρικού σπιτιού. Ό κύρ Παύλος ήταν ο εξομολογητής τους. Ποτέ δεν τους άδίκησε, ποτέ δεν τους πρόδωσε, ποτέ δεν τους εί-πε μία βαρειά κουβέντα. Όλους τους έλεγε παιδιά του.

Μία μέρα, τέλος, πέθανε. Το κα-φενείο έμεινε κλειστό. Πολλοί τον συνόδεψαν ως το νεκροταφείο. Κι' εκείνη την ημέρα το Αστυνομικό Δελτίο, πράγμα εξαιρετικά περιε-ργο και σπάνιο, δεν ανέφερε ούτε μία διαρρηξή, ούτε μία κλοπή, ούτε ένα μπουκαρίσμα. Οι κακοποιοί πεινού-σαν τον κύρ Παύλο, και δεν θέλαν ή ψυχή του να στενοχωρηθή.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

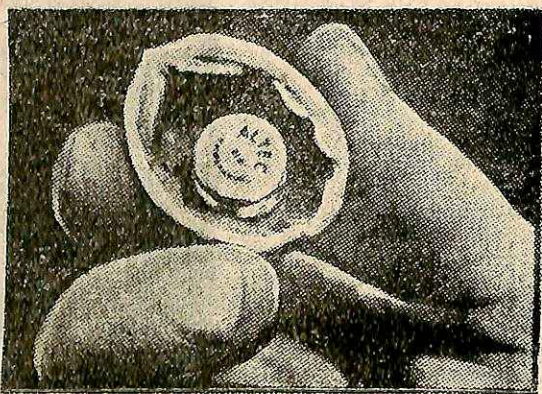
ΤΑ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΑ ΣΠΟΡ

Το πρώτο Σάββατο της άνοιξής, ο Γάλλος ποδηλάτης Λεόν Λεβέλ έκανε τη νυχτική του εξάσκηση τρέχοντας πίσω απ' τον μοτοσυκλετιστή Πασκιέ. Έξαφνα άκού-στηκε μία τρομερή έκρηξις. Είχε σκάσει το πίσω λά-στιχο της μοτοσυκλέτας και ο Λεβέλ έκοφειδονίστηκε με το ποδηλάτο του πάνω απ' τη μοτοσυκλέτα και έ-πεσε στο γαντάκι της άκρης του δρόμου. Η πτώσις αυ-τή τον άφησε στον τόπο, ενώ ο μοτοσυκλετιστής γλύτω-σε με μερικά τραύματα. Στο κρεβάτι του νοσοκομείου όπου βρίσκεται τώρα, ο Πασκιέ θρηνεί τον θάνατο του φίλου του Λεβέλ.

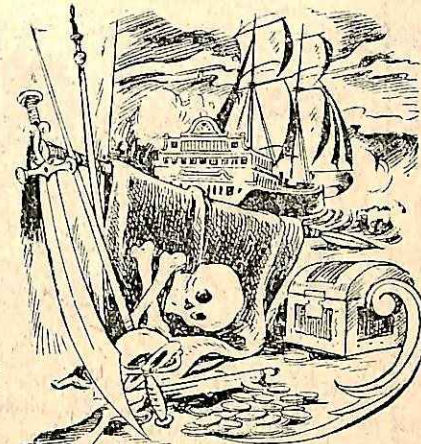
«Η ΑΡΚΤΙΚΗ ΣΤΟΛΗ»

Τελευταίως άνεχώρησε για την άρκτική περιοχή μία ά-μερικανική στρατιωτική αποστολή με το σκοπό να ελέγ-ξη την άποτελεσματικότητα των διαφόρων εξαρτημάτων που έχουν κατασκευάσει οι Άμερικανοί για την κατα-πολέμησι του ψύχους. Έπειτα από πολλές δοκιμές, ά-πεδείχθη ότι ο άνθρωπος προφυλάγεται καλύτερα απ' το ψύχος, φορώντας τη στολή που βλέπετε στη φωτο-γραφία μας.

ΤΟ ΜΙΚΡΟΤΕΡΟ ΜΙΚΡΟΦΩΝΟ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Τελευταίως κατασκευάσθηκε στην Άμερική το μικρό-τερο μικρόφωνο του κόσμου. Από από τα πολλά του προτερήματα, είναι ότι δεν κρύβει το πρόσωπο του δη-μιουργού και ότι δεν βουίζει όσο δυνατό κι' αν μιλήση κανείς. Ζυγίζει όσο κι' ένα κέρμα του τηλεφώνου!

ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ ΤΩΝ ΟΛΙΓΑΡΧΩΝ

Ένα ανδρωπόμορφο τέρας

ΚΑΝΕΝΑΣ πειρατής δεν ξεπέρασε σε αγριότητα τον τρουερό Έν-τουαρντ Λόου. Κι' ήταν εύτυχημα ότι ή δράσις του κράτησε μόνο δυό χρόνια. Κα-τά το σύντομο αυτό διάστημα, γέμισε ό-λες τις θάλασσες της Άμερικής με τη φρίκη των εγκλημάτων και της ανήκουστης θηριωδίας του κι' έσπειρε παντού τη συ-φορά και τον όλεθρο.

Κι' ωστόσο, είχε άρχισει τη σταδιο-δρομία του με μία μικρή βάρκα.

Ός τα 1722, υπήρετούσε σ' ένα έμπο-ρικό πλοίο και τίποτε στη συμπεριφορά του δεν πρόδινε τον μέλλοντα κουρσάρο. Άλλά, μία μέρα, ο πλοίαρχος του άνε-θεσε μία βαρειά εργασία κι' ο Λόου, έ-ξαργισμένος γι' αυτό, έβγαλε το πιστόλι του και του φύτεψε μία σφαίρα στο κε-φάλι.

Έπειτα, έφυγε μαζί με δώδεκα άλλους ναύτες μέσα σε μία βάρκα. Στο δρόμο, έφτιαξαν μία μαύρη ση-μαία, τη βούτηξαν στη θάλασ-σα τρεις φορές κι' έκήρυξαν τον πόλεμο σ' όλο τον κόσμο.

Οι δέκα τρείς αυτοί άνθρω-ποι είχαν γίνει πειρατάι.

Καθώς έπλεαν προς τις νή-σους Καϊμάν, είχαν την καλή τύχη να συναντήσουν ένα γαλ-λικό βρίκιο, που το κυρίευσαν έπειτα από πολύωρη μάχη.

Ό Λόου άφησε όλο το πλή-ρωμα να φύγη εκτός από το μάγειρο, που είχε το άτύχημα να είναι πολύ παχύς. Οι πειρα-τάι βρήκαν πως με το άφθονο λίπος του, θά έφτανε ένα βαυ-μάσιο πυροτέκνημα και τον έ-δεσαν σε μία βάρκα, όπου έ-βαλαν φωτιά.

Έπειτα άπομακρύνθηκαν με το γαλλικό βρίκιο.

Λίγο καιρό αργότερα, έκα-ναν όλο τον κόσμο να μιλήη γι' αυτούς χάρις σε δυό παρα-τολίες επιχειρήσεις τους.

Μία μέρα, μπήκαν στον όρ-μο της Ρόμαιορ, όπου ήταν άγκυροβολημένα δέκα τρία πλοία. Ό Λόου ύψωσε άμέσως τη μαύρη σημαία του και διηύ-θυσε προς το μέρος τους τα κα-νόνια του. Τα δέκα τρία πλοία παρ-δόθησαν χωρίς αντίστασι.

Το ίδιο έγινε και με άλλα δεκαπέντε πλοία, που οι πει-ρατάι τους επιτέθηκαν ξαφνικά μέσα στο λιμάνι του Σαιν Μι-σέλ.

Ό Λόου εξώπλισε τότε το καράβι του με σαράντα κανό-νια, σχημάτισε ένα μικρό στό-

λο από τα καλύτερα άνάμεσα στα πλοία που είχε κυριεύσει και άυτοχειροτονήθηκε «Ναύαρχος των θαλασσών της Άμερι-κής».

Από τη στιγμή αυτή, άρχίζει η αίμα-τηρή δράσις του.

Ένας δυστυχισμένος πλοίαρχος, όνό-ματι Κάρτερ, που οι πειρατάι τον συ-νάντησαν στο δρόμο της Ζαμαϊκάς, είχε την κακή έμπνευσι να αντίσταθι.

Ό Λόου διάταξε να τον κορμάσουν στο κενό άνάμεσα στα δυό κατάρτια και οι πειρατάι, τραβώντας τα σχοινιά από το ένα μέρος και το άλλο, τον διεμέλιαν. Την ίδια τύχη είχαν και οι περισσότεροι από τους ναύτες του πληρώματος. Τους άλλους, τους έβγαλαν σ' ένα έρημονήσι, όπου πέθαναν όλοι από την πείνα και τη δίψα.

Με την ίδια θηριωδία φέρθηκαν οι πει-ρατάι και στο πλήρωμα ενός πορτογαλ-λικού πλοίου, της «Παναγίας της Νίκης», που το συνάντησαν κοντά στην Μπαϊά. Ό πλοίαρχος, βλέποντας ότι δεν υπήρχε καμιά έλπις να διαφύγη, πέταξε μέσα στη θάλασσα δυό κιβώτια που περιείχαν ένδεκα χιλιάδες χρυσά τάλληρα (μογιον-τόρος).

Ό Λόου έγινε θηριώδης για την άπώ-λεια αυτού του θησαυρού. Διάταξε άμέ-σως να κόψουν τα χείλη του πλοίαρχου, τα έψησε μπροστά του και τον ύποχρέω-σε να τά φάη. Έπειτα, τον έσφαξε ά-πάνθρωπα, κόβοντας το σώμα του σε μι-κρά - μικρά κοματάκια.

Το ίδιο έκαναν οι σύντροφοί του και για τους άλλους τριάντα ναύτες του πορ-τογαλλικού πλοίου.

Ό Λόου διευθύνθηκε έπειτα στον όρμο του Όντουρας, όπου έφτασε το Μάιο του 1723.

Ένα ισπανικό πλοίο με έξη κανόνια και έβδομήντα άνδρες πληρώμα έδωαινε εκείνη την ώρα από τον όρμο.

Οι πειρατάι ύψωσαν τότε τη μαύρη σημαία τους, αλλά το ισπανικό δεν έδει-ξε καμιά διάθεσι για να παραδοθι. Με-ρικές κανονιές, όμως το έθεσαν εκτός μά-χης.

Ό Λόου σκεπτόταν ποιά τιμωρία να

έπιβάλι στους δυστυχισμένους Ισπα-νούς. Στο τέλος, η σατανική φαντασία του σοφίστηκε ένα είδος άγώνων. Έκλει-σαν τους Ισπανούς σ' ένα άμπάρι κι' ο πειρατής ώρισε μία μεγάλη άνοιδή για κείνον που θά σκότωνε τους περισσότε-ρους.

Το πλήρωμα ώρμησε τότε μέσα στο άμπάρι και, σε λίγα λεπτά, ξεκάμε τους Ισπανούς. Ό νικητής ήταν ένας μικρός ναύτης, που είχε σφάξει με το μαχαίρι του είκοσι έφτα από τους αίχμαλώτους.

Στο τέλος, είχαν άπομείνει ένας Ισπα-νός, που είχε μία μεγάλη πληγή στο στη-θος, αλλά ζούσε άκόμη. Ό δυστυχισμέ-νος σύρθηκε στα πόδια του Λόου και τον ικέτευσε να του χαρίση τη ζωή.

Ό άρχιπειρατής τον διάταξε τότε ν' ά-νοίξη το στόμα του κι' όπως έκείνος ύ-πάκουσε, χωρίς να υποπτεύεται τίποτε, ο Λόου έβαλε στο άνοιγμα την κάννη του όπλου του και του τίνανε τα μυαλά στον αέρα.

Πολλές φορές, η θηριωδία του Λόου ξεσπούσε χωρίς καμιά άφορη. Ένα άγ-γλικό πλοίο, ο «Έμπορος του Άμστερ-νταμ», παραδόθηκε στην πρόσκλησί του χωρίς να φέρη καμιά αντίστασι.

Ό άρχιπειρατής κάλεσε τότε τον πλοίαρχο του Βίλλαρντ σε γεύμα και, κατά τα έπιδόρτια, του είπε γελώντας ότι η συνάντησίς τους αυτή δεν άδύσωνε ποτέ από την άνάμνησι του. Πραγματι-κά, λίγη ώρα αργότερα, του έκοψε μ' ένα τραπεζομάχαιο τα αυτιά, του έσχισε τη μύτη στα δυό, του έκοψε τους μαστούς και χάραξε γοργόνες, τέρατα και άλλα περίεργα σχήματα πάνω στο κορμί του.

Το ίδιο έκανε και σ' όλους τους ναύ-τες του άγγλικού πλοίου. Σ' άλλους έ-κοψε τα αυτιά, σ' άλλους τις μύτες, σ' άλλους μερικά δάκτυλα, σ' άλλους δλό-κληρα τα χέρια... Έτσι καθένας είχε κι' από ένα δείγμα της θηριωδίας του πειρατού. Έπειτα, τους άφησε να φύγουν με το πλοίο τους.

Μία άλλη ανήκουστη θηριωδία του ήλ-θε να προστεθι σε λίγο στις τόσες άλ-λες. Ό Λόου είχε συλλάβει ένα μικρό άγγλικό Ιστιοφόρο, που ο πλοίαρχός του

του μίλησε μ' έναν τρόπο άρ-κετά προσβλητικό. Τρελλός ά-πό το θυμό του, ο πειρατής άμ-πηξε πάνω του, του άνοιξε την κοιλιά με το μαχαίρι του και άρχισε να τραβάη τα άντερα του, ως που ο δυστυχισμένος ξεψύχησε.

Την ίδια θηριωδία έδειξε και στο πλήρωμα του πλοίου. Έ-κοψε από όλους τα αυτιά, τα έκανε ένα είδος λουκάνικου με άλάτι και πιπέρι και τους ύ-ποχρέωσε να τά φάνε. Έπει-τα, τους παρέδωσε στους συν-τρόφους του, που τους κοιμά-τιασαν ως τον τελευταίο.

Άλλά το τέλος του Λόου πλησίαζε. Καθώς έπλεε προς τις δυτικές Ινδιές, ήλθε σε ρή-ξη με το πλήρωμα του και σκό-τωσε μερικούς.

Οι άλλοι τον έπιασαν τότε μαζί με τρείς από τους πιό ά-φωσιωμένους συντρόφους του, τους έδεσαν τον έναν κοντά στον άλλον και τους έδεσαν μέ-σα σε μία βάρκα, βέβαιοι ότι θάβρισκαν ένα οίκτρο τέλος πά-νω στα μαυιασμένα κύματα.

Άλλά η τύχη είχε αποφασί-σει διαφορετικά.

Την άλλη μέρα, ένα πλοίο βρήκε τη μικρή βάρκα. Ό πλοί-αρχός του άνεγνώρισε άμέσως τον Λόου και τον άδήγησε μα-ζί με τους συντρόφους του στη Μαρτινίκα.

Έκεί έγινε η δική τους κι' έπειτα από μερικές μέρες τους κρέμασαν και τους τέσσερες σε μία από τις πλατείες της πρωτεύουσής της νήσου.

Ό άρχιπειρατής διάταξε τον Ισπανό ν' άνοίξη το στόμα του...

Ο ΧΑΙΝΤΕΛ ΚΑΙ Ο ΜΕΣΣΙΑΣ

Πώς άναστήθηκε μιά μουσική μεγαλοφυΐα

Μιά νύχτα του 1741, ένας γέρος σκυωτός και κακοντυμένος προχωρούσε σιγά - σιγά σε κάποιο σκοτεινό δρόμο του Λονδίνου. Ήταν ο Τζωρτζ Χάιντελ κι' είχε βγεί για ένα απ' τους συνηθισμένους του σκοπούς νυχτερινούς περιπάτους. Το μυαλό του παρέπαιε ανάμεσα στην ελπίδα και στην απελπισία για το μέλλον...

Επί 40 χρόνια, ο Χάιντελ είχε γράψει μουσική για την αριστοκρατία της Αγγλίας και της ηπειρωτικής Ευρώπης. Βασίλεις και βασιλίσσες τον είχαν γεμίσει τιμές. Έπειτα όμως οι ζηλόφθονοι αντίπαλοί του είχαν κατορθώσει να τον παραμερίσουν, οι αριστοκρατικοί κύκλοι τον έχασαν, και βυθίστηκε στη φτώχεια.

Πρό 4 ετών, είχε παραλύσει το δεξιό μέρος του σώματός του από έγκεφαλική αιμορραγία. Δεν μπορούσε να περπατήσει, ούτε να κινηση το δεξί του χέρι. Οι γιατροί αμφέβαλλαν για τη θεραπεία του. Όσοσο, τον έστειλαν να κάνει Ιαματικά λουτρά στο Αϊξ - λα - Σαπέλ, με τηρήτη σπουδαία να μη μείνει ποτέ στο νερό περισσότερο από τρεις ώρες, γιατί μπορούσε να του στοιχίσει τη ζωή του. Κι' όμως, εκείνος έμεινε κάποτε 9 ωλόκληρες ώρες!

Με τα λουτρά, οι παράλυτοι μύς του ξαναβρήκαν τη ζωτικότητα τους κι' άρχισε πάλι να βαδίζει, να κουνάει το χέρι του. Έγραψε τότε 4 όπερες σε μικρό χρονικό διάστημα και γνώρισε πάλι μιά παροδική επιτυχία. Έπειτα πέθανε η βασίλισσα Καρολίνα, που τον ενίσχυε οικονομικά. Συγχρόνως, έπεσε βαρύν χειμώνας στην Αγγλία και τα θέατρα έκλεισαν, γιατί δεν μπορούσαν να θερμανθούν.

Ο άνθρωπος που έχασε ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΟΥ

Ένας σκυωτός και καταχθόνιος άνθρωπος μεταχειρίζεται τα παλιά μουσικά τών μάγων του Θιβέτ για να Ικανοποιήσει ένα άσβεστο μίσος του με μιά πρωτοφανή κι' ασύλληπτη εκδίκηση. Αλλά η εξαιρετική έξυπνάδα μιάς όμορφης νέας δεσποινίδας όλη την συνταρακτική αλήθεια κι' η αλλόκοτη αυτή τραγωδία τελειώνει με δυο ευτυχισμένους γάμους.

Το μεσημέρι που ξαναγύρισε, ο δίσκος ήταν ακόμη απείραχτος.

Ο Χάιντελ δεν έννοούσε να φάει τίποτε. Έπαιρνε ένα κομμάτι ψωμί... και τ' άφινε έπειτα να πέσει στο πάτωμα. Έγραφε, έγραφε αδιάκοπα, και κάθε τόσο έτρεχε ως το «άρπισχορδον» (είδος πιάνου) για να εκτελέσει μιά μελωδία. Άλλοτε πάλι, κουνούσε τα χέρια του, σαν φτερά αγγέλου, κι' έψαλλε μ' όλη του τη δύναμη: «Άλληλούϊα! Άλληλούϊα!», ενώ κυλούσαν δάκρυα στα μάγουλά του.

— Ποτέ άλλοτε δεν τον είδα σε τέτοια κατάσταση! Έλεγε μ' ανησυχία ο γέρος υπηρέτης του σ' ένα φίλο. Με κυττάζει, χωρίς να με βλέπει. Λέει πως άνοιξαν γι' αυτόν οι πύλες του Ουράνου και πως είδε το Θεό! Φοβάμαι πως τρελλάθηκε...

Αυτό εξακολούθησε επί 24 μέρες. Τέλος, ο Χάιντελ έπεσε στο κρεβάτι του, έξανημένος. Πάνω στο γραφείο του, ήταν έτοιμος πιά ο «Μεσσίας», το μεγαλύτερο ορατόριο που γράφτηκε ποτέ...

Βυθίστηκε σε λήθαργο επί 17 ώρες. Ο υπηρέτης του φοβήθηκε για τη ζωή του και κάλεσε το γιατρό. Στο μεταξύ όμως, ο Χάιντελ ξύπνησε, καταβρόχθισε μισό χοιρομέρι κι' ήπιε άμετρητα ποτήρια μυτρά. Όταν έφτασε ο γιατρός, τον βρήκε να καπνίζει μακαρίως την πίπα του...

Ο Χάιντελ έδωσε να πρωτοπαιχτεί το έργο του στην Ίρλανδία. Τα κέρδη του θα πήγαιναν όλα για φιλάνθρωπικούς σκοπούς. Η πρώτη έκτελεσις στις 13 'Απριλίου 1742, υπήρξε θρίαμβος πρωτοφανής. Το θέατρο είχε γεμίσει άσφυκτικά.

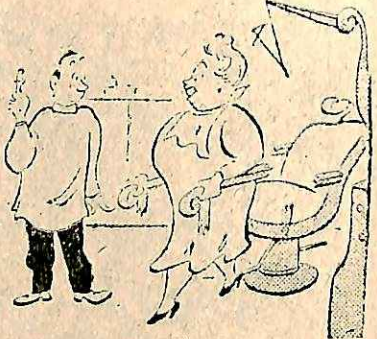
Αργότερα, ο «Μεσσίας» παιχθηκε στο Λονδίνο. Και, στο σημείο του Χορού τών 'Αγγέλων, ο Βασιλεύς σηκώθηκε κι' έμεινε όρθιος ως το τέλος — πράγμα που ποτέ δεν είχε ξαναγίνει. Όλο το ακροατήριο τον μιμήθηκε. Κι' η συνήθεια αυτή διατηρήθηκε από τότε ως σήμερα.

Όσο ζούσε ο Χάιντελ, διέθετε για ένα νοσοκομείο τις εισπράξεις του απ' το «Μεσσία», που παιζόταν μιά φορά το χρόνο. Ώρισε δε με τη διαθήκη του να γίνεται πάντα το ίδιο.

Στις 6 'Απριλίου 1759, παρευρέθηκε σε μιά ακόμη έκτελεσι του έργου του. Ήταν τότε 74 ετών. Σε μιά στιγμή, κλονίσθηκε και θάπεφε λιπόθυμος, αν δεν τον συγκρατούσαν οι διπλανοί του. Τον μετέφεραν στο σπίτι του και τον έβαλαν στο κρεβάτι. Σε λίγες μέρες, έπτε:

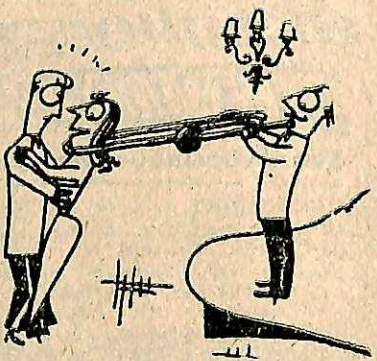
Θάθελα να πεθάνω τη Μεγάλη Παρασκευή! Και πραγματικά, ξεψύχησε στις 13 'Απριλίου, την επέτειο της πρώτης έκτελεσεως του «Μεσσία».

Το έργο του όμως έμεινε άθνατο κι' εξακολουθεί να παίζεται κάθε χρόνο, τη Μεγάλη Παρασκευή, στο «Άλμπερτ Χάλλ» του Λονδίνου.

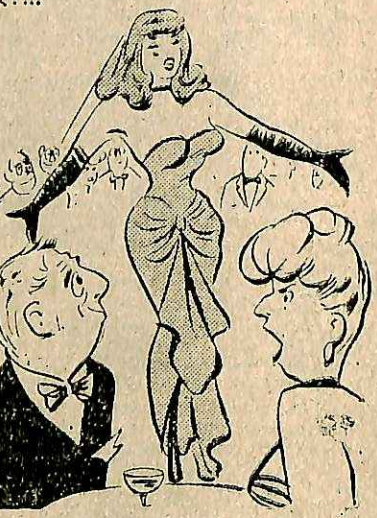

ΕΞΑΓΩΓΗ ΧΩΡΙΣ ΠΟΝΟ

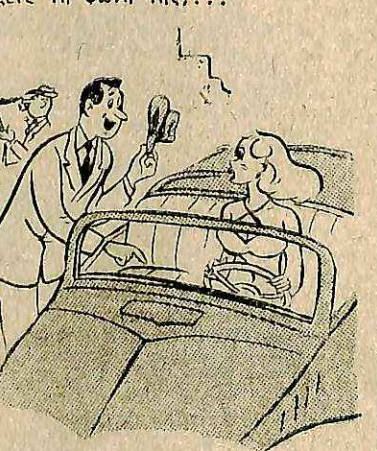
— Λοιπόν, γιατρέ μου, δεν αισθάνθηκα απολύτως τίποτε!...

— Ο άνδρας μου είχε πολύ ζηλιάρες!...

— Και θέλεις να πιστέψω ότι θαυμάζεις τη φωνή της;...

Ο ΑΔΙΑΚΡΙΤΟΣ

— Είναι πιασμένη δεσποινίς, αυτή η θέσις;...

ΕΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ ΕΚΥΒΕΡΝΗΣΑΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Σωτήριος Σωτηρόπουλος

Με την πρώτη νεότητά του Μεσοσηνίου αυτού πολιτικού και οικονομολόγου, που εκυβέρνησε την Ελλάδα μιά φορά, την άνοιξε και το καλοκαίρι του 1893, συνδέεται και μιά περιπέτεια του — ή αιχμαλωσία του απ' τη λητοσυμμορία του Λαφαζάνη, στο κτήμα του μεταξυ Φιλιατρών και Κυπαρισσίας, τον 'Ιούλιο του 1863. Η ληστεία αυτή, που είχε σκοπό μόνο τα λύτρα, άνεσάττωσε, τότε, τον Μωρηά. Μετά την άπελευθέρωσι, όμως, του Σωτηρόπουλου, αυτόση καταδικαστική μέτρα έφαρμόστηκαν για τη σύλληψη του έπικηρυμένου λησταρχου και τών όπαδών του.

Τότε συνέβη και το κωμικοτραγικό πάθημα του μακαρίτη θιασάρχου Διονυσίου Ταβουλάρη, που είχε πάει στη Σύρο, για να κάμη, εκεί, θ'άσο. Είχε ενδοποιηθή ο άστυνόμος της Σύρου για την άναζήτησι του αρχιλητοτού Λαφαζάνη με τα χαρακτηριστικά του, κι' όταν άποβιβάστηκε, εκεί, μεσάνυχτα, ο Ταβουλάρης στην προκυμαία, με το μούσι και τα παρόμοια χαρακτηριστικά του Λαφαζάνη, τ' άστυνομικά όργανα πίστεψαν ότι έφτασε ο Λαφαζάνης και ότι εξασφάλισαν τη σπουδαία άμοιβή της συλλήψεως του άρχιλητοτού. Και τον πολιορκήσαν, άμέσως, στον παραλιακό καφετζόπουλο κάθησε άνυποπτος και τον κακουράσμενος από το ταξίδι ο Ταβουλάρης, για να πάρη καφέ και να περιμείνη την αύγή.

Καθώς έκαμε, όμως, να πληρώση τον καφέ, άκουσε, πίσω του, μιά βρεϊά φωνή: — Περιττό, περιττό, πλεωμένο απ' την εξουσία! Γυρίζει, τότε, και βλέπει στο μισοσκοτάδο καμιά δεκαριά χωροφύλακες που τον πλησίαζαν και σε λίγο τον έπιασαν και τον πήγαν «σηκωτό» στην άστυνομία.

Άλλ' εύτυχώς εκεί, μόλις έφτασε ο εισαγγελεύς Σαλταμπάσης — που γνώριζε τον Ταβουλάρη — τελείωσε η περιπέτεια του θιασάρχου. Και ο έπίλογος της αιχμαλωσίας του Σωτηρόπουλου έληξε με την εύθυμη φράσι του Ζακυνθινού καλλιτέχνη: — Άς είχα τουλάχιστον τα μισά λύτρα, και θάκανα, τζογούλα μου, θ'άσο τετρακούβερο, με όρχηστρα!

Στην πολιτική ήταν πρωτοφάνηκε ο Σωτηρόπουλος άπέκτησε, χωρίς - χωρίς, τη φιλήσπουδαίου οικονομολόγου, γιατί μετά τα νομικά, κατέγινε και σε οικονομολογικές μελέτες.

Γι' αυτό και ο Κανάρης όταν πήρε, στα 1864, την έντολή από τον Γεώργιο Α' να κάμη Κυβέρνησι, πρώτα - πρώτα ζήτησε το Σωτηρόπουλο, ο όποιος πήγε στο κτήμα του ναυάρχου, στην Κυψέλη, κι' άκουσε το γερο - ναύαρχο να του λέη:

— Άκου να σου πω, Σωτηρόπουλε! έσύ ξέρεις, καλύτερα από μένα, ότι νηστικό άρκουδι δε χορεύει! Μ' άδειαν τα ταμεία του Κράτους δουλειά δεν γίνεται. Θ' αναλάβης, λοιπόν, το ύπουργείο τών Οικονομικών, γιατί αλλοιώςτικα κυβέρνησι δεν κάνω!

Άλλ' αυτό δεν γίνηκε μονάχα τότε. Ο Άλέξανδρος Καμουνιδούρος, στις άλληπάλληλες κυβερνήσεις του (1865, 1866, 1870, 1871, 1875, 1880) δεν ένοούσε να «βάλη έμπρός» το πρωτοποιογικό έργο, αν δεν είχε στο πλάι του, σαν ύπουργό τών Οικονομικών, το Σωτηρόπουλο.

Κάποτε μάλιστα, στη Βουλή, σε μονομαχία λόγου, επί οικονομικών ζητημάτων, μεταξύ Σωτηρόπουλου και Χαριλάου Τρικούπη, ο δεύτερος είπε για τον πρώτο:

— Αυτά τα όποια έλέγχοντας, έκφράζουν άπληρχαιωμένους ιδέας!

Και για να δικαιολογήση ο Τρικούπης την έκφρασί του, έπρόσθεσε το ιστορικό χαρτολόγημα:

— Ούδεις βεβαίως άμφισβητεί την άρχαιότητα των διαλογισμών του κ. Σωτηρόπουλου, γνωστού πατρι-

άρχου τών οικονομολόγων! Η μιά και μόνη πρωθυπουργία του Σωτηρόπουλου (Μάιος - Οκτώβριος 1893) προηγήθη από την ιστορική και δραματική άναγγελία του Τρικούπη, από το βήματος της Βουλής:

— Κύριοι, δυστυχώς έπταχεύσαμεν! Ο Σωτηρόπουλος, τότε, προσεκλήθη στην εξουσία ως ειδικός «γιατρός» της καταστάσεως και ο Γαβριηλίδης, τότε, έγραψε τα χαρακτηριστικά:

«Ο κ. Σωτηρόπουλος είνε χειροούργος οικονομολόγος. Έδω χρειάζομεθα παθολόγους, διότι από... έγγχειρήσεις, έως τώρα, άλλο τίποτε!».

Η Ιστορία του έλληνικού τύπου όφείλει και μίαν σελίδα της στη μοναδική πρωθυπουργία του Σωτηρόπουλου, το καλοκαίρι του 1893. Τότε, άκριθώς, είδε το φώς της δημοσιότητας κι' άκούστηκε, για πρώτη φορά, η λέξις: Σκρίπ, που χρησιμοποίηθηκε ύστερα, σαν τίτλος αστυνομικού περιόδικου και κατόπιν τίτλος καθημερινής έφημερίδος που έζησε πολλά χρόνια, υπό διευθυντάς τον Κουσουλάκο και τον Ευστρατιάδη.

Ο Σωτηρόπουλος, τότε, μόλις άντιμετώπισε το οικονομικό πελάγωμα, συνέλαβε τη φαινή ιδέα να πληρώση τους τόκους τών ελληνικών δανείων, με νέο δάνειο. Θερραπέα, δηλαδή, διά της... όμοιοπαθητικής!

Το δάνειο εκείνο όνομάσθηκε «δάνειο κεφαλαιοποιήσεως». Και οι έγγραφές του: subscriptions. Συγκεκριμένα, λοιπόν, όνομάσθηκαν οι σχετικές όμολογίες «Σκρίπ» κι' από τότε η λέξις μπηκε σε καθημερινή χρήσι άκόμα και στη άστυρα του Σουρή, ο όποιος έγραφε:

«Ού μνή τα φούντιγγ και τα σκρίπ τ' άναποδογυρίζω κι' την κλεινήν 'Ελλάδα μας σου την έκκαρβαρίζω!».

Βρήκε, τότε, άφορμή και ο Δελιγιάννης για να ξεσπάσση κατά του Σωτηρόπουλου για την έκδοσι χαρτονομίσματος και έλεγε:

— Ο κ. Σωτηρόπουλος άπεφάσισε να λύση το οικονομικόν πρόβλημα με... χαρτοπόλεμον!

Άλλ' ο Μεσσήνιος πολιτικός του άπάντησε:

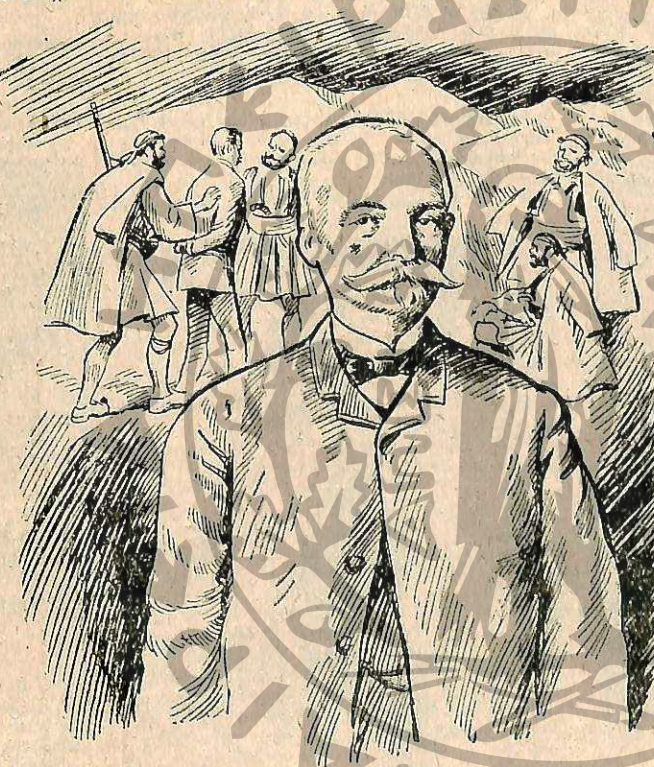
— Ο κ. Δελιγιάννης δεν έννοεί να λησμονή τας άπόκρεως της ιδικής του κυβερνητικής εξουσίας και την άπόλυσιν του την Κεφαλαία Δευτέρα!

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

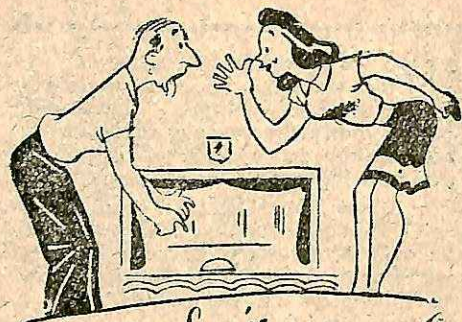
Έλληνικές πεννιές

★ Ο Γεώργιος δ' Α' άναγορεύθηκε Βασιλεύς στις 18 Μαρτίου του 1863 και νυμφεύθηκε τη Βασίλισσα Όλγα, θυγατέρα του Μεγάλου Δουκάς Κωνσταντίνου, στις 15 'Οκτωβρίου του 1867. Η Βασίλισσα Όλγα γεννήθηκε στη Ρωσία στις 22 Αυγούστου του 1851. Όταν παντρεύτηκε τον Γεώργιο της Ελλάδος ήταν 16 ετών.

★ Η κηδεία του Θ. Δηλιγιάννη έγινε στις 4 'Ιουνίου 1905 και στη σορό του κατέβησαν 720 στέφανα. Την κηδεία παρακολούθησε και ο βασιλεύς Γεώργιος δ' Α'.

Σωτήριος Σωτηρόπουλος

Η ΚΑΜΕΛΟΔΙΟΝΙΑ ΜΑΣ

Πέτυχον κι' οί δυο!

ΠΡΟΣΩΠΑ:
ΣΩΤΟΣ ΑΣΠΡΟΚΑΡΥΔΗΣ, άσματος νέος, 30 ετών.
ΚΥΡΙΑ ΑΣΠΡΟΚΑΡΥΔΗ, μητέρα του.
Η ΘΕΙΑ του Σώτου.
Ο κ. ΑΧΙΛΛΕΑΣ ΑΣΠΡΟΜΑΤΗΣ.
Η κυρία ΑΣΠΡΟΜΑΤΗ.
Η ΑΡΤΕΜΙΣ ΑΣΠΡΟΜΑΤΗ (κόρη τους).

I.

(Οικογενειακό συμβούλιο στο παλιό υπίτι της άρχοντικής οικογένειας των Ασπροκαρυδών).

Η κα ΑΣΠΡΟΚΑΡΥΔΗ (αύστηρά στο γυίο της): Όρίστε σε τι θέσι μ' έφερες. Που να φανταζόταν ο μακαρίτης ο πατέρας σου, όταν σου άφηνε κοτζάμ περιουσία, ότι η άρχοντική οικογένεια Ασπροκαρυδών, το καύχημα της άριστοκρατίας, θα έφθανε στο σημείο να μ' ήχη να πληρώση το ηλεκτρικό! Όλα τάφαγες, παιδί μου. Όλα!...

ΣΩΤΟΣ: Με τις παρατηρήσεις δεν διορθώνεται η κατάσταση!

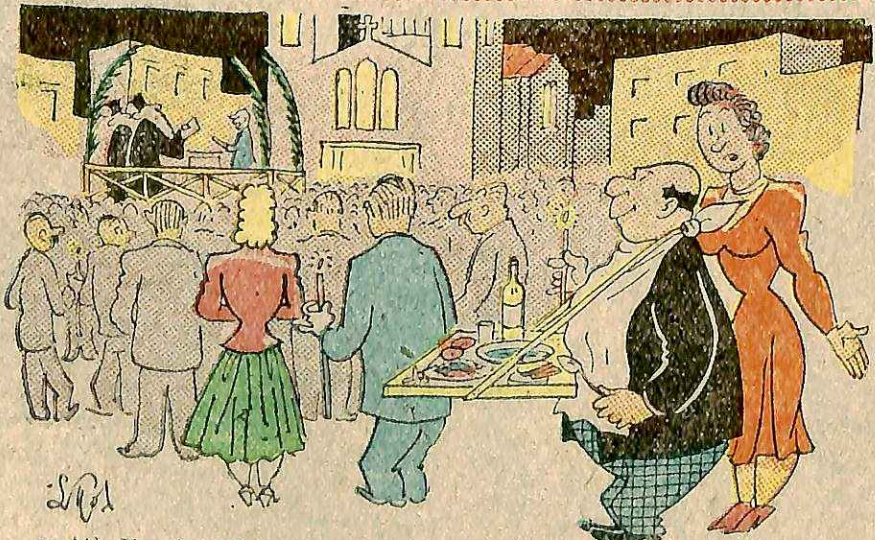
Η κα ΑΣΠΡΟΚΑΡΥΔΗ: Σου τόλεγα, παιδί μου, από χρόνια. Έτσι που π' άφισες φράγκο! Γυναίκες, γλέντια, ταξίδια, χαρτιά, μεγαλεία, σπατάλες, έπομένο ήταν. Κρίμας τ' όνομα. Σε λένε Σώτο και άποδείχθηκε άσματος!

Η ΘΕΙΑ: Καί το άστέιο είνε ότι ο κόσμος έξακολουθεί να μ' άς νομίζη πλουσίους!

ΣΩΤΟΣ: Καί τί θα κάνουμε; Πρέπει να βρεθί μι' ά λύσι!

Η κα ΑΣΠΡΟΚΑΡΥΔΗ: 'Η μόνη λύσις είνε να εργασθής!

ΣΩΤΟΣ: Να εργασθώ; Τί λένε μαμά! Ένας νέος που φέρει ιστορικό όνομα, δεν έπιτρέπεται να κατέρχεται στο ταπεινό έπίπεδο των εργαζομένων! Είνε κατ' άπ' άνω! Έξ άλλου κι' ένας μισθός, δεν λύνει το ζήτημα. Εμείς — δηλαδή, εγώ — έχουμε ανάγκη από πολλά χρήματα. Καί πρό παντός έτοιμα!

—Μά δεν είχες ύπομονή, χριστιανέ μ' άς, να γυρίσαμε σπίτι να φάς;

(Τού Σ. Πολενάκη)

Η ΘΕΙΑ: Καί πώς θα τ' ά βρής;
ΣΩΤΟΣ: Με την άσφαλή μέθοδο της προίκας! Ποιά οικογένεια από τις γνωστές μ' άς έχει περιουσία και άνύπαντρη κόρη;

Η κα ΑΣΠΡΟΚΑΡΥΔΗ: Δεν είνε κακή ιδέα. Τί θάλεγες γιά την κόρη τού Ασπρομάτη;

Η ΘΕΙΑ: Πρώτης τάξεως! Είνε κι' αυτή παλιά ιστορική οικογένεια κι' έχει μεγάλη περιουσία. Καί το σπουδαιότερο είνε ότι ο Ασπρομάτης έχει μόνο ένα παιδί: Τήν Αρτεμι. Αυτή θα τ' ά κληρονομήση όλα!

ΣΩΤΟΣ: Λοιπόν, θα βάλω πλώρη γιά κεί. Καί σ' άς δίνω το λόγο μου ότι μέσα σε τρεις μήνες, ή Αρτεμις κι' ή περιουσία των Ασπρομάτηδων θα είνε στά χέρια μου.

II.

(Οικογενειακό συμβούλιο στο παλιό άρχοντικό των Ασπρομάτηδων).

Η κα ΑΣΠΡΟΜΑΤΗ (στών άντρα της): Πάντα σ' όλεγα, Αχιλλέα, να μ' ή μπλέχης σε έπιχειρήσεις που δεν τις ξέρεις! Άλλά δεν μ' άκουγες. Καί όρίστε τώρα το άποτέλεσμα. Μιά οικογένεια σάν τη δική μ' άς, με τίτλους καί ιστορία, να μ' ήχη να πληρώση το λογαριασμό τού μπακάλη!

Ο κ. ΑΧΙΛΛΕΑΣ: Έγώ έκανα τις έπιχειρήσεις γιά ν' αύξήσουμε την περιουσία μ' άς!

Η κα ΑΣΠΡΟΜΑΤΗ: 'Η περιουσία μ' άς δεν είχε ανάγκη από αύξησι! Ήταν άρκετά σημαντική! Είχαμε όχτώ σπίτια, δώδεκα οικόπεδα καί άρκετές μετοχές. Καί τώρα θα μ' άς βγάλουν στο σφυρί κι' αυτό που καθομαστή!

Η ΑΡΤΕΜΙΣ: Όποτε εκεί φθάσαμε μαμά; Είνε τρομερό!

Η κα ΑΣΠΡΟΜΑΤΗ: Έχεις συμβάλει κι' έσύ στην καταστροφή μ' άς με τ' ά παλά σου έξοδα. Μου ήθελες μεγάλη ζωή καί έπιδείξεις. Όρίστε τώρα το κατάντημά μ' άς.

Η ΑΡΤΕΜΙΣ: Καί τί θα γίνη τώρα; Πώς θα ξελασπώσουμε;

Η κα ΑΣΠΡΟΜΑΤΗ: 'Η μόνη λύσις που άπομένει, είνε ένας πλούσιος γάμος γιά τήν Αρτεμι.

Η ΑΡΤΕΜΙΣ: Είμαι σύμφωνη, μαμά. Έχετε κανένα ύποψήφιο γαμπρό ύπ' όψη σας;

Η κα ΑΣΠΡΟΜΑΤΗ: Καί βέβαια έχω. Τόν Ασπροκαρυδή. Ο μπαμπάς του τού έχει άφήσει μεγάλη περιουσία.

ΑΡΤΕΜΙΣ: Περίφημη σκέψις.

Η κα ΑΣΠΡΟΜΑΤΗ: Λοιπόν, θα τόν καλέσουμε μεθ' όριον σε τραπέζι. Καί τ' ά παρακάτω, έξαρτώνται από σένα, Αρτεμις!

III.

(Δέκα μέρες άργότερα, στον κήπο των Ασπρομάτηδων. Είνε νύχτα, το φεγγάρι τρυπώνει άνάμεσα στα δέντρα κι' οί δυο νέοι είνε μόνοι).

ΣΩΤΟΣ: Σ' άγαπώ τρελλά, Αρτεμις!

ΑΡΤΕΜΙΣ: Κι' εγώ Σώτο! Έσύ άπό τότε μ' άγαπήσες;

ΣΩΤΟΣ: Είνε τώρα καιρός που σε συμπαθούσα! Άλλά την περασμένη Τρίτη, που καθήσαμε στη βεράντα καί μείναμε μόνοι, ήσουν μι' άποκάλυψι γιά μένα!

ΑΡΤΕΜΙΣ: Καί γιά μένα ήταν «έως κεραυνόβολος».

ΣΩΤΟΣ: Αρτεμις, σου έξομολογούμαι κάτι: Δεν μπορώ να ζήσω χωρίς έσένα!

ΑΡΤΕΜΙΣ: Ούτ' εγώ, Σώτο!

ΣΩΤΟΣ: Σκέπτομαι να σε ζητήσω άπό το μπαμπά σου. Δεν φαντάζομαι ν' άρνηθής!

ΑΡΤΕΜΙΣ: Το έλπίζω κι' εγώ. Πότε θα με ζητήσεις;

ΣΩΤΟΣ: Τώρα άμέσως!

(Σε λίγο, στο σαλόνι των Ασπρομάτηδων. Μετά την έπίσημη σκηνή της αίτησώς εις γάμον).

Ο κ. ΑΧΙΛΛΕΑΣ: Τήν εύχή μου, παιδιά μου. Να ζήσετε!...

ΣΩΤΟΣ (άπό μέσα του): Έν τάξει! 'Η περιουσία των Ασπρομάτηδων, είνε στά χέρια μου!

ΑΡΤΕΜΙΣ (άπό μέσα της): Το οικονομικό μ' άς πρόβλημα λύθηκε!

IV.

(Σε λίγες μέρες, σ' ένα κοσμικό σαλόνι).

ΕΝΑΣ ΚΥΡΙΟΣ (με μονόκλ): Παντρεύονται, λοιπόν!

ΜΙΑ ΚΥΡΙΑ (με φασμαίν): Ναί. Πρώτης τάξεως συνδυασμός! Ενώνεται δυο μεγάλες περιουσίες!

V.

(Στο μήνα τού μέλιτος, σε στιγμή έκτακτου τρυφερότητας).

ΣΩΤΟΣ (χαϊδεύοντας τ' ά μαλλιά της γυναίκας του): Ξέρεις, άγάπη μου, ώρες ώρες σκέπτομαι αν πραγματικά μ' άγαπάς όσο δείχνεις.

ΑΡΤΕΜΙΣ: Κι' άκόμα περισσότερο, Σώτο!

ΣΩΤΟΣ: Καί με βασανίζει καί μι' άλλη σκέψι, που πρέπει να σου τήν πώ γιά να φύγη ένα βάρος από το μυαλό μου. Μ' άγαπάς γιά μένα, ή γιά την περιουσία μου;

ΑΡΤΕΜΙΣ (εξομολογεί σε κλάμα): Πώς μου λές τέτοια λόγια;

ΣΩΤΟΣ: Συχώρεσε με, άγάπη μου. Ήταν άπότομη καί προσβλητική αυτή ή έρώτησι, το καταλαβαίνω. Μά ήταν άπαραίτητη. Γιατί έχω να σου έξομολογηθώ κάτι πολύ σοβαρό. Είμαι οικονομικός κατεστραμένος. Δεν έχω πεντάρα!

ΑΡΤΕΜΙΣ (σταματάει το κλάμα, τινάζεται): Καί ή περιουσία σου;

ΣΩΤΟΣ: Δεν ύπάρχει πιά! Γι' αυτό ήθελα να σε παρακαλέσω να τής τού μπαμπά να μ' άς δώση μερικά χρήματα. Μην κλαίς, άγάπη μου. Τί είνε γιά το μπαμπά σου τριάντα - σαράντα λίρες, έτσι προχέιρας;

ΑΡΤΕΜΙΣ: Σαράντα λίρες, είπες;

ΣΩΤΟΣ: Ναί, προς το παρόν!

ΑΡΤΕΜΙΣ (παύει το κλάμα κι' αρχίζει νευρικό γέλιο): Ούτε σαράντα χιλιάδες δραχμές δεν έχει!

ΣΩΤΟΣ (κίτρινος): Σοβαρά μιλάς;

ΑΡΤΕΜΙΣ: Σοβαρότατα! Είνε κι' ο μπαμπάς κατεστραμένος! Καί σήμερα άκριδώς μου είπε να σε παρακαλέσω να τού δώσης έσύ πενήντα λίρες. Έχει να πληρώση κάποιο χρέος!

ΣΩΤΟΣ (πράσινος): Όποτε με έξαπάτησες! Σε νομίζα γιά πλούσια!

ΑΡΤΕΜΙΣ (κόκκινη): Έσύ με έξαπάτησες! Γιατί εγώ σε νομίζα πλούσια!

ΣΩΤΟΣ (κεραμιδίς): Όχι δυστυχίς μου! Καί τώρα;

ΑΡΤΕΜΙΣ (ρόζ): Τί τώρα;

ΣΩΤΟΣ (μπλε): Ποιος θα πληρώση το ξενοδοχείο που μένουμε δέκα μέρες;

ΑΡΤΕΜΙΣ: Δεν έχεις να πληρώσης το ξενοδοχείο;

ΣΩΤΟΣ: Νόμιζα πώς θαχες έσύ!

ΑΡΤΕΜΙΣ: Άχ, Θεέ μου! (λιθοθυμεί).

VI.

(Ένα μήνα άργότερα — σ' ένα κοσμικό σαλόνι).

ΕΝΑΣ ΚΥΡΙΟΣ (με μονόκλ): Όποτε παίρνουν διαζύγιο;

ΜΙΑ ΚΥΡΙΑ (με φασμαίν): Ναί. Κρίμα να χωρίσουν οί δυο περιουσίες!

ΑΥΛΑΙΑ

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

ΤΑ ΝΥΧΙΑ των ποδιών μ' άόλο που είνε της αυτής φύσεως με τ' ά νύχια των χεριών — άφείλονται, ως γνωστόν, σ' ένα κεραιοειδή μετασχηματισμό των έπιδερμικών κυττάρων — παρουσιάζουν μερικά ιδιαίτερα χαρακτηριστικά, που τ' ά ξεχωρίζουν από τ' ά πρώτα.

Αυτή ή διαφορά άφείλεται κυρίως στο ότι τ' ά νύχια των χεριών αναπτύσσονται ελεύθερα, ενώ των ποδιών περιορίζονται άπό το παπούτσι. Στις γυναίκες ιδίως, τ' ά στενά παπούτσια που άπαιτεί ή σημερινή μόδα, προκαλούν πάντως είδους παραμορφώσεις στα νύχια των ποδιών καί τ' ά εκθέτουν σε σοβαρούς κινδύνους.

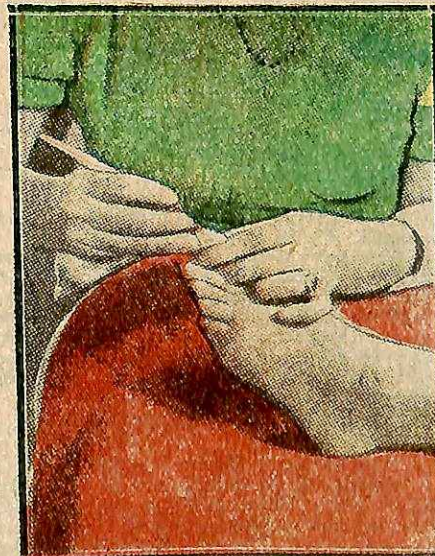
Όταν ένα νύχι πέφτη ή όταν συμβή να βγί έπειτα από ένα άτύχημα, θα χρειασθούν περισσότεροι από τέσσερες μήνες γιά να ξαναφυτρώση καί να ξαναπαρή την προηγούμενη του μορφή. Αν όμως ή μήτρα έχει ύποστη μι' άποιαδήποτε βλάβη, τότε το νύχι θα βγί παραμορφωμένο — π. χ. όταν το παπούτσι έχη συμπίεσει τη βάση, όπου θα ξαναφυτρώση το καινούργιο νύχι.

Η τελεία ή γενική έλλειψις νυχιών από τ' ά ποδια άποτελεί μι' ά σπανία εύτυχως έξαιρεσι. Πρόκειται γιά μι' άνωμαλία της θρέψης, που έμφανίζεται κάποτε με μορφή κληρονομική στή μι' άς οικογένειας καί διατηρείται έπί πολλές γενέες.

Τ' ά νύχια των ποδιών δεν ύφίστανται τις έξωτερικές επιδράσεις, όπως συμβαίνει με τ' ά νύχια των χεριών καί γι' αυτό οί ένδρεις που μ' άς παρέχουν είνε πιο άξιό-ρόσχετες.

Κατά γενικό κανόνα, τ' ά πολύ μαλακά νύχια φανερώνουν έλλειψις έπαρκούς ποσότητας άσβεστίου από τόν οργανισμό. Τ' ά νύχια, έξ άλλου, που τρίβονται εύκολα καί που παρουσιάζουν κάβες ραβδώσεις φανερώνουν στις νέες διαταραχές των άδενων καί ιδίως τού θυρεοειδούς καί των ώσθιων. Αυτή ή πάθσις έμφανίζεται συνήθως στις γυναίκες κατά την έποχή της ενάρξεως των έμμηων καί κατά την έποχή διακοπής των.

Τ' ά ξηρά νύχια, που σπάζουν εύκολα προδίδουν την ύπαρξη μεγάλης άναλογίας πυριτικών άλάτων στον οργανισμό καί προδίδουν στην άρθροσκλήρωσι. Συννοούνται, άλλωστε, με ύπερβολική ξηρότητα τού δέρματος τού προσώπου καί με άραίωσι των μαλλιών.

Γιά να έξακολουθή το άρρωστικό νύχι να καίταιται προνοητικώς μ' ένα ειδικό όργανο, λίγο κρηφό, ολοκληρή ή περιοχή.

Αρχή άνωχονομώσεως στο νύχι τού μεγάλου δακτύλου. Το νύχι έχει παχυνθί κατά πολλά χιλιοστά.

Οί κυριώτερες ποθήσεις τους

που καί με άραίωσι των μαλλιών. Άλλ' ή πιο σοβαρή πάθσις των νυχιών των ποδιών — έμφανίζεται καί στα νύχια των χεριών, αλλά πολύ σπανία — είνε ή παχυνσις των, που τ' ά κάνει να μοιάζουν σάν όστρακα στρειδιών. Αυτή ή πάθσις καλείται στην ιατρική γλώσσα άνωχονομώσις καί προδίδει μι' ά γενική κατάρπσι τών δυνάμεων, που οδηγεί σε πρόωρο γήρας.

Κάποτε, όμως, τ' ά νύχια καί ιδίως έκείνο τού μεγάλου δακτύλου παχύνουν λόγω πιέσεως που έσασκεται πάνω των από το παπούτσι. Αυτή ή άντιστοιχιστική παχυνσις των νυχιών είνε πολύ κακή γιά τ' ά γυναίκα, που είνε ύποχρεωμένη, το καλοκαίρι ιδίως να φορή πέδιλα.

Μι' ά άλλη πολύ δυσάρεστη πάθσις είνε ή διεσδύσις τού νυχιού μέσα στα έπιδερμικά στρώματα που το περιβάλλουν. Αυτή ή διεσδύσις είνε συνήθως στο μεγάλο καί το τρίτο δαχτύλο καί γίνεται είτε προς το ένα μέρος, είτε προς το άλλο, είτε καί προς τ' ά δυο. Το νύχι έξακολουθεί τότε ν' αναπτύσσεται σχίζοντας τις σάρκες καί σ' αυτό άφείλονται οί δυνατόι πόνοι αίσθανομαστε. Αν παραμείνουμε αυτή τη μικρή πάθσις, μπορεί να σχηματισθί πύον καί να χρειασθί τότε χειρουργική επέμβασις.

γιά την έξαγωγή τού νυχιού.

Οί κυριώτεροι λόγοι που προκαλούν αυτή τη διεσδύσις είνε:

1) Τ' ά πολύ στενά καί κοντά παπούτσια. Τ' ά παπούτσια με ψηλό τακούνι προδισθέτουν έπίσης σ' αυτή την πάθσις.

2) Έλαττωματική διαμόρφωσις της μήτρας τού νυχιού, που το κάνει πολύ κυρτό, σε τρόπον ώστε οί άκρες του να είσχωρουν στις σάρκες.

3) Διάφορες παραμορφώσεις ή λοξεύσεις των δακτύλων των ποδιών, ρευματικής ή άρθρωτικής φύσεως.

4) Το έλαττωματικό κόσμημα των νυχιών, που σπάζει τις άκρες τους προς τ' ά κάτω καί τ' ά κάνει να γάνωνται μέσα στις σάρκες.

Το απλούστερο μέσον γιά να άπαλαγήτ άπό τις ένοχλησεις ενός τέτοιου νυχιού είνε να το άνασπώσετε έλαφρά με ένα μικρό ξυλάκι ή μι' ά λαβίδα που να μην είνε κατ' άκατη καί να βάλετε από κάτω ένα κομμάτι βαμβάκι. Το νύχι μεγαλώνοντας δεν θα χωρή πιά στις σάρκες.

Σε σοβαρώτερες περιπτώσεις είνε καλό ν' άπευθυνθί σε έναν ειδικό γιάτρο. Η γενική τόνωσις τού οργανισμού ένδεικνυται έπίσης σε παρόμοιες περιπτώσεις. Η άρρενικοθεραπεία ιδίως δίνει κάποτε πολύ καλά άποτελέσματα.

Σε μερικά άτομα τ' ά νύχια των ποδιών τοκλώνονται καί πέφτουν. Η πάθσις ατή έχει συνήθως ρευματική αίτια. Όταν είνε όριστική, ή θέσις όπου ύπρχε πριν το νύχι σκεπάζεται από ένα σκληρό δέρμα, που έχει κάποτε κεραιοειδείς έκβλαστήσεις.

Μι' ά άλλη πάθσις είνε το άχρον των νυχιών, που αρχίζει μ' ένα βαθμιαίο άποχρωματισμό τους. Τ' ά νύχια παίρνουν στο τέλος ένα γαλακτερό χρώμα. Αυτό άφείλεται τις περισσότερες φορές σε έλλειψις βιταμινών από τόν οργανισμό. Μι' ά κατάλληλη θεραπευτική άγωγή τους ξαναδίνει συνήθως το χρώμα τους καί τη στιλπνότητά τους.

Γιά τους λόγους που άναφέραμε παραπάνω, όλοι πρέπει να περιποιούνται τ' ά νύχια των ποδιών τους. Οί γυναίκες πρό πάντων που τόσο φροντίζουν, με την έμφυτη κοκεταρία τους, γιά την όμορφιά τους. Ένα όραίο πόδι με έλαττωματικά νύχια είνε κάτι το άντιστοιχιστικό. Οί ώραιές μ' άς μη τ' ά ξεχνούν γιάτί πλησιάζει το καλοκαίρι...

Γιά την έλάττωσι των νυχιών χρησιμοποιείται ένα ειδικό όργανο, με το οποίο έπιταχύνεται κατόπιν καί ή έλάττωσι των.

— ΖΑΒΙΕ ΝΤΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

Ο ΥΠΟΔΟΥΤΗΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.

Ο ταξιδιωτής

Στις 15 Νοεμβρίου 17... Ένα άμαξι, που τσέρναναν τέσσερα άλογα, βγήκε στις έννιά ή ώρα το βράδυ, από τον Άγιο Γερμανό και πήρε το δρόμο για το Παρίσι. Τ' άλογα ήταν καταϊδρωμένα κι' άφριζαν, από το μεγάλο διάστημα που είχαν διασχίσει. Ο άχνος που έβγαίνε από τα ιδρωμένα κορμιά τους, ήταν τόσο, ώστε φαινόταν σαν ένα σύννεφο, στο άμυδρο φως των δυο φαναριών του άμαξιού. Το σκοτάδι, ήταν, άλλωστε, τόσο βαθύ, ώστε, πέρα από το φωτεινό κυκλο, που σχημάτιζαν οι ακτίνες των φαναριών, δεν μπορούσε κανείς να ιδεί τίποτα.

Ο άνεμος βογγούσε, μέσα από τα γυμνά δέντρα του δάσους του Άγιου Γερμανού, και τα βογγητά του έμοιαζαν άλλοτε σαν κραυγές τρόμου κι' άλλοτε σαν θρήνοι ψυχών. Τα ξερά φύλλα, καθώς τα παράσερνε ο άνεμος, χτυπούσαν πάνω στα ρουθόνια των άλογων, που άνορθωναν τρομαγμένα. Ραγδαία βροχή με χοντρό χαλάζι έρχισε να πέφτει.

Το άμαξι κυλούσε σχεδόν κάθετα στον κατηφορικό δρόμο. Ξαφνικά, ένας αληθινός άνεμοστρόβιλος από βροχή κι' από χαλάζι, το κύκλωσε. Το ένα από τα φανάρια σβύστηκε, ο άμαξας έχασε το καπέλλο του κι' άρχισε να βλαστήμη, και τ' άλογα, αντί να προχωρήσουν, όπισθοχωρούσαν με τρόπο.

— Δεν πρέπει να τ' άδω με το Θεό, μουρμούρισε ο άμαξας.

Κι' άφου κατάρθωσε να σταματήσει τ' άλογά του, πήδησε κάτω και προχώρησε ως την πόρτα του άμαξιού.

Συγχρόνως ένας ύπνρής με στολή κατέβηκε πίσω από το άμαξι και προχώρησε κι' αυτός κοντά στον άμαξά.

Ένα από τα μικρά δερμάτινα παραπετάσματα, που προφύλαγαν το έσωτερικό του άμαξιού από τον άνεμο και τη βροχή, τραβήχτηκε λίγο, κι' άκούστηκε μία δυνατή φωνή:

— Γιατί λοιπόν δεν προχωρούμε;

— Δεν ξέρω... Ο άμαξας, που έχει την τιμή να μεταφέρει τον κ. Ιππότη, εινε κοντά μου, κι' αυτός μπορεί να σας έξηγηση.

— Έξ αίτίας που εινε νύχτα και τέτοιος άγριος καιρός, εινε με σεβασμό ο άμαξας, δεν μπορώ να διευθύνω τ' άλογά μου, κύριε Ιππότη.

— Τίποτα δεν εινε αδύνατον, όταν αποφασίση κανείς, εινε η φωνή. Ανέβασε στη θέσι σου, φίλε μου, κι' ως προχωρήσουμε.

— Ναι, μά τ' άλογα δεν ύπακούουν.

— Έχεις ένα καλό μαστίγιο στα χέρια

σου, κι' ένα ζευγάρι καλά σπρουνία σ'ις μπότες σου. Χρησιμοποίησέ τα...

— Δεν γίνεται τίποτα...

— Δοκίμασε.

— Δεν μπορώ... Θα χαθούμε... Έχω γυναίκα και παιδιά, και τη θέλω τη ζωή μου...

— Λοιπόν άρνείσαι να έξακολουθήσης την πορεία σου; ρώτησε ειρωνικά ο έπιβάτης.

— Ασφαλώς.

— Εινε η τελευταία σου λέξι;

— Μάλιστα, κύριε.

— Έγινε μικρή σιωπή. Έπειτα η φωνή επανέλαβε:

— Εδώ είσαι, Ζάκ;

— Μάλιστα, κύριε Ιππότη, άπάντησε ο ύπνρής.

— Έχεις άπάνω σου χρήματα;

— Έχω.

— Δώσε λοιπόν δέκα λουδοβίκια στο παλληκάρι αυτό κι' ως καθαλίκεψη γρήγορα.

Ο ύπνρής έτοιμάστηκε να έκτελέση τη διαταγή του κυρίου του, άλλ' ο άμαξας δεν δέχτηκε τα χρήματα.

— Μην κοπιάζης, σε παρακαλώ, του έινε.

— Τί θέλεις να πής;

— Θέλω να πώ ότι κι' εκατό λουδοβίκια να μου δώσης, εγώ δεν το κουνάω από δω.

— Τον άκούτε, κύριε; έινε ο Ζάκ, στάν Ιππότη, που ήταν μέσα στην άμαξα. Δεν θέλει με κανένα τρόπο να προχωρήση.

— Τον άκουσα, έινε η φωνή. Δεν μένει πια παρά να μεταχειριστώ ένα μέσον, κι' αυτό θα κάνω...

Το δερμάτινο παραπέτασμα τραβήχτηκε έντελώς. Ένα χέρι απλώθηκε, κρατώντας κάτι, που δεν θα μπορούσε να το διακρίνη κανείς, εξ αίτίας του πυκνού σκοταδιού που βασίλευε.

— Ζάκ, έινε πάλι η φωνή.

— Στις διαταγές σας, κύριε Ιππότη.

— Πάρε αυτό το πιστόλι.

— Το πήρα.

— Τίναξέ τα μυαλά αυτού του παληανθρώπου, πάρε τη θέσι του κι' έξακολούθησε το δρόμο μας...

— Πολύ καλά, κύριε Ιππότη, άπάντησε ψυχρά ο ύπνρής.

Κι' άνασκήσε άτάραχος το λυκό του πιστολιού, που του είχε δώσει ο κύριός του.

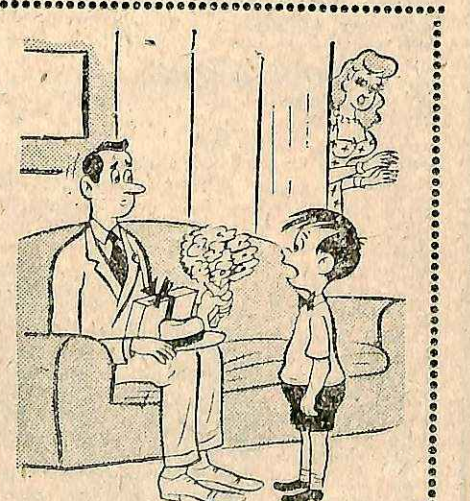
Ο ξηρός αυτός τριγμός έπέφερε ένα μαγικό αποτέλεσμα:

Ο άμαξας έπεσε στα πόδια του Ζάκ, κλαίγοντας.

— Λυτήσου με, φώναζε. Λυτήσου με!...

Ο Ζάκ άκούμπησε την κάννη του πιστολιού στον κρόταφο του γονατισμένου άμαξά.

— Να πυροβολήσω, κύριε Ιππότη; ρώτησε.

ΤΡΟΜΕΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

— Να δούμε, είσαι κι' εσύ τσιγκούνης σαν τον άλλο κύριο που έφυγε λίγο πριν έρθης εσύ;

— Όχι, άπάντησε ο έπιβάτης. Έως τούτο το κάθαρμα ν' άποφραχθή επιτέλους να ύπακούση. Άλλ' αν έξακολουθήση να μουρμούριζε, σκοτώσε τον.

— Υπακούω... Υπακούω... φώναξε σαν τρελλός από τον τρόμο του ο άμαξας. Θα κάνω ό,τι θέλετε...

— Τότε λοιπόν, καθαλίκεψη γρήγορα. Ο άμαξας πήδησε πάνω σ' ένα από τα τέσσερα άλογα και πήρε τα ήνία στα χέρια του.

Το δερμάτινο παραπέτασμα κλείστηκε πάλι, κι' η φωνή επανέλαβε:

— Ζάκ, πρόσχε τον αυτόν τον παληανθρώπο. Πρέπει να φτάσω άπόψε όπωσδήποτε στο Παρίσι.

— Μάλιστα, κύριε Ιππότη, άπάντησε ήρεμος πάντοτε ο ύπνρής και ξανανέθηκε στη θέσι του.

Ο άμαξας, τρελλός από τον τρόμο του, έμπηξε τα σπρουνία στην κοιλιά του άλογου, που καθαλίκευε και μαστίγωσε δυνατά τα άλλα.

Τα άλογα άναπήδησαν κι' ώρμησαν μπροστά με θεωλλώδη ταχύτητα.

Σε λίγο, έφτασαν σ' ένα μέρος όπου ο δρόμος ήταν πιο όμαλός.

Τα άλογα όμως δεν άνέκοιψαν την όρμή τους.

Τα πέταλά τους, καθώς χτυπούσαν στις πέτρες του δρόμου, πετούσαν σπινθήρες. Το άμαξι τινάζοταν πάνω στο λιθόστρωτο σαν κανένα όχημα του διαβόλου, κι' ο άμαξας, που κρατιόταν από τη χαιτή του άλογου του, για να μην πέση, άνσασινε με κόπο.

Όσο για τον έπιβάτη, είχε άνοιξει έντελώς το δερμάτινο παραπέτασμα της πορτίτσας του άμαξιού, άφινε τη βροχή να του μαστίγωνη το πρόσωπο, και φαινόταν κατενθουσιασμένος για τη θεωλλώδη εκείνη ταχύτητα...

Η φιλοξενία

Σε μιάμιση λέυγας περίπου άπόστας, από τον Άγιο Γερμανό, ήταν, την εποχή εκείνη ένα σπίτι που λεγόταν Μικρός Πύργος.

Πευήντα βήματα πιο πέρα από το Μικρό Πύργο, οι φθινοπωρινές βροχές είχαν άνασκήσει το δρόμο. Οι χωρικοί θέλησαν να τον διορθώσουν, κι' είχαν άνοιξει πλάι ένα λάκκο, για να τον γεμίσουν με πέτρες, σχηματίζοντας έτσι ένα ισχυρό άντρείσμα. Έπειδή όμως βράδυσε και δεν είχαν τελειώσει τη δουλειά τους, άφισαν το λάκκο άνοιχτό, για να τον γεμίσουν το άλλο πρωί. Φρόντισαν όμως ν' άναψουν ένα φανάρι, και να το άφισουν πλάι, στερεώνοντάς το πρόχειρα. Άλλ' ο δυνατός άνεμος είχε σβύσει το φανάρι, κι' ο δρόμος ήταν βυθισμένος σε πυκνό σκοτάδι.

Στο άναμεταξύ, τα τέσσερα άλογα του άμαξιού έτρεχαν με την ίδια θεωλλώδη ταχύτητα. Σε λίγο, έφτασαν στο σωρό τις πέτρες, που είχαν συγκεντρώσει οι χωρικοί, και σκόνταψαν άπάνω τους με φοβερή όρμη.

Η σύγκρουσι ήταν φριχτή. Τα δυο πρώτα άλογα έπεσαν με το κεφάλι και τσακίστηκαν κυριολεκτικά. Τα δυο άλλα γκρεμίστηκαν στο λάκκο και κλωσούσαν, προσπαθώντας, του κάκου, ν' άνασκήσουν. Η άμαξα άναποδογυρίστηκε κι' έγινε συντρίμια.

Ο ύπνρής γκρεμίστηκε δέκα μέτρα μακριά. Το άλογο, που καθαλίκευε ο άμαξας, κατάρθωσε να σπάζη τα λουριά που το συνέδεαν με την άμαξα, και γκρεμίστηκε στο Σηκούνα, που κυλούσε τα νερά του λίγα βήματα πιο πέρα. Άκούστηκε η τρομαγμένη φωνή του άμαξά, καθώς το άλογο τον παρέσυρε στην πτώσι του μέσα στα φουσκωμένα νερά του ποταμού.

Δεν άκούγοταν πια παρά το βογγητό της καταιγίδας...

Πέρασαν λίγα λεπτά της ώρας.

Έπειτα ο ύπνρής, που ήταν έσπλωμένος στη λάσπη, κινήθηκε έλαφρά, και, ύστερα από μεγάλη προσπάθεια, κατάρθωσε να σηκωθεί όρθιος. Κυτάχτηκε μ' άνησυχία, ψαχούλεψε το κορμί του, για να βεβαιωθεί πως δεν ήταν πληγωμένος, κι' έπειτα θυμήθηκε τον κύριο του.

Ψαχουλεύοντας μέσα στο σκοτάδι, και κουτσαινώντας από το πέσιμο, ο Ζάκ προ-

χώρησε ως εκεί όπου είχε συντριβή η άμαξα.

— Κύριε Ιππότη! φώναξε συγκινημένος. Καμιά άπάντησι.

— Κύριε Ιππότη, επανέλαβε δυνατότερα.

— Η ίδια σιωπή.

— Έως να βγήκε από το άμαξι, σκέφτηκε ο Ζάκ.

Και για να βεβαιωθεί καλλίτερα, έχωσε το χέρι του στο έσωτερικό του άμαξιού. Τα δάχτυλά του όμως άγγιξαν τα μαλλιά του κυρίου του.

— Διάβολε! ψιθύρισε. Ο καυμένος ο Ιππότης φαίνεται πως εινε σε κακά χάλια...

Σκαρφάλωσε τότε πάνω στο άναποδογυρισμένο άμαξι, τραβήξο το πέσιμο παραπέτασμα, που έκλεινε την πορτίτσα και, με μεγάλο κόπο, έσυρε έξω τον έπιβάτη.

Άλλ' έπειδή η πορτίτσα ήταν στενή κι' ο Ζάκ άναγκάστηκε να τραβήξο κάπως άπότομα, ο Ιππότης πόνεσε φαίνεται, γιατί, μ' όλο που ήταν λιποθυμισμένος, έβγαλε ένα βογγητό.

— Ή, ψιθύρισε ο πιστός ύπνρής. Δόξα σοι ο Θεός!...

Τυλίξε τον κύριο του σ' ένα μανδύα και τον έσπλωσε έπάνω σ' ένα από τους τροχούς του άμαξιού, που είχε τιναχτή πιο πέρα.

— Τώρα — σκέφτηκε — πρέπει να βρω κανένα μέρος για να μείνουμε άποψε τουλάχιστον. Ασφαλώς, αν τον άφισω εδώ πέρα τον κύριο μου, δεν θα ζήση ως το πρωί.

Και κύτταξε γύρω του, προσπαθώντας ν' άνακαλύψη πουθενά κανένα φως.

Πραγματικά, σε μικρή άπόσταση, μέσα από τα τζάμια ενός παραθύρου του Μικρού Πύργου, φαινόταν ένα άμυδρο φως.

— Η τύχη μας βοηθάει ακόμα, ψιθύρισε ο Ζάκ.

Και τραβήξε προς τα εκεί.

Χτύπησε δυνατά την πόρτα, άλλά δεν φάνηκε κανείς.

Ο Ζάκ άπομακρύνθηκε λίγα βήματα, για να κυττάξη από το παράθυρο.

Το φως είχε αλλάξει τώρα έξοι. Άρα, εκείνοι που έμεναν μέσα σ' αυτό το σπίτι δεν είχαν κοιμηθί ακόμα, κι' αν δεν έρχονταν ν' άνοιξουν, ήταν γιατί δεν ήθελαν.

Ο Ζάκ έξαναγύρισε στην πόρτα κι' άρχισε να χτυπά δυνατά. Τέλος, άφου πέρασαν λίγα λεπτά της ώρας, που του φάνηκαν αιώνιας, άκούστηκε ένα έλαφρό βήμα να πλησιάζη την πόρτα. Έπειτα μία φωνή γυναικεία, που φαινόταν τρομαγμένη, άκούστηκε από το διπλανό παράθυρο:

— Πήγαινε στο καλό, άνθρωπέ μου... Και το παράθυρο ξανακλείστηκε.

— Για τ' όνομα του Θεού, φώναξε ο Ζάκ... Άκούστε με... Από σας εξαρτάται η ζωή δυο ανθρώπων!...

Το παράθυρο άνοιξε πάλι.

— Άν με δώσετε, θα δώσετε λόγο στο Θεό, συνέχισε ο Ζάκ.

— Τί ζητάτε;

— Να, μάς φιλοξενήσετε άποψε.

— Από πού έρχεστε;

— Από τον Άγιο Γερμανό.

— Πού πηγαίνετε;

— Στο Παρίσι.

— Και ποιος είστε;

— Ο καμριέρης ενός ευγενούς. Το άμαξι του συντρίφτηκε, πριν από λίγο, σχεδόν άντίκρου στο σπίτι σας, κι' εινε πεσμένος στο δρόμο, λιποθυμισμένος, σχεδόν έτοιμοθάνοντας...

— Πώς ονομάζεται ο κύριός σας;

— Ιππότης Ραούλ ντε Τραμπλέρ.

— Κι' είπατε ότι το άμαξι του συντρίφτηκε άντίκρου στο σπίτι μας;

— Μάλιστα.

— Μην παραξενεύεστε για τη δυσπιστία μου, επανέλαβε η φωνή. Θέλω να βεβαιωθώ πρώτα αν εινε αλήθεια αυτά που λέτε, κι' έπειτα να σας βοηθήσω, αν έχετε πραγματικά ανάγκη από τη βοήθειά μου.

Το παράθυρο κλείστηκε πάλι, και τα βήματα άπομακρύνθηκαν στο διάδρομο του σπιτιού. Έπειτα από λίγο άνοιξε ένα άλλο παράθυρο, στάν πρώτο όροφο του Μικρού Πύργου, και φάνηκε μία γυναίκα, που

κρατούσε έναν άναμμένο πυρσό. Για λίγα δευτερόλεπτα, προτού τον σβύση η θεάλα, φώτισε το δρόμο όπου βρίσκονταν τα σκοτωμένα άλογα κι' η συντριμμένη άμαξα.

Η γυναίκα δεν δίστασε πιά. Κι' ο Ζάκ την άκουσε να σέρνη τους μοχλούς, που έκλειναν από μέσα τη βαρεία εξώπορτα.

Όταν η πόρτα άνοιξε, ο ύπνρής βρέθηκε μπροστά σε μία νέα που του έκανε έντύπωσι η εξαιρετική όμορφιά της.

Φορούσε ένα σκοτεινόχρωμο φόρεμα, κρατούσε ένα λυχνάρι στο χέρι, και το βλέμμα που έριξε άπάνω του δεν εξέφραζε πια δυσπιστία, άλλ' ενδιαφέρον και συμπάθεια.

— Τι φοβερή νύχτα! ψιθύρισε, κυττάζοντας το δρόμο, που τον μαστίγωνε η δυνατή βροχή.

Και στρέφοντας στάν Ζάκ, πρόσθεσε:

— Φέρε γρήγορα τον κύριο σου. Θα τον περιποιηθώ όσο καλύτερα μπορώ...

Ο Μικρός Πύργος

Ο Ζάκ έτρεξε προς την άμαξα, σήκωσε στην άγκαλιά του το άναισθητο κορμί του κυρίου του και έξαναγύρισε στο Μικρό Πύργο, όσο πιο γρήγορα μπορούσε.

Μόλις μπήκε μέσα, η νέα κλείδωσε πίσω του την πόρτα, και τραβήξε τους βαρείς σύρτες, που την στερέωναν.

Προχώρησε έπειτα λίγα βήματα, κι' έινε στάν Ζάκ:

— Έλα μαζί μου.

Ο ύπνρής ύπακούσε.

Είδε ότι βρίσκονταν σ' ένα στενόμακρο διάδρομο, πλακοστρωμένον. Από τη μία μεριά και την άλλη ύπρχαν πόρτες.

Η νέα άνοιξε την τρίτη προς τα δεξιά και μπήκε σ' ένα ευρύχωρο δωμάτιο, άκοιλουμένη από τον Ζάκ. Άκούμπησε το λυχνάρι, που κρατούσε στο χέρι της, πάνω σ' ένα πολυτελέστατο τζάκι, άναψε απ' αυτό δυο κεριά σ' ένα χάλκινο κηροπήγιο, κι' έινε στάν ύπνρής:

— Σ' αυτό το δωμάτιο, καθώς βλέπεις, ύπάρχει στρώμα. Πλάγισέ τον κύριο σου κι' άναψε μία δυνατή φωτιά στο τζάκι. Θα ξανάρθω σε λίγο για να ιδω μήπως χρειάζεται τιποτέ άλλο.

Και χωρίς να σταθί ν' άκούση τις ευχαριστίες του Ζάκ, πήρε το λυχνάρι και βγήκε έξω. Άνέθηκε στο πρώτο πάτωμα, και μπήκε σ' ένα δωμάτιο, μικρό, με πολυτελή έπιπλα, πολύ παλιά όμως.

Πάνω σ' ένα εβένινο κρεβάτι, τριγυρισμένο από βυσσινόχρωμα παραπετάσματα, ήταν έσπλωμένη μία γυναίκα. Ήταν κάταγρη, είχε τα μάτια της κλειστά και τα

χείλη της σταυρωμένα πάνω στο στήθος. Μ' όλη της την άχρότητα και την άδυναμία, φαινόταν πως ήταν άλλοτε πολύ όμορφη.

Τη στιγμή που η νέα μπήκε στο δωμάτιο και πλησίασε στο κρεβάτι, η άρρωστη άνοιξε τα μάτια της και μετακινήθηκε λίγο.

— Από πού έρχεσαι, Ζανέτ; ρώτησε τη νέα με ύφος άπότομο. Τί συμβαίνει; Γιατί με άφησες τόσην ώρα μονάχη; Ξέρεις ότι δεν μου άρσκει καθόλου να φεύγης και να τριγυρνάς.

— Άκούσατε, νομίζω, μητέρα, άπάντησε η νέα με ήρεμο τόνο, ότι χτύπησαν στην πόρτα μας.

— Ναι, άπάντησε η άρρωστη. Θα ήταν ασφαλώς κανένας άλήτης, ή κανένας ληστής...

— Καθόλου, μητερούλα μου. Ήταν ένας ευγενής με τον καμριέρη του, που έπαθαν ένα τρομερό δυστύχημα...

— Φαντάζομαι ότι θα τους είπες να πάνε στο καλό...

— Όχι, μητέρα μου. Ήταν αδύνατον...

— Και γιατί, σε παρακαλώ;

— Γιατί το άμαξι τους τσακίστηκε στο λάκκο του δρόμου, κι' ο Ιππότης πληγώθηκε βαρεία κι' εινε τώρα άναισθητός...

— Και τί έκανες τότε;

— Ό,τι έπρεπε να κάνω, μητέρα μου... Τους φιλοξένησα.

Τα λόγια αυτά θαρρείς και γαλθάνισαν την άρρωστη. Άνασκήθηκε, στριζομένη πάνω στους άγκώνες της και κύτταξε τη νέα με μάτια που πετούσαν φλόγες.

— Τους φιλοξένησες; έινε με φωνή βραχνή.

— Μάλιστα, μητέρα μου.

— Και γιατί όχι; έινε με ύφος σαρκαστικό η μητέρα της νέας. Μήπως δεν είμαστε τόσο πλούσιοι ώστε να μην ξερούμε τί να κάνουμε τα πλούτη μας; Όποτε το σπίτι μου εινε φιλόξενο; Στην τιμή μου σου λέω, δεν τόξερα, και μου φαίνεται πολύ παραξένο...

Κι' η άρρωστη ξανάπεσε στο στρώμα της, εξαντλημένη από την προσπάθεια, που είχε καταβάλει για ν' άνασκήσθ.

Η κόρη της προσπάθησε να πιάση το χέρι της, άλλ' έκείνη την έσπρωξε.

— Άλλά τί έπρεπε λοιπόν να κάνω, Θεέ μου; έινε η Ζανέτ με φωνή παραπονεμένη.

— Και ρωτάς ακόμα; φώναξε η άρρωστη.

ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΗΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΙ

Στον κήπο του ξενοδοχείου «Αμυδάσσορ» του Λός Άντζελες, συγκεντρώνονται τα κενά τ' άπογεύματα της Κυριακής, πολλοί έρασιτέχνες φωτογράφοι. Τους τραβούν εκεί τα ώραιότερα κορίτσια της κινηματογραφούπολης, που, χωρίς ρεκλαμσές ηγαιούν να περάσουν εκεί να αραυήν. Έντι τους και κόκκοφοροι, κατά απ' τα φωνικόδεντρα με τολμηρά σάρτες που άφισουν να φαίνονται καθαρά οι άφρονες γραμμές του σώματός τους.

ρώστη. "Επρεπε να κλείσεις την πόρτα σ' αυτούς τους κλοπίστες."

— Καί ν' αφήσω αυτόν τον άνθρωπο έξω στο δρόμο να πεθάνη;
— Να πεθάνη; επανέλαβε σαρκαστικά η άρρωστη. Καί ποιος σου είπε αν θα πεθάνει ή όχι; Μήπως ενδιαφέρεται κανείς για μας, αν ζούμε ή αν πεθαίνουμε; "Ας μην ανησυχούμε λοιπόν κι' εμείς για τους άλλους..."

Κι' έστρεψε, θυμωμένη, το κεφάλι της προς τον τοίχο, χωρίς να πη πια τίποτα.
— "Η καυμένη ή μητέρα μου, σκέφτηκε η Ζανέτ με συμπόνοια. Η άρρώστεια την έχει κάνει ευερέδιστη..."

Καί, πατώντας στις μύτες των ποδιών, βγήκε από το δωμάτιο της άρρωστης και κατέβηκε στο ισόγειο.

Χτύπησε την πόρτα του χαμηλού δωματίου, μέσα στο οποίο είχε βάλει τους φιλοξενούμενους της, κι' ο Ζάκ έσπευσε να της ανοίξει.

Δυνατή φωτιά σπινθηροβόλουσε στο τζάκι. Ο πληγωμένος ήταν ξαπλωμένος στο κρεβάτι κι' είχε τα μάτια του κλειστά.

— Πώς είναι; ρώτησε η Ζανέτ.

— "Η καρδιά μου χτυπάει, δεσποινίς, απάντησε ο καμαριέρης, αλλά δεν συνηλάβε ακόμα και δεν ξέρω πώς να σταματήσω το αίμα..."

— Το αίμα; επανέλαβε η νέα ανατριχιάζοντας. Είναι λοιπόν βαρεία πληγωμένος;

— Κι' αυτό, δεσποινίς.

Κι' ο Ζάκ, πλησιάζοντας το κρεβάτι, άναψκωσε λίγο το κεφάλι του κυρίου του. Πάνω από τον τραχήλο του, στο τριχωτό μέρος του κεφαλιού, υπήρχε μια πληγή, από την οποία έτρεχε σαν βρύση το αίμα. Η νέα πρόσεξε τον Ραούλ ντε Τραμπλέιγ για πρώτη φορά. Φαινόταν ηλικίας 28 με 30 το πολύ χρονών. Το ξρισμένο του πρόσωπο πλαισιωνόταν από μακρύα μαύρα μαλλιά. Μ' όλο που τα φορέματά του ήταν λερωμένα από το αίμα και τη λάσπη, διατηρούσαν ακόμα τους ζωηρούς χρωματισμούς των καί φαινονταν φτιαγμένοι από ακριβά ύφασματα. Ναι, ο πληγωμένος φαινόταν κομψότατος κι' όλα του έδειχναν πως ήταν ένας πραγματικός ευγενής.

Η Ζανέτ ήταν μόλις δεκαεφτά χρονών, κι' ωστόσο δεν δειλίασε όταν είδε το αίμα εκείνο να τρέχει.

— Με τη βοήθεια του Θεού, είπε, θα τον κάνουμε καλά.

Ανοίξε μια ντουλάπα, πήρε ένα κομμάτι λινό ύφασμα και τόδωσε στον Ζάκ.

— Φτιάστε μ' αυτό επίδεσμούς, του είπε, κι' εγώ θα πάω να φέρω, δι' άλλο χρειάζεται.

Βγήκε από το δωμάτιο, και ξαναγύρισε σε λίγο φέρνοντας ένα μπουκάλι γεμάτο άλυσο νερό. "Εβρεξε μ' αυτό το νερό τους επίδεσμούς, που είχε ετοιμάσει στο μεταξύ ο Ζάκ, κι' έδεσε την πληγή. Το αίμα σταμάτησε αμέσως."

— Βλέπετε; είπε η Ζανέτ.

Εκείνη τη στιγμή ο Ραούλ άναστέναξε, άνοιξε τα μάτια του, αλλά τα ξανάκλεισε αμέσως. "Ήταν ακόμα μισολιποθυμισμένος, αλλά τώρα το πρόσωπό του είχε πάρει μια έλαφρα ρόδινη όψη."

Δεν υπάρχει κανένας κίνδυνος, είπε η νέα. Λίγων ωρών ύπνος θα κάνει καλά τον κύριό σου.

Και περιεργη, όπως θάταν κάθε γυναίκα στη θέση της, ρώτησε τον Ζάκ πως είχε γίνει το δυστύχημα. Ο καμαριέρης της διηγήθηκε όσα ξέρουν ήδη οι αναγνώστες μας.

— Ποιό λόγο είχε λοιπόν ο κύριός σου να βιάζεται τόσο; ρώτησε με άφελεια η νέα.

— Δεν ξέρω, δεσποινίς, απάντησε ο Ζάκ, με ύφος μυστηριώδες. Ο κύριός μου δεν μου μιλάει ποτέ για τις δουλειές του κι' εγώ τον υπακούω πάντοτε, χωρίς να τον ρωτώ ποτέ μου.

Και, σά νόθελε ν' αλλάξει θέμα, πρόσθεσε:

— Θα εύχαριστούσατε πολύ τον κύριό μου, δεσποινίς, αν μου δανείζατε ένα φανάρι...

— Τι θα το κάνης; ρώτησε η Ζανέτ.

— Θα πάω εκεί που άναποδογύρισε η μορφή, για να ψάξω για κάτι πράγματα...

πού, αν τ' άχσει ο κύριός μου θα λυπηθί πολύ.

Η νέα άνοιξε μια σκευοθήκη, πήρε ένα φανάρι καυωμένο από χοντρό γυαλί, και τόδωσε στον Ζάκ, που το άναψε αμέσως και βγήκε έξω, αφήνοντας την εξώπορτα ανοιχτή.

Σε λίγο, γύρισε, φέρνοντας ένα ζευγάρι πιστόλια, με άσημένιες λαβές, κι' ένα μικρό κιβώτιο, στολισμένο με έλεφαντόδοντο, χρυσάφι και μαργαριτάρια.

— Τα βρήκες όλα όσα ζητούσες; ρώτησε η Ζανέτ.

— Όχι ακόμα, απάντησε ο υπηρέτης.

Και βγήκε πάλι στο δρόμο. Τώρα όμως άργησε περισσότερο. Στο μεταξύ η Ζανέτ κυττούσε με περιέργεια τα πιστόλια και το κιβώτιο, που είχαν σκαλισμένα επάνω ένα οικόσημο με το έμβλημα: "Ο Τραμπλέιγ δεν τρέμει".

Όταν ο Ζάκ γύρισε στο δωμάτιο, έσκυβε κάτω από το βάρος ενός δισακκίου, που κουβαλούσε στους ώμους του. "Αλλά ήταν τόσο βαρύ, ώστε, για να το άποθέσει στο πάτωμα, άναγκάστηκε να λυγίση τα γόνατά του. Ακούστηκε ένας μεταλλικός ήχος, και από μια σχισμή, που είχε γίνει ίσως όταν το άμάξι τσακίστηκε, κύλησαν στο πάτωμα δεκάδες χρυσά νομίσματα."

— Πόσο χρυσάφι! φώναξε κατάπληκτη η Ζανέτ.

Και καινούριο μάλιστα, είπε χαμογελώντας ο Ζάκ. Μόλις κόπηκαν στο Νομισματοκομείο!

Και παίρνοντας μια χούφτα νομίσματα, τόδωσε στη νέα.

Η Ζανέτ τα πήρε και τα κύτταξε με παιδική περιέργεια. "Ήσαν πραγματικά κατακαίνουσα κι' όλων των ειδών: γαλλικά λουδοβίκεια, ισπανικά δίστηλα, λίρες άγγλικές, δουκάτα γερμανικά..."

— Είναι δυνατόν ν' άνήκουν όλα αυτά στον κύριό σου; είπε κατάπληκτη η Ζανέτ, που ούτε στ' όνειρό της δεν είχε ιδή ποτέ της έναν τέτοιο θησαυρό.

— Όλα αυτά; επανέλαβε ο υπηρέτης, που δεν κατάλαβε τί ήθελε να του πη η νέα. Θέλετε να πητε αυτά που είναι στο δισακκι;

— Ναι, απάντησε η Ζανέτ.

— Αλλά ο κύριός μου, δεσποινίς, έχει χίλιες φορές περισσότερα χρήματα απ' όσα βλέπετε εδώ, απάντησε με υπερφάνεια ο Ζάκ. Κι' ωστόσο, μέσα σε μια βδομάδα, ίσως να μην του μένουν ούτε δέκα νομίσματα, απ' όσα έχει αυτό εδώ το δισακκι.

— Είναι λοιπόν τόσο πλούσιος; ψιθύρισε κατάπληκτη η νέα.

— Τόσο πλούσιος, ώστε μπορεί κανείς να πη γι' αυτόν ότι πραγματικά δεν ξέρει τί έχει!

Μήτερα και κόρη

Η Ζανέτ είχε πη ότι μερικων ωρών ύπνος θάφτανε για να κάνει καλά τον Ραούλ ντε Τραμπλέιγ. Αλλά η Ζανέτ δεν ή-

ταν γίαντρός, κι' έτσι η προφητεία της δεν έπαλθινε.

Όχι μόνο ο Ραούλ δεν συνήλθε, αλλά προσεβλήθη από δυνατό πυρετό.

Η Ζανέτ που είχε φύγει από νωρίς, το άγνοούσε. Όταν μπήκε στο δωμάτιο της μητέρας της την βρήκε αποκοιμισμένη, κι' άποσύρθηκε κι' αυτή στο διπλανό, που της χρησίμευε για κρεβατοκάμαρα.

Το άλλο πρωί, όταν ξύπνησε, θέλησε να πάη να μάθ πώς ήταν ο πληγωμένος, και πέρασε από το δωμάτιο της μητέρας της, πατώντας στις μύτες των ποδιών. Αλλά εκείνη είχε ξυπνήσει και την σταμάτησε.

— Πώς είσαι μητέρα μου; την ρώτησε τρυφερά η νέα.

— Πολύ άσχημα, απάντησε η άρρωστη κι' αυτό εξ' αιτίας σου... Δεν μπορείς να καταλάβης ότι δεν έχουμε πια τίποτα, κι' ότι δεν μπορούμε να κάνουμε έλεημοσύνες... Να τους διώξης γρήγορα αυτούς τους ξένους που μου συμμάζεψες.

— Μάλιστα, μητέρα μου, απάντησε η Ζανέτ και βγήκε από το δωμάτιο.

Καθώς κατέβαινε στο ισόγειο, προσπαθούσε να βρη έναν τρόπο για να πη στους δυο φιλοξενούμενους της ότι δεν μπορούσε να τους κρατήσει περισσότερο.

Αλλά όταν μπήκε στο δωμάτιο κι' είδε τον Ραούλ κίτρινο σαν πεθαμένο κατάλαβε ότι ο νέος κινδύνευε.

— Πώς είναι; ρώτησε μ' ενδιαφέρον.

— Πολύ άσχημα, δεσποινίς, απάντησε ο Ζάκ.

Και της εξήγησε ότι ο κύριός του είχε όλη τη νύχτα δυνατό πυρετό και παραληρημα.

— Σας περιμένα να κατεβήτε, δεσποινίς, πρόσθεσε, για να πάω στον "Άγιο Γερμανό να φωνάξω ένα γιατρό."

— Πήγαινε, αλλά μην άργήσης. Ψιθύρισε η νέα.

Τώρα φυσικά, δεν μπορούσε ούτε καν να σκεβή να διώξη τους φιλοξενούμενους της.

Όταν ο Ζάκ έφυγε κι' αυτή ανέθηκε στο δωμάτιο της μητέρας της, η άρρωστη την ρώτησε:

— Εφγαν;

Η Ζανέτ της εξήγησε την επικίνδυνη κατάσταση του πληγωμένου και της είπε ότι ο υπηρέτης του είχε πάει για να φέρη γιατρό.

Η άρρωστη έγινε έξω φρενών.

— Και ποιος θα τον πληρώση το γιατρό; άρχισε να φωνάζη.

— Μην άνησυχες, μητέρα μου, τής είπε με καλωσύνη η νέα. Ο κύριος αυτός δεν θα μας επιβαρύνη σε τίποτα γιατί είναι πλούσιος.

— Και πώς το ξέρεις; Μήπως έπειδή σου το είπαν;

— Δεν μου είπε κανείς τίποτα. Το είδα με τα μάτια μου.

— Τι είδες;

Η Ζανέτ της διηγήθηκε τότε τη σκηνή της μεταφοράς του δισακκίου, που ήταν γεμάτο χρυσά νομίσματα.

— Ήσαν εκατομμύρια εκεί μέσα!

— Και πήρες στα χερια σου απ' αυτά

— Τι σκέπτεσθε να κάνετε, γιατρέ;

— Θα του πάω πρώτα μια φλεβοτομή.

— Κι' έπειτα;

— Έπειτα θα ιδούμε.

— Κι' η περιπλοκή, που φοβόσαστε, πότε είναι δυνατόν να παρουσιαστή;

— Σήμερα.

— Ποιά είναι η πιθανή διάρκεια της άσθενείας;

— Αν προσβλήθ από έγκεφαλίτιδα, όπως το φοβούμαι, μπορεί να παλέψη με το θάνατο επί έννια μέρες, με ελάχιστες έλπίδες να σωθί. Φέρτε μου τώρα μια λεκάνη για το αίμα και μερικά έπίδεσμούς, για να του δέσω την πληγή.

Η Ζανέτ έσπευσε να του φέρη ό,τι της ζήτησε, κι' έπειτα βγήκε από το δωμάτιο του πληγωμένου.

★

Επί σαραντοχτώ ώρες, ο Ραούλ πάλευε με το θάνατο.

Όταν τέλος, συνήλθε, ζήτησε να μείνη μόνος με το γιατρό.

— Κύριε, του είπε, μου δίνετε το λόγο σας ότι θ' άπαντήσετε ελίκρινά, σ' ό,τι σας ρωτήσω;

— Μάλιστα, απάντησε ο γιατρός παραξενεμένος.

— Πέστε μου τί άρρώστεια έχω; Υπάρχει κίνδυνος; Πρέπει να ξέρω πόσος καιρός μου μένει ακόμα να ζήσω, γιατί, απ' αυτό, εξαρτώνται σπουδαιότατα ζητήματα...

— Θα σας άπαντήσω ελίκρινά, είπε

τα χρήματα; Τ' άγγιξε καθόλου; ρώτησε μ' ένα παράξενο ύφος η άρρωστη.

— Μάλιστα, μητέρα μου.

— Αμέσως το ύφος της άρρωστης άλλαξε έντελώς.

— Έκανες καλά, παιδί μου, που τους φιλοξένησες, είπε. Δεν ήξερα τί άνθρωπος ήταν αυτός ο ξένος... Είναι νέος;

— Μάλιστα, μητέρα μου.

— Όμορφος;

— Η Ζανέτ κοκκίνισε...

— Τα χαρακτηριστικά του είναι άλλοι-ωμένα, ψιθύρισε. Αλλά φαίνεται πολύ όμορφος...

— Πιστεύεις ότι είναι άριστοκράτης;

— Ναι, φαίνεται άλλωστε.

— Ξέρεις το όνομά του;

— Το είπε ο υπηρέτης του. Είναι ο ιππότης Ραούλ ντε Τραμπλέιγ.

— Ο Θεός να δώση να γίνη γρήγορα καλά, είπε η άρρωστη μ' ένα αλλόκοτο χαμόγελο.

★

Υστερα από λίγη ώρα, ο Ζάκ γύρισε, συνοδεύοντας ένα γιατρό.

Η Ζανέτ έσπευσε ν' άνοιξη την έξω-πορτα και τους ώδηγησε στο δωμάτιο όπου ήταν ο πληγωμένος.

Τη στιγμή που έμπαιναν μέσα ο Ραούλ άνοιξε τα μάτια του. Σπρίχτηκε στον άγκωνα του για ν' άνασκησθί πάνω στο στρώμα του, κύτταξε γύρω του με βλέμματα άπληνη, κι' έπειτα ξανάπεσε πάνω στο καταμαμένο του προσκέφαλο.

Φαινόταν ότι δεν καταλάβαινε που βρίσκεται ούτε τί του συμβαίνει.

Ο γιατρός, πλησίασε, του έπιασε το χέρι και του εξήγησε το σφυγμό. "Έπειτα έλυσε τους επίδεσμούς, που είχε δέσει στο κεφάλι του Ραούλ η Ζανέτ, κι' εξήγησε την πληγή προσεκτικά."

Η Ζανέτ κι' ο Ζάκ παρακολουθούσαν με άγωνία όλες του τις κινήσεις.

Όταν ο γιατρός τελείωσε την εξέτασή του, κούνησε μελαγχολικά το κεφάλι του.

— Υπάρχει κίνδυνος, λοιπόν; ρώτησε η Ζανέτ με χαμηλή φωνή.

— Το φοβούμαι πολύ, απάντησε ο γιατρός.

— Όστόσο, η πληγή δεν είναι πολύ βαθεία.

— Η πληγή δεν είναι βέβαια σοβαρή, αλλά δεν είναι αυτή που με φοβίζει...

— Αλλά τότε λοιπόν, τί σας φοβίζει;

— Καμιά αίμορραγία του έγκεφάλου.

— Θεέ μου! ψιθύρισε η νέα τρομαγμένη.

Ναι, εξακολούθησε ο γιατρός. Το χτύπημα είναι δυνατό, κι' άσφαλώς ο νέος έπαθε διάσεισι του έγκεφάλου. Το βλέμμα του είναι άτονο κι' ο σφυγμός του πολύ άτακτος. Φοβούμαι μήπως έχουμε καμιά περιπλοκή.

— Τι σκέπτεσθε να κάνετε, γιατρέ;

— Θα του πάω πρώτα μια φλεβοτομή.

— Κι' έπειτα;

— Έπειτα θα ιδούμε.

— Κι' η περιπλοκή, που φοβόσαστε, πότε είναι δυνατόν να παρουσιαστή;

— Σήμερα.

— Ποιά είναι η πιθανή διάρκεια της άσθενείας;

— Αν προσβλήθ από έγκεφαλίτιδα, όπως το φοβούμαι, μπορεί να παλέψη με το θάνατο επί έννια μέρες, με ελάχιστες έλπίδες να σωθί. Φέρτε μου τώρα μια λεκάνη για το αίμα και μερικά έπίδεσμούς, για να του δέσω την πληγή.

Η Ζανέτ έσπευσε να του φέρη ό,τι της ζήτησε, κι' έπειτα βγήκε από το δωμάτιο του πληγωμένου.

★

Επί σαραντοχτώ ώρες, ο Ραούλ πάλευε με το θάνατο.

Όταν τέλος, συνήλθε, ζήτησε να μείνη μόνος με το γιατρό.

— Κύριε, του είπε, μου δίνετε το λόγο σας ότι θ' άπαντήσετε ελίκρινά, σ' ό,τι σας ρωτήσω;

— Μάλιστα, απάντησε ο γιατρός παραξενεμένος.

— Πέστε μου τί άρρώστεια έχω; Υπάρχει κίνδυνος; Πρέπει να ξέρω πόσος καιρός μου μένει ακόμα να ζήσω, γιατί, απ' αυτό, εξαρτώνται σπουδαιότατα ζητήματα...

— Θα σας άπαντήσω ελίκρινά, είπε

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΠΑΤΑΤΑΣ

"Ενας άμερικανικός σούλλος που έχει άναλάβει τη διάδοσι της πατάτας τόσο ως θρεπτικό όσο και ως καλλυντικό προϊόν, άργώντας στο Μανόμ, μια πανηγυρική συνέλευσι που γνώρισε πρωτοφανή έπιτυχία. Υστερα από ένα πλούσιο γεύμα όπου παρετέθησαν πατάτες μαγειρεμένες κατά τους πιο άπθιανους, αλλά δεικαστικοί τρόπους και όπου εξέφωνήθησαν παραγανδιστικοί λόγοι, η νιοστή έκλεισε με την εκλογή της «Βασίλισσας της πατάτας». Η τυχερή «μίσ» ήταν ένα μοντέλο, η Πάτ Χάντερ, που παρουσιάστηκε με το στήθος σκεπασμένο από δυο σειρές τηγανισμένα πατατάκια, περασμένα σε κορδόνι."

ΕΝΑ ΜΗΧΑΝΙΚΟ ΜΑΤΙ ΓΙΑ ΤΥΦΛΟΥΣ

"Ανέκαθεν οι τυφλοί οι άπόκληροι, μπορεί να πη κανείς, αυτοί άνθρωποι της κοινωνίας, ήταν τα πιο δυστυχισμένα πλάσματα του κόσμου. Δυσκολεύονταν πάντα στο βάδισμα τους και τους ήταν άποσιτιστό το μπαστούνι. Μά να πη η τύχη τους χαμονέλασε. Τα βάσανά τους θα τελειώσουν πολύ γρήγορα, γιατί οι τυφλοί θα καταργήσουν πολύ σύντομα το μπαστούνι που τους βοηθά στο βάδισμα. "Ενας Άμερικανός μηχανικός βρήκε ένα ηλεκτρικό μάτι που έρχεται σ' έπαφή με το αυτί του τυφλού και με δονήσεις, του δίνει να καταλάβη πώς πλησιάζει κάποιο έπιπόδιο. Πρόκειται όμως καταλαβαίνετε για ένα μικρό ραντάρ που χωρεί μέσα σε μια Βολιμπούλα."

ο γιατρός. Υπάρχει ακόμα ο κίνδυνος.

— Όποτε κινδυνεύω ίσως να πεθάνω μέσα σε λίγες ώρες;

— Μάλιστα, κύριε.

— Σας ευχαριστώ πολύ για την ειλικρίνειά σας. Καί τώρα, αν έχετε την καλωσύνη, πείτε στον καμαριέρη μου να μπη μέσα.

— Όταν ο Ζάκ μπήκε στο δωμάτιο, κι' ο γιατρός τους άφισε μόνους, ο Ραούλ είπε με ύφος άποφασιστικό:

— Ξέρεις ότι έπρεπε να έπιστρέψω στο Παρίσι, την καταραμένη εκείνη νυχ.α. που μ' άς συνέβη το άτύχημα.

— Μάλιστα, κύριε ιππότη.

— Έπρεπε να μεταφέρω εκεί όρσιμε να έγγραφα μεγίστη σπουδαιότητας και δεν το έκανα. Καί τώρα κινδυνεύω να πεθάνω από στιγμή σε στιγμή...

— "Ω, κύριε..."

— Μη με διακόπτεις, σε παρακαλώ. Ξέρω ότι μου είσαι άφοσιωμένος.

— Ός το θάνατο, κύριε ιππότη.

— Πολύ καλά. Λοιπόν, τα έγγραφα αυτά θα σου άναβώ εμένα να τα μεταφέρω.

— Σας όρκίζομαι ότι θα έκτελέσω την παραγγελία σας όσο μπορεί καλύτερα.

— Δός μου το μικρό κιβώτιο.

Ο Ζάκ πήρε το κιβώτιδιο που είχε βγάλει από τα συντρίμια του άμαξιού και το παρουσίασε στον κύριό του.

Ο Ραούλ το άνοιξε μ' ένα μικρό χρυσό κλειδί, που ήταν κρεμασμένο από το λαιμό του, κι' έβγαλε από μέσα δυο φακέλους με έγγραφα, δεμένους με κόκκινη ταινία και σφραγισμένους με μια αλλόκοτη σφραγίδα. "Η σφραγίδα αυτή παρουσίαζε ένα διάβολο, που πατούσε πάνω σ' ένα άρνι και γκρέμιζε ένα σταυρό!..."

Ο Ραούλ έγγραψε, μ' ένα μολύβι, στον ένα φάκελλο τον αριθμό 1 και στον άλλον τον αριθμό 2.

— Άκουσε, Ζάκ, είπε έπειτα, και πρόσθεσε να μην ξεχάσης τίποτα απ' ό,τι θα σου πώ. Θα πάς στον "Άγιο Γερμανό, θα πάρης ένα άλογο και θα φύγης για το Παρίσι, χωρίς να σταθής ούτε λεπτό στο δρόμο, χωρίς να μιλήσης σε κανένα, όποιοςδήποτε κι' αν είναι αυτός...

— Μάλιστα, κύριε ιππότη.

— Βλέπεις αυτούς τους δυο φακέλλους που έχουν αριθμούς άπάνω;

— Τους βλέπω.

— Μόλις φτάσης στο Παρίσι, θα πάς στην όδο του Μεσημβρινού Τόδου όπου βρίσκεται το ξενοδοχείο «Βασίλειας Σολομών».

Ο ιδιοκτήτης του ξενοδοχείου είναι ένας εξηντάρης, κοντός κι' αδύνατος. Θα του πης ότι θα μείνης στο ξενοδοχείο του άλλ' ότι θέλεις να σου δώση το δωμάτιο των Μάγων. Θα σε ρωτήση από που έρχεσαι, και συ δεν θα του πης τίποτα, μόνο θα του δείξης αυτό το δαχτυλίδι...

Κι' ο Ραούλ, λέγοντας αυτά, έβγαλε το δαχτυλίδι που φορούσε και το πέρασε στο δάχτυλο του Ζάκ. Το δαχτυλίδι αυτό ήταν φτιαγμένο από σίδηρο και χρυσάφι. Η πέτρα του είχε χαραγμένον άπάνω τον αριθμόν 5. Αλλά δεν ήταν καλά προσαρμοσμένη, κι' όταν την γύριζε κανείς άφινε να φανη ένας άμέθυστος, όπου ήταν χαραγμένη η ίδια εικόνα που υπήρχε και στη σφραγίδα των φακέλλων.

— Κατάλαβες; ρώτησε ο Ραούλ, αφού εξήγησε στον υπηρέτη του τον μηχανισμό του δαχτυλιδιού.

— Μάλιστα, κύριε, απάντησε εκείνος.

Ο ξενοδόχος, εξακολούθησε ο Ραούλ, δεν θα σου κάνει άλλη ερώτησι, αλλά θα σε περιποιηθί και θα σε ώδηγήση αμέσως στο δωμάτιο που σου είπα, που βρίσκεται στο δεύτερο πάτωμα, κι' εκεί θα σε άφιση μόνον. Μέσα στο δωμάτιο υπάρχουν ντουλάπες, όπου θα βρης πολυάριθμες ένδυμα-σίες διαφόρων ειδών. Θα βγάλης τη στολή σου και θα φορέσης ένα απ' αυτά το κοστούμια. Μέσα στο δωμάτιο έπίσης, υπάρχει, κοντά στο τζάκι, ένα μεγάλο κιβώτιο, σιδερένιο, που είναι στερημένο στο πάτωμα. Το κιβώτιο αυτό θα το άνοίξεις με τούτο το κλειδί...

Κι' ο Ραούλ έβγαλε από την τσέπη του ένα παράξενο σιδερένιο κλειδί και τόδωσε στον υπηρέτη του.

— Μέσα σ' αυτό το κιβώτιο, έβγαλε, θα κλείσης τον ύπ' αριθμόν 2, και κέλλον. Όσο για τον ύπ' αριθμόν 1, θα σε

κρυφής στην τσέπη σου και θα πιάς στην όδο Σαίν Ντομινίκ, στο μέγαρο του μαρκησίου ντε Τιάνζ. Ασφαλώς, ο θυρωρός δεν θα σου επιτρέψει να μπάς. Οά του πής λοιπόν να είδοποίηση τον κύριο του ότι έρχεσαι από τον άριθμό 5, και τότε ό μαρκησιός θα σε δεχτή άμέσως.

— Και τί θα του πώ; ρώτησε ό Ζάκ.
— Οά του δώσης το φάκελλο με τή έγγραφά και θα του συστήσης να προσέξη τη σοραγίδα... Οά σε ρώτηση για μένα που βρίσκομαι, και γιατί δεν πήγα ό ίδιος. Σ'ν δεν θ' άπαντήσης σε καμμιάν έρώτησή του, και θα περιοριστής μόνο να του πής ότι την άλλη μέρα, όποια ώρα σου ύποδείξη, θα πιάς να του ζητήσης άπάντησι, άν έχη να σου δώση, γιατί ώς τότε θα'χη διαβάσει τή έγγραφά. Φεύγοντας από τό μέγαρο του μαρκησίου ντε Τιάνζ, θα γυρίσης στό ξενοδοχείο, θα πάρης από τό σιδερένιο κίβωτιό τον ύπ' άριθμόν 2 φάκελλον και θα πιάς στό 'Ανάκτορα.

— Στά 'Ανάκτορα; έπανελάβε κατάπληκτος ό καμριέρης.
— Μάλιστα, είπε ό Ραούλ. Οά προσπαθήσης να βρης κάποιον Μαξίμ, καμριέρη του 'Αντιδασιλέως, θα του δώσης τό δαχτυλίδι, που σου έμπιστεύτηκα, και θα τον παρακαλέσης να τό δείξη στον 'Αντιδασιλέα και να του πη ότι, αυτός που έφερε τό δαχτυλίδι, ζητεί έπιμόνως να γίνει άμέσως δεκτός...

— Και θα με δεχτή ό 'Αντιδασιλέως; ρώτησε κατάπληκτος ό Ζάκ.

— Οά σε δεχτή άμέσως. Τότε θα του δώσης τό φάκελλο με τή έγγραφά, και θα του άπαντήσης, άν σε ρώτηση για μένα. Μόνο δεν θα του πής ούτε τό μέρος όπου βρίσκομαι, ούτε τον κίνδυνο που διατρέχει. Οά τον παρακαλέσης όμως να σου ύποσχεθι μιάν άπάντησι για την άλλη μέρα.

— Πολύ καλά, κύριε ίππότα.
— Αφού πάρης αυτές τίς δύο άπαντήσεις, τη μιá από τον μαρκησιό και την άλλη από τον 'Αντιδασιλέα, θα γυρίσης στό ξενοδοχείο, θα φορέσης πάλι τη στολή σου, θα δώσης δέκα λουδοβίκεια στον ξενοδόχο, θα καθαλικέψης τό αλόγο σου και θα έπιστρέψης εδώ, όσο μπορείς πιο γρήγορα.

— Μείνετε ήσυχος, τον διαβεβαίωσε ό Ζάκ. Δεν θα χάσω ούτε στιγμή.

— Αν με βρης ζωντανόν, εξακολούθησε άτάραχος ό Ραούλ, τόσο τό καλύτερο, γιατί θα ξέρω τότε τί πρέπει να κάνω...

— Άλλ' άν τοναντίον, όπως υπάρχει μεγάλη πιθανότης, είμαι πεσμένος θα κάψης τα γράμμάτα που θα σου έχουν δώσει ό 'Αντιδασιλέως κι' ό μαρκησιός ντε Τιάνζ, και θα κληρονομήσης μερικές χιλιάδες λουδοβίκεια που βρίσκονται μέσα στο διακκι.

— Ο Ζάκ έκλαιγε, κυριευμένος από βαθεία συγκίνηση.

— Πήγαινε, φίλε μου, συνέχισε ό Ραούλ. Κάμε γρήγορα. Δεν πρέπει να χάνης καδούλου καιρό. Άλλωστε, νοιώθω τον έαυτό μου έξαντλημένον γιατί μίλησα τόσο πολύ.

— Κι' ό ίππότης ντε Τραμπλέιγ έπεσε στο καζιλάρι του κι' έκλεισε τή μάτια.

— Ο Ζάκ βγήκε από τό δωμάτιο, προσπαθώντας, του κάκου, να συγκρατήση τή δάκρυά του.

Τό μυστικό της Μαυδαλνήης Σαμπάρντ

Στό δωμάτιο του ίσογειού, όπου βρίσκóταν ό Ραούλ, υπήρχε μιá μεγάλη είκόνα στον τοίχο, που παριστάνε την έπίσκεψι της Βασίλισσας του Σαδδά στον Σολομώντα. Και, πράγμα παράξενο, μ'όλο που ή είκόνα αυτή ήταν πάντα από πενήντα χρόνιά, τή χαρακτηριστικά της Βασίλισσας έμοιαζαν καταπληκτικά με της Ζανέτ.

— Ο Ραούλ, που φλεγόταν από τον πυρετό, είχε καρφώσει μηχανικά τή μάτια του πάνω σ' αυτή την είκόνα. Ξαφνικά, του φάνηκε πώς ή Βασίλισσα του Σαδδά τον πλησίαζε χαμογελώντας. Έκλεισε τή μάτια του ζαλισμένος.

— Κυρία, ψιθύρισε, με αδύνατη φωνή, άν δεν είστε Βασίλισσα με δισόημα, είστε τουλάχιστον Βασίλισσα της όμορφιάς...

— Άλλ' ό Ραούλ δεν όνειρευόταν, όπως νομίζε.

— Ήταν ή Ζανέτ, που τον είχε πλησιάσει, ή Ζανέτ, που την έβλεπε για πρώτη φορά, και που έμοιαζε καταπληκτικά με τή Βασίλισσα του Σαδδά τής είκόνας.

— Η νέα, που ζούσε ως τότε μέσα σ' έκείνη τή μοναξιά, και δεν έβλεπε σχεδόν κανένα άλλον άνθρωπο εκτός από τή μητέρα της, είχε νοιώσει μεγάλο ενδιαφέρον, στην αρχή, για τον πληγωμένο ίππότη, κι' αυτό τό ενδιαφέρον άλλαξε σε συμπάθεια, που γρήγορα έγινε ένα αίσθημα βαθύτερο.

— Άλλ' είχε καιρός τώρα να εξηγήσουμε στους άναγνώστες μας, ποιες ήσαν οι δύο αυτές γυναίκες, μητέρα και κόρη.

Τριάντα χρόνια, πριν από την έποχή που συνέβαιναν τα γεγονότα που διηγούμεθα, κάποιος Γκυγιώμ Σαμπάρντ, τελευταίος άπόγονος μιás άρχοντικής οικογένειας, που είχε, στο άναμεταξύ, φτωχύνει, είχε κληρονομήσει τό Μικρό Πύργο, με λίγα χτήματα τριγύρω.

— Ο Γκυγιώμ άκολούθησε τό στρατιωτικό επάγγελμα, άλλ' έπειδή τή μέσα του δεν του έπέτρεπαν ν' αγοράση ένα σύνταγμα — γιατί την έποχή εκείνη, πριν από τή Γαλλική επανάστασι, δηλαδή, οι ευγενείς άγόραζαν τον βαθμό του συνταγματάρχου σ' ένα σύνταγμα — έγινε άνθυπολοχαγός. Κι' έπειδή δεν μπορούσε να έλπιζε ότι θαπαίρνε άργότερα ένα μεγαλύτερο βαθμό, παραιτήθηκε από τό στρατιωτικό και γύρισε στο Μικρό Πύργο, άποφασισμένος να ζήση εκεί, φρεύοντας στο Σηκουάνα, ή κυνηγώντας άγριοκούνελα στα διπλάνα λιβάδια.

— Άλλά την εύτυχία του αυτή — γιατί πραγματικά ήταν εύτυχισμένος — ήρθε να τήν τεράξη ό έρώτας.

— Μία μέρα, που είχε πάει στο Παρίσι, γνώρισε μιá νέα, τή Μαυδαλνήν Ώμπρύ, και τήν έρωτεύτηκε.

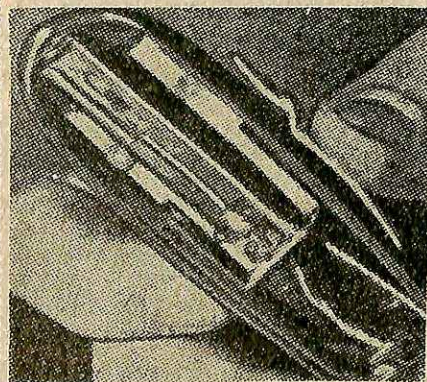
— Η Μαυδαλνήν όχι μόνο δεν είχε περιουσία, άλλά ζούσε και μιá ζωή όχι και τόσο κανονική.

— Ο Γκυγιώμ Σαμπάρντ δεν είχε καθόλου σκοπό να τήν παντρευτή. Δυστυχώς όμως γι' αυτόν, είχε μπλέξει με μιá πραγματική «διαβολογυναίκα».

— Η Μαυδαλνήν κατάλαβε άμέσως ότι ό Γκυγιώμ ήταν ένας άπλοικός και καλός άνθρωπος. Του δείχτηκε λοιπόν — για πρώτη φορά στη ζωή της — αίσθησή.

— Η παγίδα είχε στηθι με μεγάλη επιτηδεότητα, κι' ό Γκυγιώμ Σαμπάρντ έπεσε σ' αυτήν.

— Μέσα σε τρείς μήνες, ή Μαυδαλνήν Ώμπρύ έγινε κυρία Σαμπάρντ, και μαζί με τή γυναίκα αυτή μπήκε στο Μικρό Πύργο και ή δυστυχία. Η Μαυδαλνήν ή...

ΕΝΑ ΤΕΛΕΙΟΠΟΙΗΜΕΝΟ 'ΠΙΚ-ΑΠ'
Τό νέο αυτό «πικ-άπ» που παρουσίασε ή άμερικανική έταιρία «Σοντόν» μπορεί να χρησιμοποιηθι και για τους τρείς τύπους δίσκων που ύπάρχουν σήμερα. Έχει δύο βελόνες με ειδική μύτη από σάμπερο. Η πρώτη προορίζεται για τους κοινούς δίσκους των 73 γύρων κατά λεπτό και ή άλλη για τους μεγάλους των 45 γύρων κατά λεπτό. Η άλλαγή της βελόνας επιτυγχάνεται αυτόματως, άρκει να δοθι στο γεροδλι μιá άπλή κλίσις προς τή πίσω. Τό «πικ-άπ» αυτό ρυθμίζει αυτόματως, άνάλογα με τον δίσκο, τή πίεσι της βελόνας πάνω του.

— Ταν περηφανή, νευρική, ύπληστη, φιλήδονη. Κι' ό Γκυγιώμ, τόσο γιατί ήταν άδύνατος χαρακτήρας, όσο και γιατί τήν άγαπούσε, δεν μπορούσε να βάλη φραγμό στα έλαττώματά της.

— Στο μεταξύ άποχτησαν μιá κόρη, τή Ζανέτ.

— Άλλ' ή ζωή τους είχε γίνει άφόρητη. Ο Σαμπάρντ είχε άναγκαστή να πουλήση τή πάντα, για ν' αντιμετώπιση τίς έξωφρενικές απαιτήσεις της γυναίκας του. Και πολύ γρήγορα πέθανε, άπ' τή λύπη του.

— Η Μαυδαλνήν ήταν όμορφη ακόμα. Δεν τής έλειψε τίποτα, τή πρώτα χρόνια, γιατί δεν διάταξε μπροστά σε κανένα μέσον, όταν ήθελε ν' άποχτήση κάτι. Κι' άν δεν είχε κάνει ως τότε κανένα έγκλημα, ήταν άσφαλώς γιατί δεν τής είχε παρουσιαστή ή εύκαιρία...

— Ύστερα από πέντε χρόνια όμως, προσεβλήθη από παράλυσι των κάτω άκρων. Πούλησε τότε όλα της τή κοσμήματα, κι' όταν τή χρήματα αυτά έξαντλήθηκαν, φώναξε έναν Έβραίο και του πούλησε τό Μικρό Πύργο, με τή συμφωνία να μείνι εκεί έφ' όρου ζωής.

— Έτσι, οι δύο γυναίκες ζούσαν μόνες και πολύ φτωχικά.

— Άλλ' όσο ή Μαυδαλνήν ήταν ιδιότροπη και κακιά, τόσο ή Ζανέτ ήταν καλή και άγνη...

— Απομακρυσμένη λοιπόν καθώς ήταν από τον κόσμο, άνιθε άπ' όλα, δεν είχε παράξενο αν άγάπησε τό Ραούλ.

— Ήταν ή πρώτη φορά που τήν έβλεπε τήν ήμερα εκείνη ό Ραούλ.

— Βυθισμένος, καθώς ήταν ως τότε στο λήθαργο, δεν είχε άντιληφθι καν τήν παρουσία της. Μα, και τώρα, που τήν πρωτοείδε, νομισε πώς ήταν παιγνίδι της άρρωστημένης του φαντασίας... Κι' άφου ψιθύρισε άκατάληπτα για τή νέα λογία, ξανάπεσε σε βαθύ λήθαργο.

— Η Ζανέτ, άφου έσκυψε πάνω από τον πληγωμένο, και τον κτύπησε πολλή ώρα με θαυμασμό, βγήκε σιγά από τό δωμάτιο κι' ανέθηκε στής μητέρας της.

— Πώς εινε ό πληγωμένος; τήν ρώτησε ή Μαυδαλνήν.

— Καλύτερα, νομίζω, άπάντησε ή Ζανέτ.

— Δέξα σοι ό Θεός, είπε με προσποιητή χαρά ή άρρωστη, προσπαθώντας με κόπο να κρύψη τή δυσaréσκεία της... 'Ακουσα δύο φορές τήν έξώπορτα που άνοιξε. Ποιός βγήκε έξω;

— Πρώτα ό γιατρός κι' έπειτα ό ύπηρέτης, άπάντησε άνύποπτη ή νέα.

— Ο γιατρός θα ξαναρθι;

— Όχι. Μόνο άν τόν καλέσουμε...

— Κι' ό ύπηρέτης που πήγε;

— Τόν έστειλε ό κύριός του στο Παρίσι.

— Πότε θα γυρίση;

— Ύστερα από δύο-τρείς μέρες, καθώς μου είπε...

— Ωστε είμαστε όλομόναχες στο σπίτι; Και δεν φοβάσαι;

— Τί να φοβηθώ, μητέρα μου; Ο κ. ντε Τραμπλέιγ εινε ένας ευγενής...

— Βλέπω ότι ενδιαφέρεσαι γι' αυτό τό νέο...

— Μάλιστα, μητέρα μου, ώμολόγησε ή Ζανέτ κοκκινίζοντας.

— Λοιπόν έγώ θα τον κάνω καλά, κι' ύποψε μάλιστα...

— Και πώς; ρώτησε κατάπληκτη ή νέα.

— Ξέρω ένα φάρμακο, που μου τό είχε δώσει ένας μεγάλος γιατρός, όταν ήμουνα νέα...

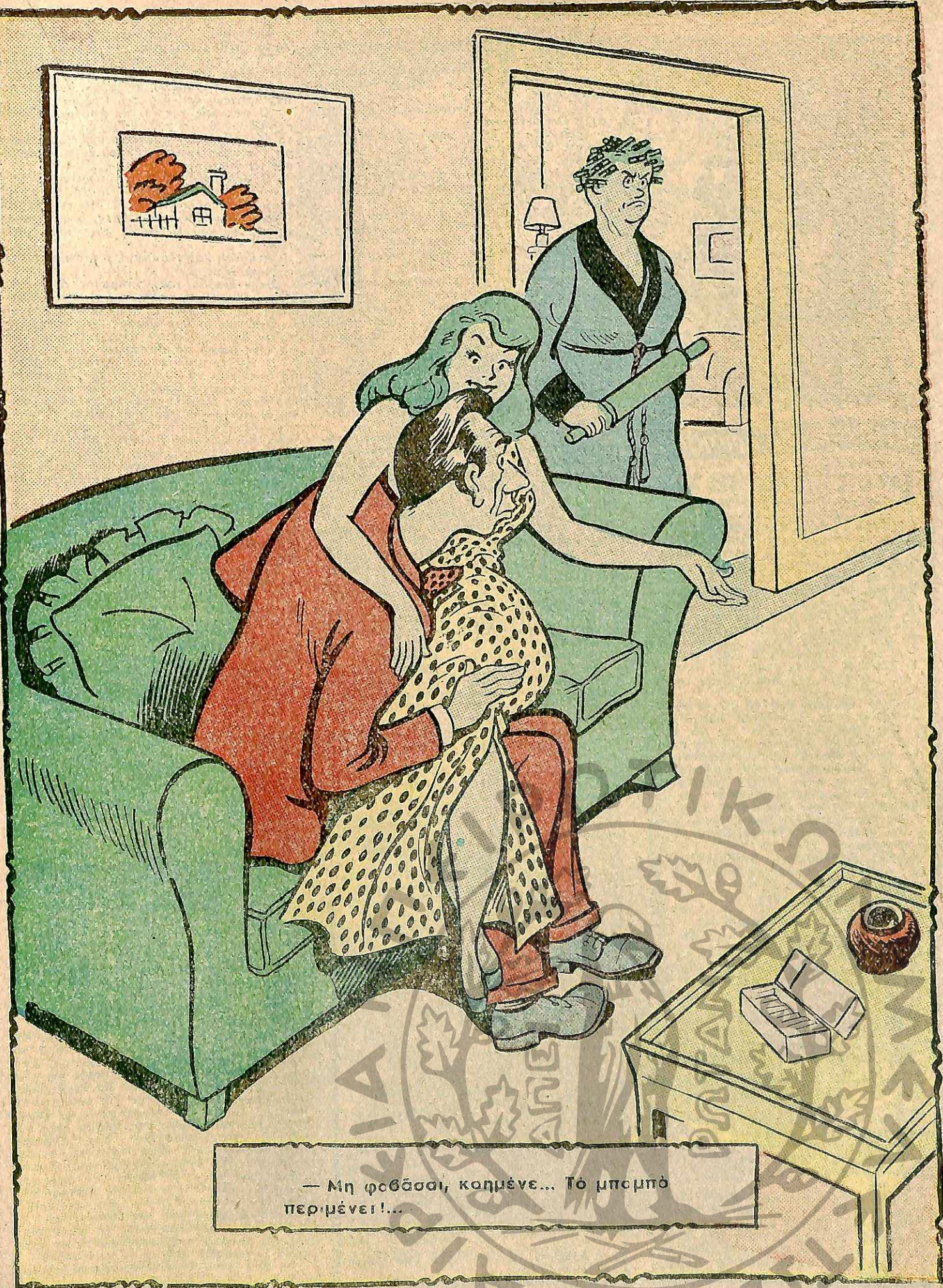
— Άνοιξε εκείνο τό ντουλάπι, και πάρε ένα πράσινο σφραγισμένο μπουκάλι, που βρίσκεται πίσω-πίσω.

— Η Ζανέτ έσπευσε να ύπακούση, κι' έφερε στή μητέρα της τό μπουκάλι με τό θαυματουργό φάρμακο.

— Αυτό εινε, ψιθύρισε ίκανοποιημένη ή Μαυδαλνήν. Άκουσε, κόρη μου. Όταν βραδύσθι, θα χύσης τό μισό άπ' αυτό τό φάρμακο μέσα στο γιατρικό, που πίνει ό πληγωμένος, και θα φροντίσης να τό πιή όλο άπόψε. Ως τό πρωϊ θα εινε έντελώς καλά...

— Η Ζανέτ πήρε συγκινημένη τό μπουκάλι με τό φάρμακο κι' έτοιμάστηκε να φύγη. Άλλ' ή Μαυδαλνήν τήν σταμάτησε.

— ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ ΦΕΡΥ

Ροζαρίτα

Η νεαρά της Ζουζού

23ον — Τι μ' ενδιαφέρουν αυτά; Εί-
πε η αγνή κόρη. Έγω άγαπήσα
κι' αγαπώ τον Τιδούρκο...

Την άλλη μέρα το απόγεμα ένας άνθρω-
πος έφωγε λυπημένος κι απογοητευμένος
απ' το κτήμα του δόν Αύγουστινο για την
λυδία. Ο γεροιστάης δόν Τραγαδού-
ρος. Είχε χάσει την καρδιά της δόνας
Ροζαρίτας, είχε χάσει την προίκα της, εί-
χε χάσει τα πάντα...

Ο δόν Έστεβάν είχε πεθάνει...
Και μαζί μ' αυτόν και το όνειρό του.
Σε μια βδομάδα έγιναν οι γάμοι του
Φαβίου και της άμορφης Ροζαρίτας.
Ο Βουαροζέ πούχε στήσει κι' όλας την
καλύβα του πλάι στο δάσος, ήταν τρισευ-
τυχισμένος.

Δάκρυα κυλούσαν απ' τα μάτια του.
— Παιδιά μου, φώναξε με δαυθα συγ-
κινημένη φωνή, να ζήσετε και να ευτυ-
χίσετε! Εγώ κι' ο Πέπες θαμσάστε πάντα
κοντά σας, πιστοί φίλοι κι' υπερασπιστάι
σας. Κι' όταν πάρετε την απόφασι να
έκστρατεύουμε στην Πηγή του Χρυσά-
φιου και να πάρουμε το χρυσάφι που μας
άνηκει, θα ρίξω την καραμπίνα στον ώμο
μου και θα σας ακολουθήσω, δίψασμένος
για νέες περιπέτειες. Τί λές, Πέπε, παλνέ
μου σύντροφε;

— Αυτό ν' ακούγεται, διάβολε! φώνα-
ξε κι' ο Πέπες, χτυπώντας τη γη με το
πόδι του.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Η ώραία Ροζάρια

Δέκα χρόνια πέρασαν.
Δέκα χρόνια γλυκειάς ευδαιμονίας κι'
άγαπης, για το Φάβιο και τη Ροζαρίτα.
Μα η Μοίρα είχε κάποτε σκληρή για
τους έρωτευμένους. Ζηλεύει την ευτυχία
τους!...

Έτσι, μία μέρα, η Ροζαρίτα άρρώστη-
σε σοβαρά. Κι' ο Χάρος, σκληρός κι' ά-
καδός, την άρπαξε μέσα απ' την αγκαλιά
του συζύγου της, ένα μήνα μετά την άρ-
ρώστειά της.

Η απελπισία του Φαβίου ήταν άπερί-
γραπτη. Θά τεμάτιζε τη ζωή του για ν'
εκολουθήσει τη λατρευτή του στον Άλλο
Κόσμο, αν δεν εύρισκε παρηγοριά στη μι-
κρο του κόρη, την αγαπημένη του Ροζά-
ριο.

Η Ροζαρίτα είχε ρθή στον κόσμο τριο
χρόνια μετά το γάμο τους και ήταν τώρα
έφτα χρόνων.

Η χαριτωμένη αυτή μικρούλα γλύκαινε
τον πόνο του Φαβίου. Ήταν το καμάρι
της ανουκίας. Ήρπια και δροσερά, σαν
λουλούδι της ερήμου, έμοιαζε στο χαρα-
κτῆρα περισσότερο μ' αγόρι, παρά με κο-
ρίτσι. Ατρόμητη, αποφασιστική, περίφη-
μη ίππεύτρια, έβαζε κάτω όλους τους
νέους της περιοχής.

Ο γερο - Βουαροζέ που στάθηκε γι' αυ-
τή δεύτερος πατέρας, την καμάρωνε και
της δίδασκε τη χρήση των όπλων και το
κυνήγι.

— Θα σε κάνω, κορούλα μου, της έλεγε,
πρώτης τάξεως κυνηγό, θηρίων και Έρυ-
θροδέρμων.

Κι' αληθινά, ο Βουαροζέ δεν έπρεσε έξω
στις έλπίδες του.

Έπειτα από έννια χρόνια που πέρασαν
ακόμα, η Ροζαρίτα ήταν πρώτης τάξεως ά-
μαζόνα, άκαταγνώστη στην καραμπίνα
και στο πιστόλι κι' ασύγκριτη κυνηγός.

Δεκάξη χρόνων την εποχή αυτή, έμοια-
ζε με θέα του δάσους.

Το δράδυ αυτό, το Μάρτη του 1845,
μόλις είχαν τελειώσει το δείπνο τους στο
υποτακτικό του δόν Αύγουστινο.

Γύρω στο τραπέζι καθόντουσαν ο δόν
Αύγουστινο, η δόνα Ροζαρίτα, ο έφημέ-
ριος της άγροικίας, η παραμάνη της Ρο-
ζαρίτα και δυο ξένοι περαστικοί απ' την
περιφέρεια αυτή: Ο σερ Χάρρυ Γκίμπσον,
πλούσιος Άμερικανός κι' ένας συμπατριώ-
της του μυθιστοριογράφος, ο Ουίλλιαμ
Φάλκονερ.

Ο Γκίμπσον ταξείδευε κυνηγώντας πε-
ριπέτειες.

Μα κι' ο Φάλκονερ τις περιπέτειες ή-
τοüsse ταξιδεύοντας, με το σκοπό να γρά-
ψη ένα βιβλίο με συνταρακτικά γεγονότα
και συναρπαστικές έντυπώσεις.

Οι δυο αυτοί κυνηγοί περιπετειών άντά-
μωσαν τυχαίως. Κι' όταν έμαθαν ότι η
Κυβέρνησις του Τέξας ώργάνωσε μία άπο-
στολή για το Νέο Μεξικό υπό τον ταγμα-
τάρχη Χόβαρτ, ήρθαν σ' επαφή μαζί τ'
και ζήτησαν σχετικές πληροφορίες.

Ο Χόβαρτ τους πληροφορήσε ότι το
Τέξας σκεπτόταν ν' ανοίξη ένα νέον έμπο-
ρικό δρόμο ως το Σάντα - Φέ.

Το έγχείρημα αυτό ήταν πολύ δύσκο-
λο, γιατί η άποστολή θα περνούσε από ά-
γριες έρημιές και παρθένα δάση, στα ό-
ποια κατοικούσαν οι Έρυθροδέρμοι Καίγ-
κος, άδυσώπητοι έχθροι των λευκών.

Εκτός αυτού, τα μέλη της άποστολής
θ' αντιμετώπιζαν χίλιους - δυο άλλους κιν-
δύνους.

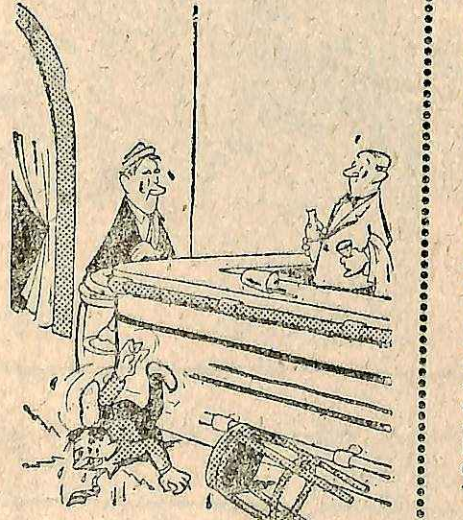
Να λοιπόν η μεγάλη περιπέτεια!

Οι δυο Άμερικανοί αποφάσισαν ν' ά-
κολουθήσουν την άποστολή και συνεννοή-
θηκαν με τον ταγματάρχη Χόβαρτ να βρι-
σκονται μετά έναμηση μήνα στην Ώστέν,
απ' όπου θα ξεκινούσαν.

Ακούγοντας τις πληροφορίες αυτές ο
δόν Αύγουστινο πήρε σοβαρό ύφος και
είπε:

— Κύριοι, πρέπει να σας πώ κάτι που
δεν ξέρετε. Ο σκοπός της άποστολής εί-
νε πολιτικός. Το Τέξας θέλει ν' άποχτήσει
το Νέο Μεξικό, άποσπώντας το απ' το
Μεξικό. Οι Νεομεξικανοί είναι τρομερά δυ-
σαρεστήμενοι κατά της Κυβερνήσεως του
στρατηγού Άρμίγκο, που είναι ένας σκλη-
ρός τυράννος.

— Περιφνη! φώναξαν οι δυο Άμερι-
.....

— Θέλετε το ίδιο ποτό που έδωσα
και στον κύριο;

κανοί μ' ένα ότομα. Ζούγκλα, θηρία, Έ-
ρυθροδέρμοι, αίματηρές συγκρούσεις!
Αυτό ζητάμε και μείς.

Τη στιγμή αυτή πυκνοί πυροβολισμοί
άντηχσαν απ' έξω και άγριες κραυγές.
Οι συνδαιτημόνες άνησυχσαν και πε-
ρισσότερο απ' όλους η Ροζαρίτα.

Ο πατέρας της έλειπε από μέρες στην
κοιλιάδα του Χρυσού, όπου είχε πάει για
να επιβλέψη στο φόρτωμα και τη μεταφο-
ρά του πολυτίμου μετάλλου κι' είχε άργη-
σει να γυρίσει.

Ο Βουαροζέ που τον συνώδεε πάντοτε
δεν τον είχε ακολουθήσει αυτή τη φορά,
γιατί είχε τραυματισθί σε μία κυνηγετική
έκδρομή του. Μόνον ο Πέπες, ο σύντροφός
και φίλος του Βουαροζέ είχε πάει μαζί
του.

Άνησυχη και τρομαγμένη η Ροζαρίτα πε-
τάχτηκε έξω.

Στην είσοδο του χτήματος αντίκρουσε
συγκεντρωμένους πολλούς απ' τους ανθρώ-
πους της άγροικίας. Έτρεξε εκεί και εί-
δε ξαπλωμένον στο έδαφος έναν κυνηγό ά-
γριών θηρίων. Ήταν πληγμένος κι' αί-
μα είχε βάψει το άμπέχανό του.

Η νέα τοιμαζόταν να ρωτήσει τί συνέ-
δη όταν είδε να φτάνη με την καραμπίνα
του στο χέρι ο Βουαροζέ. Τον συνώδεαν
δυο άντρες έξαντλημένοι και γεμάτοι σκό-
νη, οι σύντροφοί του πληγωμένοι.

— Δεν είναι τίποτε, παιδί μου, είπε ο
γερο - κυνηγός στη Ροζαρίτα. Μερικοί Έρυ-
θροδέρμοι λησται είχαν το θράσος να ρι-
χτούν εναντίον των γενναίων αυτών άν-
θρώπων την περιφέρεια του χτήματος. Μα
τους συγκύρισα καλά!

Μετέφεραν κατόπιν τον τραυματία σ'
ένα δωμάτιο κι' έδεσαν την πληγή του που
ήταν εύτυχώς έλαφριά. Το τσεκούρι του
Έρυθροδέρμου μόλις του είχε στίσει τη
σάρκα.

Την ίδια στιγμή μπήκε στο δωμάτιο ο
δόν Αύγουστινο.

Οι σύντροφοί του πληγωμένου ήταν
γνωστοί του.

— Σὺ είσαι, Βερμουντεθ! φώναξε.
Και σὺ Άνσίν! Αφ' ότε το σύντροφό
σας ν' άναπαυθί κι' έλάτε να φάτε και να
πιήτε κάτι.

Οι δυο κυνηγοί άκολούθησαν τον δόν
Αύγουστινο στην τραπέζαρία.

Η Ροζαρίτα, μόλις έμεινε μόνη με το
Βουαροζέ τον ρώτησε:

— Λοιπόν διαλέξατε τους ανθρώπους
που θα πάνε να συναντήσουν τον πατέρα
μου;

— Ναι, παιδί μου, άπάντησε ο γερο -
κυνηγός. Δέκα απ' τους πιο καλούς και
γενναίους κυνηγούς του χτήματος θα φύ-
γουν σε λίγο, έχοντας έπικεφαλής τον έ-
πιστάτη Ματαζιέτε. Μην άνησυχής, κόρη
μου. Ούτε ο πατέρας σου, ούτε τα φορτί-
μα χροσάκωνης κινδυνεύουν.

Μπήκαν κατόπιν στην τραπέζαρία.
Αυτή τη στιγμή ο Βερμουντεθ έλεγε
στον δόν Αύγουστινο:

— Μάλιστα, άρχοντά μου, πηγαίνω στο
Ώστέν, για να ζητήσω να με προσλάβουν
ως οδηγό στην άποστολή του ταγματάρχη
Χόβαρτ. Γνωρίζω καλύτερα από κάθε άλ-
λο τα μέρη που θα περάσουν.

Ο Βερμουντεθ ήταν ως σαράντα χρό-
νων, με σώμα άθλητικό και έκφρασι άν-
θρώπου αποφασιστικού. Μα το βλέμμα του
είχε κάτι το ύπουλο.

— Και σὺ, Άνσίν, τί πᾶς να κάνης
στο Ώστέν; ρώτησε ο δόν Αύγουστινο.

— Πᾶω να πληρωθώ για μερικά πολύ-
τιμα δέρματα που με σύντροφό μου το
Φραγκίσκο στείλαμε σ' έναν έμπορο. Στο
δρόμο όμως που έρχόμαστε προς τα έδω
μας ρίχτηκε ένα μπουλούκι Έρυθροδέρμων.

Άδειάσαμε εναντίον τους τις καραμπίνες
μας, κι' έπειδή δεν προφτάσαμε να ζονα-
γемίσουμε το δάλαμα στα πόδια. Μας κυ-
νήγησαν σαν λυσσαμένους. Ένας από αυ-
τους τραυμάτισε το Φραγκίσκο με το τσε-
κούρι του. Εύτυχώς είχαμε φάσει στο
χτήμα σας κι' η επέμβασι του γενναίου
Βουαροζέ μας έσωσε. Νομίζω, ωστόσο ότι
αυτοί οι σκύλοι άνηκαν στη συμμορία
του Ου - Σακάμε και του Μπαντέρας.

Ο Φάλκονερ βλέποντας τη συγκίνησι
και την ταραχή που προκαλούσαν τα όνό-
ματα αυτά, ρώτησε:

— Είναι τόσο επικίνδυνοι αυτοί οι κα-
κούργοι;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

ΤΑ μαύρα χρόνια της σκλαβιάς, δ-
ταν βάρυνε τις ψυχές ή τυραννία
του κατακτητή, μία απ' τις πιο μεγά-
λες γιορτές των σκλαβωμένων Έλλή-
νων, των ραγιαδών, όπως τους έλεγαν
περιφρονητικά, ήταν το Πάσχα.

Τις ζγίες ημέρες της Πασχαλιάς ξε-
χνούσαν οι χριστιανοί τα βάσανά τους
και τις πίκρες τους και γιορτάζαν σε-
μνά κι' αδελφωμένα, γιατί κι' οι Τούρ-
κοι σεδόντουσαν τη μεγάλη τους αυτή
γιορτή και τους άφηναν να χαρούν και
να διασκεδάσουν.

Στα χρόνια αυτά — 150 ως 200
χρόνια πίσω — η Άθήνα δεν είχε παρα-
πάνω από 15-16 χιλιάδες κατοίκους.
Κι' απ' αυτούς τα 3/4 ήταν Έλληνες.
Οι άλλοι κάτοικοι του δοξασμένου, μα
ξεπεσμένου Άστεως ήταν Τούρκοι, Άρ-
βανίτες και λίγοι Φράγκοι.

Η Άθήνα χωριζόταν εκείνη την επο-
χή σε όχτῳ συνοικίες: Την Πλάκα, το

Γραφικά ήδη και έδιμα
των Άθηναίων

Ψυρρή, του Κοττάκη, τη Ρούμπη (Ρόμ-
δη), τη Σατήρα, κλπ. Κάθε συνοικία εί-
χε και την εκκλησία της. Υπήρχαν ό-
μως κι' εκκλησίες που άνηκαν σ' άρχον-
τικές οικογένειες και παρεκκλησία.

Πολύ πριν απ' το Πάσχα, απ'
τα μέσα της Σαρακοστής, άρχι-
ζαν οι έτοιμασίες για τη μεγα-
λη γιορτή της ορθοδοξίας. Συν-
ερχόντουσαν οι δημογέροντες της
πόλεως και κατάρτιζαν έπιτρο-
πες για συλλογή έράνων.

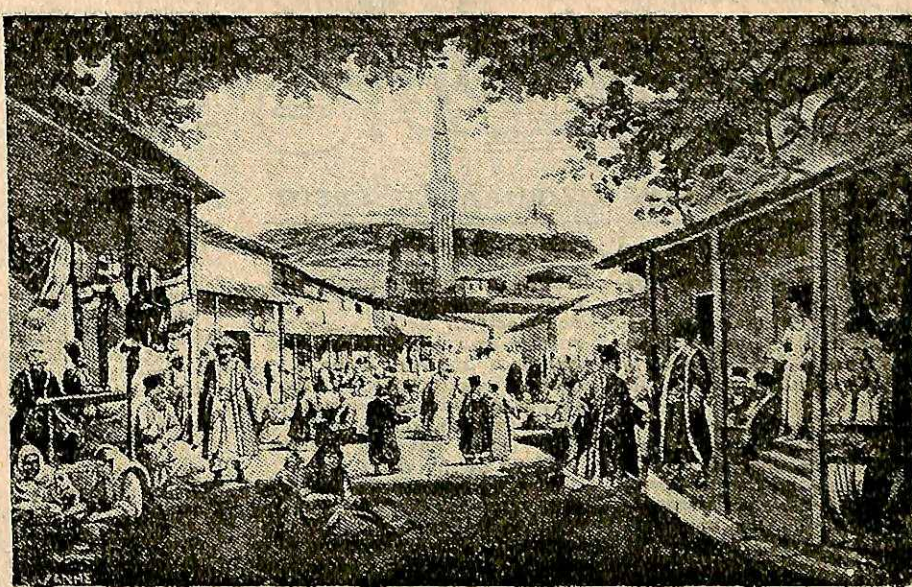
Τα χρήματα που μαζεύαν τα
μοίραζαν στους φτωχούς της Ά-
θήνας τις πρώτες μέρες του Με-
γαλοβδομάδου.

Εκτός όμως από τις έπιτρο-
πες αυτές, μοίραζαν στους φτω-
χούς χρήματα, άλευρι, κρέας και
λαμπάδες, για να μη μείνη κα-
νένας χριστιανός της Λαμπρής
χωρίς τρόφιμα και λαμπάδα της
Αναστάσεως, και τα μοναστή-
ρια, τα μετόχια των μοναστη-
ριών και κυρίως η πλουσιώτατη
μονή του Αγίου Σπυρίδωνος του
Πειραιώς.

Από τις πρώτες μέρες της
Μ. Έβδομάδας έτοιμαζαν οι
νοικοκυρές τα ρούχα, που θα
φορούσαν για να πάνε στην Α-
νάστασι και στην Άγάπη. Ι-
σως προετοιμαζόνταν οι νέες,
που εκείνα τα χρόνια σπάνια
είχαν τη χαρά να βγαίνουν απ'
το σπίτι.

Τη Μ. Τετάρτη η εκκλησι άρισ-
σα κάθε ένορία γύριζε στα σπί-
τια και μαζευε άλευρι. Μ' αυτό
προζύμι άκούμπουσε ο παπᾶς το
Σταυρό με το Τίμιο Ξύλο και
το ζυμάρι — όπως διηγούνται
οι παλαιοί — φούσκωνε άμέ-
σως.

Το απόγευμα της ίδιας μέρας
ήγανιν οι νοικοκυρές στην εκ-

Η Άγορά των παλαιών Άθηνών κατά τα τελευταία χρόνια της Τουρκοκρατίας.
(Λιθογραφία του Ντόιτγκελ)

κλησία κι' έπαιρνε κάθε μία το ζυμάρι
της.

Τη Μ. Πέμπτη, οι παλαιοί Άθηναίοι
βάφανε τα πασχαλινά αυγά τους και
τους δινανε χαρούμενα κόκκινο χρώμα.

Το αυγό που γεννούσε η κόττα τους
την ημέρα αυτή, το βάσανε στο εικονο-
στάσι και το φυλάγανε όλο το χρόνο.
Πίστευαν ότι καμμία φορά η Παναγία
έκανε το θαύμα της και μετέβαλλε το
αυγό σε διαμάντι ή χρυσάφι!

Το ζύμωμα της πασχαλινής κουλού-
ρας το έκανε, για το καλό, η μεγαλει-
τερη κόρη του σπιτιού. Της άλειφαν μά-
λιστα τα χέρια με λάδι και μέλι για να
γίνει η κουλούρα πιο νόστιμη.

Τη Μ. Παρασκευή οι νέες κάθε ένο-
ρίας στολίζαν, όπως και σήμερα, τους
Έπιταφίους, χωρίς να βάλουν τίποτε στο
στόμα τους, ως τα μεσάνυχτα.

Άθηναία άρχοντοπούλα κατά τη 1809.
(Λιθογραφία του Ντυραί)

Άλλά κι' οι μεγάλοι, άντρες και γυ-
ναίκες, δεν έτρωγαν τη Μ. Παρασκευή,
ούτε έδαν γλυκό πράγμα στο στόμα
τους, γιατί οι Έβραίοι πότισαν τη μέ-
ρα αυτή το Χριστό με χολή και ξυδι.

Επίσης την ημέρα αυτή δεν καρφωναν
καρφί, γιατί καρφώσαν οι Έβραίοι το
Χριστό.

Τα άνθη του Έπιταφίου τα φυλάγανε
στα εικονίσματα και καπνίζόντουσαν μ'
αυτά για ν' αποφύγουν το μάτισμα.

Η περιφορά του Έπιταφίου γίνονταν
γύρω στην εκκλησία μόνον, για να μη
συμβούν άπρόοπτα με τους Τούρκους.

Το Μ. Σάββατο επικρατούσε άπόλυτη
γαλήνη. Οι χριστιανοί περίμεναν την
πρώτη Άνάστασι.

Μόνον οι εκκλησιάρισσες βρίσκονταν
στο πόδι, μαζεύοντας μπρος στους να-
ους ξύλα για να ψήσουν όσοι ήθελαν τ'
άρνια τους.

Η Άνάστασις γινόταν το
πρωί της Κυριακής. Γύριζε τότε
κάθε εκκλησιάρισσα και ζευγού-
σε τους νοικοκυραίους, φωνάζον-
τας:

— Κοτιάστε στην εκκλησία!
Γινόταν αυτό, γιατί καμπα-
νες στα χρόνια της σκλαβιάς
δεν έπιτρεπόντουσαν στους να-
ους. Μόνον το μετόχι του Αγίου
Τάφου και το Σιναιτικό είχαν
ξύλινα σήμαντρα.

Μία χρονιά συνέπεσε το Πά-
σχα με το Μπαϊράμι των Τούρ-
κων.

Οι Τούρκοι γιορτάζαν στο
Κάστρο (την Άκρόπολι) κι' οι
χριστιανοί στην πόλι, για να μη
επ'όκειτο πειρασμός.

Το απόγευμα οι Τούρκοι πή-
ραν την άδεια και κατέβηκαν
στην πόλι.

— Άλλοίμονο σε κείνον που
θα πειράξη χριστιανό! τους εί-
πε ο άγας.

Και πραγματικά έπεκράτησε
άπόλυτη τάξι.

Το απόγευμα, οι χριστιανοί
πήγανιν στην Άγάπη, όπου έ-
διναν κι' έπαιρναν τα φίλια.

Η δεύτερη μέρα του Πάσχα
περνούσε με επίσκεψεις στα
συγγενικά και φιλικά σπίτια.

Την τρίτη μέρα μαζεύονταν
στο Θηείο όπου γίνονταν μεγα-
λος χορός.

Έτσι γιορτάζαν την Πασχα-
λιά οι σκλαβωμένοι Άθηναίοι.
Σεμνά και με το εϊδο στην ψυ-
χή, ως που ήρθε η Άνάστασις
του Γένους.

Ο Θουαμβεντίνος

Η ΤΑΝ ένα δειλό παιδί, κοινό παιδί, μάλλον άσχημο, όχι όμως και τόσο άσχημο ώστε να τραβήξει την προσοχή. Ο πόλεμος τον είχε αρπάξει όπως όλους τους νέους. Είχε φύγει για το μέτωπο με την ψυχή ενός μοντέρνου ήρωα. Σχεδόν σίγουρος ότι θα σκοτανόταν, είχε δεχτεί γαλήνια και «εκ των προτέρων» τον πρόωγο θάνατο. Όρφανός, ανύπαντρός, χωρίς αδέρφια, μη γνωρίζοντας άλλο σπίτι παρά των θείων του, που δεν τον αγαπούσαν και τόσο, έτοιμαζόταν την εποχή της γενικής επιστρατεύσεως, μιά και είχε πάρει το δίπλωμα του δικηγόρου, να εγκατασταθεί στην πόλι όπου είχε γεννηθεί. Προετοιμαζόταν δίχως ένθουςιασμό, μιά και δίχως αποστροφή, σαν άσημαντο παιδί που ήταν.

Όταν άρχισε ο πόλεμος, τί θα μπορούσε να τον συγκράτηση στη ζωή; Ούτε η ποίηση, ούτε η ζωγραφική, ούτε η μουσική τον απασχολούσε. Τί λοιπόν θα τον συγκρατούσε στη ζωή; Τίποτα.

Τίποτα, εκτός από κάποιον πόνο που φώλιαζε μέσα του, μέσα στην καρδιά του, εκεί όπου κάθε ανθρώπινη λύπη κατασταλάζει.

Τον καιρό που ήταν φοιτητής, είχε αγαπήσει. Κάθε δέκα πέντε μέρες, όταν περνούσε το Σαββατοκύριακό του στους θείους του, προσπαθούσε να συναντηθεί με την κόρη των δνείρων του. Ήταν ή πιό όμορφη κοπέλλα απ' όλες, αυτή ή Έρριέττα, ή κόρη του συμβολαιογράφου.

Την είχε αγαπήσει για το κομψό κι' αρμονικό σώμα της, για το ωραίο της πρόσωπο, για τα καστανά μαλλιά της και για τα μαύρα της μάτια. Αυτή ή ξωτική όμορφοιά ξετρελλαινε όλους τους νέους. Πώς ο δειλός αυτός φοιτητής τόλμησε να της πη πως την αγαπούσε;

Ένα βράδυ, ώστόσο, στο χορό της Νομαρχίας, που δινόταν μιά φορά το χρόνο, το δυστυχισμένο, το άβουλο αυτό παιδί, αφού ήπιε τρία ποτήρια σαμπάνια, τόνα πάνω στ' άλλο, τόλμησε να πη στην Έρριέττα:

— Ω! άν έξερατε, δεσποινίς!... Σας αγαπώ!...

— Τί πάθατε, κύριε Ροζέ Ντελυό; του είπε αυτή, ξεσπώντας σε κοροϊδευτικό γέλιο.

Κι' όλο το βράδυ, ο καυμένος ο Ροζέ, παρατήρησε στα μάτια της όμορφης νέας να λάμπη μιά παράξενη χαρά, μιά είρωνεία τσουχτερή, και το λυγρό σώμα της να δοθώνεται από περηφάνεια, γιατί απ' την ώρα που είχε πιάει στο χορό είχε ακούσει τουλάχιστον δέκα έρωτικές έξομολογήσεις.

Από κείνο το βράδυ, δεν κατάφερε να την ξαναδη. Αλλά από κείνο το βράδυ, ή καρδιά του μάτωσε κι' ο πόνος πλημμύριζε τη ζωή του.

Έπειτα ξέσπασε ο πόλεμος. Μέσα σ' αυτή τη θεομηνία, τί είχε απογίνει ή Έρριέττα; Τί απογιναν οι θαυμαστές της; Πολλοί, δίχως άλλο, θάχαν σκοτωθεί. Έκείνη βρισκόταν, όπως πληροφορήθηκε ο Ροζέ, μακριά, κρυμμένη κάπου στο πολύβοο Παρίσι.

Η άγωνία ηñνες τώρα τριβέλιζε το στρατιώτη, που εξακολουθούσε ν'άνε έρωτευμένος με την Έρριέττα. Έπειτα οι μέρες πέρασαν, οι τρομερές μέρες όπου τα δευτερόλεπτα μετριοῦνται με τις δίδες που δεν παύουν να σκοτώνουν. Και κάποια μέρα ήρθε και ή σειρά του Ροζέ. Τόν μάζεψαν λιπόθυμο απ' τη μάχη. Μά δβίδα τον είχε τραυματίσει βαρεία...

Ένα καθαρό, πρόσχαρο νοσοκομείο στά μετόπισθεν. Νοσοκόμες γλυκειές σαν ούρι. Χέρια μητρικά, χαμόγελα γοητευτικά, λόγια τρυφερά. Ο Ροζέ Ντελυό ήταν ο πιό βαρεια τραυματισμένος

Συγκινητικό διήγημα

στο έπαρχιακό αυτό νοσοκομείο. Κι' ένα πρωί βρέθηκε άκρωτηριασμένος.

Δέν είχε δώσει παρά ένα χέρι για να γίνει βασιληάς! Η ιδιοφυΐατά πλούτη, ή όμορφοιά, ήλ' αυτά θάλεγε κανείς πως ήρθανε με μιάς, έπειδή από τώρα και στο έξης θάτανε κουλός. Ήταν τώρς: ο ήρωας, ο αγαπημένος ήρωας, φορτωμένος παράσημα και με τον πολεμικό Σταυρό της Άνδρείας που κρεμόταν στο στήθος του. Όλες οι νοσοκόμες, οι όμορφες όπως και οι άσχημες, τσακώνονταν ποιά να τον πρωτοπεριποιήθη. Και κάθε τόσο, ή μιά πίσω απ' την άλλη, οι έρωτικές έξομολογήσεις τον βομβάρδιζαν.

Ένα πρωί, ή τακτική του νοσοκόμος, που ήταν και ή πιό όμορφη απ' όλες και που ο Ροζέ την έβλεπε με τα πιό γλυκά μάτια, κάθισε στο κρεβάτι του, και του είπε:

— Άν μου τ' επιτρέπετε, θά σας παρουσιάσω μιά νέα, περαστική απ' την πόλι μας. Άκούσε τόσα για σας που επιμένει να σας δη.

Με κοκκεταρία, ή νοσοκόμα χαμογέλασε λέγοντας αυτά. Ήταν τόσο σίγουρη για τον τραυματία της, τόσο περήφανη «ού την προτιμούσε απ' τις άλλες!

Βγήκε απ' το θάλαμο και ξαναγύρισε σέ λίγο, συνοδευμένη από μιά νέα που φορούσε ένα σκούρο ταγιέρ.

— Σας συστήνω... άρχισε να λέη.

Μά δεν μπόρεσε να συνεχίση.

— Έρριέττα!... φώναξε ο Ροζέ.

Χλωμός, είχε άνασηκωθεί στο κρεβάτι του με τον άγκώνα που του άπέμενε. Η Έρριέττα ταράχτηκε.

— Έσύ;... Είσαι σύ;... Δέν μου είχαν πη τ' όνομά σου.

Κι' άγκαλιάζοντάς τον, φώναξε μέσα στα δάκρυά της:

— Ω! Ροζέ!... Ροζέ!...

Γονατισμένη, σφίγγοντας το χέρι που κρεμόταν έξω απ' το κρεβάτι, γύρισε προς τη νοσοκόμα που ήταν κάτωρη και με φωνή που τη διέκοπταν οι λυγμοί, της είπε:

— Σε κεφήτη, άδελφή, ότι δέν είχα πάρει κανένα νοάμμα του απ' τον πόλεμο και λίγο πριν απ' την επιστράτευση, είχαμε άρρα-φονιάσει!

Το Πάσχα είχε περάσει λαμπρό κι' ή-ραίο μέσα στη φωτόλουστη άνοιξη που είχε φτάσει κι' είχε γεμίσει με χαρά κι' έλπίδες τις καρδιές των ανθρώπων.

Μέσα στον κήπο του νοσοκομείου, ο Ροζέ, που είχε πιά μπι στο στάδιο της αναρρώσεως, καθόταν σ' έναν πάγκο μαζί με την αγαπημένη του. Οι άνθισμένες πα-σαλιές τους μεθάνε με το λεπτό τους άρωμα και τα πουλιά με το γλυκόλαλο τραγούδι τους. Κά-ποια στιγμή, ο νέος, καθώς άγκα-λιάζει την όμορφη φίλη του, προ-φέρει σιγανά τ' όνομά της:

— Έρριέττα!...

— Ροζέ!...

Αυτό είν' όλο. Κι' τα χείλη τους σμίγουν: Ένα τρυφερό κι' ατέλειωτο ούι!...

Τώρα οι δυό αγαπημένοι θά βαδίσουν υπόν άνθοςπαρτο δρόμο της ευτυχίας. Ο Ροζέ έχει ξεχάσει τον πόλεμο. Του φτάνει που κρατάει στην άγκαλιά του την αγαπημένη του!

ΛΟΥΣΙ ΝΤΕΛΑΡΥ ΜΑΡΝΤΡΥ

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΩΝ ΔΑΚΡΥΝΩΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο γιατρός Ρενωντιέρ πηγαίνει στη Μαρία, τη γυναίκα του Ζιλμπέρ και της γυρεύει το ρολόι της Βιργινίας Λατούς. Η Μαρία του λέει πως το ρολόι κρύβει στη ρίτζα μιας βελανιδιάς. Ο γιατρός πηγαίνει στο δάσος, βρίσκει το δέντρο και παίρνει το ρολόι. "Υστερα για να εξασφαλίσει κάθε ίχνος και να απαλλαγεί από τη Μαρία βάζει φωτιά στο σπίτι της. Μα η Μαρία σώζεται. Τότε αποφασίζει και πηγαίνει στον αδελφό Χριστόφορο και του εξομολογείται ότι ο δολοφόνος της Βιργινίας είναι ο Ρενωντιέρ. Την εξομολόγησή της όμως την κρυφακούσε η Γερτρούδη ή η Φερνάνδη που πιέζει τον Χριστόφορο να τα αποκαλύψει όλα στην αστυνομία για να σωθεί ο αδελφός Ζιλμπέρ. Μα ο αδελφός αρνείται. Τότε η Γερτρούδη του αποκαλύπτει πως είναι η μητέρα του και πως ο Ρενωντιέρ είναι ο πατέρας του.

17ον — Ο Ρενωντιέρ πατέρας μου! είπε. Ποτέ. Αυτό τον άνθρωπο τον περιφρονώ και τον μισώ, μ' όλο που αυτά τα αίσθηματά δεν πρέπει να έχουν θεσί μέσα στη καρδιά ενός Ιερωμένου... Όχι, ο αληθινός πατέρας μου είναι ο κύριος ντε Βιλαντόν. Μάντεψα πάντα τον πόνο αυτού του ανθρώπου και τον αγάπησα σαν να ήμουν αληθινό παιδί του. Δεν μ' αγάπησε, βέβαια, όπως αγαπούσε τον Άνδρεα, αλλά δεν παραπονέθηκα ποτέ γι' αυτό... Δεν έβλαψα, λοιπόν, να σώσω τον Ρενωντιέρ. Άλλα σου ξαναλέω, μητέρα, ότι το μυστικό που γνωρίζωμε εγώ και συ δεν μπορούμε να το φανερώσουμε... Δεν έχουμε το δικαίωμα γι' αυτό...

Εκείνη τη στιγμή, ακούστηκε χτύπημα στην πόρτα. Ήταν ο Άνδρεας ντε Βιλαντόν.

— Πώς είναι ο αδελφός μου; ρώτησε μπαίνοντας στο δωμάτιο.
— Από την ημέρα που είχε αρρωστήσει ο εφημέριος, ο Άνδρεας περνούσε κάθε πρωί από το προεστύλιο για να ζητήσει πληροφορίες για την κατάσταση του αδελφού του και συνήθως καθόταν μαζί του ως το μεσημέρι.

— Είπε πολύ καλύτερα, απάντησε η Γερτρούδη. Σηκώθηκε σήμερα από το κρεβάτι. Άλλ' είναι ακόμη πολύ αδύνατος. Οί δυο αδελφοί χαίρετσαν ο ένας τον άλλον με μεγάλη εγχαρδιότητα.

— Άλλ' υπήρχε κάτι το πολύ παράξενο στην έκφραση του Χριστόφορου και της Γερτρούδης. Ο Άνδρεας το πρόσεξε.

— Τι συμβαίνει; ρώτησε. Νομίζω πως διαβάζω κάποια χαρά στο βλέμμα σας...

— Η μήπως κάνω λάθος;
— Η Γερτρούδη βγήκε από το δωμάτιο για να ετοιμάσει κάτι για τον Άνδρεα. Σ' αυτό το διάστημα, ο Χριστόφορος εξήγησε τα πάντα στον αδελφό του.

— Ο Άνδρεας έτρεξε τότε στην κουζίνα, για να αγκαλιάσει και να φιλήσει τη μητέρα του. Έπειτα γύρισαν μαζί στο δωμάτιο.

— Η χαρά και των τριών ήταν πολύ μεγάλη.

— Άλλ' υπήρχε στο βάθος καθενός από αυτούς τους τρεις ανθρώπους ένα ξεχωριστό δράμα. Κι' η χαρά τους δεν μπορούσε να είναι χωρίς λύπες.

— Να γιατί ο πατέρας μου δεν ήθελε να μ' αφήσει να παντρευτώ τη Ζιλέττα, είπε σε μια στιγμή ο Άνδρεας.

— Άλλοίμονο! Η σκληρή πραγματικότητα δεν μπορούσε να τους αφήσει να απολαύσουν τη χαρά τους.

— Άνδρεα, είπε η Φερνάνδη, τα γνωρίζεις όλα τώρα. Είσαι ο πρωτόκοτος και θέλω να με συμβουλευθείς. Τι πρέπει να κάνω; Να συγχωρήσω ή να επιδιώξω την τιμωρία αυτού του αθλήου;

— Ο Άνδρεας αισθάνθηκε μεγάλη λύπη ακούγοντας αυτή την ερώτηση. Όχι γιατί συμπονάσε τον Ρενωντιέρ. Άλλα δεν μπορούσε να μην σκέπτεται πόσο μεγάλο πλάνημα θα ήταν για τη Ζιλέττα η καταδίκη του πατέρα της. Το συναίσθημα της οικογενειακής τιμής υπερίσχυσε, ωστόσο, μέσα στην ψυχή του.

— Δεν μπορούμε να εμποδίσουμε τη μη-

ΙΟΥΛΙΟΝ ΜΑΡΥ

Αίσθηματικό και δραματικό κοινωνικό μυθιστόρημα

τέρα μας, είπε, από το να επιδιώξη τη δικαιοσύνη και την τιμωρία αυτού του ανθρώπου. Το καθήκον μας είναι να τον βοηθήσουμε.

— Ο αδελφός κατέβασε το κεφάλι.
— Το υλικό καθήκον μου, είπε, είναι να βοηθήσω τη μητέρα μου. Άλλα το καθήκον μου ως Ιερώνος είναι να αντιταχθώ με όλες μου τις δυνάμεις σ' αυτό που σκέπτεται να κάνει.

— Η Φερνάνδη είχε ξεχάσει πια το ρόλο της υπηρέτριας. Κι' απάντησε με περηφάνια ύφος στους δυο γιους της:

— Το καθήκον της κομψής ντε Βιλαντόν είναι να εκδικηθεί τον άνθρωπο που την άτιμωσε και να εμποδίσει την καταδίκη ενός αθώου. Θέλω να ξέρετε, λοιπόν, ότι δεν θα πάω να παρουσιάσωμαι σαν υπηρέτρια και δεν θα ξαναπαύω τη θέση που μου ανήκει παρά μόνο αφού τιμωρηθεί ο Ρενωντιέρ. Αυτή είναι η αμετάκλητη απόφασή μου.

— Δεν μπορείς να σ' εμποδίσω, μητέρα, απάντησε ο Χριστόφορος. Θα προσπαθήσω, όμως, να μετριάσω την έκτασι του κακού που πρόκειται να κάνεις. Αυτό μου ε-

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΛΑ

Πασχα

Χριστός Άνέστη, ρε Φροσί, γι' αυτό προσπάθησε και συ φιλή - κλειδί να πάμε εφ' όσον θέλει κι' απαιτεί, μια τέτοια μέρα και γιορτή, αλληλούς ν' αγαπάμε!

Χωρίς, τούτέστι, φασαρί — κύττα ν' ανάψης το κερί, — κατά τις παραδόσεις — και μη μου πιάς φουρί - φουρί, σαν λαμπριάτικο κερί, έμένα να με... λυώσης!

Την άσπρη μέρα τούτη δώ, μη μ' αναγκάσης να τη δώ σαν μαύρη... καλιακούδα και με καρδιά, δός μου καλή

το Άναστάσιμο φιλή και όχι το... Ιούδα!

Άλλοίως την άγια τού- (τη μέ —) στο λέω μια και ξε- κομμέ — και σου το υπογράφω, θα σε ξεσκίσω σαν (χασέ) και η Άναστάσι, για (σε, θάνε ζώω... έν τάφω)!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΛΑΣ

πιβάλλει το καθήκον μου. Θα είδοποιήσω, λοιπόν, τον άνακριτή ότι όσα πρόκειται να του καταθέσης προέρχονται από άνιερη «κλοπή» μιας εξομολόγησης και ότι δεν πρέπει να τα λάβη ύπ' όψη του. Ο άνακριτής δεν θα μπορέση τότε να στηριχθή στην κατάθεσή σου για να καταδιώξη τον Ρενωντιέρ. Μπορεί, όμως, να έπωφεληθή από αυτήν για να ελευθερώση τον Ζιλμπέρ. Αυτό πρόκειται να κάνω... Άλλα δεν θα περιορισθώ σ' αυτό μόνο. Άν προδώσης το μυστικό της εξομολόγησης που άκουσες, μητέρα, θα χωρισθώμε για πάντα. Θά φύγω άμέσως για την Άφρική ή την Κίνα και θα άφοσιωθώ στο έργο του Ιεραποστόλου... Ναι, μητέρα, δεν θα με ξαναβείς ποτέ πιά!

Η Φερνάνδη έκλαιγε με λυγμούς.

— Πόσο σκληρός είσαι, Χριστόφορε! είπε. Κι' όμως δεν σάς τά ελπια όλα. Υπάρχει και μια άλλη έγκληματική απόπειρα του Ρενωντιέρ, που έγινε μέσα σ' αυτό εδώ το δωμάτιο. Ήταν την έποχή που άρρώστησες, ζαφνικά, Άνδρεα και του άναγκαστήκαμε να τον φωνάξωμε για να σε σώσωμε. Ξέρεις, λοιπόν, με ποιο τρόπο σκέφθηκε ν' άνταμειώη τη γενναϊότητα σου μπροστά στους ένόρκους κατά τη δική του; Θέλησε να σε δηλητηριάση! Το φάρμακο που σου έφερε ήταν ένα φοβερό δηλητήριο... Το έχω φυλάξει και θα το παρουσιάσω στο δικαστήριο άν παραστή αναγκη. Το ότι είναι δηλητήριο το ξέρω, γιατί το δοκίμασα σ' ένα γάτο. Το δυστυχισμένο το ζώο πέθανε άμέσως σχεδόν... Δεν σάς είπα τίποτε, ούτε κατήγγειλα τον Ρενωντιέρ, γιατί θα έπρεπε τότε να κάμω γνωστή την ατία που τον έσωπα σ' αυτή την απόπειρα. Κι' αυτή η ατία ήταν το ότι σε φοβόταν, έπειδή ήξερες ότι ήταν ο δολοφόνος της Βιργινίας Λατούς. Και δεν το ήξερες έσύ μόνον. Κι' η Ζιλέττα το ξέρει. Γι' αυτό άρνήθηκε να γίνη γυναίκα σου. Δεν θέλησε αυτή, κόρη δολοφόνου, να φέρη στην οικογένειά μας την άτιμία και τη ντροπή. Δεν είναι αλήθεια, Άνδρεα; Ο νέος δεν άπάντησε.

— Η σιωπή σου δείχνει ότι τα συμπεράσματά μου είναι όρθα, συνέχισε η κομψή. Όλο τον καιρό που έμένα εδώ, δεν έκανα τίποτε άλλο από το να σκέπτομαι διαρκώς αυτή την υπόθεσι, να μαζεύω στοιχεία, να παρακολουθώ και ν' άκούω κάθε τι που ήταν σχετικό μ' αυτή. Είναι αλήθεια ότι πολλές φορές φάνηκα άδιακριτη. Άλλα το έκανα πάντοτε για το καλό σας. Ήταν μεγάλο εγύχημα το ότι δεν πραγματοποιήθηκε αυτός ο γάμος. Ο Θεός άκουσε τις παρακλήσεις μου κι' έκανε αυτή τη νέα να σου πη την αλήθεια, ότι, δηλαδή, ο πατέρας της είναι δολοφόνος!

— Άν ήξερες, μητέρα, πόσον καλή και ένάρετη είναι η Ζιλέττα! έλεον ο Άνδρεας. Και μόνον το γεγονός ότι θυσιάσε πρόθυμα τον έαυτο της για να προστατεύση την τιμή μου φανερώνει πολύ καθαρά πόσον άγνά είναι τα αίσθηματά της άπέναντί μου.

— Μήπως σκέπτεσαι ακόμη να την παντρευτής; ρώτησε μ' άνυσυχο ύφος η Φερνάνδη.

— Ο Άνδρεας δεν άπάντησε και πάλι. Άλλ' η σιωπή του φανερώσε καθαρά πως ο γάμος του με τη Ζιλέττα άπασχολούσε πάντα τη σκέψη του.

— Για να γίνη αυτός ο γάμος, είπε η Φερνάνδη, πρέπει να έχης τη συναίνεσή μου. Η κόμψα ντε Βιλαντόν θα ξαναπαρή πολύ γρήγορα τα δικαιώματά της... Σου το τονίζω, λοιπόν, από τώρα: δεν θα σ' αφήσω ποτέ να παντρευτής την κόρη του Ρενωντιέρ!

Ο Χριστόφορος νόμισε πως ήταν καθήκον του να παρέμβη, για να προλάβη ένδεχομένη ρήξη μεταξύ της κομψής και του μεγαλύτερου από τα παιδιά της.

— Ήσυχασε, μητέρα, είπε. Ο Ρενωντιέρ δεν είναι βέβαια, άξιος συμπαθείας. Άλλ' η Ζιλέττα δεν έφταιξε σε τίποτε. Δεν μπορούμε, λοιπόν, να την κατηγορούμε.

— Είνε κόρη αυτού του αθλήου! φώναξε ώργισμένη η κομψή.

— Άλλα μήπως κι' εγώ δεν είμαι γιός του; Κι' όμως δεν με μισείς. Και τη Ζιλέττα, λοιπόν, θα πρέπει να την αγαπήσης σαν κόρη σου, άν γίνη κάποτε γυναίκα του Άνδρεα.

— Ποτέ!

— Άς μ'ην προτρέχωμε από τα γεγονότα, μητέρα, είπε ο Χριστόφορος. Το κυριώτερο αυτή τη στιγμή δεν είναι ο γάμος του Άνδρεα, αλλά η τιμωρία του Ρενωντιέρ. Έλπίζω, λοιπόν, ότι ο αθλήος δεν θα κατορθώση να γλυτώση από την δικαιοσύνη των ανθρώπων... Η Μαρία καταζητείται και είναι πιθανόν να έχη συλληφθή την ώρα αυτή που μιλούμε.

— Άλλα θα μιλήση;

— Το έλπιζω, αλλά καλύτερα το θεωρώ βέδαιο, άπάντησε ο αδελφός.

Η κόμψα φαινόταν πιο ήρεμη από πριν.

— Άς περιμένωμε, είπε. Έπειτα από λίγη ώρα, ο Άνδρεας έφυγε για να γυρίση στο Μπερζερώ.

Η παγίδα

Ο μύλος της Σαντεγκριλλέ είχε καταστραφή κατά το μεγαλύτερο μέρος του από την πυρκαϊά. Τα περισσότερα, όμως, από τα ζώα που είχε ο Ζιλμπέρ είχαν σωθί. Κι' ο Βιολέ, ο παλιός φίλος του μύλων, πήγαυε εκεί κάθε πρωί για να τα περιποιήση. Πολλές φορές τον βοηθούσε σ' αυτή την εργασία κι' ο μικρός Φαλότ.

Εκείνο το πρωί, ο Βιολέ άκουσε ένα γρήγορο βήμα πάνω στο δρόμο που οδηγούσε στο μύλο. Ήταν ο Ζαν, ο γιός του, που δούλευε σ' ένα πεταλωτήριο στην Όρλεάνη.

Ο πατέρας του έτρεξε άμέσως για να τον σφίξη στην αγκαλιά του.

— Πώς ήταν αυτό; Δεν περίμενα να σε δω...

Ο Ζαν του εξήγησε ότι είχε πάρει άδεια από το άφεντικό του.

— Ήθελα να μάθω τι άπόγινε με το Ζιλμπέρ, είπε. Γι' αυτό ήρθα εδώ...

— Βρίσκεται πάντα στη φυλακή, άπάντησε ο Βιολέ.

— Και η Ρόζα;

— Δεν ξέρει ακόμη τίποτε. Ο συνταγματάρχης Ρισώ, όπωσ μου εξήγησε ο ίδιος, φροντίζει να την κάνουν να πιστέψη ότι ο πατέρας της είχε καταδικασθί ως λαθροθήρας και γι' αυτό βρίσκόταν στη φυλακή. Από καιρό τώρα έπαυε να πηγαίνει εφημερίδες στο σπίτι του.

— Ο Ρισώ πιστεύει ότι ο Ζιλμπέρ είναι άθώος.

— Όπως έσύ κι' εγώ. Μου κάνει έντύπωσι μάλιστα πως δεν ήρθε ακόμη έπειτα από την πυρκαϊά. Θά την έμαθε, βέβαια... Την έγροσαν όλες οι εφημερίδες.

Ο Ζαν φώναξε το Φαλότ να πάη κοντά του.

— Ξαναπές μου όσα μου άφηγήθηκες την τελευταία φορά, του έπτε. Είσαι βέβαιος πως είδες το Ρενωντιέρ να πνιγν μ' τα χέρια του την υπηρέτρια του Κρουαζέ;

— Τον είδα, άπάντησε ο μικρός.

— Και θά το πής στο δικαστήριο;

— Όχι, έπτε ο Φαλότ. Ο πατέρας μου κι' η μητέρα μου θα με τσακίσουν στο ζυλό.

Ο Ζαν προσπάθησε να τον καθησυχάση.

— Μην φοβάσαι, του έπτε. Δεν θα σου άκουν τίποτε. Κι' έπειτα είσαι μεγάλος παιδί πιά... Θά σε πάρω μαζί μου για να μάθης και συ να πεταλώνης άλογα. Σοι άρέσει να γίνης πεταλωτής;

— Ναι, άπάντησε ο μικρός.

Εκείνη τη στιγμή ακούστηκε ο θόρυβος ένός άμαξιού που πλησίαζε. Ήταν ο συνταγματάρχης Ρισώ.

— Αγαπητέ μου Βιολέ, έπτε σφίγγοντας το χέρι του άγροφύλακος, τί καλά που σε βρίσκω εδώ! Πρέπει να γυρίσω σήμερα στο Παρίσι. Η Ρόζα είναι περιλυπη και μου ζητάει κάθε μέρα να την πάω στην Όρλεάνη για να δη τον πατέρα της...

Γύρισε ύστερα προς το μέρος του Ζαν που έστεκε παράμερα.

— Άν δεν κάνω λάθος, αυτό το παλληκάρι είναι ο γιός σου, έπτε.

— Ναι, κύριε συνταγματάρχα.

— Μπράβο! έπτε ο Ρισώ. Θά γίνης καλός στρατιώτης.

— Θά γινόνταν άν δεν πάθαινε το άριστερό του χέρι, παρατήρησε ο Βιολέ.

Ο Ζαν έδειξε το άριστερό του χέρι, άπ' όπου έλειπαν δυο δάχτυλα.

— Με άπάλλαξαν έπειτα άπ' αυτό από το στρατό, έπτε με ντροπισμένο ύφος.

— Δεν πειράζει, παιδί μου, άπάντησε ο Ρισώ. Υπάρχουν πολλοί άλλοι τρόποι για να υπηρετήσεις την πατρίδα σου.

Γύρισε έπειτα προς το μέρος του Βιολέ και του ζήτησε πληροφορίες για την πυρκαϊά.

Ο άγροφύλακας του άφηγήθηκε ό,τι ήξερε.

— Η Μαρία, κατέληξε, έχι εξασφαλισθί. Όπως έμαθα, όμως, δεν έχι έκδοθί ένταλμα έναντίον της. Στη Σερόντον όλοι πιστεύουν ότι πνιγνκε στο ποτάμι. Έγώ, όμως, το θεωρώ άπίθανο. Γιατί άν είχε πνιγν, το πτώμα της θάπρεπε να είχε βρεθί κάπου.

Οί δυο άντρες πήγαν παράμερα και συζήτησαν για μερικά λεπτά, χωρίς να τους άκούη ο Ζαν.

Σε λίγο, ακούστηκε θόρυβος και φωνές από το δρόμο.

Ο Ρισώ και ο Βιολέ έτρεξαν άμέσως στην πόρτα. Είδαν τότε ένα περίεργο θέαμα. Η Μαρία, η γυναίκα του Ζιλμπέρ, προχωρούσε με μεγάλο κόπο προς το μέρος του μύλου κι' έγερνε το κορμί της πότε προς τα δεξιά και πότε προς τ' άριστερά, σαν να ήταν μεθυσμένη. Όλόγυρα της είχαν μαζευτήν ένα σωρό παιδιά και την περιγελοούσαν, κάνοντας ένα δαιμονισμένο θόρυβο.

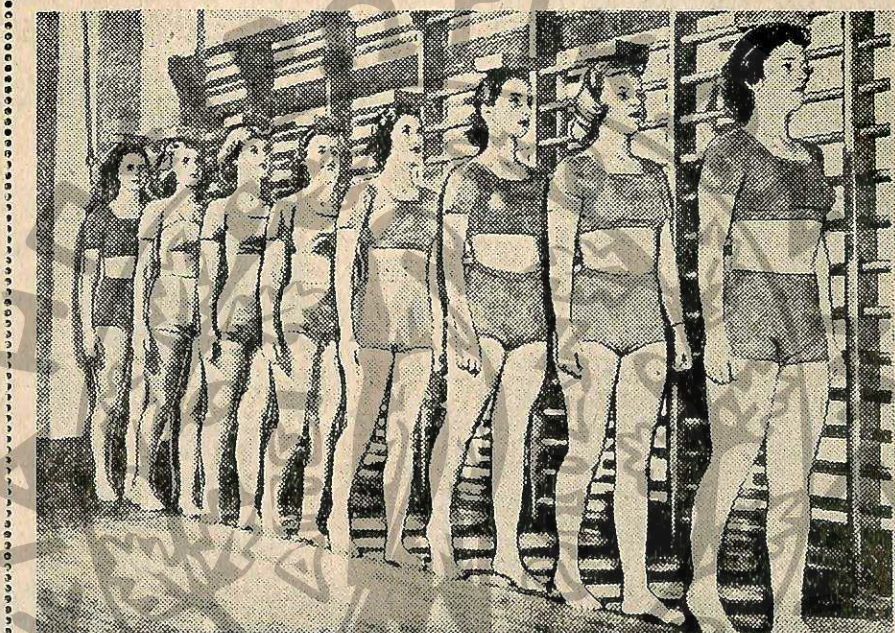
Η Μαρία μπήκε στο μύλο με κλονισμένο βήμα και σωριάστηκε πάνω σε μια στίβα από άχυρο. Η δυστυχισμένη ήταν πολύ εξαντλημένη και άνάπνευε με δυσκολία. Οί τελευταίες συγκινήσεις είχαν σθύσει τη φλόγα της ζωής στα μάτια της. Βλέποντας την καταλάβαινες ότι το τέλος της δεν ήταν μακριά.

— Θά πεθάνω, ψιθύρισε με σδυσμένη φωνή. Άλλα δεν με νοιάζει, από τη στιγμή που κανόνισα τους λογαριασμούς μου με το Θεό. Ο Πανάγαθος με συγχώρεσε...

Μιλούσε χωρίς να κυττάξη εκείνους που βρίσκονταν γύρω της.

— Ός την ημέρα της πυρκαϊάς, ψιθύρισε ο Βιολέ, σκύδοντας προς το μέρος του συνταγματάρχη, ήταν γεμάτη ζωή. Μπορεί να πεθάνη έτσι, χωρίς άρρώστεια, χωρίς να μεσολαβήση τίποτε;

— Δεν με άναγνώρίζετε; έπτε. Είμαι ο...

ΕΝΑΣ ΝΑΟΣ ΤΗΣ ΤΕΡΨΙΧΟΡΗΣ

Μια από τις μεγαλύτερες και παλαιότερες σχολές χορού των Ήνωμένων Πολιτειών είναι η «Μάουντ Κολέτζ» που ίδρύθηκε το 1837. Προορίζεται αποκλειστικά για κορίτσια και έχει σήμερα 1190 μαθήτριες. Χορεύει μέσα σε μια άπείραντη καταπράσινη κοιλάδα, σε άπόσταση 100 μιλίων άπ' τη Βοστώνη, το κολλέγιο αυτό είναι μια μικρή πόλις που διαθέτει ό,τι χρειάζεται για να κάνει εύχρηστη και άνετη τη ζωή των μαθητριάων του. Στη φωτογραφία μας, τα κορίτσια ένός γκρουπ κυκλοφορούν έχοντας στο κεφάλι ένα κομμάτι έξο. Ως γνωστόν το γύμνασμα αυτό έξασφαλίζει ένα χαριτωμένο βάδισμα.

...νίδας του Βιολέ, του Αγροφύλακα... Σά: βέβαια για το μικρό Φαλότ.

Το πρόσωπο του γιατρού ταραχτηκε.

— Τι συμβαίνει; ρώτησε.

— Όπως ξέρετε, συνέχισε ο Ζάν, ο πατέρας μου πηγαίνει κάθε μέρα στο μύλο της Σαντεγκριλλέ για να περιποιηθεί τα ζώα του δυστυχισμένου του Ζιλμπέρ. Ο Φαλότ τον βοηθάει καμιά φορά... Το κακόμοιρο το παιδίκι έπεσε από το φράχτη κι' έσπασε το πόδι του...

— Τον πήγατε στο σπίτι του;

— Όχι, απάντησε ο Ζάν. Δεν το μλήσαμε να το κάνουμε... Περιμέναμε να τον δите πρώτα...

Ο Ρενωντιέρ μπήκε ανύποπτος στο άμαξι κι' έφυγαν άμέσως για το μύλο.

Αλλά όταν έφτασαν εκεί, ο γιατρός διαπίστωσε μια μεγάλη έκπληξη. Αντί για το Φαλότ, βρήκε ετοιμωμένη τη Μαρία.

— Δεν καταλαβαίνω τί σημαίνει αυτό, είπε, κάνοντας ένα βήμα προς τα όπισθεν. Αλλά οι τρεις άντρες πήγαν να σταθούν δρόγου του, έτσι που να μη μπορέη να φύγει.

— Νά ο γιατρός, είπε ο Ρισώ στη Μαρία. Μήπως του...

Η Μαρία έκανε μια κίνηση, σαν να ήθελε ν' ανασκηθεί.

— Κλέφτη! φώναξε. Τί το έκαμες το ρολόγι της Βιργινίας;

— Αυτή η γυναίκα είχε τρελλή, είπε ο Ρενωντιέρ, που είχε γίνει κατακίτρινος κι' έτρεμε από το κεφάλι ως τα πόδια.

— Τρελή! ένω; απάντησε η Μαρία. Όχι, δεν είμαι τρελή... Αλλά σ' είσαι κλέφτης και φονιάς... Θα τα πω όλα τώρα...

Δεν πρόφτασε, όμως, να πη τίποτε άλλο. Το κορμί της ταραχθηκε δυο-τρεις φορές κι' έπειτα έμεινε ακίνητο. Η Μαρία ήταν νεκρή.

Ο Ρενωντιέρ έσκυψε πάνω της και βεβαιώθηκε για το θάνατό της. Είχε ξαναβρεί τώρα την ψυχραιμία του και, γυρίζοντας προς το μέρος του Ρισώ, του φώναζε με ώργισμένο ύφος:

— Αυτό που κάνετε λέγεται δόλος. Θα μεταμεληθήτε πικρά για την πράξι σας... Η δικαιοσύνη θ' ασχοληθή πολύ σύντομα μ' αυτή την υπόθεση...

— Αυτό επιθυμούμε κι' εμείς, απάντησε ο Ρισώ. Αλλά δεν πρόκειται να καταφύγετε στη δικαιοσύνη, γιατρέ... Οι απειλές σας είναι περιττές.

Ο Ρενωντιέρ έριξε ένα βλοσυρό βλέμμα στους τρεις ανθρώπους, που έστεκαν γύρω του κι' έπειτα απομακρύνθηκε με γρήγορα βήματα.

Η τελευταία ελπίδα

Η Ζιλέττα πρόσεξε το ταραγμένο ύφος που είχε ο πατέρας της όταν γύρισε στο σπίτι.

Η νέα είχε ακούσει προηγουμένως τα λόγια του Ζάν και φοβήθηκε ότι η κατάσταση του μικρού Φαλότ θα ήταν πολύ άσχημη.

— Είπε σοβαρό το χτύπημα; ρώτησε.

— Ποιό χτύπημα;

— Του Φαλότ...

— Δεν επρόκειτο για το Φαλότ, απάντησε ο πατέρας της. Βρήκα τη Μαρία στο μύλο... Ήταν κρυμμένη στο δάσος και είχε να φάη από πολλές μέρες... Η νηστεία ή οι συγκινήσεις τη σκότωσαν... Ξεψύχησε μπροστά μου... Ήταν εκεί ο συνταγματάρχης Ρισώ, ο Βιολέ κι' ο γιός του...

— Πώς; Ήταν εκεί κι' ο συνταγματάρχης Ρισώ; Τι ζητούσε;

— Ξέρω κι' εγώ, είπε ο Ρενωντιέρ. Αυτός ο γέρο ξεκουτιάρας χώνει παντού τη μύτη του... Θέλει σώνει και καλά να σώση το Ζιλμπέρ, ενώ η ενοχή του είναι αναμφισβήτητη...

Η φωνή του γιατρού έτρεμε.

Η Ζιλέττα το πρόσεξε και το πρόσωπό της σκυθρωπάσε.

— Δεν σας φαίνεται περίεργο ότι σας ζήτησαν για τον Φαλότ, ενώ επρόκειτο για τη Μαρία; ρώτησε.

— Σ' τ' αλήθεια είναι πολύ περίεργο, συμφώνησε ο πατέρας της.

Και, για να δώσει τέλος σ' αυτή τη συνομιλία, που δεν του ήταν ευχάριστη,

μπήκε βιαστικά στο γραφείο του κι' έκλεισε πίσω του με όρμη την πόρτα.

Μερικά γράμματα βρίσκονταν πάνω στο τραπέζι του. Έν' απ' αυτά είχε τη σφραγίδα του ταχυδρομικού γραφείου της Άρκανσόν.

— Νά, ίσως ή σωτηρία! σκέφτηκε ο γιατρός.

Το γράμμα ήταν της Κολουμπέλ και να τί του γράφε:

«Αγαπητέ μου γιατρέ,

«Η προγκήπισσα μου ζητάει μ' επιμονή υπό μέρες να της δανείσω εκατό χιλιάδες φράγκα, για να τα δώση σε μια συμπαιτριώτισσα της, που βρίσκεται σ' ελεεινή οικονομική κατάσταση. Είμαι βέβαιη, όμως, ότι αυτά τα χρήματα προορίζονται για σ' εσάς. Γι' αυτό το λόγο αρνήθηκα.

«Αλλά, μην ανησυχήτε! Οι υποθέσεις μας πηγαίνουν καλά κι' ελπίζω ότι θα βρεθώ πολύ σύντομα στην ευχάριστη θέση να σας πληρώσω το ποσό που έχουμε συμφωνήσει.

Δική σας

RENE ΚΟΛΟΜΠΕΛ».

Ο Ρενωντιέρ πέταξε το γράμμα στο πάτωμα.

— Πολύ σύντομα! ψιθύρισε. Αλλά έχω τον καιρό να περιμένω;

Το τέχνασμά του είχε αποτύχει. Ο γιατρός της Σερντόν λυσσώδης απ' το κακό του. Η τελευταία του ελπίδα είχε χαθεί.

Στο ίδιο διάστημα, ο Ρισώ, ο Βιολέ και ο γιός του συζητούσαν με ποιο τρόπο θα έπρεπε να χρησιμοποιήσουν τα τελευταία αποκαλυπτικά λόγια της Μαρίας.

Στο τέλος, συμφώνησαν να εμπιστευθούν αυτή τη φροντίδα στο Ρισώ. Ο συνταγματάρχης θα πήγαινε στην Όρλεάν και θα κανε τα αναγκαία διαδήματα στις δικαστικές αρχές. Στο μεταξύ, ο Βιολέ και ο γιός του δεν θα έλεγαν τίποτε σε κανένα.

Ο Ρισώ έφυγε σε λίγο. Ο Βιολέ άφησε τότε το γιό του κοντά στο πτώμα της νεκρής και ξεκίνησε για να ειδοποιήσει το Δήμαρχο και τον εφημέριο.

Ο Χριστόφορος άναπαύονταν εκείνη τη στιγμή στον κήπο. Η Φερνάνδη καθόταν κοντά του κι' έρραβε. Όταν άκουσε ότι η γυναίκα του μυλωνά είχε πεθάνει έγινε κατακίτρινη.

— Είπε τίποτε πρότο; πεθάνη; ρώτησε.

— Όχι, απάντησε ο Βιολέ. Είπε μόνο κάτι ασυνάρτητα λόγια, αλλά τίποτε το σημαντικό.

— Κρίμα!

Η Μαρία, η μόνη που μπορούσε να ενοχοποιήσει τον Ρενωντιέρ, είχε πεθάνει, λοιπόν, χωρίς να πη τίποτε. Αυτό ήταν τρομερό!

Την άλλη μέρα, έγινε η κηδεία της Μαρίας.

Η Ζιλέττα το πρόσεξε και το πρόσωπό της σκυθρωπάσε.

— Δεν σας φαίνεται περίεργο ότι σας ζήτησαν για τον Φαλότ, ενώ επρόκειτο για τη Μαρία; ρώτησε.

— Σ' τ' αλήθεια είναι πολύ περίεργο, συμφώνησε ο πατέρας της.

Και, για να δώσει τέλος σ' αυτή τη συνομιλία, που δεν του ήταν ευχάριστη,

ρίας, 'Ο μόνος που συνώδευσε το φέρετρό της ήταν ο άδελφός Χριστόφορος. Οι κάτοικοι της Σερντόν έδειξαν απόλυτη αδιαφορία για το θάνατό της. Γιατί κανείς δεν την συμπαθούσε.

Το ταξίδι του Άνδρέα

Η Διονυσία, η παλιά και πιστή υπηρέτρια της οικογένειας Βιλαντόν, έβλεπε από μερικές μέρες με μεγάλη έκπληξη τις συνήθειες που είχε πάρει τον τελευταίο καιρό ο κύριος της. Ο Άνδρέας δεν έτρωγε πιά στον πύργο, αλλά στο παρεσβυτήριο μαζί με τον αδελφό του και τη Γερτρούδη και γύριζε στον πύργο μόνο για να κοιμηθεί.

Πολύ περίεργη γυναίκα αυτή η Γερτρούδη! συλλογιζόταν η Διονυσία. Τα μάγεψε και τα δύο αδέρφια... Δεν μείνει άλλο παρά να φύγει ο κύριος κόμης από τον πύργο και να πάη κι' αυτός να εγκατασταθώ στο παρεσβυτήριο... Δεν φαίνεται, όμως, κανείς άλλος... Έγώ την περιμένω από το δρόμο και την έβαλα σ' αυτή τη θέση, χωρίς να ξέρω καλά-καλά ποιά ήταν κι' από που έρχοταν...

Γιατί η Διονυσία αγαπούσε τα άφεντικά της. Και της έκανε κακό να βλέπει μίαν άλλη να της κλέβει τη συμπαιθεία και την αγάπη που της είχαν άλλοτε.

Εκείνο το πρωί, η Γερτρούδη μπήκε με χαρούμενο ύφος στον πύργο και διευθύνθηκε στην κουζίνα.

Η Διονυσία την κύτταξε με καχύποπτο βλέμμα.

— Τι θέλεις, Γερτρούδη; τη ρώτησε.

— Ο κύριος κόμης με έστειλε να σου πω ότι φεύγει αύριο, απάντησε η υπηρέτρια του αββά Χριστόφορου. Σε παρακαλεί, λοιπόν, να του ετοιμάσεις τις βαλίτσες του... Θα λείψει ένα μήνα... Ίσως και περισσότερο...

— Θα φύγει ο κύριος Άνδρέας; ρώτησε η υπηρέτρια με περίλυτο ύφος.

Γιατί αγαπούσε τον Άνδρέα σαν να ήταν παιδί της κι' η ιδέα ότι θαφύγει την λυτούσε.

— Μη στενοχωριέσαι, είπε η Φερνάνδη. Θα φύγεις και συ μαζί του.

— Σου το είπε ο κύριος κόμης ότι θα με πάρει μαζί του;

— Όχι, απάντησε η Γερτρούδη. Αλλά θα του το ζητήσης και είμαι βέβαιη πως δεν θα σου αρνηθώ να τον συνοδεύσης...

— Θα σε βοηθήσω άλλωστε κι' εγώ...

— Κατάλαβα, είπε η Διονυσία. Φοβάσαι μήπως ο κύριος κόμης κάνει κανένα κακό στην απελτίσια του, δεν είν' έτσι;

— Ναι, αυτό είνε εκείνο που φοβάμαι, απάντησε η Γερτρούδη.

— Σ' ξέρεις περισσότερα, είπε η Διονυσία. Γιατί τον ακούς να μιλάει κάθε μέ-

ρα με τον αδελφό του. Σε μένα δεν λέει τίποτε πιά...

Το μίσος της Διονυσίας είχε σβύσει τώρα. Γιατί είχε καταλάβει από τα λόγια της Γερτρούδης πως αγαπούσε κι' αυτή τους Βιλαντόν και πως ενδιαφερόταν για το καλό τους.

— Αν ζούσε η κυρία κόμηςσα, είπε η Διονυσία, δεν θα έβλεπε με καλό μάτι το αίσθημα του κυρίου Άνδρέα για την κόρη του Ρενωντιέρ.

— Δεν εκτιμούσε το γιατρό;

— Αν τόν εκτιμούσε! Τι λές, Γερτρούδη;... Ξέρεις, εμείς οι υπηρέτες βλέπουμε πολλά πράγματα, που δεν υποπτεύονται οι κύριοί μας...

Ο Ρενωντιέρ αγαπούσε την κυρία κόμηςσα και την ενοχλούσε με χίλιους δύο τρόπους. Θέλεις, μάλιστα, να σου πω κάτι; Νομίζω πως αυτός ήταν η αιτία που τρελλάθηκε η κυρία... Γι' αυτό λυπήθηκε πολύ όταν ο κύριος Άνδρέας τον υπερασπίστηκε στο δικαστήριο. Χωρίς τον κύριο κόμητα, ο Ρενωντιέρ θα την πάθαινε κι' ήταν δίκαιο να την πάθαι.

— Βλέπω ότι συμφωνούμε, είπε η Γερτρούδη. Γιατί κι' εγώ πιστεύω ότι ο γιατρός είνε ένοχος.

— Και που θα πάη ο κύριος κόμης; ρώτησε η Διονυσία.

— Στην Άρκανσόν. Θέλεις να τον συνοδεύσης, Διονυσία;

— Αν θέλω! Δεν βγήκα ποτέ από το Μπερζέρω, αλλά για τον κύριο Άνδρέα θα πήγαινα και στα περάτα του κόσμου.

— Πόσο καλή είσαι, Διονυσία! είπε η Γερτρούδη. Αν η κυρία κόμηςσα άκουγε τα λόγια σου, είμαι βέβαιη ότι θακανε δ,τι θα κάνω κι' εγώ τώρα.

Και, σκύβοντας, τη φίλησε στα δύο μάγουλα.

Η αγαθή υπηρέτρια συγκινήθηκε και δυο δάκρυα κύλησαν από τα μάτια της.

— Βλέπω πως και συ, Γερτρούδη, είπες, αγαπάς τα δυο παιδιά...

Να σου πω την αλήθεια, φοβόμουν ότι δεν τ' αγαπούσες και ότι όλα όσα έκανες ήταν προσποιητά, επειδή είχες συμφέρον να κερδίσης τη συμπαιθεία τους. Τώρα, όμως, είμαι βέβαιη πως τ' αγαπάς...

— Σαν να ήταν δικά μου, απάντησε η Γερτρούδη.

Και ρώτησε σε λίγο:

— Πώς θα σου φαινόταν, Διονυσία, αν σου έλεγα πως είνε δικά μου;

Είχε πάρει πιά την απόφαση να φανερώσει στην πιστή υπηρέτρια ποιά ήταν.

— Κύτταξέ με καλύτερα, Διονυσία, πρόσθεσε. Αλλάξα, λοιπόν, τόσο πολύ, για να μη μπορέη να μ' αναγνωρίσης;

Η υπηρέτρια στήλωσε τα μάτια πάνω της. Και, ξαφνικά, μια φωνή ξέφυγε από το στόμα της:

— Που τάχεις, ρε Μάνθο, τ' αυγά που θα σουγκρίσουμε;

— Νά, εδώ στην πίσω τσέπη!...

— Η κυρία κόμηςσα! είπε. Έλα Χριστέ και Παναγιά!... Πώς δεν σας αναγνώρισα τόσο καιρό;

Είχε πέσει τώρα στα πόδια της και της φιλούσε με συγκίνηση τα χέρια.

Η Φερνάνδη τη σήκωσε και την έβαλε να καθήση πλαί της.

— Ναι, αγαπητή μου Διονυσία, της απάντησε, έγω είμαι!

— Τι κρίμα να μη σας αναγνώρισα προηγουμένως; είπε η υπηρέτρια. Και να συλλογίζωμαι πως ο καλός μου κύριος, ο άντρας σας, έφυγε από τον κόσμο, χωρίς να μαντέψω πως είσαστε τόσο κοντά του!

— Κάνεις λάθος, Διονυσία, είπε η Φερνάνδη. Ο κόμης με αναγνώρισε τις τελευταίες του στιγμές κι' έφυγε από τον κόσμο με ήρεμη την ψυχή...

Τα παιδιά μου γνωρίζουν κι' αυτά εδώ και μερικές μέρες ποιά είμαι. Αλλά όλος ο άλλος κόσμος δεν πρέπει να υποπτευθή τίποτε...

Μου το υπόσχεσαι, Διονυσία, ότι δεν θα πής τίποτε σε κανένα;

— Θα κάνω ό,τι με διατάξει η κυρία κόμηςσα, απάντησε η υπηρέτρια.

— Ας αφήσουμε το παρελθόν, είπε η Φερνάνδη. Θα βρούμε την ευκαιρία να μιλήσουμε άλλοτε γι' αυτό...

Το μόνο που σου ζητώ τώρα είνε να με βοηθήσης...

Ο Άνδρέας διατρέχει εδώ πολλούς κινδύνους. Κι' έπειτα δεν είνε καλό να μείνη σ' αυτή την ατμόσφαιρα...

Γι' αυτό, τον συμβούλευσα να φύγει για την Άρκανσόν. Θα πάς, λοιπόν, μαζί του και θα σταθής κοντά του σαν να ήσουν αληθινή μητέρα.

Μ' άλλα λόγια, θέλω να μ' αντικαταστήσης κοντά στο γιό μου...

— Να μείνετε ήσυχη, κυρία κόμηςσα. Η Φερνάνδη έφυγε σε λίγο, αφήνοντας τη Διονυσία χαρούμενη κι' ευτυχισμένη.

Νέα απόπειρα

Το γράμμα της χήρας Κολουμπέλ είχε φέρει το Ρενωντιέρ σε μεγάλη απόγνωση.

Συλλογιζόταν πως η φυγή του ήταν πιά αδύνατη και πως υπήρχαν πολλοί στη Σερντόν που τον υποπτεύονταν. Μερικοί, μάλιστα, δεν τον υποπτεύονταν μόνο, αλλά...

Είχαν σοβαρούς λόγους για να πιστεύουν πως αυτός είχε σκοτώσει τη Βιργινία Λατούς. Εκείνος που τον φόδιζε περισσότερο από όλους ήταν ο Άνδρέας ντε Βιλαντόν.

Τι θα έκανε ο κόμης σε περίπτωση κατάδικης του Ζιλμπέρ; Θα άφηνε αυτό τον άθωο να συρθεί στη λαίμηττό; Ή θα βροντοφωνούσε σε όλους ότι ο πραγματικός δράστης του εγκλήματος της Μαιζόν Φαιν ήταν ο Ρενωντιέρ;

Μερικοί εγκληματίαι, για να καλύψουν ένα εγκλήμα τους, παρασύρονται σε πολλά άλλα.

Στον ίδιο κατήφορο είχε βρεθεί τώρα κι'

ο Ρενωντιέρ. Το βολωμένο μυαλό του τον έκανε να σκέπτεται ότι ο Άνδρέας ντε Βιλαντόν έπρεπε να λείψει από τη μέση. Αισθανόταν ένα απέραντο μίσος εναντίον αυτού του ανθρώπου. Μήπως, άλλωστε, δεν ήταν δικαιολογημένος να ποθή το θάνατό του; Ο κόμης είχαν αθετήσει την υπόσχεση γάμου που είχε δώσει στην κόρη του.

Ο Ρενωντιέρ δεν άγγιζε ότι η άρνηση προερχόταν από τη Ζιλέττα. Αλλά το αποτέλεσμα ήταν το ίδιο. Γιατί όλοι εκείνοι που είχαν ακούσει τα τελευταία λόγια που ο Βιλαντόν είχε στο δικαστήριο ήταν λογικό να σκέπτονται ότι είχαν ανακαλύψει τώρα την πλάνη του και ότι γι' αυτό απόφευγε να πραγματοποιήσει την υπόσχεση γάμου που είχε δώσει με τον επισημότερο τρόπο.

Ο Ρενωντιέρ εύρισκε κι' ένα άλλο δικαιολογητικό. Σαν πατέρας, είχε υποχρέωση να τιμωρήσει τον άνθρωπο που είχε ξεγελάσει την κόρη του. Κανείς δεν θα μπορούσε να τον κατηγορήσει γι' αυτό. Και στην περίπτωση ακόμη που τα πράγματα έφθαναν στο δικαστήριο, οι ένοχοι θα τον αθώωναν. Αλλά δεν θα έφθαναν...

Όταν, λοιπόν, ο γιατρός πληροφορήθηκε ότι ο Άνδρέας ντε Βιλαντόν λογαριάζει να φύγει από τη Σερντόν, του έστειλε με τον υπηρέτη του το ακόλουθο γράμμα: «Κύριε κόμη,

Δεν ξαναήρθατε στο σπίτι μου, όπως μου είχατε υποσχεθεί και άρνηθήκατε να με δεχθήτε. Είπε απαραιτήτως, όμως, μια εξήγηση μεταξός μας για το ζήτημα της κόρης μου. Για να μην αναγκασθώ να σας ζητήσω αυτή την εξήγηση δημοσίως, σας παρακαλώ να έρθετε αύριο το πρωί στις έπτά στο μέρος του δάσους του Μπερζέρω, στις «Τρεις Δρύς».

Θα σας περιμένω εκεί.

Επωφελοῦμαι από την ευκαιρία για να σας διαβεβαιώσω και πάλιν ότι δεν θα ξεχάσω ποτέ την ευγνωμοσύνη που σας οφείλω.

ΕΡΡΙΚΟΣ ΡΕΝΩΝΤΙΕΡ».

Ο Άνδρέας ντε Βιλαντόν δεν υποπτεύθηκε τίποτε και το άλλο πρωί ξεκίνησε για να πάη στο ραντεβού που του ώριζε ο γιατρός.

Αλλά αυτή η πρωινή αναχώρηση ανησύχησε έναν παλιό μας γνώριμο, που βρισκόταν τώρα στην υπηρεσία του κόμητος: τον Μπωκατέλ. Ο αστυνομικός νόμιζε πως τα καθήκον του ήταν να παρακολουθήση τον κύριο του.

Ο Άνδρέας διευθύνθηκε πρώτα στο σπίτι του γιατρού κι' έμεινε κρυμμένος πίσω από μερικά δέντρα. Ύστερα όταν είδε το Ρενωντιέρ να φεύγει, προχώρησε προς το μέρος του κήπου. Η Ζιλέττα που τον είδε από το παράθυρο, έτρεξε άμέσως να τον συνηγάση.

Ο Μπωκατέλ που ήταν κρυμμένος σε μικρή απόσταση είδε τους δυο αγαπημένους να μιλούν για μερικά λεπτά. Αλλά δεν μπόρεσε ν' ακούσει ούτε λέξη από όσα έλεγαν. Σκέφτηκε, ωστόσο, ότι δεν υπήρχε τίποτε το παράδοξο σ' αυτή την πρωινή επίσκεψη.

Ο Βιλαντόν θαφύγει από τη Σερντόν. Ήταν φυσικό να πάη ν' αποχαιρέτηση τη Ζιλέττα.

Ο Άνδρέας απομακρύνθηκε ύστερα και διευθύνθηκε με μεγάλα βήματα προς το μέρος του δάσους. Ο Μπωκατέλ βάδιζε πίσω του σε απόσταση αρκετών μέτρων, για να μην προκαλέση την προσοχή του.

Ετσι έφθασαν στις Τρεις Δρύς.

Όταν ο Μπωκατέλ είδε το Ρενωντιέρ να περιμένει εκεί, υποπτεύθηκε άμέσως ότι κάτι το εξαιρετικό έπρεπε να συμβαίνει. Γλυστορήσε τότε ανάμεσα από τα δένδρα, σύρθηκε με την κοιλιά και πήγε να σταθί σε μικρή απόσταση από τους δυο αντιπάλους.

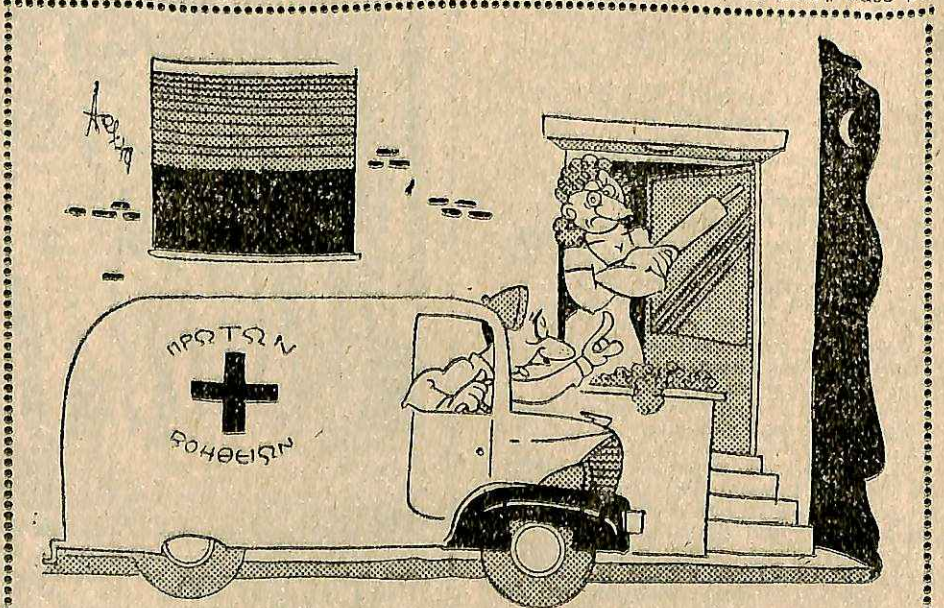
Τα ψηλά χορτάρια που βρίσκονταν σ' αυτό το μέρος τον σκέπαζαν ολότελα κι' έτσι δεν υπήρχε φόβος να τον δή ούτε ο ένας, ούτε ο άλλος.

«Αν ο Ρενωντιέρ έχη κανένα κακό σχέδιο, σκεφτόταν, θα μωρεσω, από τη θέση που βρίσκομαι, να τον εμποδίσω... Ευτυχώς, έχω εδώ το περιστόφο μου και, αν παρσστή ανάγκη, δεν θα διστάσω να το χρησιμοποιήσω...»

Ο Βιλαντόν είχε φτάσει με αρκετή καυστικότητα στο ραντεβού.

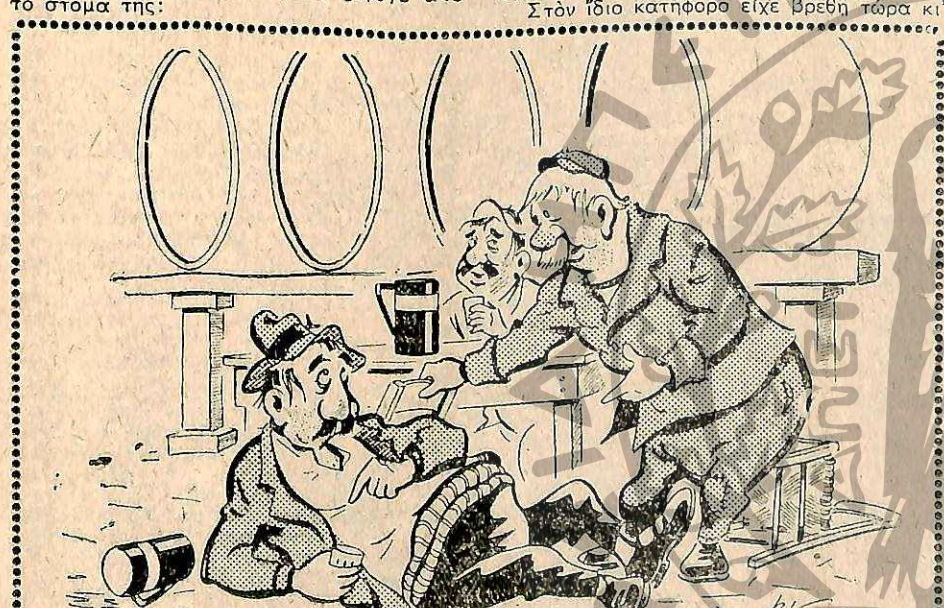
Είχα φωνίσει ν' απελπιζώμαι, κύριε κόμη, είπε ο γιατρός.

ΕΤΟ ΠΡΟΣΕΚΕΣ; «Η συνέχεια.

— Έσείς είσθε μαντάμ που τηλεφωνήσατε να ρθούμε γιατί περιμένετε τον... άντρα σας;...

(Του Άρχελαου)

— Που τάχεις, ρε Μάνθο, τ' αυγά που θα σουγκρίσουμε;

— Νά, εδώ στην πίσω τσέπη!...

(Του Β. Χριστοδουλίου)

Θεός του Ισραήλ, ως
σας ενώση και ως είναι
πάντοτε μεθ' υμών!

Η φωνή του γέρου παπᾶ
ἀντηχοῦσε κάτω ἀπ' τοὺς
θόλους τῶν κατακομῶν. Ἦ-
ταν ἡ ἀγία ἡμέρα τοῦ Πά-
σχα. Κι' ἐπειδὴ εἶχαν ἀρχίσει
πάλι οἱ διωγμοὶ τῶν Χριστι-
ανῶν, οἱ ὁπαδοὶ τῆς νέας
θρησκείας εἶχαν κρυφθῇ στὰ
σπλάχνα τῆς γῆς, γιὰ τὴ
θεία λειτουργία.

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη, γινόταν
καὶ μιὰ ἀλλή τελετή: Ὁ
ἱερεὺς Μαρκελῖνος
εὐλογοῦσε τοὺς γά-
μους τοῦ Μαξιμιαν-
οῦ καὶ τῆς Κορβοῦ-
λας, δυὸ ἀγαπημέ-

ΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἐνα βέλος σφηνώθηκε στὴ σπον-
δυλική στήλη τοῦ Μαξιμιανοῦ...

νων τοῦ πνευματικῶν παι-
διῶν. Δυὸ δάδες φώτιζαν τρε-
μουλιαστά τοὺς γονατισμέ-
νους πιστοὺς, τὸ ζευγάρι τῶν
νεονύμφων καὶ τὴν ψηλὴ σι-
λουέττα τοῦ γέρου παπᾶ, μὲ
τὴ μακρυὰ καὶ κάτασπρη
γενειάδα του...

Οἱ συγκεντρωμένοι Χρι-
στιανοὶ ἦσαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖ-
στον φτωχοὶ ἄνθρωποι τοῦ
λαοῦ, βασιανισμένοι ἀπὸ μιὰ
τυραννικὴ ζωὴ. Ὅλοι κύττα-
ζαν μὲ ἔκστασι καὶ λατρεία
ἓνα μεγάλο πέτρινο Ἑσταυ-
ρωμένο, στήμένο μπροστὰ
στον τοῖχο τοῦ βάθους. Στὰ
πονεμένα χαρακτηριστικά
τοῦ Χριστοῦ ἀντίκρυζαν ἕναν
κόσμο φαντασμαγορικό, πού
μόνο ἡ φαντασία ἐνὸς πιστοῦ
μποροῦσε νὰ τὸν συλλάβῃ...

Ἐξαφνὰ, παρουσιάστηκε
κάποιος στὴν εἴσοδο τῆς
κρύπτης, κατὰχλωμος καὶ
λαχανιασμένος.

— Κρυφτήτε! φώναξε. Μᾶς
ἀνακάλυψαν! Ἐρχονται οἱ
Ρωμαῖοι τοξότες!...

Ὅλοι, μὲ μιὰ κίνησι, ἀ-
πλώσαν τὰ χέρια τοὺς πρὸς
τὸν Ἑσταυρωμένο, ταπεινά
καὶ καρτερικά, σὰ νὰ περί-
μεναν βοήθεια ἀπ' αὐτὸν καὶ
μόνο... Ὁ Μαρκελῖνος, ἔ-
μεινε ἀτάραχος ἀνάμεσά
τους. Ὁ Μαξιμιανὸς ἔσφιξε
στὴν ἀγκαλιά του τὴν περι-
τρομῇ Κορβοῦλα.

Τὴν ἴδια στιγμή, παρουσι-
άστηκε ὁ ἐκατόνταρχος
Κινᾶος Φάβιος, φοβερὸς ἐχ-
θρὸς τῶν Χριστιανῶν. Τὸν ἀ-
κολουθοῦσαν ἀρκετοὶ τοξό-
τες.

Ἐρρίξε μιὰν εἰρωνικὴ μα-
τιά στὸν Ἑσταυρωμένο καὶ
στοὺς λίγους πιστοὺς. Πλη-

τοῦ θρησκευτικοῦ φανατι-
σμοῦ τοῦ, ὅτι τὸ ἀγάλμα-
τοῦ Χριστοῦ ἔρχισε νὰ παίρ-
νῃ σάρκα καὶ ὁσπᾶ, ζωὴ καὶ
παλμό...

Ὁ Μαρκελῖνος, πού στεκό-
ταν ὀρθὸς ὡς τότε, γονάτι-
σε ξαφνικά, σὰν νὰ τὸν εἶχε
σπρώξει κάποια ἀόρατη δύ-
ναμι.

— Ἀληθῶς ἀνέστη ἐκ νε-
κρῶν! ψιθύρισε. Μᾶς ἀκούει,
μᾶς βλέπει... Ἡ πνοὴ του
δρόσισε τὸ μέτωπό μου...
Κυττάχτε πῶς φλέγεται ὁλό-
κληρο τὸ σῶμα του! Λυπή-
σου μας, βασιλιά τῶν βασι-
λέων!...

Δεύτερη βροχὴ ἀπὸ βέλη
ἐξέπλωσε κάτω κι' ἄλλους
Χριστιανούς. Οἱ πληγωμένοι
ὁμῶς ἐβγαλάν τὰ βέλη ἀπ'
τὸ σῶμα τοῦς κι' ἀνέινζαν
ἐκστατικοὶ τὸ θεῖο ὄραμα.

Ὁ τοῖχος φαίνονταν σὰν νᾶ-
χε λυῶσει μέσα σὲ μιὰ με-
γάλῃ φλόγα, καὶ στὸ κέντρο
τῆς στεκόταν ὁ Ἰησοῦς, μὲ
χέρια καὶ πόδια ματωμένα,

τὸν θρησκευτικὸ φανατι-
σμό του, ὅτι τὸ ἀγάλμα-
τοῦ Χριστοῦ ἔρχισε νὰ παίρ-
νῃ σάρκα καὶ ὁσπᾶ, ζωὴ καὶ
παλμό...

Ἡ Κορβοῦλα ἔπεσε πάνω
του, τρελλή ἀπ' τὸν πόνο, φι-
λώντας του, προσπαθώντας
νὰ τοῦ δώσῃ ζωὴ μὲ τὸ πα-
ράφορο ἀγκάλιασμά της.

Ἐνα βέλος, πού τὴν τρύ-
πησε τὴν καρδιά, τὴν ἔστειλε
ν' ἀνταμώσει στὸν ἄλλο κό-
σμο τὸν ἀγαπημένο της, πού
δὲν εἶχε προλάβει νὰ χαρῇ
τὰ χάρια του.

Ὅταν τοὺς εἶδε νεκροὺς
καὶ τοὺς δυὸ, ὁ γέρο παπᾶς
ἐκλείσε μιὰ στιγμή τὰ μάτια
του. Ἐπειτα τὰ ξανάνοιξε,
κύτταξε γύρω του καὶ τὰ χεῖ-
ρη του πρόφεραν μὲ πάθος:

— Κύριε, ἐγὼ μόνον ἔμεινα
ζωντανὸς ἀπὸ τὸ ποίμνιό
σου! Πᾶρε με καὶ μένα κοι-
τά σου, γιὰ νὰ βρῶ ἀνακού-
φισι στοὺς κόλπους σου!

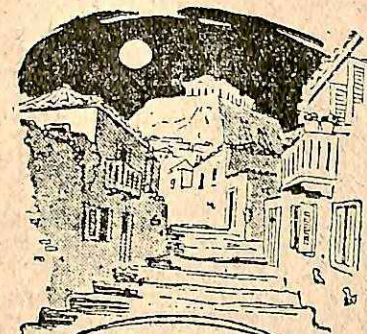
Ἐνα βέλος τρύπησε τὸ
λαϊμό του. Ἀφθονο αἶμα ἀ-
νέβλυσε ἀπ' τὸ στόμα του.
Κάρφωσε τὰ μάτια του, μὲ
μιὰ ὑστάτη προσπάθεια, στὴ
θεία μορφή Ἐκείνου πού τοῦ
χαμογελοῦσε.

Μιὰ ἔκφρασι ἀνεκλάλητης
εὐδαιμονίας εἶχε ἀπλωθῇ στὸ
πρόσωπό του. Καί, σφιγγόν-
τας μὲ τὰ χέρια του τὰ πόδια
τοῦ Σωτῆρος — πού εἶχε ἐξ-
αναρθρῶ τὴ μαρμάρινη ἀκίνη-
σία του — ὁ Μαρκελῖνος πα-
ρέδωσε τὸ πνεῦμα.

Σ. ΖΩΜΠΕΡ

Ἀφηρημάδα!

Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς θείας
λειτουργίας στὴν καθολικὴ ἐκ-
κλησία τοῦ Πλῦμουθ, στὴ Μα-
σαχουσέτ, οἱ πιστοὶ ἀκούσαν
κατὰπληκτοὶ τὸ ἄρμῳνο νὰ
παίξῃ τὸ γνωστὸ ταγκό «Σαιν
Λιούις». Ὅπως ἐξακριβώθηκε,
ὁ ὀργανοπαίκτης τῆς ἐκκλησίας
Ἐντουαρντ Βάρντ δούλευε τὰ
βράδια σ' ἓνα καμπαρέ κι' εἶχε
ἀφαιρεθῇ τόσο πολὺ ἐκείνο
πρᾶϊ, ὥστε νόμιζε πὺς βρισκό-
ταν ἀκόμη στὸ νυχτερινὸ κέν-
τρο. Οἱ πιστοὶ λίγο ἔλειψε νὰ
λυτσοῦν τὸν Βάρντ, πού ἀ-
πελύθη ἀμέσως ἀπὸ τὴ θέσι
του.

ΣΤΑ ΩΡΑΙΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ἈΘΗΝΑΣ

Ὁ Φιλήμων καὶ τὰ εὔδυμα ΤΟΥ ΓΕΥΜΑΤΟΣ ΤΟΥ 1888

Τὸ ρεκόρ τῶν γευμάτων — ἀπὸ
τῆς ἱστορικῆς πλευρᾶς — στὴν Πα-
λιὰ Ἀθῆνα, κατέχει ἐκεῖνο πού δι-
ωργάνωσε κατὰ τὸ ἀπομεσήμερο τῆς
23 Ὀκτωβρίου 1888, στὶς ἐπαλξεις
τοῦ ἱεροῦ Βράχου ἕνας ἀπὸ τοὺς
σπουδαιότερους Ἀθηναίους δημοσιο-
γράφους τῆς ἐποχῆς τοῦ Γεωργίου
Α', πού ἦτο τότε καὶ Δήμαρχος Ἀ-
θηναίων: ὁ Τιμολεὼν Φιλήμων. Ἐ-
πίσημο γεῦμα ἐπ' αὐτὴν τὴν Ἀκρόπο-
λιν, εἶχε δοθῇ ἄλλη μιὰ φορὰ, ἀπ'
τὸ στρατηγὸ Καλλέργη ὅταν ἐλθεῖν
ἡ Ἀγγλοαλλοική Κατοχὴ (1855)
τοῦ Πειραιῶς. Ἀλλὰ τὸ μεταγενέ-
στερο γεῦμα τοῦ Φιλήμονος ὑπῆρξε
πανηγυρικώτερο καὶ ἀνεῦ... ἐπο-
μένων. Γιορτάστηκε, τότε, ἡ ἐικοσι-
πενταετηρίδα τοῦ Γεωργίου Α', μὲ
σειρὰ ἐορτῶν καὶ μὲ τὸ ἀνοίγμα τῆς
ἐκθέσεως τοῦ Ζαπτείου μεγάρου,
πού χτίστηκε μὲ δαπάνες τοῦ μεγα-
λοῦ ἐθνικοῦ εὐεργέτη Ζάππα.

Ἀκριβῶς, τότε, ἀρχισαν καὶ οἱ
δόξες τοῦ Ζαπτείου καὶ φούντωσε
καὶ ἡ μόδα τοῦ περιπάτου στὸ και-
νούργιο πάρκο, ἐνῶ εἶχαν ἀρχίσει νὰ
παρακάμωζ ἡ περιοχὴ τῶν Παρισί-
ων κέντρων καὶ θεατρῶν, πού ἦταν
καὶ γειτονικὴ καὶ τὴν εἶχε βαρεθῇ ὁ
κόσμος καὶ ἰδίως ἡ νεολαία τῆς ἐ-
ποχῆς ἐκείνης.

Ὅλοι λοιπόν, οἱ καλεσμένοι τοῦ
δημάρχου Φιλήμονος, ἐπίσημοι καὶ
ἀνεπίσημοι, ὑποχρεώθηκαν τὸ μεση-
μέρι τῆς 23 Ὀκτωβρίου 1888 ν' ἀ-
νεβῶν στὴν Ἀκρόπολιν. Μεταξὺ δὲ
αὐτῶν καὶ ὁ ποιητὴς Ἀχιλλεὺς Πα-
ράσχος πού εἶχαν ἔλθει ἀπ' τὴ Ρω-
σία καὶ ἐμπιστευόμενος, ἐλικρινέ-
στατα τὰ γεροντικά μυστικά του
στον συνοδοιπόρο καὶ φίλο του Δη-
μητράκη Καμπούρογλου, τοῦ εἶπε
μόλις ἔφθασαν ἐπὶ τοῦ... κατα-
στρώματος τῆς Ἀκροπόλεως:

— Ὅταν τοιαῦτα γεύματα μὲ ἀ-
ναμένον, φίλτατε Δημήτريε, προη-
γεῖται δίαιτα τουλάχιστον διήμερος!
Ἀλλ' ὁ ἀνέφορος ἦταν πολὺς, τό-
τε, γιὰ τὰ γεράματα του. Καί,
ὅπως μᾶς διηγήθη-
κε ὁ στρατηγὸς Βάσσος,
σὲ μιὰ στιγμή ἐκσφενδό-
νισε μὲ τὸ ἀνέρωχο ποιη-
τικὸ ὄφρος του, βλέποντας
τὰ μεγαλοπρεπῆ καὶ ἀν-
δοστολόιστα τράπεζια, τὸ
σατυρικό στίχον:

— Ἀσθμαίνοντες ἀνῆ-
χθμεν ἐν... ὅψει παν-
δαισίας! Ὅποια τέρψις,
γλυκάσμος, καὶ ροδία
καί... κοιλίας!...

Εὐχαριστήμενος, ὁ-
μως ὁ Παράσχος ἀπ' τὰ
γεγονότα τῆς ἐποχῆς.

Τιμολεὼν Φιλήμων

ἔδινε κι' ἑπαίρινε τότε «συχωροχάρτι»
μὲ τὸν Φιλήμονα, γιὰ τὰ προηγού-
μενά τους, μὲ τὸ ἕμμετρο χαριτολό-
γημα, πού ἔμεινε ἐκτοσε ἱστορικό
στοὺς «μεταγενεστέρους»:

«... Λησμονεῖ Τιμολεὼν
διότι ὅστις λησμονεῖ
δὲν... ἐνθυμεῖται πλέον!».

Ἀλλ' ἡ ὠραιότερη «σορπρίζ»
τοῦ γεύματος, ὅπου παρεκάθησαν
περὶ τὰ 200 πρόσωπα, ἦταν τὸ ἐ-
δεσμολόγιον πού διενεμήθη καὶ εἶχε
συντάξῃ, τότε, ὁ ἴδιος ὁ Δήμαρχος
Τιμολεὼν Φιλήμων σὲ ὑπερκαθαρεύ-
ουσα, ἀφοῦ καὶ δεινὸς ἐλληνιστῆς
καὶ θαυμαστῆς τοῦ ἀρχαιοελληνικοῦ
πολιτισμοῦ ἦταν.

Ἀντίτυπο τοῦ καταλόγου αὐτοῦ
τῶν φαγητῶν, πού εἶχε τυπωθῇ πολὺ
καλλιτεχνικά, εἶχε περισώσει ὁ στρα-
τηγὸς Βάσσος καὶ τὸ ἔθεσε εὐγενῶς,
πρὸ τοῦ πολέμου, στὴ διὰδότη μου:

«Ἀκρατίσματα.
Ἰχθυῖες ἐν καρκεῖα μαγευτικῇ.
Ὀρνίθια ἰνδικὰ ψυχρά.
Πέμματα ἐξ ἡπατιῶν σηκωτῶν!
Φλογίδες βοῶς.
Φαλλίς. Παγάτα φερώνυμα τοῦ Βασι-
λέως Γεωργίου Α'.
Πλακοῦντες σαβανίνοι ἐν σιραῖω.
Ὅπῳραι, τυροὶ καὶ οἶνοι: Μαραθῶνος
Δεκελείας κλπ.».

Τὸ ἐδεσμολόγιον αὐτό, ὕστερα, τὸ
παρέλαβε ἡ σάτυρα τοῦ Σουρη, ὁ
ὁποῖος ὅταν τὸ διάβασε (καθὼς ἐ-
γραψε)... τοῦ σ' τριψεν ἡ δί-
δα καὶ ἀφοῦ ἔβαλε κι' αὐτὸς τὴ
σχετικὴ σατυρικὴ σάλτσα στὰ...
φαγητά, κατέληξε:

«... Ταῦτ' ἀναγνούς, ὦ βέλτιστε,
κατὰ σειράν καὶ στίχον
τοὺς ρυπαροὺς δακτύλους μου
σὺκ' ἐπαύσην λειχῶν.
Λιμὸς δ' ἐκατεμάστιζε
κι' ἔδῃον τὰ ἐντός μου
κι' οἱ σιελοὶ κατέρρεον
ἀπὸ τοῦ στομάτός μου!».

Πρέπει, τώρα, νὰ σημειωθῇ ὅτι ὁ
Φιλήμων ὑπῆρξε ἕνας ἀπὸ τοὺς δη-
μοφιλέστους ἀλλὰ καὶ ἐπιφανέστε-
ρους Δημάρχους τῆς πρωτεύουσας,
ἐχαίρε δὲ μεγάλης ἐκτιμῆσεως στὸ
λαὸ, τόσο αὐτὸς ὅσο κι' ὁ πατέρας
του Ἰωάννης Φιλήμων πού εἶχαν ἱ-
δρύσει στὰς Ἀθῆνας τὸν «Αἰῶνα»,
τὴν καλύτερη καὶ σοβαρύτερη ἐφη-
μερίδα τῶν πενήντα πρώτων χρόνων
τοῦ ἐλευθέρου ἐθνικοῦ βίου.

Πατέρας καὶ γιὸς ἐγραψαν καὶ
σπουδαῖα ἱστορικά ἔργα, μεταξὺ τῶν
ὁποίων καὶ ἡ «ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς
Ἐπαναστάσεως» τοῦ πρώτου καὶ ὁ
«Δήμαρχος» τοῦ δευτέρου.

Στὶς δημοτικὲς ἐκλογές τοῦ 1887
πού βῆκε πανηγυρικά Δήμαρχος
Ἀθηναίων ὁ Τιμολεὼν Φιλήμων, τὸ
ἐκλογικὸ σύνθημα τῶν φίλων του,
πού χαλοῦσε τότε, κόσμος σ' ὅλες τὶς
ἀθηναϊκὲς συνοικίες, ἦταν:

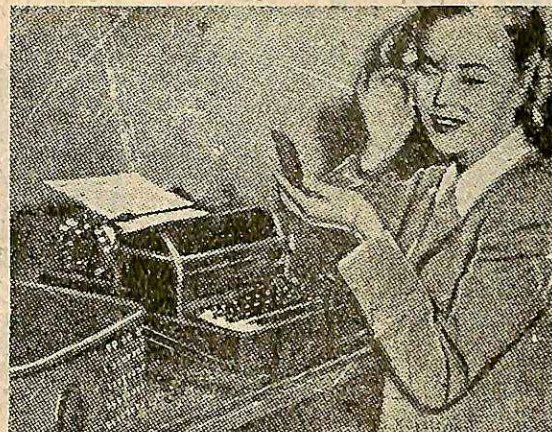
«Αἰῶν, Αἰῶν,
Φίλη-Φιλή!».

Στὰ νεῖτα τοῦ ὁ Τιμολεὼν εἶχαν
ὑπηρετήσει καὶ ὡς γραμματεῖς τοῦ
Γεωργίου Α' στὸ Παλάτι καὶ γι' αὐ-
τὸ ὁ βασιλεὺς τὸν παρηκολούθει μὲ
ζωηρὸ ἐνδιαφέρον καὶ μὲ πολλὴ συμ-
πάθεια στὴ μετέπειτα πολιτικὴ στα-
διοδρομία του, στὴ διάρκεια τῆς ὁ-
ποίας ἓνα πράγμα δὲν ἔσχασε ποτεῖ
ὅτι ἦταν δημοσιογράφος.

Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ γεύματος
ἐπ' αὐτὴν τὴν Ἀκρόπολιν
μοιράστηκαν στοὺς συν-
δαιτημένους «μικροσκοπι-
κὲς ἀναμνηστικὲς προτο-
μὲς τοῦ Γεωργίου Α'»
πού δὲν τοῦμοῖσαν ὁ-
μως καθόλου. Πῆρε μίον
ἀπ' αὐτὲς ὁ Βασιλεὺς,
τὴν κύτταξε καὶ εἶπε στὸ
Φιλήμονα μὲ τὸ συνηθι-
σμένο χιούμορ τοῦ:

— Ἐκτίμω πολὺ τὴν
προσπάθειά σας κ. δή-
μαρχε, πού ἠελησάτε
νὰ ἐμφανίστετε καὶ μένα
ὡς ἀρχαῖον Ἕλληνα!...

Δ. ΓΑΤ

ΑΥΤΟΜΑΤΗ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ἦς χαροῦν οἱ δακτυλογράφοι. Ἐνας Ἀμερικανὸς μη-
χανικός, ἔχοντας ὅπ' ὅψει τοῦ τοῦ συστήματος τῆς «πανό-
δας» κατασκεύασε διάτρητα ρολὰ ἀνάλογα μὲ τὰ μου-
σικά, πού τοποθετοῦνται σὲ μιὰ ἐιδικὴ συσκευή μὲ τὴν
ὁποία θὰ ἐρροδιάζονται οἱ καταλλήλως διασκευασμένες
γραφομηχανές, θὰ ἐπιτρέπουν σὲ μιὰ δακτυλογράφο νὰ
καλλωπίζεται, ἐνῶ ἡ γραφομηχανὴ τῆς θὰ γράφῃ αὐτο-
μάτως μιὰ ὠρισμένου τύπου ἐμπορικὴ ἐπιστολή.

ἜΝΑ ΧΑΡΙΣΤ' ΑΛΛΑ ΚΑΙ ἜΝΑ ΤΟΛΜΗ

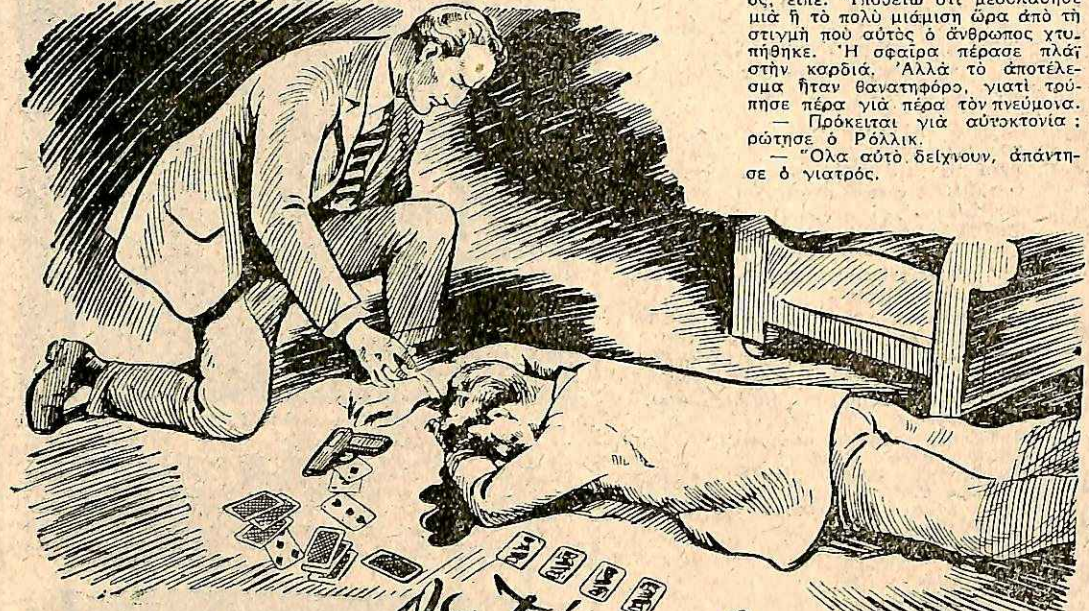
Στὴν Καλιφόρνια, τὴ χώρα ὅπου τόσο ὁ κινηματογράφος,
ὅσο καὶ τὸ θαυμασιό κλίμα, συγκεντρώνουν τὰ ὠ-
ραιότερα κορίτσια τῆς Ἀμερικῆς καὶ δλου τοῦ κόσμου,
τὰ καλλίστετα διαδέχονται τὸ ἓνα τὸ ἄλλο. Ἐνῶ ἀπ' αὐ-
τὰ ἔλαβε χώραν τρεῖς προτεῖς ἡμέρες τῆς Ἀνοιξέως γιὰ
τὴν ἐκλογὴ τῆς «Μῆς Χαρίτος». Μετὰ τὴν ἐκλογὴ τῆς, ἡ
νικήτρια, βέλονται νὰ κἀν μιὰν ἐντυπωσιακὴν ἐμφάνισιν
προσυστάσκει. Ὅπως βλέπετε στὴ φωτογραφία μας, ὁ-
ρῶνται πάνω σὲ... ἀνταγωνιστρίαν τῆς

Ἡ ΜΠΕΡΓΚΜΑΝ ΣΤὴν ἸΤΑΛΙΑ

Ἡ Ἰνγκριντ Μπεργκμαν πού βρίσκεται ἀπὸ καιρὸ στὴν
Ἰταλία, εἶχε καταπλῆξῃ τοὺς Ρωμαίους μὲ τὴν ἀπλότη-
τά της. Στὴ φωτογραφία μας, ὁ Ἰταλὸς συναδελφὸς
τῆς Βιττόριο ντὲ Σίκα, ἐμφωτίζει τοῦ γεύματος σ' ἓνα
ρεστοράν γιὰ νὰ τῆς τραγουδήσῃ μιὰ καντσονέττα.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο Φράνκ Μπένεξ ήταν πεσμένος μπρούμυτα στο πάτωμα...

Οι Τέσσερις Ρηγάδες

Ο Γκόντ Κίνγκ έφυγε ήρεμος μετά το γκολάκι του. Στ' αλήθεια, τα είχε καταφέρει περίφημα. Η σφαίρα είχε βρή τον Φράνκ Μπένεξ κατάστιβη. Κι όπως είχε αφήσει το περιστροφικό του πλάι στο πάτωμα, όλοι θα έβγαζαν το συμπέρασμα ότι έπρόκειτο για μία συνηθισμένη αυτόκτοניה.

Ο δολοφόνος, πηγαίνοντας εκείνο το βράδυ στο σπίτι του Μπένεξ, είχε προσφασθεί το δυνατό κρύο που έκανε και δεν είχε βγάλει τα γάντια του. Έτσι ήταν βέβαιος, ότι δεν είχε αφήσει πάνω στο όπλο αποτυπώματα. Κι' από τ' άλλο μέρος, έκανε τη σκέψη που δεν υπήρχε η παραμικρή ενδειξη εναντίον του. Γιατί κανείς δεν ήξερε την ύπαρξη αυτής της συναλλαγματικής των 5000 δολλαρίων. Τώρα ο Κίνγκ την είχε στην τσέπη του. Κι' έτσι είχε γλυτώσει από μία σκοτούρα που τον βασάνιζε από καιρό. Γιατί αν ο Μπένεξ τον πηγαίνει στα δικαστήρια, όλες του οι προσπάθειες για να παντρευτεί την πλούσια Υδόν Ρήγκλ θα πηγαίνουν χαμένες.

101ης οδού. Ο καμαριέρης του κι' η γυναίκα που τον υπηρετούσαν πηγαίνουν το πρωί κατά τις έξι κι' έφευγαν μετά το σεβρίσιμα του βραδυνού φαγητού.

— Πέρασε μέσα και βγάλε το παλτό και τα γάντια σου, είπε ο Φράνκ στο φίλο του. Έδω μέσα κάνει φοβερή ζέση.

— Όχι, απάντησε ο Κίνγκ. Δεν είναι ώρα τώρα για να καθίσω. Τούλάχιστον ένα ποτηράκι ούτοκι.

— Έχω πih αρκετά άψυχο και φοβάμαι μήπως δεν μπορέσω να κοιμηθώ... Φέρε, λοιπόν, τη συναλλαγματική μου για να πάρης τα γολάκια σου...

— Όπως θέλεις, είπε ο Φράνκ και διευθύνθηκε στο γραφείο του.

— Έπειτα από ένα λεπτό, γύρισε κρατώντας τη συναλλαγματική στο χέρι.

Ο Κίνγκ πήγε κοντά του.

— Πάρε τα χρήματά σου, τοιγυρούν, του είπε.

Κι' έκαμε δέχον πως πηγαίνει να βγάλει το πορτοφόλι του. Αλλά αντί γι' αυτό, έβγαλε το περιστροφικό του... Η σφαίρα έφυγε την ίδια στιγμή. Ο δυστυχισμένος ο Φράνκ σωριάστηκε στο πάτωμα, χτυπημένος κατάστημα.

Ο Γκόντ Κίνγκ πήρε τότε τη συναλλαγματική, άφησε κοντά στο δεξί χέρι του Φράνκ το περιστροφικό του κι' έφυγε. Στο δρόμο δεν συνάντησε κανένα. Κι' άλλωστε, ποιος θα τον αναγνώριζε όπως είχε ανασηκωμένο το γιακά του παλτού του και κατεβασμένο το καπέλλο του ως τα μάτια; Εκείνο το βράδυ, φυσούσε ένας δαιμονισμένος κυκλοφορούσαν στους δρόμους βιαζόμενοι να χωθούν κάπου και κανείς δεν είχε τη διάθεση να κοινοσταθεί για να προσέξει ποιος περνοσε δίπλα του.

Το άλλο πρωί, ο καμαριέρης του Φράνκ Μπένεξ βρήκε τον κύριο του νεκρό και τηλεφώνησε άμεσα στην αστυνομία.

— Έπειτα από μερικά λεπτά, ο επιθεωρητής Ρόλλικ, μαζί με μερικούς άλλους αστυνομικούς και το νιατρό Μπόρζετ έβρισκαν στο διαμέρισμα της 101ης οδού.

Ο Φράνκ Μπένεξ ήταν πεσμένος μπρούμυτα στο πάτωμα, πλάι στο μεγάλο τραπέζι που βρισκόταν στη μέση ενός καμφορέσιου σαλονιού. Κοντά στο δεξί του χέρι ήταν ένα περίστροφο. Μία σφαίρα είχε περάσει από το στήθος του και είχε φτάσει στο κεφάλι του. Ολόγυρα ήταν σκορπισμένα τα χαρτιά μιας τραπέζας. Αλλά τέσσερα απ' αυτά ήταν παράμερα από τα άλλα κι' έβρισκαν σειρά. Ήταν τέσσερις ρηγάδες.

Ενέ σεν νι μhν τh έπασσε κανείς...

— "Η νά τh έπασσε με γάντι, συμπλήρωσε ο επιθεωρητής.

— Απόθεσε κατόπιν το ακουστικό και γύρισε προς το μέρος του Άνταμ.

— Ξέρεις τη διεύθυνση του κυρίου Κίνγκ; ρώτησε.

— Ο κύριος Κίνγκ κάθεται στην 33η οδό, αριθμ. 107, απάντησε ο υπάλληλος.

Ο επιθεωρητής άφησε έναν αστυνομικό στο σπίτι του Φράνκ Μπένεξ, με την εντολή να μην περάσει τίποτα κι' έφυγε μαζί με δύο άλλους.

— Έπειτα από μερικά λεπτά χτυπούσαν την πόρτα του Τόμ Κίνγκ. Ο οικοδεσπότης τους άνοιξε μόνος του.

— Ο Φράνκ Μπένεξ δεν πέθανε, του είπε ο Ρόλλικ, ενώ του έδειχνε την ταυτότητά του.

Ο Κίνγκ έγινε κατακίτρινος.

— Δεν καταλαβαίνω τι θέλεις να πih, απάντησε, προσπαθώντας να διατηρήσει την ψυχραιμία του.

— Κι' όμως αυτό που σ'ας είπα είναι πολύ απλό, συνέχισε ο Ρόλλικ. Ο Φράνκ Μπένεξ δεν πέθανε άμεσα και προτού ξεψυχήσει, στο νοσοκομείο όπου τον μετέφεραν, άνοιξε το δολοφόνο του...

Ο Γκόντ Κίνγκ κλονίστηκε σαν να είχε δεχθεί την εκκένωση ηλεκτρικού ρεύματος. Αλλά άμεσα έπειτα χαμογέλασε με το ύφος ανθρώπου που υποτάσσεται από μοιραίο.

— Έχασα το παιχνίδι, είπε. Ναί, έγω σκότωσα τον Φράνκ Μπένεξ. Ο Ρόλλικ τον πέρασε στις χειροπέδες.

— Και τώρα που μιλούγησες το γκολάκι σου, είπε στον Κίνγκ, είναι καλό να ξέρεις πως ο Μπένεξ δεν μεταφέρθηκε στο νοσοκομείο, ούτε μίλησε.

Ο Κίνγκ κίνησε με αδιαφορία το κεφάλι του.

— Τh πράγμα δεν έχει πih σημασία, είπε. Αλλά πως μαντέψατε ότι έγω τhν σκότωσα;

— Πρέπει, πρώτα-πρώτα, απάντησε ο επιθεωρητής να σ'ας εξηγήσω πως κατάλαβα ότι ο Μπένεξ δεν αυτόκτονισε, όπως θέλατε να με κάνει να υποθέσω. Το λάθος είναι δικό σου, φίλε μου. Αφήσατε το όπλο σας πλάι στο νεκρό, αλλά έχασατε να κλείσετε το χέρι του πάνω σ' αυτό ή τουλάχιστον να φέρετε τα δακτύλα του σ' επαφή με το περιστροφικό. Έτσι το όπλο βρέθηκε χωρίς αποτυπώματα πράγμα που θα δηλούσε, νομίζω, πως είχε πολύ παράξενο. Το πως έμαθα τώρα ότι είσαστε σεις ο δολοφόνος, είναι άλλο ζήτημα. Όταν σ'ας είπα πρωτίτερα ότι ο Μπένεξ δεν πέθανε άμεσα, υπήρχε μία δόση αλήθειας σ' αυτή τη διαβεβαίωσή μου.

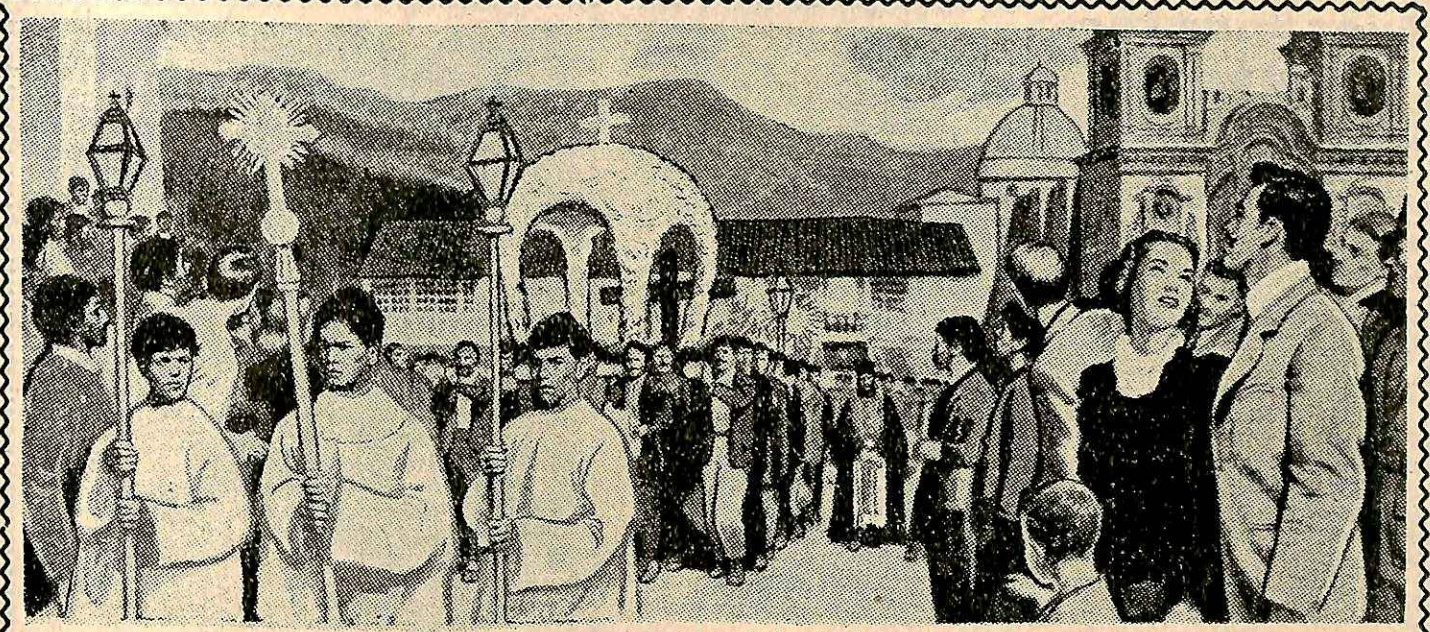
Ο Μπένεξ έκανε λίγη ώρα-μιά ή μιάμιση κατά τη βεβαίωση του νιατρού — και, προτού πεθάνει, φρόντισε να σημειώσει πάνω στο πάτωμα το όνομα του δολοφόνου του.

— Με ποιο τρόπο;

— Με μία τράπουλα. Φαίνεται πως κατάρρωσε να πάρη με τh χέρι του την τράπουλα που βρισκόταν πάνω στο τραπέζι και έχωρισε απ' αυτήν τέσσερα χαρτιά, που τα έβαλε στη σειρά. Τέσσερις Ρηγάδες... Τι πάει να πih Ρηγάς; Βασιλιάς, δεν είν' έτσι; Αλλά και σεις λεγόσαστε Βασιλιάς, φίλε μου. (Στην αγγλική «Κίνγκ» σημαίνει βασιλιάς). Θα μπορούσε να βάλη ένα μόνο ρηγά. Αλλά έτσι δεν θα κινούσε την προσοχή κανενός. Ενώ, βάζοντας τέσσερις ρηγάδες στη σειρά ήταν βέβαιος πως θακανε εκείνους που θα τους έβλεπαν ν' αναρωτηθούν τι ήθελε να πih... Έδω και μισή ώρα, αγνοούσα, φίλε μου, την ύπαρξή σου. Αλλά ήμουν βέβαιος ότι ο άνθρωπος που σκότωσε τον Μπένεξ λεγόταν Κίνγκ. Ρώτησα, λοιπόν, στην τύχη τον υπάλληλο του Μπένεξ για κάποιο Κίνγκ. Κι' απ' αυτόν έμαθα πως ήσαστε φίλος του... Δεν μου έμεινε τότε η παραμικρή αμφιβολία ότι σεις σκοτώσατε τον Μπένεξ. Μοι χρειάστηκαν, όμως, να έχω την ομολογία σου... Εύχαρις, είχατε την καλωσύνη να την κάνετε άμεσως.

Ο Γκόντ Κίνγκ, σκιδόντας το κεφάλι, ακολούθησε τους αστυνομικούς.

ΚΕΝ ΡΥ ΝΟΡΤΟΝ

Περιφορά του Έπιταφίου σε αθηναϊκή συνοικία στην παλιά καλή εποχή της ειρήνης και της αγάπης...

«Κάθε πέρσι και καλλίτερα», λέγει ο Λαός. Είναι όμως αληθινό αυτό; Μία πασχαλινή περιπλάνηση στο μακρινό παρελθόν μας πείθει ότι η λαϊκή παροιμία δεν είναι απολύτως όρθη στη βάση της. Ας ξεφυλλίσουμε, λοιπόν, στην τσέπη τις παλιές εφημερίδες για να δούμε πως γιορταζόταν το Πάσχα στα λεγόμενα «παλιά καλά χρόνια».

Στα «παλιά καλά χρόνια»

«Σήμεραν ήχει χαρμόσυνας — γράφει η «Εφημερίς» του Κορομηλά στο πασχαλινό φύλλο της του 1882 — το Χριστός Άνστη, και τα χείλη ανταλλάσσουν της αγάπης τον άσπασμον και τα μισή λησιμονούνται και η αγαλλίαση πληροί πάντων της καρδιάς. Σήμεραν η τράπεζα στρωθείσα πλουσιοπαρόχος αναμένει τους νηστεύσαντας και μη νηστεύσαντας δαιτυμόνας, οίτινες θα διέλθωσιν εν αδόλω διαχύσει την μεγάλην και επίσημον σύμπαντος του χριστιανικού κόσμου εορτήν...».

Αυτά ως προεισαγωγή. Αλλά τα πράγματα δεν φαίνονται και τόσο ρόδινα στις λεπτομέρειες. Και πρώτα-πρώτα ο καιρός δεν δείχνει διάθεσι να τιμήσει όπως πρέπει τη μεγάλη ημέρα της Λαμπρής: «... Ο καιρός εξακολουθεί συνεφώδης και ψυχρός, δεν είναι δε άπιαστον, κατά το λέγειν τινών, η χιών να επισκεφθή και πάλιν σήμερον τας οδούς των Αθηνών...».

Ας αφήσουμε, όμως, τον καιρό κι' ας ρίξουμε μία ματιά στο... ψητό. Η αθηναϊκή αγορά του 1882 δεν ήταν φαίνεται, πλουσιότερη και αφηρότερη από την αγορά του 1949. Ο συντάκτης της «Εφημερίδας» κάνει τη σχετική διαπίστωση με μεγάλη μεγαλοχολία: «Πολύ πτωχή ήτο η χρευσινή Αγορά συγκρινόμενη προς τα παρελθόντα έτη καίτοι έτος έτος είχαν κομισθή άμνοι εκ Δαρδανελλιών και ώς εξ Αλεξανδρείας διά των άτμοπλοίων. Τα εδάδιμα εν γένει είναι υπερίσχυμα διότι ο πληθυσμός της πρωτεύουσας κατ' έτος αυξάνει και τα τρόφιμα, ώς εκ των έλλιπων της συγκοινωνίας μέσωσιν δεν έπαρκούν εις την κατανάλωσιν...».

Αλλά δεν ήταν μόνο η ακρίβεια που κρατούσε σε μεγάλη συγκίνηση τους Αθηναίους του 1882. Τη νύχτα του Μεγάλου Σαββάτου είχε συμβη ένα τρομακτικό δυστύχημα στην εκκλησία της Ζωοδόχου Πηγής, που εδύβισε σε πένθος όλη την πρωτεύουσα:

«Χθές την έσπεραν, καθ' ήν στιγμήν ο ναός της Ζωοδόχου Πηγής ήτο καταμεστός πλήθος ευσεβών χριστιανών, τεμαχίων ασθέστου καταπεσόν εκ της όροφης έντος του γυναικονίτου, ένεβαλεν εις σύγχυσιν τας εκεί ευρισκομένας πολυαριθμους γυναίκες και παιδιά. Θόρυβος πολύς έπικολούθησε και ταράχη μεγάλη, ότε αίσθησιν ήκούσθη ή απαίσια φωνή: πυρκαχιά! Πάντες τότε έσπευσαν να εξέλθωσιν. Οι ιερείς και ο έπίσκοπος εξήλθον από της θύρας του ιερού, ο λαός εξήλθε συνωδύμενος και συνθλιβόμενος, αλλ' ή τραγική σκηνή συνέσυνθη έν τω γυναικείω. Αί γυναίκες κατατληφθείσαι υπό τρόμου όρμησαν διά της κλίμακος προς την έξοδον, ήτις ευρίσκειται υπό το κωδωνοστάσιον του ναού. Κακή τύχη όμως ή θύρα εύρησθι κεκλεισμένη, είτε κλεισθείσα άφρόνως σκοπιώως, είτε κλεισθείσα ώς εκ του συνωστισμού. Έπί πολλήν ώραν έπηκολούθησε θόρυβος άπερίγραπτος, γόοι, θρήνοι, κοπετοί, υχαίοι όπου δρομόντες τινές έφερον πελτέκεις και έθραυσαν την θύραν Φοβερόν θέαμα παρουσιάσθη τότε ποδών όσφραλμών τh προσδραμόντων Χαμαί πρό της θύρας και επί των βοδ-

μίδων της κλίμακος έκείντο σώματα γυναικών και παιδιών, ές ών τινές μεν είχαν λιποθυμήσει και άλλοι είχαν αποθάψει ήδη έξ ασφυξίας. Οι αποθανόντες ήσαν έπτά, ών τέσσερες γυναίκες και τρία παιδιά...».

Μαύρο Πάσχα λοιπόν, ύστερα από την τραγωδία αυτή ή όποια άνεστάτωσε όλη την πρωτεύουσα. Αλλά μήπως ήταν μόνο ή τραγωδία της Ζωοδόχου Πηγής που δεν άφησε τον κόσμο να πανηγυρίσει; Η τραγωδία της ακρίβειας ήταν πάντα στην πρώτη γραμμή του ενδιαφέροντος των Αθηναίων. Γι' αυτό και η «Εφημερίς», ύστερα από την περιγραφή του δυστυχήματος ξαναγυρνάει στο δράμα της Αγοράς:

«... Η έν τη Αγορά κατά τας ημέρας ταύτας υπερίσχυον των ειδών, νηστισμών τε και πασχαλινών, ήτο αλθώς έκτακτος και πρωτοφανής. Διηγήθησαν ήμιν ότι ξενοδόχος τις ήναγκάσθη ν' αγοράση δύο οκάδες σπiάς αντί είκοσι οκάδων δραχμών(!), οι ίχθυες δε έπωλούντο προς έπτά δραχμάς την οκάν. Αυτά είναι τα πρακτικά αποτελέσματα του έλευθέρου διαγωνισμού. Τι δε να είπωμεν περί των ά-

μνών; Τις θα δυνηθή να τους πλυσίσαι;...».

Μεσα εις τα πολλά πασχαλινά προβλήματα του 1882, υπήρχε φαίνεται και το πρόβλημα των λωποδυτών. Ο κόσμος ήταν υποχρεωμένος να ξεφυχθή, αυτό όμως προϋπέθετε πολλούς κινδύνους. Ένα λωποδυτικό κρούσμα που συνέβη τη νύχτα της Μεγάλης Παρασκευής, είχε ήδη άναστατώσει την πρωτεύουσα: «Φιλήσυχος πολιτής, γράφει η «Εφημερίς», ο κ. Δημ. Λουκάτος εκ Κεφαλληνίας, εξήρχετο του ναού της Αγίας Αικατερίνης μετά την άκολουθίαν, ότε αίσθησιν, λωποδυτής τις κεκρυμμένος ήχαν την μορφήν όρμα κατ' αυτού, τον τύπτει κατά πρόσωπον και προσπαθεί να του αρπάξη την άλυσιν του ώρολογίου, όπερ δεν κατάρωσε πτοηθείς εκ των φωνών του ληστευομένου και έτράπη εις φυγήν. Αν ήτο πρώτη Άπριλίου θα σ'ας έλέγομεν ότι παρατυχών αστυνομικός κλητήρ συνέλαβε τον λωποδύτην...».

Αυτό λοιπόν το λωποδυτικό κρούσμα συνεζήτητο μακρότατα στους κυκλους της αθηναϊκής κοινωνίας. Και ή Κυβέρνησις διέταξε να μείνουν άναμμένα όλη τη νύχτα του Μεγ. Σαββάτου και του Πάσχα τα φανάρια των δρόμων.

Αυτά όμως δεν είναι τίποτε μπροστά στα όσα συμβαίνουν στις έπαρχίες: «... Εν ταίς νέαις έπαρχίαις επικρατεί άληθής άναστατώσις, Ληστεία, σφαγιά, όμοσις, έπαιρημοί ένεργούνται άκωλύτως, καθ' έάσθην δε άγγέλλονται εκείθεν φρικτά εγκληματικά πράξεις, ών οι άυτουργοί δυστυχώς άπομένουσιν άγνοωστοί. Εκ της καταστάσεως ταύτης πολλά ελεύθρια αποτελέσματα δύνανται να επέλθωσιν, θανάσιμος δε τιμωρόσκει ή έθνική υπόληψις άπέναντι της Εύρώπης. Δι' ό συμπεριφοράν εις την Κυβέρνησιν να λάβη συντόνας τα κατάλληλα μέτρα προς άποκατάστασιν της τάξεως έν ταίς έπαρχίαις εκείναις και προς κατευνασμόν των πνευμάτων».

Λοιπόν; Είναι, πραγματικά, «κάθε πέρσι και καλλίτερα», αν σκεφθούμε ότι πριν από 67 χρόνια οι Αθηναίοι γκρίνιαζαν για την ακρίβεια, για το «άπορροπιάστον των άμνών», για το καταπιλητικό γεγονός ότι δύο οκάδες «σπiάς» στόιγισαν είκοσι οκάδες σπiάς, για τους λωποδύτες, για τις ληστείες, έπαιρημούς, σφαγές, κλπ. των έπαρχιών;

Κ. ΠΟΛΙΤΗΣ

"Ενας βασιλεύς στο ΙΚΡΙΩΜΑ

Το τέλος μιας θανάσιμης πάλης

Στις 30 Ιανουαρίου 1949, συμπληρώθηκαν 300 ακριβώς χρόνια απ' την ημέρα που συνετελέσθηκε ένα από τα δραματικότερα γεγονότα της αγγλικής ιστορίας: η καρατόμηση του βασιλέως Κάρλου Α', που έβαλε τέλος στη θανάσιμη πάλη του με τον άσπονδο έχθρό του, τον Κρόμβελ.

Το πρωί της Τρίτης αυτής του Ιανουαρίου του 1649, μ' όλο το δροσερό και ψυχρό καιρό, πλήθος κόσμου ήταν μαζεμένα απ' τα δημόσια κτίρια στο Ουάιτχολ. Όλοι έμεναν άμυητοι και σκυθρωποί.

Ένα ικρίωμα είχε στηθεί στο μέσον, και πάνω σ' αυτό βρισκόταν ένα χοντρό κούτσουρο ντυμένο με μαύρο ύφασμα. Ολόγυρα φρουρούσαν στρατιώτες έφιπποι. Ακόμη κι' οι θεαταί της πρώτης σειράς δεν μπορούσαν να ιδούν, παρά μόνο τα κεφάλια των ανθρώπων που βρίσκονταν πάνω στο ικρίωμα.

Στις 10 ακριβώς, χτύπησαν τα τύμπανα. Και συγχρόνως βγήκε απ' τα ανάκτορα του Αγίου Ιακώβου ο κατάδικος βασιλεύς, πεζός, ευθυτενής, με τα μακριά, μαύρα και κατασπαρμένα μαλλιά του, ασπρωμένα εδώ κι' εκεί από γκριζές τρίχες, το περιποιημένο μουστάκι και το μικρό γέλι του. Φορούσε πλατύγυρο καπέλλο, δελουδένιο έπενδυτή κι' από πάνω το παρόσημο της Περιουσίας.

Απ' τα μέτρα που είχε πάρει ο Κρόμβελ και τον αριθμό των στρατιωτών, ήταν φανερό ότι φοβόταν λαϊκές εκδηλώσεις, ίσως δε και μία άποσιρα απελευθερώσεως του Κάρλου, έστω και την τελευταία στιγμή.

Είχε άλλωστε αυτό το φόβο απ' ότου αποφάσισε να εισαγάγει, σε δική το βασιλεία. Ήταν τότε η γενική αντίθεση, ώστε κι' απ' τα μέλη άκοιη του Κοινοβουλίου, που θ' άποτελούσε το έκτακτο δικαστήριο, μόνο τα μισά άπάντησαν στην όνομαστική τους πρόσκληση. Οι υπόλοιποι, προτίμησαν ν' άπουσιάζουν. Κι' ο Τζών Μπράντσοου, έ...

Όλα ΠΑΜΟΘΗΝΑ

Κάλας μετα έφραγης	6.500
Κάλας NYLON Du rosi	35.000
Κάλας τυπου Τουρκίας	15.000
Κάλας ζωικές έστρα	18.000
Κάλας μπορσε	2.000
Κομπινισόν	6.000
Κομπινισόν ζερρό	8.000
Κομπινισόν σατινέ κλος	18.000
Κυλότες μοκ	2.000
Κυλότες ζερρό	5.000
Μικτικές Α'	30.000
Κακάρες	3.500
Εσόνια	1.500
Μαυθλίου	3.000
Κάλας άνδρικής	1.500
Υποκομίσια Α	13.000
Υποκομίσια ποπλί έστρα	23.000
Φανέλλες Α'	2.000
Εσώβρακα κατό	5.000
Κάλας παιδικές	2.000
Κυλότες παιδική	1.500

Πιάστε, προσοφία, μπλοφές και άλλα είδη με μικρό έλλάττωμα στη μισή τιμή

ΣΟΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
52 ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 52

νας δικηγόρος που εξέλεγε Λάρδος Πρόεδρος, φορούσε καπέλλο που δεν τ' ο τρυπούσαν οι σφαίρες. Όταν διαβάσθηκε το κατηγορητήριο, στις λέξεις ότι οι κατηγορίες προερχόνταν από τους υπηκόους του βασιλέως, μία γυναίκα φώναξε:

— Όχι! Όχι! Προέρχονται από προδότες κι' επαναστάτες!

Τη συνέλαβαν τότε και τη στιγμή μάλιστα με πυρμένο σίδερο στον ώμο και στο κεφάλι.

Τις επόμενες ημέρες, οι άνθρωποι του Κρόμβελ κατέπνιξαν με άγριότητα κάθε έκδηλο νομιμοφροσύνη προς το βασίλει.

Ακόμη μεγαλύτερη άναστάτωση προκάλεσε η ψηφοφορία για την άπόφαση του άποκεφαλισμού. Τα περισσότερα μέλη του δικαστηρίου δεν ήθελαν να την υπογράψουν, πολλοί όμως εξαναγκάστηκαν με απειλές από τον Κρόμβελ. Μάλιστα ο ίδιος ο Κρόμβελ άρπαξε κάποιον διατακτικό και τον κάρφωσε στο καθίσμα του ως ότου βάλη την υπογραφή του.

Δεν υπάρχει άμφιβολία ότι, αν η ψηφοφορία ήταν έλευθερη, ο Κάρλος δεν θ' καταδικαζόταν σε θάνατο.

Στις 27 Ιανουαρίου, ο Κάρλος — που είχε υπομείνει όλα τα δεινοπαθήματα με ύπομονη κι' άξιοπρέπεια — μεταφέρθηκε με κλειστό άμάξι στο Ουάιτχολ. Στο δρόμο, ένας απ' τους στρατιώτες της συνοδείας έζησε την εύλογιά του, κι' ένας αξιωματικός τον σκότωσε.

Τη Δευτέρα, τον μετέφεραν στα ανάκτορα του Αγίου Ιακώβου. Γιατί κι' ο Κρόμβελ άκόμη έκρινε ότι ήταν άπάνθρωπο ν' άκούη τα σφυροκοπήματα της κατασκευής του ικρίωματος...

Το πρωί της μοιραίας ημέρας, ο κατάδικος έφτασε στον τόπο της εκτελέσεως. Ανάμεσα στα λίγα άτομα που τον συνώδευαν, ήταν οι δυο δήμιοι, ντυμένοι ναυτικά, αλλά φορώντας μεγάλες περρούκες για να μην άναγνωρίζονται. Η ταυτότητά τους δεν εξακριβώθηκε ποτέ.

Ο Κάρλος διάβασε για λίγο το περιεχόμενο ενός χαρτιού που κρατούσε. Δεν τον άκούσαν όμως, παρά μόνον όσοι στεκόταν πάνω στο ικρίωμα. Έπειτα έβγαλε τον έπενδυτή του, τον έδωσε στον έπίσκοπο που τον συνώδευε, κι' άκούμπησε μόνος του το κεφάλι του στο κούτσουρο. Το πλήθος είδε μόνο το τσεκούρι που άκουψε στην ήλιο. Έπειτα ο δεύτερος δήμιος άρπαξε το κομμένο κεφάλι, το σήκωσε ψηλά και φώναξε:

— Νά το κεφάλι ενός προδότη!

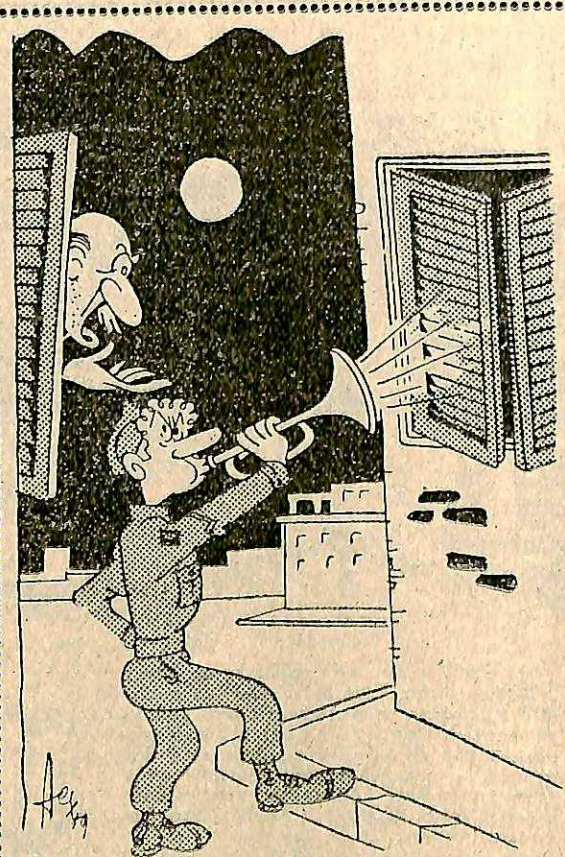
Η συγκίνηση του πλήθους ξεσπάσε τότε σ' ένα τρομερό άλλαλαγμό. Οι στρατιώτες χύρισαν τ' άλογά τους κατεπάνω στο λαό, καταπατώντας άντρες και γυναίκες, δίχως διάκριση. Σε λίγο, είχε άδειάσει η πλατεία.

Το δράμα είχε τελειώσει...

•••

Η άσφαλστερη κλειδαριά

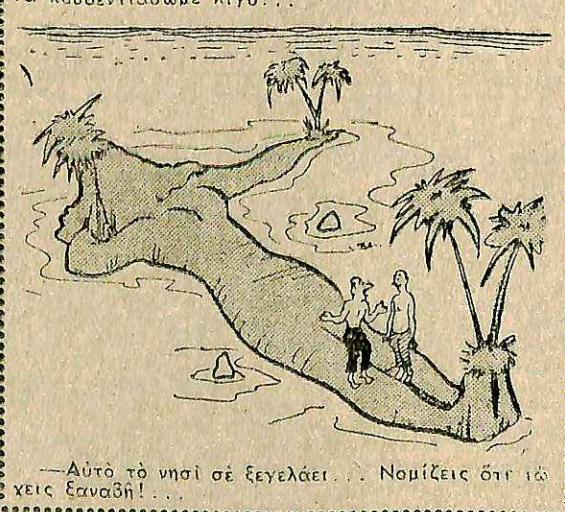
Θά ξέρετε ασφαλώς ότι υπάρχουν κλειδαριές, που ανοίγουν με ώρισμένο συνδυασμό αριθμών ή ψηφίων. Ένας Άγγλος λοιπόν, έπειτα από 7 έτών έρευνες, κατασκεύασε μία τέτοια κλειδαριά, ο συνδυασμός της οποίας σχηματίζεται πάνω στο κλειδί της. Το κλειδί δηλαδή αυτό έχει έξη προεξοχές, που μπορούν να μετακινηθούν μέσα σε όριθυμένα σύλακια, έτσι ώστε να σχηματίζουν όποιοδήποτε συνδυασμό απ' το 0 ως το 999.999.999.999. Η κλειδαριά είναι ρυθμισμένη ώστε ν' άνοιγνι μ' αυτό μόνο το κλειδί. "Αν όστόσο χαθεί το κλειδί και πέση σε χέρια ξένου, ο ιδιοκτήτης δεν έχει παρά ν' αλλάξει το συνδυασμό της κλειδαριάς και ν' αγοράση καινούργιο κλειδί.

— Άνάν, βρέ παλληκάρι μου!... Δεν βρήκες κανένα άλλο όργανο να κάνης καντάδα; (Του Άρχέλαου)

Η ΠΟΛΥΛΟΓΟΥ
— Όχι εύχαριστώ!... ήρθα εδώ άπλως για να κουβεντιάσωμε λίγο...

— Αυτό το νησί σε ξεγελάει... Νομίζεις ότι τό χεις ξαναβρή!

ΓΡΑΦΕΙΑ «ΑΓΟΡΑΣ και πωλήσεως» ιδεών!

Μέδω θά πη... χρυσάφι!

Οι άρχαίοι Έλληνες έλεγαν ότι η σιωπή είναι χρυσός. Οι Άγγλοι λένε ότι ο χρόνος είναι χρυσός. Οι Ισπανοί συνηθίζουν να λένε ότι το λίγο γίνεται πολύ και πάνω σ' ένα αύγό, γεννιέται η κόττα. Οι Ιταλοί προτιμούν να λένε ότι το γλυκύτερο πράγμα είναι να μη κάνης τίποτα. Οι Γάλλοι ισχυρίζονται ότι μία καλή ιδέα γεμίζει το πογγύι. Και τομηρότεροι και δυναμικότεροι οι Άμερικανοί, άνοιξαν γραφεία «άγορας και πωλήσεως» ιδεών. Αυτές οι λιγούλες φράσεις, άμπερούσαν να δώσουν μία ζωτανή εικόνα για την εξέλιξη της ανθρώπινης. Έμεις πάντως ζούμε στην έποχή της δυναμικής δράσεως του ανθρώπου, στην άμερικανική έποχή. Η σιωπή των άρχαίων δεν μας ταιριάζει.

Ο χρόνος, όσο πολύτιμος και αν είναι, σπαταλάται άρειδώς, κι' άς έλεγαν οι πρόγονοι, πριν κι' από τους Έγγυλέους, το περίφημο «χρόνου φείδου». Το ισπανικό κομπόδεμα και ο υπολογισμός είναι αντίθετα προς την ιδιοσυγκρασία μας, και ο Ιταλικός «φαρνετισμός» δεν συμβιβάζεται προς το ανήσυχο πνεύμα μας. Μάλλον με το γαλλικό γνωμικό ταιριάζουν οι έπιθυμίες μας. Μία καλή ιδέα.

Όλη η ιστορία των Έλλήνων που προάδισαν και κατέπληξαν τους συνανθρώπους της έποχής τους, είναι η ιστορία μιας καλής ιδέας, που σπινώθηκε στο μυαλό ενός τυχοδιώκτη — με την καλή σημασία που έχει η λέξιά, αυτόου δηλ. που κυνηγάει την τύχη του — και η ιδέα αυτή έγινε πράξις, και η πράξις χρήμα, και το χρήμα έγινε όημη και δόξα και ιστορία... της φυλής.

Άφου λοιπόν μας άρέσουν οι καλές ιδέες που γεμίζουν το πογγύι, μόνο στα άμερικανικά καταπληκτικά παραδείγματα μπορούμε να βρούμε την ίκανοποίηση των ιδανικών μας. Εκεί η ιδέα είναι ο «αυτοκράτωρ» της ζωής. Ο Άμερικανός που σε συναντά, δεν σε ρωτάει ούτε πώς είναι η υγεία σου — άφου είσαι όρθιος, είσαι καλά — ούτε τί κάνουν τα παιδιά και η μαμά τους — που είναι έξω από τις τρεχούμενες δουλειές —

ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ
ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΚΛΩΝΗ
Πειραιώς 39, Τηλ. 55-226
Περμανάντ με κρέμα άμερικανική
Έξαιρετική Περμανάντ, χτενίσματα διάφορα.

ΚΟΠΤΙΚΗ - ΡΑΠΤΙΚΗ
ΝΙΤΣΑΣ ΛΕΟΝΤΙΑΔΟΥ
ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΥ
Ταχεία εκμάθησις με θετικά άποτελέσματα
Όδός Π. Ράλλη 324
Νίκαια - Πειραιεύς
3η Στάσις Λεωφορ. Άμμοιάλης

ούτε που πάς και πούθε Ερχεσαι. Σου χτυπάει τον ώμο και χωρίς προεισαγωγή, σε ρωτάει: «Έχεις καμμία καλή ιδέα; Και αν τυχόν έχης... ο φίλος γίνεται συνέταρος και τη βέζετε σ' έφαρμογή.

Μπορεί να είναι το μαγικό κουμπι που κομπάνει μονάχο του, το μολύβι που γράφει αιώνιας και το κληρονομεί ο παππούς στα έγγονία του κι' αυτά στα δισεγγόνια τους, μπορεί να είναι η φλούδα ενός δέντρου που γίνεται δροσερή γκαζόζα, ένα φύλλο χαρτιού που το άκουμπάς στη σελίδα του βιβλίου σου και την αντίγραφέ αυτομάτως, μία ιδέα οιαδήποτε, όσο τομηρή, όσο άπραγματοποίητη και αν φαίνεται, ο μοντέρνος άνθρωπος την εξετάζει με σοβαρότητα και απ' την έπισημονική της πλευρά. Έκείνο που δεν μπορούν να συλλάβουν τα άμερικανικά μυαλά, είναι οι γαλλικές ιδέες.

Αυτοί οι Γάλλοι έχουν κατι ιδέες, που είναι πράγματι ασύλληπτες. Και παράδειγμα η Α.Μ. η Μόδα που έπιβάλλεται στις γυναίκες όλου του κόσμου, και είναι... άέρας φρέσκος. Ένα καπρίτσο, ένα άπλωμα μιας κορδέλλας, μία γραμμή στο φουστάνι, ένα κομπι πιό πάνω ή πιό κάτω, μία ψαλιδιά εδώ, ένα άνοιγμα εκεί, μία δαντέλλα δεξιά, ένα σουρώμα άριστερά, λίγο κοντό, λίγο μακρύ, πιό στενό ή πιό φαρδύ, με δίπλες ή χυτό στο σώμα, μεσάτο και φαρδομάνικο, πλατύγυρο και φουσκωτό, ένα φόρεμα μιας στιγμής, μιας δοκιμής, μιας ώρας, μιας μόνο βραδυάς. Και όλοιο άλλο. Άλλη ιδέα, άλλο γούστο, άλλη μόδα μέσα στη μόδα. Πώς να συλλάβουν οι Άμερικανοί αυτό το ασύλληπτο νόημα, που είναι και δεν είναι ιδέα, έχει και δεν έχει συνοχή και παράδοσι, έχει και δεν έχει κανόνες και όρια; Μία καλή ιδέα για ένα γυναικείο φουστάνι ή για ένα γυναικείο καπέλλο, είναι για το Γάλλο, ό,τι χρειαζεται για να πλουτίσει. Για τον Άμερικανό αυτό το πράγμα είναι άέρας φρέσκος. Γι' αυτό και αντίγραφε τη Γαλλική μόδη, που δεν μπορεί να τη φτιάξη μόνος του. Και νάταν μόνο αυτό!

Βάλθηκαν τώρα οι Γάλλοι να έπιβάλλουν στον κόσμο και κάτι «μπαγκατέλες», κάτι μικροπραγματάκια, στολίδια του στήθους, του παλτού, του φουστάνιου, του καπέλλου. Ιδέες. Όλα τα ζώα, που δίσωμε ο Νάε στην κιβωτό του, γίνονται «μπιχλιμπιδάκια» για φράξες κυρίες. Πέρσι ήταν της μόδας οι χρυσόμυιγες. Γέμισε ο κόσμος, και η Εύρώπη και η Άμερική και αυτή η... ζούγκλα. Σαν να μην είχε όρκετες μυίγες ο κόσμος! Οι Άμερικανοί βρήκαν το Νη-νη-τη, φοβερό έντομοκτόνο και φλιτάρουν την ύψηλο ολόκληρη. Οι χρυσόμυιγες των Γάλλων σκότωσαν το έντομοκτόνο... στα κέρδη! Φέτος οι μυίγες εξεθρονίστηκαν. Ιδέες θά πητε. Ναι, αλλά πώς τις γεννιέ, όπως η κόττα... χρυσό αύγό, γίνεται πλούσιος. Κολακεύει την άκεταρία των γυναικών για τα μπιχλιμπιδάκια. Τώρα έχουμε τ' άλογα και τις κουκουβάγιες. Μά είναι ιδέα αυτή; Όχι, είναι μόδα. Και για να συμπληρωθούν οι παροιμίες, άς φτιάσουμε μία καινούργια: Μέδω θά πη χρυσάφι.

Μιά πρωτότυπη «ΕΞΩΣΙΣ»

Ο κύριος Λεάνδρος Μαυρομούρης είχε νοικιάσει προπολεμικώς το διαμέρισμα. Και φυσικά, έμενε μέσα με το ένοικοσάσιο. Ο ιδιοκτήτης του, ο κ. Χαράλαμπος Μεγαλομάτης, είχε χάσει όλα του τα λεφτά στην κατοχή και με το νόμο του Σβάλου. Το μόνο που του άπόμεινε ήταν αυτό το σπίτι. Αντιθέτως ο κ. Λεάνδρος, είχε πλουτίσει και παραπλουτίσει μάλιστα.

Στην αρχή ο Χαράλαμπος τού μίλησε με το καλό.

— Λεάνδρε, έγω, το ξέρεις, καταστράφηκα.

— Λυπάμαι πολύ. Έγω τί φταίω;

— Δε φταίς. Άλλά να μου δώσης ένα νοίκι της προκοπής.

— Άστειεύσεσαι, Χαράλαμπε; Ό,τι λέει ο νόμος.

— Ο νόμος το λέει για τους φτωχούς. Δώσε μου το «θεμιτό» τουλάχιστον.

— Ποιο «θεμιτό»; Κοροϊδεύεις; Έγω είμαι μισθοσυντηρητής.

— Μισθοσυντηρητής είσαι; Έσύ κάνεις τίς μεγαλύτερες δουλειές! Τη θέσι σου στην Τράπεζα την έχεις πάρεργο.

— Νά πές στα δικαστήρια!

— Θά πάω!

— Άντε!

Και πήγε στο δικηγόρο του.

— Αυτό κι' αυτό, κυρίες Νομίδα.

— Σύμφωνοι. Άλλά έχουμε

•••

Τό... «τρε άριο» της... Κασσιανής!

(Του Άρχέλαου)

άποδείξεις πώς αυτός είναι πλούσιος;

— Όλος ο κόσμος το λέει.

— Αυτά δεν πιάνονται. Έχει γραφείο, σπίτι, μαγαζί, χειροποίητη περιουσία;

— Όχι. Άίρες έχει και κάνει τίς δουλειές του κυρτά.

— Τότε θά χάσουμε την όπόθει.

— Θά τη χάσουμε;

— Έ, δέβαια. Άφου δεν έχουμε άποδείξεις;

— Λοιπόν, κι' έγω θά κάνω μόνος μου το δικαστή.

— Κύττα μη χειροδικήσης, γιατί θά πές μέσα!

— Έννοια σου!

•••

Άπό την άλλη μέρα το πρωί, άρχισε το μαρτύριο του Λεάνδρου. Ντρινν! Κουδούνι στις έξη ή ώρα το πρωί.

— Τι θέλετε, κύριε; είπα κάπως έξαλλος ο Λεάνδρος που βγήκε άπλutos και με τίς πυτζάμες.

— Έδώ μένει ο κύριος Χαρούπας;

— Όχι, κύριε! Γράφει δουμα απ' έξω! Στραδομάρα έχετε; Έξη ώρα το πρωί;

— Τον κακό σου τον καιρό!

— Το δικό σου!

— Λούστρο!

— Πάει αυτό. Στις όχτώ ξανά το κουδούνι. Ένας εργάτης.

— Τι θέλεις;

— Ο κ. Λεάνδρος Μαυρομούρης;

— Έγω.

— Ήρθαμε για τη μετακόμιση.

— Ποιά μετακόμιση;

— Δεν παραγγείλατε νάρθη φορτηγό στις όχτώ;

— Έγω;

— Έσύ δέβαια. Την κορόιδα κάνεις; Μετάνοιωσε και πές να γλυτώσης έτσι; Θά

(Του Άρχέλαου)

πληρώσης τουλάχιστον τὰ με-
ροκάματα.

— Μ' άφού δεν παράγγειλα
τίποτα;

— Είσ' άπατεώνας! Έσύ
τηλεφώνησες. Θα πάω στην ά-
στυνομία!

Βγήκαν οι διπλανοί, χάλασε
ό κόσμος!

— Τι θές τώρα, χριστιανέ
μου;

— Έκατό χιλιάδες.

— Πάρτες και ξεφορτώσου
με.

Μόλις έκλεισε ή πόρτα,
ντρννν! Ένα παιδί με δυο
πελώρια μπουκέττα.

— Τα λουλούδια.

— Ποιά λουλούδια;

— Αυτά που παραγγείλατε
στο μαγαζί.

— Δεν παράγγειλα τίποτα.

— Αν δεν σάς χρειάζονται
σήμερα έμεις δε φταιμε. Οφεί-
λετε να πληρώσετε.

— Μ' άφού δεν παράγγειλα;

— Μα δεν ντρέπεσαι τώρα;
Και κάνεις και τον κύριο;
Ντροπή σου!

— Βρέ πās στο διάολο πρωί
πρωί;

— Να πās έσύ, βρέ άπατε-
ώνα! Έγώ θα πάω στο Τμή-
μα να σου δείξω που βρίσεις
κι' όλας!

— Στάσου, βρέ! Πόσο κά-
νουνε;

— Διακόσιες πενήντα χιλιά-
δες.

— Πάρτες και πάρε και τὰ
λουλούδια!

— Ά, τάδες τώρα που τὰ
χρειάζηκες;

— Έσπαξε τὸ κεφάλι του ν'
ἀνακαλύψη ποιά τούκανε τις
φάρσες. 'Η Πίτσα; 'Η Νίτσα;
'Η Λίτσα; 'Η Μπέμπα; 'Η...
Ντρννν! Έτρεξε πάλι ν' άνοι-
ξη. Ένας νοσοκόμος με μπλου-
ζα.

— 'Ηρθε τὸ φορείο!

— Ποιό φορείο;

— Δεν τηλεφώνησατε στο
Σταθμό Πρώτων Βοηθειών να-
ρθή επεγινώτως φορείο;

— Εγώ;

— Λεάνδρος Μαυρομούτσης.

— Εγώ! Άλλά δεν τηλε-
φώνησα.

— Δεν ντρέπεσθε, κύριε, να
κάνετε φάρσες με τὰ 'Ιδρυμα-
τα; Αυτό είνε κακοήθεια! Έγώ
θα σάς κάνω μήνυση!

— Μα κύριε...

— Τι «κύριε» και «εξεκύριε»;
Είσαι παλαήθρας!

Κι' έφυγ' εξαλλος φωνάζον-
τας!

Ο Λεάνδρος άρχισε να ντύ-
νεται βιαστικά. «Πρέπει να φύ-
γω» σκέφτηκε. Άλλά... Ντρννν! Καί
πήγε με τὸ καρδιοχτύπι
στην πόρτα. Δυο άγνωστοί κύ-
ριοι

— Ο κ. Μαυρομούτσης;

Μάλιστα.

— Άστυνομία! Θα κάνουμε
έρευνα στο σπίτι!

— Στο δικό μου; Γιατί;

— Έχουμε την πληροφορία
πως διατηρείς μυστικό χαρτο-
παίγνιο.

— Εγώ;

— Σεις, μάλιστα!

Κι' άρχισαν να ψάχνουν. Σ'
ένα συρτάρι βρήκαν είκοσι
τράπουλες ανέπαφες, που τις
είχε αγοράσει ο Λεάνδρος στην
κατοχή «σε τιμή ευκαιρίας».

— Τ' είν' αυτά;

— Τράπουλες!

— Τις βλέπω! Τι τις θέ-
λετε;

— Παίζουμε καμιά φορά
κανένα πινακλάκι.

— Κι' έχετε είκοσι τράπου-
λες; Περάστε γι' άνάκρισι στο
Τμήμα.

— Πάρτε τις.

— Πάρτε τις.

— Πάρτε τις.

— Πάρτε τις.

— Πάρτε τις.

— Πάρτε τις.

— Πάρτε τις.

— Πάρτε τις.

— Πάρτε τις.

— Πάρτε τις.

Πήγε στο Τμήμα, περίμενε
να εξετάσουν τὸ παρελθόν του,
τὸν ρώτησαν αν είνε... «σεση-
μασμένος», αν δικάστηκε ποτέ
για κλοπή, απάτη, και στο τέ-
λος άφού τὸν ξεβέσσαν στις έ-
ρωτήσεις, τὸν άφησαν ελεύ-
θερο.

— Πάντως έχετε ύπ' όψι σας
ότι τὸ σπίτι τώχουμε σταμπα-
ρισμένο! τὸν είπαν.

Έφυγ' έξω φρενών! Ποιός
ήταν αυτός που τὸν σκάρανε
τέτοιες δουλειές; Και να δής
που δεν τὸν πίστευε ούτε ή ά-
στυνομία! Χαμογελούσανε, ό-
ταν τὸν είπε πως είνε φάρσα!

Βλέπεις τὸν κάψανε κι' εκείνος
οί άτιμες οί τράπουλες!...

— Αποφάσισε να γυρίσει στο
σπίτι, μ' όλο που ήξερε τί τὸν
περιμένει, με τήν ελπίδα ν'
ἀνακαλύψη ποιός ήταν ο άτι-
μος που διωργάνωνε όλη αυτή
τὴ σατανική ιστορία.

Μόλις μπήκε... ντρννν! 'Α-
νοίγει. Ένας έξαλλος μαντρά-
χος ως εκεί πάνω.

— Που τήν έχεις, βρέ άτιμε;
τὸν λέει.

— Ποιά;

— Τὴ γυναίκα μου, βρέ ά-
λήτη! Θα σε σκοτώσω!

Τούφυγε με μιάς τὸ αίμα.

— Ψέμματα, κύριε! Κακοή-
θεια! πρόφτασε να πῇ.

— Κακοήθεια, βρέ παλάν-
θραπε;... Έτσι λένε όλοι! Τώ-
ρα θα δής!

Τούχωσε δυο γερές γροθιές
που τούφυγε όλη ή από πάνω
μασέλα και τὸν έριξε χάμω.

Υστερα άρχισε να ψάχνη τὸ
σπίτι, αλλά φυσικά δεν βρήκε
τίποτα. Τὸ ξανάβωσε δυο δυ-
νατές κλωτσιές κι' έφυγε φω-
νάζοντας:

— Μὴ νομίζης πως θα τὴ
γλυτώσης τόσο φτηνά. Θα σε
καθαρίσω, παλιοτόμαρο!

Σηκώθηκε με κόπο να πλύ-
νη τὰ αίματα και μετάνοισε
πούδωξε... τὸ φορείο! 'Αν έρ-
χόμουνταν τουλάχιστον, με άλ-
λη σειρά, καλά θάτανε! Κι α-
πάνω στην ώρα... ντρννν!

Συρόμενο πτώμα, πήγε ως
τὴν πόρτα κι' άνοίξε. 'Ηταν
ένας μ' ένα φέρετρο!

— 'Η κάσσα! είπε θλιβερά.

Ο Λεάνδρος, δεν θύμωσε δι-
όλου!

— Άς την! είπε. Δε μοῦ
χρειάζεται ακόμα, αλλά είμαι
δέβαιος πως θα μοῦ χρειαστή!

Περάστε σε λίγο να σάς πλη-
ρώσω!

Και πήρε μέσα τὸ μακάβριο
ἀντικείμενο! Άλλά... ντρννν!...
Ξανάνοιξε! Τέσσερες άνθρωποι
οιμαλέοι τὸν βούτηξαν άμέσως
και τὸν πέρασαν ένα... ζουλο-
μανδύα! Φώναζε! Ορνούτο!

— Δεν είμαι τρελλός! Πρό-
κειται περὶ είσχρας κακοη-
θείας.

— Αυτό τὸ φέρετρο τί τώ-
χεις εδώ; ρώτησε ο ένας. Πέ-
θανε κανείς;

— Όχι, αλλά φοβήθηκα πως
θα μοῦ χρειασθῇ!

— Ά, καλά! είπ' εκείνος
κουτώντας τὸ κεφάλι του.

Και τὸν πήγαν σκωτῶ και
τὸν πήγαν στο Δαφνί! 'Αντε
τώρα να πείσης τὸν γιατροῦς
πως άνθρωπος που είχε στο
σπίτι του προληπτικῶς... ένα
φέρετρο, είνε καλά στα λογικά
του!

★

Σε δυο μήνες, ο κ. Χαρά-
λαμπος καμάρωνε στην πόρτα
του διαμερίσματος τήν πιο
γλυκειά λέξι του λεξιλογίου
τῶν ιδιοκτητῶν: «Ενοικιάζε-
ται»!

ΕΨΙΛΟΝ

Θά διαλυθούν οί πάγοι τῶν πόλων;

Τὸ ἐνδεχόμενο ἀνεπανορθῶτων καταστροφῶν

Τίποτε δεν φαίνεται ἀκατόρθον γιά τήν εποχή μας. Τὰ παρατολμα σχέδια αποτελούσαν ως προχθές ἀκομή προνόμιο τῶν μυθιστοριογράφων με ἀχαλινωτή φαντασία. Άλλά σήμερα αὐτά τα σχέδια γεννιῶνται μέσα στο μυαλό τῶν ἐπιστημονῶν με τήν ψυχρή λογική, που δεν εἶνε συνηθισμένοι να φτιαχουν ονειρα, ἀλλ' ἀντικρύζουν πάντοτε τήν πραγματικότητα ὡπως εἶνε, χωρίς να προσπαθοῦν να τήν παραμορφωθουν.

Ένα τέτοιο σχέδιο εἶνε ἐκεῖνο που μελετάται ἀπὸ τρία χρό-
νια, μ' ὅλη τήν απαιτούμενη σοβαρότητα, ἀπὸ μιά ἐπιτροπή
Ἀμερικανῶν ἐπιστημόνων.

Αὐτὸ τὸ σχέδιο ἀποβλέπει οὔτε λίγο, οὔτε πολὺ στὰ διάλυσι
τῶν αἰωνίων παγῶν που σκεπάζουν τοὺς πόλους και που ὑπο-
τίθεται πῶς πρέπει να ἔχουν παχος πολλῶν δεκάδων μέτρων.

Ἡ ἐκτέλεσίς του δεν φαίνεται οὐσολογή με τα μέσα που δια-
θέτει σήμερα ἡ ἐπιστήμη. Ἐκεῖνο που ἀπασχολεῖ τοὺς Ἀμερι-
κανοὺς ἐπιστήμονας εἶνε κυρίως ἡ ἀντιμετώπισις τῶν ἐπικινδύ-
νων συνεπειῶν που πρόκειται να ἔχη αὐτὴ ἡ διάλυσις.

Αὐτοὶ οἱ κίνδυνοι μποροῦν να συνοψισθοῦν στοὺς εξής:

Ἡ διάλυσις τῶν παγῶν που σκεπάζουν τοὺς πόλους θα ἐπι-
φέρῃ πρώτα - πρώτα ἀνοδο τῶν ἐπιπέδων τῶν ὠκεανῶν και τῶν
θαλασσῶν σ' ὅλη τήν ἐκτασί του πλανήτη μας. Προβλέπεται,
μάλιστα, ὅτι σε ὠρισμένα μέρη ἡ θάλασσα θα προχωρήσῃ
σὲ βάθος πολλῶν χιλιομέτρων στο ἐσωτερικὸ τῶν ἡπείρων.

Ο δεύτερος κίνδυνος παρουσιάζεται με ὅψι περισσότερο
δραματικῇ. Οἱ πάγοι που καλύπτουν τοὺς πόλους ἀντιπροσω-
πεύουν βαρὺς πολλῶν ἑκατομμυρίων τόνων. Μετὰ τὴ διάλυσι
αὐτῶν τῶν παγῶν και τὴ διολίσθησι τῶν ὕδατος ἀπὸ τὸ ὅποιον
ἀποτελοῦνται στίς διάφορες θάλασσες, οἱ πόλοι θα ἐλαφρώ-
σουν σημαντικά. Ἡ συνέπειά θα εἶνε τότε ὅτι ἡ σημερινὴ ἰσορ-
ροπία του πλανήτη μας θα καταστρεφῇ και ὅτι ὁ ἀξὼν του
θα ὑποστῇ μίαν ἀπόκλισι πολλῶν μοιρών. Τὸ ἀποτέλεσμα θα
εἶνε μιά βαθειά μεταβολὴ τῶν ὁρῶν τῆς ζωῆς μας, καθώς και
τῶν κλιματολογικῶν συνθηκῶν, που ἐπικρατοῦν κατὰ τόπους.

Νά, λοιπόν, ποιά εἶνε τὰ προβλήματα που ἀντιμετωπίζουν
οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες, γιά τήν πραγματοποίηση αὐτοῦ
τοῦ γιγαντιαίου σχεδίου.

Ἡ διάλυσις τῶν παγῶν τῶν πόλων δεν παρουσιάζει καμιά
τεχνικὴ δυσχέρεια. Θα γίνῃ με μερικές ἀτομικές βόμβες, λίγο
μεγαλύτερες ἀπὸ κείνες που χρησιμοποιήθηκαν στο Ναγκασάκι
και τὴ Χιρόσιμα. Ἡ θερμότης που θ' ἀναπτύχῃ κατὰ τήν
ἐκρήξι αὐτῶν τῶν βομβῶν θα διαλύσῃ αὐτόματα τοὺς πάγους.

Παρόμοιες ἐκρήξεις ἀτομικῶν βομβῶν, σὲ μικρότερη κλίμακα,
βέβαια, θα γίνωνται ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, γιά να διατηρηθῇ
σταθερὰ στοὺς πόλους μιά θερμικὴ ἀμερικὴν βαθμὴν ἐπά-
νω ἀπὸ τὸ μηδέν και ν' ἀποφεύγεται ὁ σχηματισμὸς νέων
παγῶν.

Τὸ ζήτημα τῆς ἀπώλειας τῆς ἰσορροπίας του πλανήτη
και τῆς ταλάντευσεως του ἀξόνου του μπορεῖ ν' ἀντιμετωπισθῇ
κατὰ τὴ γνώμη τῶν εἰδικῶν με ταυτόχρονης ἐκρήξεις τόσο στο
Βόρειο ὅσο και στο Νότιο πόλο. Ὑπολογίζεται ὅτι ἡ ἰσορρο-
πία του πλανήτη μας θα εἶνε δυνατόν να διατηρηθῇ μ' αὐτὸ
τὸν τρόπο.

Οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες μελετοῦν τώρα με μαθηματικὴ
λεπτολογία ποιά πρέπει να εἶνε ἡ δύναμις κάθε ἐκρήξεως και
ποῖος ὁ χρόνος τῆς διαδοχῆς μεταξὺ των, γιά ν' ἀποφευχθῇ
ὁ κίνδυνος καταστροφῶν, που θα μποροῦσαν να προκληθοῦν
ἀπὸ μιά ἀτόμη ταλάντευσι του ἀξόνου τῆς Γῆς.

Ένα τελευταῖο ζήτημα εἶνε ἡ χαλινάγησις τῶν τερα-
στίων θαλασσίων ρευμάτων, που θα δημιουργηθοῦν ἀπὸ τὴ
διάλυσι τῶν παγῶν που σκεπάζουν τοὺς πόλους.

Ἡ λύσις αὐτοῦ τοῦ προβλήματος, παρὰ τίς ἐπιμέρους προ-
σπάθειες τῶν Ἀμερικανῶν ἐπιστημόνων, δεν ἔχει σημεῖο
ἀξιολογῆς προόδου ως σήμερα. Γιατί, πρώτα - πρώτα, δεν εἶ-
νε δυνατόν να ὑπολογισθῇ με ἀκρίβεια ἡ ἐκτασίς και ἡ ὁρμή
αὐτῶν τῶν ρευμάτων. Ἐπειτα ὑπάρχει ὁ κίνδυνος τῆς συγ-
κρούσεως των με ἄλλα θαλάσσια ρεύματα και τῆς δημιουρ-
γίας τρομακτικῶν δινῶν, που θα προκαλέσουν ἀληθινὸς κατα-
κλυσμούς σε ὠρισμένες περιοχές του πλανήτη μας.

Ο καθηγητῆς Οὔρεϋ, που εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους
ἀτομικοὺς ἐπιστήμονας τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, θεωρεῖ αὐτὸ
τὸ πρόβλημα ἄλυτο και σ' ἕνα ὑπόμνημα που ὑπέβαλε στοὺς
συναδέλφους του τῆς Ἐπιτροπῆς που ἀναφέραμε, τοὺς συνι-
στά να ἐγκαταλείψουν τήν ἰδέα τῆς διαλύσεως τῶν παγῶν τῶν
πόλων. Παρόμοια ἐπιχειρήσεις, παρατηρεῖ, ἐνδέχεται να ὀδη-
γήσῃ τὸν πλανήτη μας σε τρομακτικὴ καταστροφή, ὅμοια με
κεινὴν που ξέσπασε ἄλλοτε πάνω στην Ἀτλαντίδα, τήν περι-
φημὴν καταποντισμένη ἡπείρου.

Ἄλλά ποῖο ἐνδιαφέρον παρουσιάζει ἡ διάλυσις τῶν παγῶν
τῶν πόλων;

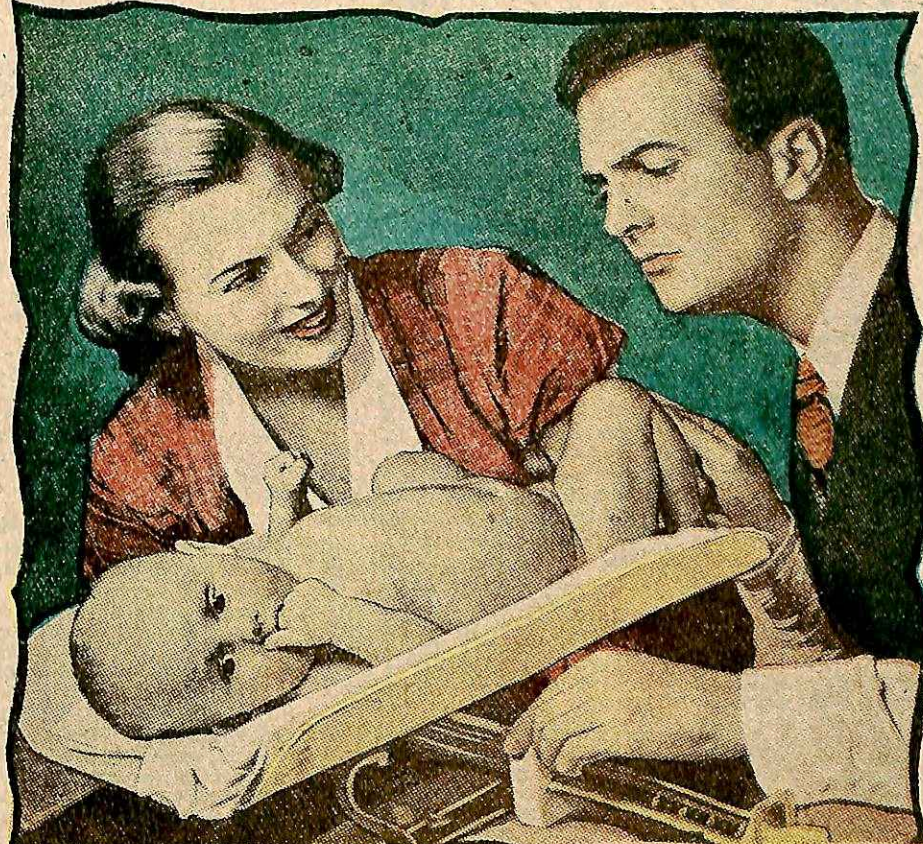
Οἱ ἐπιστήμονες ἔχουν τὴ γνώμη ὅτι οἱ πόλοι, τόσο ὁ Βό-
ρειος, ὅσον και ὁ Νότιος, κάτω ἀπὸ τὸ παχὺ στρώμα πάγου
που τοὺς σκεπάζει, κρύβουν μυθώδεις ποσότητες πλάνης,
χρυσοῦ, ραδίου και ἄλλων ραδιενεργῶν σωμάτων. Οἱ μεταλλο-
λόγοι και οἱ γεωφυσικοὶ ὑποστηρίζουν, μάλιστα, ὅτι οἱ πόλοι
εἶνε τὸ μέρος τῆς μεγαλύτερης συγκεντρώσεως αὐτῶν τῶν στοι-
χείων, λόγω τῆς εἰδικῆς διαμορφώσεως τῶν γῆινων στρωμάτων
που βρίσκονται κάτω ἀπὸ τοὺς πάγους.

Νά γιά ποῖο λόγο οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες ἀντιμετωπι-
ζουν τὸ ἐνδεχόμενο διαλύσεως τῶν παγῶν τῶν πόλων.

ΑΝΕΚΑΘΕΝ οἱ ἄνθρωποι πίστευαν
ὅτι ὑπάρχουν φάρμακα, τροφές
ἢ ἄλλα μέσα ἱκανὰ να γιαιτρέψουν τήν
ἐλλειψι ἐρωτικῶν ἐπιθυμιῶν στοὺς ἄν-
τρες ἢ στίς γυναῖκες. Ἀπέδιδαν π. χ.
τὴν ἐξαιρετικὴ αὐτὴ ἰδιότητα στα θα-
λασσινά, στα ψάρια, στα ὠμά αὐγά,
στο γάλα, στα ἀφρόγαλα, στα ὠμά
λαχανικά, στα γεννητικὰ ὄργανα ζώ-
ων, σὲ μαγικά φίλτρα και ξόρκια, στα
κρύα λουτρά, στοὺς ἀδένες πιθήκων ἢ
τράγων... και, κατὰ τὰ τελευταῖα
χρόνια, στίς βιταμίνες και στίς ὁρμό-
νες. Τίποτε ὅμως ἀπ' ὅλ' αὐτὰ δεν ἀ-
πεδείχθη ἀποτελεσματικὸ, ὅταν ὑπε-
βλήθη σε ἐπιστημονικὸν ἔλεγχο.

Πρὸ 2 ἐτῶν ἀκόμη, ἐμφανίσθηκε
στὴν ἀμερικανικὴ ἀγορὰ ἕνα νέο φάρ-
μακο, τὸ «μεταζόν». Οἱ κατασκευα-
σταὶ του τὸ διεφήμιζαν ὡς ἀποτελεσμα-
τικὸ κατὰ τῆς ἀνικανότητος και τῆς
στεριότητος. Ἡ ἐξέτασις ὅμως που ἔ-
γινε ἀπ' τὴν ἀρμοδία κρατικὴ ὕπηρε-
σία ἐλέγχου, ἀπέδειξε ὅτι δεν εἶχε
καμμιὰ τέτοια ἐνέργεια κι' ὅτι μάλι-
στα υποπόδευε νὰ προκαλέσῃ χρονία
δηλητηρίασι ἀπὸ φωσφόρο!

Ἐπειδὴ ἀκριβῶς ὑπάρχουν τόσο λί-
γες γνώσεις σχετικὰ με τὰ ζητήματα
τοῦ φυσικοῦ ἔρωτος, τὸ ἀμερικανικὸ
Ἐθνικὸν Συμβούλιον Ἐρευνῶν - τὸ
ἀνώτερο δηλαδὴ ἐπιστημονικὸν σῶμα

Ἡδὴ οἱ ἐπιστήμονες ἔφερον ὅτι ἡ σωματικὴ εὐεξία εἶνε ὁ κυριώτερος παράγων τῆς γονιμώ-
τητος. Ὑγιεῖς γονεῖς φέρουν στὸν κόσμον εὐφωστα παιδιὰ...

Κι' αὐτὸ ὅμως ἀκόμη δεν ἔχει ἀποδει-
χθῇ με βεβαιότητα.

Ἄλλα πειράματα ἀπέδειξαν ὅτι ἡ
γονιμότης τῶν ποτικῶν αὐξάνει, ἀν
διατραποῦν με πολλές πρωτεῖνες
(κρέας, αὐγά, τυρὶ, γάλα, κλπ.)
Στοὺς ἀνθρώπους ὅμως δεν ἔχει πα-
ρατηρηθῇ τίποτε τέτοιο.

Ὅσο γιά τὴν ἐνέργεια τῶν ὁρμονῶν
- ἰδίως δὲ ἐκείνων που ἐκκρίνονται
ἀπ' τοὺς γεννητικοὺς ἀδένες - οἱ γινώ-
μες τῶν ἐπιστημόνων διχάζονται. Με-
ρικοὶ γιατροὶ φρονοῦν ὅτι τὰ ἐγκυλί-
σματα θυρεοειδοῦς ἀδένος εἶνε ὠφέλι-
μα στίς γυναῖκες που ἡ γονιμότης τους
ἔχει ἐλαττωθῇ ἀπὸ κακὴ λειτουργία
τῶν ὠθηκῶν, ἄλλοι ὅμως δεν τὸ πα-
ραδέχονται. Τὰ ἴδια αὐτὰ ἀγκυλίμα-
τα προλαβάνουν σε ὠρισμένες περι-
πτώσεις τὴν ἀποβολή, ἀλλὰ ὅχι σε ὅ-
λες.

Ἡ ὁρμὸν «τεστοστερόνη», γιά τὴν
ὁποία ἔγινε πολὺς λόγος κατὰ τὰ τε-
λευταῖα χρόνια, φαίνεται ὅτι φέρει
μιά ζωτικότητα και εὐεξία, ἀλλὰ δὲν
ἔχει καμμιὰ ἐπίδρασι στὴ γονιμότητα.

Τὰ παύσα νεννημένα παιδιὰ

Ὅπως ἐξακρίβωσαν δυο Ἀμερικανοὶ
γιατροὶ, τὰ νεογνῆτα βρέφη, που ζυγι-
ζουν λιγώτερο ἀπὸ 1 1/2 κιλό, κινδυνεύουν
σοβαρὰ να χάσουν τὸ φῶς τους. Γιατί
σχηματίζεται πίσω ἀπ' τὸ φάκο τοῦ μα-
τιοῦ τους μιά μεμβράνη που σκεπάζει τὸν
ἀμφιβλοπρωτεῖδι χιτῶνα. Δεν ἔχει ἐξα-
κριβωθῇ ἡ αἰτία τῶν σχηματισμῶν αὐτῆς
τῆς μεμβράνης. Φαίνεται ὅμως ὅτι σχε-
τίζεται με τὴ δυσκολία τῆς διατροφῆς
καὶ τῆς συντηρήσεως τῶν πρῶτων γεννη-
μένων παιδιῶν. Ἄλλοτε, τὰ περισσότερα
ἀπ' τὰ παιδιὰ αὐτὰ πεθαίνουν, ἀλλὰ σή-
μερα, χάρις στίς νέες ἱατρικὰς μεθόδους,
ἡ θνησιμότης μεταξὺ τους εἶνε ἐλαχίστη.

Τί ἀπέδειξαν οἱ ἐπιστ. μονικὲς ἐρευνες

τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν - κατήρτισε
μιά Ἐπιτροπὴ τῆς Ἀνθρωπίνης Ἀνα-
παγωγῆς, ἀπὸ 14 διακεκριμένους
βιολόγους, ψυχιάτρους και γυναικολό-
γους. Με τὴ βοήθεια ἑκατοντάδων ἄλ-
λων εἰδικευμένων ἐπιστημόνων, ἡ Ἐ-
πιτροπὴ αὐτὴ θ' ἀναζητήσῃ τὴ λύσι
διαφόρων βασικῶν προβλημάτων, ὅπως
τὰ εξής:

Πῶς γίνεται ἡ σύλληψις; Τί εἶνε ἡ
ἐκείνου που ἐλευθερώνει τὸ ὄριον που
σχηματίζεται μέσα στὴν ὠθήκη τῆς
γυναίκας; Ἐπὶ πόσο χρονικὸ διάστημα
μπορεῖ νὰ γονιμοποιηθῇ αὐτὸ τὸ ὄρι-
ον; Γιατί ἕνα μόνον ἀρσενικὸ κύτ-
ταρον ἐπιτυγχάνει τὴ γονιμοποίηση;
Πῶς τὸ γονιμοποιημένον ὄριον φθά-
νει στὴ μήτρα; Ποιά εἶνε τὰ ζωτικὰ
συστατικά τῶν ἀρσενικῶν και θηλυκῶν
γεννητικῶν κυττάρων; Γιατί ὠρισμένα
ζευγάρια εἶνε γονιμώτερα ἀπὸ ἄλλα;
Τί ἐπηρεάζει τὴν ἀνάπτυξι τοῦ ἐμ-
βρύου; Τί προκαλεῖ τις ἀποβολές και
τοὺς προώρους τοκετούς; κλπ. κλπ.

Ἡδὴ οἱ ἐπιστήμονες ἔφερον ὅτι ἡ
σωματικὴ εὐεξία εἶνε ὁ κυριώτερος
παράγων τῆς γονιμότητος και τῆς σε-
ξουαλικῆς ἱκανότητος. Μετὰ τὸν πρῶτον
παγκόσμιον πόλεμον, ἦταν καταφανὲς ἡ
ἐλάττωσις τῆς γονιμότητος τῶν κατοί-
κων, και τὸν ζῶαν ἀκόμη, τῆς Κεν-
τρικῆς Εὐρώπης, ἀπ' τὴν κακὴ διαίτα.
Τὸ ἴδιο παρατηρήθη και κατὰ τὸ δεύ-
τερον πόλεμον στοὺς κρατούμενους τῶν

ναζιστικῶν στρατοπέδων συγκεντρώ-
σεως, που ὑποσιτίζονταν.

Οἱ ἐρωτικὲς ἐπιθυμίες ἐλαττώνονται
ἐπίσης ἀπ' τὴ νευρικὴ ὑπερέντασι, τὴν
κατάρχησι καπνοῦ και ἀλκοόλ, ἀκόμη
δὲ κι' ἀπ' τις ἀλλαγές του καιροῦ. Ἐ-
νας ἀντρας που ἐργάζεται σκληρὰ ὅ-
λη τὴν ἡμέρα κι' ἀντιμετωπίζει στενο-
χώριες στο σπίτι του, ἔχει ἐλαχίστες
ἐπιθυμίες. Μιά γυναίκα μπορεῖ νὰ γί-
νῃ στεῖρα, ἀν ἔχη χαλασμένα δόντια
που δηλητηριάζουν τὸν ὁργανισμό της.
Οἱ τοξικομανεῖς κι' οἱ ἀλκοολικοὶ δει-
χνουν μίαν ἐκδηλ

Τῆς συνεργάτιδός μας κ. ΕΛΛΗΣ Κ. ΠΟΛΙΤΗ

Ἡ γιορτὴ τοῦ Πάσχα εἶναι μιὰ χαρούμενη ἀνάστασις τοῦ ἐλληνικοῦ πνεύματος. Ἡ πῖο ἐπιτυχημένη, ἡ πῖο ἐξιδανικευμένη εἰκόνα τῆς χριστιανικῆς φιλοσοφίας βρίσκεται στὸ συνδυασμὸ καὶ στὸν ταυτόχρονο ἐορτασμὸ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου καὶ τῆς Ἀνοίξεως τῆς φύσεως ποὺ νικεῖ τὴν παγωνιά καὶ τὰ σκοτάδια τοῦ χειμῶνα, ὅπως ἡ ἀλήθεια καὶ τὸ φῶς νικεῖ τὰ σκοτάδια τῆς ἐγκοσμίου ἀμαρτίας.

Πάσχα. Ἡ φύσις φεγγοδολαί. Γι' αὐτὸ ὁ λαὸς ὠνόμασε τὴν ἡμέρα αὐτὴ Λαμπρή. Στὸ μακρινὸ ἐλληνικὸ χωριό, ἐκεῖ ὅπου οἱ ἄνθρωποι δὲν ἔχουν ἀκόμα κουράσει τὴν ψυχὴ τους, ὑποδέχονται καὶ γιορτάζουν τὴ μεγάλη αὐτὴ ἡμέρα μὲ ἀπλότητα, χωρὶς ἐπιτήδευσι καὶ ὑποκρισία. Ἐκεῖ ὅπου ἀναγεννιέται ὁ καρπὸς τῆς γῆς, φέροντας τὴ χαρὰ καὶ τὴν καινούργια ζωὴ, ἡ γιορτὴ τῆς ἀγάπης παίρνει μιὰ ἐξαιρετικὴ λαμπρότητα ποὺ πηγαίνει, ὅχι μονάχα ἀπὸ τὸ ἄγνo θρησκευτικὸ αἶσθημα, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ μιὰ ἐσώτερη ψυχικὴ ἀνάγκη ἐκδηλώσεως τῆς λατρείας τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὴ φύσιν. Ὅποιος βρεθῇ καὶ ζήσει αὐτὴ τὴν ἡμέρα στὸ ἐλληνικὸ χωριό, θὰ αἰσθανθῇ ζωὴ καὶ ἔντονα αὐτὴ τὴν ἀλήθεια.

Θὰ αἰσθανθῇ ζωὴ καὶ τὴν ἔντονη αὐτὴ ἀλήθεια... Αὐτὸ εἶναι ὑπερβολή. Τὸ φετιμὸ Πάσχα θὰ περάσει...

Δυσκοιλιότης

Διαγράφεται πρὸν ὀριστικὴ χάρις εἰς

BONOMINT

LAXATIVE CHEWING GUM FOR ADULTS & CHILDREN

Ἡ παγκοσμίου φήμης Ἀγγλὴ καὶ βασιλικὴ μάρκα BONOMINT πωλεῖται σ' ὅλα τὰ φαρμακεία συνεισφέροντας ἀνά 2 σελήδια, ποτὶ χῶρα εἶναι πολὺ οἰκονομικὴ.

μὲ σφιγμένη τὴν καρδιά, ὅπως ἐννῆα-χρόνια τώρα συνεχῶς. Πόλεμος. Κατοχὴ. Φοβερὰ ψυχικὰ καὶ σωματικὰ βασάνα. Ἀπελευθέρωσις. Καὶ πάλι πόλεμος, ἀγωνία, περιπέτεια. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια. Τὸ ἐλληνικὸ χωριὸ θὰ γιορτάσῃ καὶ φέτος τὴ Λαμπρὴ μὲ βαρεῖα καρδιά, ἀλλὰ μὲ ζωηρότητα ἀνανεωμένες τὶς ἐλπίδες...

Ἀς ξαναφέρωμὲ στὸ νοῦ τὰ προπολεμικὰ χρόνια, ὅς ξαναθυμηθούμε τὴν ἐλληνικὴ ὑπαίθρο, ὅταν γιορτάζῃ τὴν Ἀνάστασι χωρὶς ἀγωνίες, χωρὶς τὰ μεγάλα ψυχικὰ βασάνα τῆς ἐποχῆς μας.

Ἀνήμερα τῆς Λαμπρῆς σ' ἓνα χωριὸ τὸν θεσσαλικὸ κάμπου. Οἱ καμπάνες τῶν ἐκκλησιῶν χτυποῦν χαρούμενα. Εἶναι ἡ ὥρα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς συγγνώμης. Μικροὶ καὶ μεγάλοι τρέχουν στὴν πρόσκλησι. Μετὰ τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη» ξεχύνονται στὰ καταπράσινα λειβάδια καὶ ὁ κάμπος γεμίζει ἀπὸ τὰ ζωηρὰ χρώματα τῆς χαρᾶς μὲ τὰ ὅποια οἱ χωρικοὶ ἐγκαινιάζουν τὴ διπλὴ αὐτὴ γιορτὴ, ἐπιστρατεύοντας κάθε ἀντικείμενο ποὺ μπορεῖ νὰ τῆς δώσῃ ἓνα ζωηρότερο τόνο: σιγκούρες, μαντίλες, φράντζες, ποδιὲς γαλάζιες, κόκκινες κίτρινες, πράσινες, τριανταφυλλίες. Γιортνάνια, κλειδατζάρια, μπελιτζέκια, πόρτες ἀσημένιες, φλουριά, μαλαματένια ἀλλὰ καὶ... τενεκεδένια, γκλιτσα, φουστανέλλα, τσαρουχάκι, ὀμπρέλινα, τακουναί, καπελὶνα, καλπάκι, ρεμπούμπλια, ψαθάκι.

Ὅλο αὐτὸ τὸ ἀνοιχτό-καρδο πλήθος, ἀπολαμβάνει τὴ γιορτὴ ποὺ εἶναι πιά ἀρχίζει νὰ παίρνῃ ὅση πανηγυριοῦ.

Οἱ καμπάνες, τὰ τραγοῦδια, τὰ νταούλια, τὰ βιολιά καὶ τὰ κλαρίνα δοιοῦν τὸν ἀέρα καὶ τὸ χαρμόσυνο τουφεκίδι ἀντιλαλεῖ ὡς τὶς ἀπέναντι βουνοπλαγιές. Κάτω ἀπ' τὶς ἱτιές καὶ τὰ πλατάνια οἱ ἄνθρωποι στρώνουν τὸ γλέντι.

Χοιστὸς Ἀνέστη μάτια μου ἔλα νὰ φιληθούμε κι' ἂν δὲν σ' ἀρέσει τὸ φίλ γλυκὸ κρασί νὰ πιούμε.

Τὸ κρασί μαζί μὲ τὴ μουσικὴ τοῦ γύφτου βιολιτζῆ φκορτίζει τὴ χαρὰ καὶ τὴν εὐθυμία καὶ μέσα στὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ μεθύσιου οἱ καρδιὲς ἀνοίγονται καὶ χαίρονται τὰ μάτια τῆς ψυχῆς.

Οἱ κοπέλλες καὶ τὰ παλληκάρια, σὲ δυὸ κύκλους, στήνουν τὸ χορὸ. Στὸ με-

σιανὸ χορεύουν οἱ ἄνδρες καὶ στὸν ἄλλο οἱ γυναῖκες. Λίγα χρόνια πρὶν, σὰν τέτοιες μέρες χαρὰς, ἐδῶ γινόταν ἐπίσημα τὸ νυφοδιάλεγμα. Στὶς ρεμματιὲς καὶ στοὺς λουλουδιμένους ὄχτους, ἡ φύσις στήνει δίχτυα ἀγάπης. Τὸ ἀνοιξιὰ-τὸ ἀεράκι χαϊδεύει ἀπαλά τ' ἀνθισμένα κλαριά καὶ σκορπίζει τὰ μύρα τους. Τὰ πουλάκια μεθυσμένα ψάλλουν τὰ πῖο γλυκὰ ἐρωτικὰ τραγοῦδια. Μέσα σὲ τέτοια ἀτμόσφαιρα γεννιοῦνται τὰ εἰδύλλια, φουντώνουν τὰ αἰσθήματα, τὰ στόματα σωπαίνουν, φλογίζονται τὰ στήθη, ἡ φαντασία ἀνάβει καὶ οἱ ἀκατάλυτοι νόμοι τῆς φύσεως δρῶσιν τὴ δικαιοσύνη τους. Οἱ πόθοι κι' οἱ λαχτάρεις ζητοῦν διέξοδο.

Μιὰ τέτοια μέρα, μιὰ τέτοια ὥρα ποὺ οἱ καμπάνες ἔστελναν τὸ χαρούμενο μήνυμα τῆς Ἀναστάσεως, ἡ ἀνήσυχη καρδιά τοῦ ἀπελπισμένου γέρω Φάουστ ξαναχτύπησε κι' οἱ πόθοι καὶ ἡ ἀγάπη μέσα του ξαναγεννήθηκαν.

Ἀντιλαλήστε γλυκύτατα ἄσματα τ' οὐρανοῦ... Ξαναξαντανεῖ μέσα μου ἡ ἀνάμνησις τῶν παιδικῶν αἰσθημάτων κι' ἀκόμα μιὰ φορὰ ἡ γῆ μὲ ἀνακτᾷ...».

Περισσότερο ἀπ' ὅλους αἰσθάνονται αὐτὴ τὴν ἡμέρα οἱ γέροι. Βγαίνοντας ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν, ξεκουράζονται στὰ πεζούλια τοῦ αὐλοῦρου κι' ἀναθυμῶνται, βλέποντας τὰ νεῖατα, πῶς κι' αὐτοὶ κάποτε σὰν σήμερον ἔδωκαν φιλὶ ἀγάπης. Γι' αὐτὸ ἡ γιορτὴ τῆς ἀγάπης στὸ χωριὸ παίρνει ἓναν ξεχωριστὸ τόνο.

Τὰ τελευταῖα προπολεμικὰ χρόνια ἓνας ἀέρας μοντερνισμοῦ εἶχε ἀρχίσει νὰ σαρώνῃ τὰ τελευταῖα ἀπομείναντα τῶν παλιῶν ἐθίμων. Πλῆθι στους βιολιτζῆδες ποὺ δὲν ἔφεραν τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὰ κλέφτικα ἐλληνικὰ τραγοῦδια ποὺ μοσοβολοῦσαν θυμῶρι καὶ λεδενιὰ εἶχε ἀρχίσει νὰ ὀργιάζῃ τὸ ξεκουρντιστὸ γραμμόφωνο μὲ τὰ μοντέρνα προϊόντα τῆς ἀθηναϊκῆς μουσικῆς τέχνης καὶ τὴν ἀμερικανικὴ τζαζ.

Ποιὸς ξέρει; Μπορεῖ μιὰ μέρα νὰ σβύσουν ὁλόκληρα ὅλα αὐτὰ τὰ πατροπαράδοτα ὠρεῖα ἔθιμα. Κάτι ποὺ ἀμφιβάλλω ἂν θὰ καταργηθῇ ποτέ, εἶναι τὰ κόκκινα αὐγά, τὸ κοκορέτσι κι' ὁ πατροπαράδοτος ὀδελάς ποὺ τὸ ψήσιμό του παίρνει τὴ μορφὴ ἔπους. Φαντάζομαι πῶς εἶναι τὸ μόνο πράγμα ποὺ δὲν θὰ ὑπόσθῃ σκόλα τὴν ἐπίδρῳσι τοῦ μοντερνισμοῦ. Ἰσως μὲ τὸ χρόνον νὰ λείψουν τὰ βιολιά καὶ τὰ νταούλια, τὰ κλέφτικα τραγοῦδια, ἡ φουστανέλλα, οἱ πολυχρῶμες φρεσιές, τὰ γιορτνάνια, τὰ φλουριά καὶ οἱ χοροὶ, δὲν θὰ λείψῃ ὅμως ὁ εἰδυλλιακὸς τόνος αὐτῆς τῆς ἡμέρας, ποὺ τὸν δίνει τὸ ἀνοιξιὰκό σκίτημα τῆς ἐλληνικῆς φύσεως.

ΕΛΛΗ Κ. ΠΟΛΙΤΗ

ΟΔΗΓΙΕΣ ΓΙΑ τὴ βαφὴ τῶν αὐγῶν

Χρώματα, εὐχὲς καὶ εἰκόνες

Τὸ σμῦν καὶ τερπνὸ γιὰ τοὺς μικροὺς ἔθιμο τῶν κόκκινων Πασχαλινῶν αὐγῶν διατηρεῖται ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα μὲ θρησκευτικὴ εὐλάβεια καὶ προσήλωσι στὴν παράδοσι.

Οἱ καλλιτέχναι καὶ οἱ ζωγράφοι ἐφάρμοσαν καὶ στ' αὐτὰ τοῦ Πάσχα ὅλη τὴν τὴν τέχνη, γιὰ τὴν πραγματικὰ τὸ κέλυφος τῶν αὐγῶν δέχεται ὅλους τοὺς χρωματισμοὺς καὶ κάνει μεγάλη ἐντύπωσι.

Γι' αὐτὸ καὶ οἱ νοικοκυρὲς ἀμιλλῶνται μεταξὺ τους ποῖα θὰ παρουσιάσῃ τὴν ἡμέρα τῆς Λαμπρῆς τὴν πῖο καλλιτεχνικὴ συλλογὴ ἀπὸ κόκκινα αὐγά. Χάριν τῶν ἀναγνωστῶν μας λοιπὸν δίδουμε τὶς παρακάτω ὁδηγίες:

Οἱ ὀρθόδοξοι Πατριάρχαι καὶ Ἐπίσκοποι μοιράζοντο στοὺς ἐπισκέπτες τοὺς κόκκινους αὐγὰ τοῦ Πάσχα, μὲ ἄσπρα γράμματα ἐπάνω. Πῶς γίνεται αὐτό;

Παίρνετε ἓνα μικρὸ τενεκεδένιο δοχεῖο καὶ βάψτε μέσα κερί μέλισσας. Τὸ τοποθετεῖτε σὲ σιγαὴν φωτιά καὶ τὸ κερί λιώνει. Βουτάτε τότε μιὰ πέννα στὸ κερί καὶ γράφετε πάνω στ' αὐγὸ, τὸ «ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ» μὲ κεφαλαία. Γύρω - γύρω σχεδιάζετε ἀπὸ τὴν ἄλλη σελίδα βέλετε. Ἐτοιμάζετε ἔτσι πολλὰ αὐγά. Καὶ τὴ Μεγάλῃ Πέμπτῃ, ἀφοῦ βάψετε τὰ κόκκινα αὐγά ρίχνετε καὶ τὰ γραμμένα αὐγά νὰ βράσουν μέσα στὸ ἴδιο χρώμα.

Ὅταν θὰ τὰ βγάλετε τὰ γράμματα θὰ μείνουν ἄσπρα. Πρέπει νὰ τὰ σκουπίσετε τότε καλὰ, γιὰ νὰ βγῇ τὸ κερί. Προσοχή! Κάθε φορὰ ποὺ παίρνετε κερί, πρέπει νὰ ζεσταίνετε τὴν πέννα στὴ φωτιά.

2) Χαλκομανίες. Πάνω σὲ βρασμένα ἄσπρα ἡ κόκκινα αὐγά προξενοῦν εὐχάριστη ἐντύπωσι οἱ μικρὲς καὶ ὀχι οἱ μεγάλες χαλκομανίες. Καὶ νὰ πῶς γίνεται αὐτό: Ἐχετε ἓνα πιάτο μὲ ζεστὸ νερὸ καὶ λίγο ὑδρί. Ρίχνετε μέσα διάφορες χαλκομανίες μὲ τὴν Ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ ἢ μὲ ὠρεῖα ψιλά ἀνθάκια ποὺ πούλανε τὰ χαρτοπωλεῖα. Ὅταν ἀρχίζουν νὰ λυγίζουν ἀπ' τὸ νερὸ τὶς ἐφαρμόζετε πάνω στ' αὐγὰ καὶ τὶς σφίγγετε μέσα στὴ χούφτα σας μ' ἓνα κουρελάκι καὶ θὰ εἶδετε τότε νὰ βγαίνουν ἀμέσως.

3) Μετάξια. Ἀγοράζετε μετάξι κόκκινα, μπλε, πράσινα καὶ κίτρινα ὅσα θέλετε. Μὲ τὸ ψαλλίδι τότε τὰ κόβετε σὲ μικρὰ κομμάτια ἴσα μὲ τὸ μήκος μιᾶς καρφίτσας καὶ τὰ ἀνακατώνετε. Στὸ τραπέζι σας ἀπλώνετε ἓνα μικρὸ κουρελάκι (10 ἐκατοστὰ φάρδος, 10 μήκος), ρίχνετε τὰ μετάξι πάνω, βάψτε καὶ τὸ αὐγὸ βρεγμένο μὲ κρύο νερὸ, σπῶντε μὲ προσοχὴ τὶς ἄκρες τοῦ κουρελίου καὶ τὸ σφίγγετε γιὰ νὰ κολλήναι. Τὸ δένετε ἔπειτα γύρω στὸ αὐγὸ μὲ πολλὴ κλωστή καὶ τὸ βάψτε νὰ βράσῃ σὲ καθαρὸ νερὸ. Τὰ βγάζετε κατόπιν ἀπὸ τὸ νερὸ, ἀφαιρεῖτε τὸ κουρελάκι καὶ τὰ μετάξι καὶ θαυμάζετε τὰ λαμπρὰ ἀποτελέσματα. Τὸ αὐγὸ εἶναι χρωματισμένο ὑπέροχα.

4) Γυαλάδα. Ὑστερ' ἀπὸ τὸ βάψιμο τῶν αὐγῶν ἐρχεται τὸ γυαλάμα μὲ τὸ λάδι. Διπλαρὴ μ' ἓνα πανάκι βουτηγμένο στὸ λάδι ἀλείφεται τὰ κοκκινισμένα αὐγά καὶ τὰ τοποθετεῖτε στὴ φρουτιέρα σας μὲ προσοχὴ χωρὶς νὰ λερώνωνται. Ἄλλοι μεταχειρίζονται τὸ λευκὸ βερνίκι τοῦ οἰνοπνεύματος, ποὺ κάνει τ' αὐγά τόσο γυαλιστέρη. ὥστε τὰ βλέπετε καὶ τὰ χαίρεσθε.

Ο ΕΙΔΙΚΟΣ

ΤΕΧΝΑΣΜΑΤΑ τῶν γκάνγκστερς

Ἡ «κλοπὴ» τῶν τηλεφωνικῶν συνδιαλέξεων

Τὰ ὀπλοπολυβόλα κι' οἱ χειροβομβίδες ἔπαψαν πιά ν' ἀποτελοῦν τὰ ἀγαπημένα ὄπλα τῶν Ἀμερικανῶν γκάνγκστερς. Σὰν προδευτικὸι ἄνθρωποι κατάλαβαν πῶς ἔπρεπε νὰ προσαρμολοῦν μὲ τὴν ἐποχὴ τους. Καὶ διέλαξαν νὰ ὀπλα καὶ νέες μεθόδους γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ συνεχίσουν τὴ δράσι τους.

Πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες, ἡ ἀμερικανικὴ ἀστυνομία ἀνακάλυψε μιὰ ἀπὸ τὶς καινούργιες μεθόδους τους. Τὸ ὄπλο τους ἦταν αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ τηλεφῶνο. Κανονικά, οἱ τηλεφωνικὲς συνδιαλέξεις εἶναι τεχνικὰ ἀπώρητες. Κανεὶς ἄλλος, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς δυὸ ἀνθρώπους, ποὺ βρίσκονται στὶς δυὸ ἄκρες τοῦ σύρματος, δὲν μπορεῖ ν' ἀκούσῃ τὴ συνομιλία τους. Τὸ ἀπόρητο ὅμως αὐτὸ εἶναι σχετικὸ. Ἡ Ἐταιρία, ἂν θέλῃ, μπορεῖ ν' ἀκούῃ ὅλες τὶς συνομιλίες ποὺ γίνονται σ' ἓνα ὠρισμένο δίκτυο. Κι' ἀφοῦ αὐτὸ εἶναι κατορθωτὸ στὴν Ἐταιρία, γιὰ τὴν τάχα δὲν θὰ μπορούσε νὰ τὸ κατορθώσῃ καὶ ὁποιοσδήποτε, φτάνει, βέβαια, νὰ ἔχη τὶς ἀπαραίτητες τεχνικὲς γνώσεις καὶ νὰ διαθέτῃ τὰ μέσα ποὺ τοῦ χρειάζονται γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ;

Οἱ Ἀμερικανοὶ γκάνγκστερς φρόντισαν, λοιπὸν, νὰ καταρτίσουν πρῶτα - πρῶτα ἓνα συνεργεῖο ἀπὸ εἰδικευμένους τεχνικούς. Τὸ νὰ τοὺς ἐφοδιάσουν ὕστερα μὲ τ' ἀπαραίτητα τεχνικά μέσα, ὑλικά κλπ. ἦταν γι' αὐτοὺς ἓνα παιγνίδάκι.

Δημιούργησαν ἔτσι ἓνα εἶδος δευτέρου τηλεφωνικοῦ δικτύου σὲ ὠρισμένες μεγάλες πόλεις, ὅπως τῆς Νέας Ὑόρκης, τοῦ Σικάγου, τῆς Βοστώνης κλπ. Ἡ τελεσίτης αὐτοῦ τοῦ δικτύου ἦταν τόσο μεγάλη, ὥστε ἀρκούσε κανεὶς νὰ πατήσῃ ἓνα κουμπὶ γιὰ νὰ εἶναι σὲ θέσι νὰ παρακολουθῇ τὶς συνομιλίες τοῦ Α ἢ Β συνδρομητοῦ τῆς τηλεφωνικῆς ἑταιρίας.

Ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμή ἡ δράσις τῶν γκάνγκστερς ἀρχισε πρὸς δυὸ κυρίως κατευθύνσεις. Ἡ μιὰ ἦταν νὰ βροῦν «πελάτες», ποὺ νὰ ἐπιθυμοῦσαν νὰ ἐπικοινωνοῦν γιὰ ἓναν ὁποιοδήποτε λόγον ἀπ' τὸ... τέχνασμα. Καὶ ἡ ἄλλη ἀπέβλεπε στὴν κλοπὴ διαφόρων μυστικῶν ἀπὸ σημειώματα πρόσωπα καὶ τὴν κατάληψη ὕστερα ἐκμετάλλευσί τους μὲ ἐκδραστικὰ μέσα.

Ἐπιτήδιοι πράκτορες ἀσχολήθηκαν πρῶτα - πρῶτα γιὰ τὴν ἀγρὰ πελατῶν. Σοβαροὶ ἐπιχειρηματίες, πολιτικοί, ἐρωτευμένοι γυναῖκες κλπ. προθυμοποιήθηκαν νὰ ἐπωφεληθοῦν ἀπὸ τὴν εὐχέρεια ποὺ τοὺς ἔδιναν οἱ γκάνγκστερς. Ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ γίνονταν ἡ σύνδεσις, τὸ πρόσωπο ποὺ τοὺς ἐνδιέφερε δὲν εἶχε πιά μυστικὰ γι' αὐτοὺς. Κάθε φορὰ ποὺ τὸ πρόσωπο αὐτὸ σήκωνε τὸ ἀκουστικὸ ἡ κάθε φορὰ ποὺ τὸ καλοῦσαν, τὸ τηλεφῶνο τοῦ «πελάτου» σήμαινε κι' αὐτό. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν εἶχε, λοιπὸν, νὰ κανὴ τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ σηκώσῃ τὸ ἀκουστικὸ καὶ νὰ παρακολουθῇ τὴ συνομιλία.

Μὴ νομίζετε ὥστόσο πῶς ὁ καθένας μποροῦσε νὰ ἐπιτύχῃ μιὰ παρόμοια σύνδεσι. Οἱ γκάνγκστερς εἶχαν καθορίσει ἓνα πολὺ ὑψηλὸ τιμολόγιο. Ἡ σύνδεσις μὲ ἓνα πρόσωπο στοίχιζε 500 δολλάρια καὶ γιὰ καθένα ἀπὸ τὰ ἄλλα μὲ τὰ ὅποια ἤθελε νὰ συνδεθῇ ὁ πελάτης 350 δολλάρια. Ἐκτὸς ἀπ' αὐτὸ ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ πληρῶν καθε μὴν 300 δολλάρια γιὰ... συντήρησι τοῦ δικτύου!

Ἡ ἄλλη ἐπιχείρησις δὲν ἦταν λι-

γώτερο σημαντικὴ. Οἱ γκάνγκστερς δὲν ἐκλεβαν μόνο τὶς συνδιαλέξεις ποὺ τοὺς ἐνδιέφεραν, ἀλλὰ τὶς ἀποτύπωναν καὶ σὲ φωνογραφικοὺς δίσκους. Ἀπὸ αὐτὴ τὴ στιγμή, ὁ ἐκδρασμός ἦταν πιά εὐκολώτατος.

Υπολογίζεται ὅτι μόνο στὸ κεφάλαιο τῶν ἐρωτικῶν παρεκτροπῶν περισσότερες ἀπὸ 3.000 χιλιάδες γυναῖκες τῆς καλῆς κοινωνίας τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ ἱσαριθμοὶ σχεδὸν ἄνδρες, πληρῶναν βαρύτατα λύτρα στοὺς γκάνγκστερς, γιὰ νὰ ἐξαγοράσουν τὴ σιωπὴ τους.

Μεταξὺ τῶν θυμάτων τῶν γκάνγκστερς συγκαταλέγεται καὶ ὁ δήμαρχος τῆς Ν. Ὑόρκης Ὁ Ντιούερ. Οἱ γκάνγκστερς κατέχουν σήμερον ὅλα τὰ μυστικά του. Ἀλλὰ καὶ αὐτός, ἀπ' τ' ἄλλο μέρος, δὲν καθῆκε μὲ σταυρωμένα χεῖρα. Ἀρχισε ἀμέσως ἓναν ἀγρὸ ἀγῶνα ἐναντίον τους καὶ δὲν ἄργησε νὰ ξεσκεπάσῃ τοὺς κυριώτερους ὀργανωτὲς αὐτοῦ τοῦ καταπληκτικοῦ συστήματος «κλωπῆς» τῶν τηλεφωνικῶν συνδιαλέξεων.

Ποιὸς νομίζετε, λοιπὸν, ὅτι ἦταν ἀρχηγὸς τῶν γκάνγκστερς; Ἐνας πρῶην ἀνώτατος ἀστυνομικὸς τῆς πόλεως τῆς Νέας Ὑόρκης, ὁ Κέννεν Ράσαν.

Ὁ Ράσαν συνελήφθη, ἀλλὰ τὸν ἄφησαν καὶ πάλι ἐλεύθερο. Στὸν ἀνακριτὴ ποὺ τὸν ἐξέτασε, ἀπάντησε τὰ ἑξῆς:

— Δὲν φταίω ἐγὼ ἂν τὸ τηλεφωνικὸ σύστημα ποὺ ἰσχύει σήμερον μοῦ δίνει τὴν εὐχέρεια νὰ κλέβω τὶς τηλεφωνικὲς συνδιαλέξεις. Ἄν Ἡ Ἐταιρία θέλει νὰ μὴν κλεβόνται οἱ συνδιαλέξεις, ἂς βάλῃ τοὺς τεχνικούς νὰ βροῦν ἄλλο σύστημα. Σὰς πληροφορῶ, ἐν ἔχῃ στὴν κατοχὴ τοῦ τόσα μυστικά, ποὺ ἂν τὰ φανερώσω — καὶ θὰ τὸ κάνω ἂν μ' ἐξαγγέλλετε σ' αὐτό — θὰ δημιουργήσω ἀληθινὴ ἀναστάτῳσι στὴν οἰκονομικὴ, τὴν πολιτικὴ καὶ τὴν οἰκογενειακὴ ζωὴ τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν. Νομίζω ὅτι τὸ καλύτερο γιὰ τοὺς ἀντιπάλους μου εἶναι νὰ συμφωνήσουν μαζί μου ὅτι δὲν ἔκανα καμμιὰ ἀξιόποινη πράξι. καὶ νὰ μ' ἀφίσουν ἡσυχῶ.

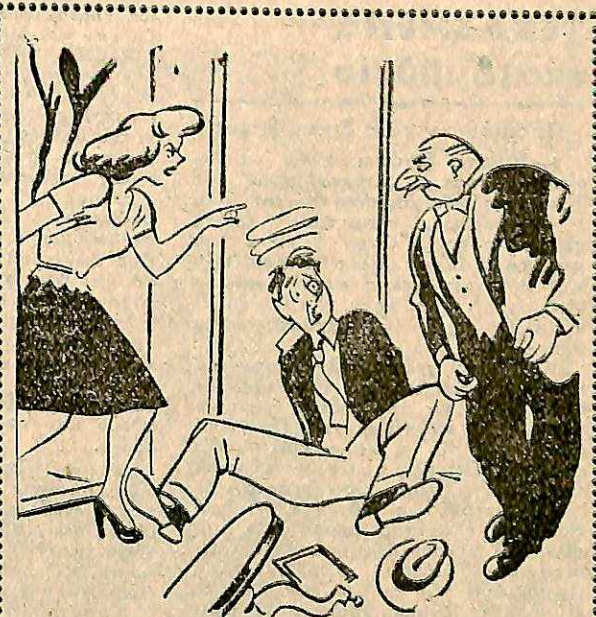
Ὁ Ράσαν καταδικάσθηκε γιὰ τοὺς τύπους μόνο σὲ ἓνα μικρὸ πρῶστιμο. Ἀλλ' ἡ Ἐταιρία ἐφάρμοσε ἄλλο σύστημα, ποὺ τῆς ἐπιτρέπει νὰ πληροφορηθῇ ἂν μιὰ συνδιαλέξις παρακολουθεῖται ἢ ὀχι. Εἰδοποιεῖ τότε τὸν ἐνδιαφερόμενον, ποὺ παίρνει ἀμέσως τὶς ἀπαιτούμενες προφυλάξεις καὶ δὲν διακινδυνεύει τὸν τηλεφῶνον κανένα ἀπὸ τὰ μυστικά του, ποὺ θὰ μπορούσαν νὰ τὸν ἐκθέσουν ἢ νὰ ἀπειλήσουν σοβαρὰ τὸ συμφέροντά του.

Ἡ ζούγκλα στὸ παζάρι

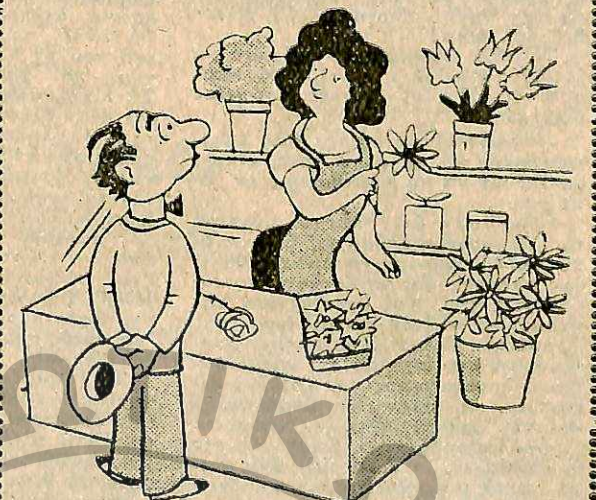
Μολονότι ὁ λέων ἔχει τὸν τίτλο τοῦ βασιλέως τῶν ζῶων, ἀξίζει κάποτε λιγώτερο ἀπ' τοὺς ὑπάρχοντες του... Πραγματικὰ, ἐνὶ τὰ λιοντάρια γιὰ ζωολογικοὺς Κήπους πωλοῦνται σήμερον περὶ τὶς 100 χιλιάδες λίρες, οἱ τίμεις στοιχίζουν 600. Αὐτὸ συμβαίνει γιὰ τὴ λιοντάρια πολλὰ παλαιά καὶ ἀντιπροσώπων στὴν αἰχμαλωσία καλλίτερα ἀπ' τὶς τίμεις.

Οἱ δυσκολίες τῆς μεταφοράς παίρνουν κι' αὐτὲς ρόλο στὴν τιμὴ τῶν ζῶων. Γι' αὐτό, ἓνας ἐλέφας πουλεῖται 1.500 λίρες, ἐνῶ τὰ ἄσπρα ποτικάρια ἀξίζουν μόλις 1 1/2 σελλίνι. Οἱ ἀετοὶ στοιχίζουν 500 λίρες, οἱ γορίλλες ὅσο καὶ οἱ ἐλέφαντες. Οἱ ἀλλιγότερες εἶναι τὰ ἀκριβώτερα ἔρπετά: ἔχουν 150 δολλάρια.

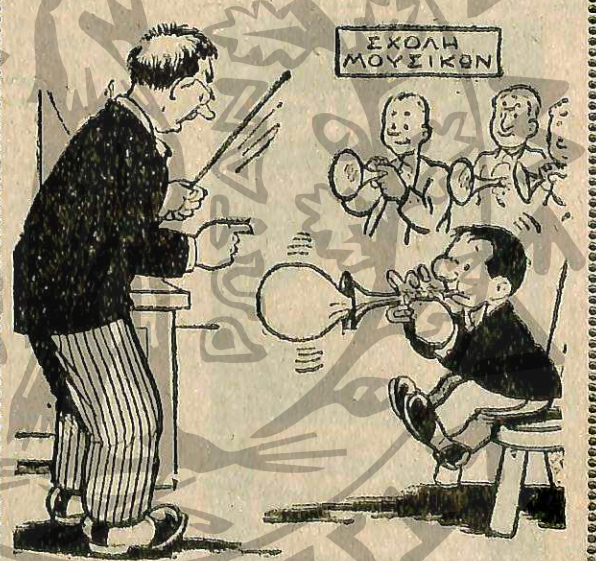
Τὰ ἀκριβώτερα ζῶα εἶναι τὸ δάκι κι' ὁ μαύρος ἀφρικανὸς ρινόκερος, ποὺ φτάνουν τὶς 2.000 λίρες. Ὁ κοινὸς βάτραχος εἶναι τὸ φτηνότερο: ἔχει μόλις 3 πέννες.

«ΜΠΡΟΣ ΒΑΘΥ ΚΑΙ ΠΙΣΩ ΡΕΜΑ»
— Κάθε φορὰ, μπαμπά, ποὺ θὰ τὸν πετάς ἐσὺ ἐξω, θὰ τὸν πετῶ ἐγὼ μέσα!...

Ἡ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ
— Θὰ τὴν πάρετε μαζί σας ἢ θὰ τὴν μαθήσετε ἐδῶ;

— Δὲν σοῦ εἶπα νὰ μὴ μασᾷς τσίγκλες δταν παίζεις τρομπέτα;